

Milliyet
YAYINLARI

büyük orfoz

yaman koray

BÜYÜK ORFOZ
YAMAN KORAY

MİLLİYET YAYIN A.Ş. YAYINLARI
TÜRK YAZARLARI / 29

Yayın hakkı : Yaman Koray / ONK
Türkiye'de yayın hakkı : Milliyet Yayın A.Ş.

Birinci baskı : Ağustos 1978

Dizgi : Metin Dizimevi

Baskı : Ufuk Matbaası

yaman koray

BÜYÜK ORFOZ

Milliyet
YAYINLARI

I

BUGÜN

Aşağıda, o çift başlı dimdik kaya, sığlığın, sırt sırta dayalı sıralanıp giden koca taşlarının arasından, keskin kenarlı, karanlık heybetiyle tâa uzaktan belirdi, şekilleniverdi birden.

Bir tuhaf kasıldığını, sinirlendiğini, titrediğini fark etti Metin. Şnorkeli ısıırıyordu, kauçuk ağızlığa, basba-yağı geçirmişti dişlerini.

Avurtları, yanakları ağrıyordu. Su, pantolon giydirtmeyecek kadar sıcaktı; Eylül sonunda, sabahtan bu yana, dört saatten fazladır, devamlı dalmasına rağmen hiç üşümemişti. Ama şimdi çifte başlı kayalara yönelip, nişanları tek tek geçerek yaklaştıkça, ürpermiş, bacaklarının derisi, tüyleri, sırtındaki «shark skin» elbisenin üzeri gibi pürtük pürtük olmuştu.

44 - 46 Koca Crossi paletleri, belli belirsiz sallıyordu ne zamandır. Öğle yaklaştıkça uzaklardan üfüre üfüre coşarak koyu mavi kopup gelen meltemin ilk soluganlarını, alnında hafifçe şırıdayarak ona karşı koymaya çalışır gibi kıpırdanan küçücük dalgalarla örülü ilk rüzgârı, ilk akıntıyı, hemen hemen başabaş bir hızla, ama çok yavaş, en ufak bir ses, bir köpük çıkartmadan; bacaklarını salladığını unutacak kadar hafif, dik-

katli hareketlerle aşmış, yükselmiş, ilerlemiş, gelmiş-ti işte gene...

Balıkadamlıkta yirmi yıllık tecrübesine, çok büyük ustalık ve alışkanlığına rağmen, bir tuhaf heyecan duyuyordu Metin. Ayakları, iradesi dışında bir bozuk tem-poyla palet sallıyor, hesapsızca gitmekten korktuğu b i r y e r e ; gene her şey yolunda, tamam, ayarlı değilken geliverecekmiş, her şey gene ufak bir taktik hatası yüzünden bozuluvorecekmiş sanıyordu.

Oysa her şey tamamdı.

Yolundaydı.

Saat, güneş, vakit tamam diyordu.

Rüzgâr, ilk kıpırtılarıyla, tam yeteri kadardı.

Bacakları falsosuz vuruyordu. Üst ucu kıvrık özel şnorkeli höpürdemiyordu. Bir damla su yoktu içinde.

Gene de yutkundu Metin. Bir an durdu. Gözlüğü-nü, Crossi Pinocchio di Luxe, maskeyi elledi. Daha bir yerleştirdi yüzüne. Pırıl pırıldı su, masmavi, canım Ege, yirmibeş metreden aşağı dipler, uzaklar, çok uzaklar bile netti. Tam altıda, bir kaç ufak, kiloluk ot lahozu, deliklerinden çıkmış salınıyorlardı. Kuyrukları dam-galı, yemyeşil sırtlı bir bir melanur sürüsü, kum sa-rıgözleriyle karışmış, kaynaşıp oynuyor... altları boş, yassı, çıplak taşların arasına girip girip çıkıyorlardı.

Tek lâstiği orta çentiğe takılı en büyük boy Cham-pion tüfeğinin her iki lâstiğini de en gergin durumda kurdu Metin, büyük bir dikkatle, çıt çıkarmadan.

Belindeki kemerin sıkılığını; dokuz kiloyu aşkın kurşunların, elektrik lâmbasının, başaşağı dalışta ses çıkarıp çıkarmıyacağını, sağ bacağında ayak bileğine bağlı bıçağın gevşeyip gevşemediğini, hep sırayla, kontrol etti.

Sonra, teker teker, âdeta okşar gibi, kafalarını göv-delerini yoklayarak, belindeki ipe dizili vurulmuş ba-lıkları, akli bir çeşit hesapta, «neyi, ne zaman, nerede?» vurduğunu hatırlayıp, «eksik var mı?» diye sayarak, sağ koltuk altından başlayıp sırtına doğru dolanan o ko-ca, renk renk et hevangini elledi: Üç iri sarıgöz, üç

kiloluk bir sinağrit, ikişer kilonun üstünde dört ot lahozu, gene o boy üç orfoz, bir sivriburun karagöz,— ama ne kocaman! — bir çamur lahozu — düşeş! Hem de üç kilodan yukarı! — en son bir minakop, iki kiloluk kadar...

Teker teker dürterek yokladı balıkları Metin. Kayıkla İsmet, epey geride kalmamış olsalardı, elbette daha iyiydi, hareketlerini ağırlaştıran bu yükü — sabahdan bu yana yaptığı gibi, beşinci kere — sandala devirmek. Ama kayık, çok gerideydi. Son sarıgözlerle oyalanırken kıyı taşlarında, besbelli İsmet de, gene kitap okumaya dalmıştı. Ne işte... Aymış, geliyordu şimdi kaska kürek. Ama daha epey uzaktı... Üfüren rüzgâr, kayığın burnunda köpükleniyordu.

« Az sonra, sırtında şapırdamaya başlar denizler.. » Diye düşündü Metin. « Sallar beni, bozar işi, bekleme-ye vakit yok. Geç bile kaldık. Ah meret hayvan, çıkmazsın sabah erken, limanlıkla, deniz ayna gibi-yken. Bu saat! Hep bu saat... Aşağıdan bakıp görünce, üzerinde denizler oynuyor... Binbir parça kırılmış güneş, küçücük dalgaların gölgeleri dipte kıvrım kıvrım... Tamam! Çaldı saat, çıkarsın! Ne tuhaf huy bu...»

Belindeki balıkları, bir kere daha yokladı Metin. Hiç biri kıpırdamıyordu. Ölü olmayanlar bile baygındı. Bozuk vurmazdı O. Karın deşmezdi. Uçara bile, enseden, yanaktan, gözle kaş arasından! Sarıgöze, ke-fale, levreğe bile kafadan atardı zıpkını. Daha zıpkın girerken, « hayat ukdesi » vurulmuş, kıpırdamaz hâle gelmiş olurdu balık, çoğu kez. Öyle katılır kalırlardı, çeneleri titrerdi, gözleri seğirirdi, o kadar.

Metinin belinde hiç oynamıyordu balıklar. Çıt çıkaracak halleri yoktu. O çamur lahozunu düşündü Metin: Uınulmaz bir iş! Taşın altında rastlamıştı ona, hemen tetiği çekmiş, tam o anda da, ağzını kocaman açmıştı hayvan. Zıpkın ağzından girmiş, ensesinin yanından çıkmıştı ucu. Biraz sakata vurulmuştu. Epey debelenmişti belinde, uzun süre, ama o da tamamdı besbelli, hiç biri kıpırdamıyordu... İpte dizili!

Paletlerini sallamaya yeniden giriştiğini farkettti
Metin.

Eli sımsıkı kavramış, Champion'un kabzasında kasılıyordu.

Düşünmesi, heyecanı bitmişti.

Derin derin soğuk almaya, ciğerlerini, kanını çok önceden oksijenle doldurmaya, hazırlanmaya başlamıştı.

Sessiz, ama kararlı, palet vuruyor, sık sık nefes alarak ilerliyordu. Soğukkanlıydı. Her şey tamamdı. Ayarlıydı. Bu kez, olacaktı bu iş.

Gidiyordu üzerine, dosdoğru...

Ve nereye, nasıl gideceğini, çok iyi biliyordu.

Duralamış, hattâ azıcık gerilemiş olan çift başlı, keskin kayalar yaklaşıverdi hemen aşağıda.

Büyüyüp geldiler, dimdik. Lâcivert, fosforlu gibi parlak ve berrak bir denizin derinliklere kopup düşen okşayıcı, yumuşak fonunu, kapkara keserek tırnak tırnak...

Ne zamandır sürüp giden uçsuz bucaksız sığlık, birden, çift başlı kayanın ardında, tam o uçurum derinliklere devrilirken, yusuvarlak bir taş daha vardı, ev gibi büyük, yassı dam gibi, üzerinde kırmızı - turuncu mercan dalları dikili, iri iri yalancı süngerlerin simsiyah, kocaman testekerlek kafaları dinelmiş...

Çift başlı kayalara, gölgesinde kaybolmak ister gibi yakın yakın, yan üzerlerinden geçti Metin, usulcacık sıyrıldı.

Baktı.

Titredi.

Gene oradaydı işte! Tam vaktinde. Söz vermişçesine. Tam orada. Gene orada. Hep aynı yerde. Bir haftadır, her gün.

O yuvarlak büyük taşın önünde, o küçük kumlaçamur karışımı, pas renkli açıklığın ortasında; açıklığın hemen hemen tümünü kaplayarak, sırtı koca taş dönmük, hafif hafif oynayan ön yüzgeçleri —elleri— ve kafası yerden azıcık kalkmış, kuyruğuyla yere basar

gibî... Patlak, iri gözleri, yukarılara, uzaklara dikili, hareketsiz duruyordu!

Yeşilli sarılı hâreler, tek benek, yoktu üzerinde.

Koyu kahverengi, kapkara, soluk kara ve çok b ü y ü k t ü .

Sık sık soluklanarak hazırlanmayı, şişinmeyi, hat-tâ nefes almayı bile kestiğini farkettiler Metin.

Çok büyüktü, evet.

Her görüşte bunu daha iyi anlıyordu. Tüplü dalış-larında, altmış yetmiş kiloluk Orfozlar vurmuştu Metin.

Ama böylesini görmemişti. Hele bu kadar sığ suda!

İriydi. Adam gibi. Manda gibi.

Hareketsiz, kayıtsız, kıpırtısız, orada, en fazla bir on-oniki metre derinde, kütük gibi, ölü gibi, ama ko-caman, çok büyük, öyle uyur gibi, kaya gibi duruyordu.

Bir yerlere bakıyor, hiç bir şey görmüyordu sanki.

Tam üstünde, suyun yüzeyinde asılı kalmıştı Metin, bir an donmuş, aşağıyı seyretti.

« Ne büyük, Allahım! » Dedi içinden. « Yüz kilonun çok üzerine... Ne de ters bir yer burası. Ne uygunsuz bir yer... Ama hadi. Durma. Hemen... »

Derin, çok derin bir soluk aldı, şişirdi göğsünü, başını sadece öne doğru eğdi - ağırlığı negatifti, çok kilo farkıyla, ancak palet vurarak yukarı çıkabilirdi - eğdi başını sadece... gövdesi, sonra bacakları, ayakları, dimdik, tek palet vurmadan, kıpırtısız, sessiz, hızla daldı. Üst ucu kıvrık şnorkelinden tıkırdayan tek bir hava kabarcığı çıkmadı, Champion'u upuzun ileri uzatmıştı, sağ eli kabzada kasılıyordu, işaret parmağı, değmekle boşanacak tüy gibi hafif tetiğin korkuluğundan ileri bile kıpırdıyordu, tetiğe... - emniyeti hiç kullanmazdı. -

Balık büyüdü, devleşti altında. Belli belirsiz palet vurdu Metin. İnişi hızlandı, tam sırtından, ense köküne doğru, ense kökünü nişanlamış, Champion işaret parmağı, kolu upuzun, balık alâmet, kıpırtısız, ölü gibi, tınmıyor, yakınladı, duruyor, bir-iki palet, bir iki adım, bir kaç saniye... « Çok iri! Duruyor işte. Vuruyoruz bu kere! » Bir kaç metre... « Vuruyoruz! » « Çekiyoruz te-

tiği... »

Güm güm atıyor kalbi Metnin. Duyduğu tek ses. Balık ürkmessin diye onu bile susturacak. Bir büyük sevinçle elektriklenmiş beyninden, parmağının ucuna « Çek! » emri fışkırmak üzere...

Çok b ü y ü k. Çok g ü z e l bir balık. Kap-kara. Kocaman. Sırtı dönük duruyor. Kıpırtısız.

« Biraz daha yakın girmeliyim. Zıpkın işlemez. Az daha, azıcık daha... Vuruyoruz. Vuruyoruz. Çekiyorum. Tamam, Ah! »

Belindeki ipin sallandığını, yaralı çamur lahozunun birden debelendiğini, ancak duydu Metin.

Bir an, bir saniyenin çok ufak bir parçası, yer oynadı yerinden, akıl almaz bir çeviklik, bir hız, bir tek kuyruk darbesi; o kocaman, dev Orfoz, tam bir dönüş yıldırım hızıyla, büyük yassı taşa doğru bir tek hamle, tam altına girerken, sığamayıp hafif bir yana yatış, kayboldu gitti.

Bir duman, çamur bulutu geride.

Gitti gene.

Tetiği bile çekemedi Metin.

İndi, şnorkelden püsküremediği binbir küfür ağzında.

Binlerce « Allah kahretsin! » beyninde.

İndi. Biliyor, umut yok, çare yok. Kaç gündür, sonuç aynı. İndi gene de, zaten hızını almış.

İndi, o koca yassı taşın altına, bakıyor. Duman, her taraf duman. Koskoca bir mağara içerisi. Ağzı küçük, içerisi derin. Kimbilir tâ nereye kadar gidiyor bu derinlik. Metin biliyor, gene o'ne bakıyor çaresiz, lâmbayı bile yaktı sol eliyle sıkıyor içeri...

Canlı canlı duman püskürüyor mağaranın ağzı, volkan gibi dışarı püskürüyor. Balık, kimbilir nerelerde... Tâ, en dipte kuyruk vuruyor. Taşlar, mağaranın içi, ama hemen ve sadece ağzı; fışkıran dumana çamura rağmen, mercanlar, anemonlar, taşa yapışık plaka plaka bitkiler, renk renk parlıyor, sarı, kırmızı, yeşil, pas rengi, mavi, benek benek, parça parça, ıslıl ıslıl.. Du-

man - çamur, kül renkli değil de, kirli sarı, ama fokur fokur püskürüyor.

Gözleri çıkacak bakmaktan Metinin, saniyeler onar onar geçip gidiyor, birinci dakika dolmuş, bir buçuğa varıyor... sırtında tüp, ya da nargile varmış gibi bekliyor, bakıyor, araştırıyor mağaranın içini, ağzını...

Ama biliyor, nâfile!

Geri çekiliyor, koca taşın yanlarına, kıyısına köşesine de bakmaya çalışıyor. Belki bir başka yarık? Ama nâfile! Ama yok!

Gitti balık.

Gene gitti.

« Hay Allah kahretsin... Ulan bir haftadır bu böyle bel!... »

Tepti yeri, var gücüyle palet vurarak, gözlüğünün içindeki son havayı elinde olmadan çeken ciğerlerine boş vererek yükseldi, kaldırdı başını bir an baktı. Suyun üzerinde, kayık kapkara gölge, tam üstünde, deniz hâreleniyor pırıl pırıl etrafında, ince iki değnek gölge kürekler de iki yanda dayalı, deliyor denizi, yuvarlak, halka halka, sağlı sollu.

Kurşun kemere takılı ipteki balıklar dalgalanıyor, ağır bir koca eteklik gibi belinde, çıkışı güçleştiriyor. Ama kopup geldiği ne kadarcık derinlik ki...

Paletleri daha bir güçlü vuruyor, tekmeliyor denizi, yükseliyor, bir faşırta, fırlıyor suyun yüzüne.

Maskeyi hemen alnına sıyrıyor, yükürüyor şnorkeli, ciğerlerine hakkettikleri soluğu aldırmadan, ağız dolusu bağılıyor hemen yandaki kayığa, kayığın içinden, yardım etmek ister gibi ondan yana azıcık uzanmış, ama sâkin, alışkın oturan, yaşı belirsiz zayıf adama, göklere, kıyılara, ovalara... Koca Gökova'ya, Koca Gökova körfezinin ıslıl ıslıl sularına, ulu orta bağılıyor :

« Gitti bel Gene gitti! Allah kahretsin, ne bu bel! Bir haftadır her gün... Çakıldık kaldık buraya bel! »

Palet vurmayı unutunca, iyice ağır bel, kurşun-balık, batıyor, dalıyor suya ayak üstü. Ağzına su doluyor. Lokur lokur ediyor, lâfı anlaşılmaz oluyor. Ama

besbelli, küfür fokurdatıyor.

Bir palet, gene sıçırıyor suyun üzerine Metin. Uzanıyor, asılıyor kayığın küpeştesine sol eliyle.

—« Allah kahretsin! Neredeydin be İsmet? Aynı yerdeydi. Hep o açıklıkta. Sen uzaktaydın. Gelemedin bir türlü be... Ben de beklemedim, vereyim şu balıkları. Hepsi de ölüydü. Tek tek yokladım. Baktım orada, koca alâmet, öyle yatıyor. Dün üzerinde bekledim huylandırdımdı, evvelsi gün ters gittimdi, ondan önce, ilk günlerin acemiliği vardı. Yeri, hayvanı tanıyana dek hep kaçırttık. Bugün tamam. Yetti artık. Balık bizim. Beklemedim, dalışa geçtim... Bilemezsin ne büyük balık. Bilemezsin ne çok yaklaştım. İstedim ki, iyice gireyim, zıpkın iyi işlesin, Jaguar ya da Sten, havahılar yok ya elimde... Yaralayıp, temelli rezil etmeyelim... Yatıp duruyor yahu balık. Tamam vuruyorum. Çekiyorum yahu tetiği. Nah şu lahoz, bir kuyruk vurdu belimde, namusuz... Gitti be... Hay Allah kahretsin! »

Metin tutunmayı unutmuş, bir kere daha batıyordu suya.

İsmet uzandı, el verdi.

Metin, sakinleşti birden.

Önce, hâlâ çift kurulu duran Champion'u boşa çekti, zıpkın fırladı, denizin koyu maviliklerine doğru hızla gitti, ipi bitince, geri bir hamleyle duruladı, sarktı.

İsmet, tüfeği, zıpkını içeri alırken, Metin gözlüğünü, şnorkelini sıyırdı attı kayığa.

İki eliyle küpeşteye tutunup asılarak var gücüyle palet vurdu, belindeki büyük ağırlığa rağmen sıçradı yukarı, yükseldi, sonra kendini hızla çevirerek küpeşteye oturdu.

Balıklara oturmadı. Balıklar, renk renk, saçak saçak dağıldılar belinde. Metin kemeri çözdü. İsmet uzandı, kemeri, balıkları, kucaklayarak kaldırdı. Çok konuşmayı sevmediği besbelli.

—« İyi! » Dedi. « Lahoz, çamur lahozuymuş. Aşkol-sun. »

Duraladı.

Metin, palet'lerini çıkarıp yere atıyordu, farşların üzerine, peş peşe, pat pat.

—« Dalmayacak mısın bir de tüple mağaraya, Metin Abi? »

—« Yok. » Dedi Metin.

Tüple dalmayı sevmezdi, erkekçe iş değil, hem de ses yapıyor, balığı ürkütüyor diye... Ama derin dalışlarda, trança, ya da iri beyaz lahozlar için, yahut şnorkelle vurulmuş inatçı bir Orfoz'la, sakata zıpkınlanmış, delikte çok direnen bir balıkla uğraşmak gerektiğinde sırtladığı 2 x 10 Spirotechnique bir takım tüp; kayıkta, kıçaltında, her zaman dolu, hazır bulunurdu.

—« Yok İsmet, kaç gündür onu da denedim, biliyorum. Hayır, bu hayvana, tüp büsbütün nafil. Su derin değil. Temelli fokorduyor, ses yapıyor regülatör. Beklemekse, kaç gündür bekledik, gelmiyor. Bir daha çıkmıyor. Ancak yarın... Aynı saatte. Aynı yerde. Usta balık. Koca balık... Yarın belki... Belki yarın da olmaz, öbür gün... Ama mutlaka vuracağım onu. Göstereceğim ona, kim akıllı, kim usta. O bir balık, ben insanım. Kim güçlü, görecekt yarın... Hem de şnorkelle, nefesle! »

Güm güm, göğsüne vurdu. - « Bu ciğerle vuracağım ve de hemen alacağım onu yukarı. Göreceksin... Hem de vurmadan gitmiyeceğiz buradan. »

—« Gitmiyelim Abi » Dedi İsmet. « Nasılsa çok bir hareketli mera... Ne oldu, büyük Orfozu vurmadın ama, gene yüz kilo balığı yaptın, geçtin bugün. Daha ne? Gitmeyiz, kalırsız biz de... Şu balıklara bak! »

Ambardaki buz sandığını açtı. Ağız ağıza, Orfoz, Lahoz, Karagöz, Minakop, hep iri parça balıklarla dolu sandığa zorlukla sığdırdı, ipten teker teker sıyırdığı son gelenleri. Tam sandığa girerken, hafif bir kuyruk vurdu o çamur Lahozu.

« Ah namussuz! » Dedi Metin. « Hâlâ yaşıyor. »

- « Ama çok güzel balık! Bu sularda, böyle sığ yerde, beyaz Lahoz... Ne güzel denk gelmiş. »

İlk defa güldü Metin.

—« Öyle. İyi denk geldi. Bir yüzlük yapar, sade o. »

—« Bin liranın üzerindeyiz gene Abi. Hem de bir tek adam. Hem de öğleye kadar. Dahası ne? O canavarı da, yarın vurursun. »

Metin gözleri daldı.

—« Evet, yarın vururum. »

—« Dönüyor muyuz Abi, esas tekneye, adaya dönüşüyor muyuz? »

Etrafta, uzaklarda, gözlerini gezdiriyordu Metin. Birden ayılmış gibi cevapladı :

—« Evet » Dedi. « Dönüyoruz. Rüzgâr bindiriyor zaten, tam vakti. Dönelim gemimize. »

Sesi birden yorulmuş gibiydi. - « Hadi fayrapla motoru, ben çökeyim şuraya. »

Ambarın baş tarafına çöktü. Ayaklarını kıvırdı, başını bordanın kaplamalarına dayadı öyle.

—« Yoruldun Abi... » Dedi İsmet.

« Yoruldum... » Dedi Metin, kendi kendine. « Nedir bu yorgunluk, yüreğime çöken Allahım? »

10 beygir Johnson motoru çalıştırdı, geçti oturdu İsmet kıça.

Altı metrelik kayık, döndü, yürüdü, hızlandı, rüzgârı sırtına alıp, kıyı kıyı, körfez aşağı, Sedir Adasına doğru...

Karşıda, Anadolunun bütün heybetiyle koşup gelip de dimdik denize atladığı yüksek dağların, Gökova körfezinin Bodrum Yakası üzerinde beyaz bulutlar oluşuyordu. Lâcivert deniz köpürüyordu, tuzlu beyaz.

Yattığı yerden :

—« Hava esecek! » Dedi Metin.

Takma motorun, çok hafif vınlıtısında duydu İsmet.

—« Eserse essin, » Dedi. « Biz avımızı yaptık. Hem de yerimiz emniyetli, liman, Adada. Essin varsın... Günlük hava değil mi? Ne kadar esse, gece yarısından sonra kalır... Sabah erken götürür çıkarırız bugünkü balıkları satışa, Gökovaya, sonra döner yetişiriz gene dalışa... Eh Eylülün de sonu geliyor, gene çok iyi bu ha-

valar... »

Dalmaktan, kulakları biraz ağır işitirdi, hiç duymadı İsmeti, Metin. Kendi içine kulak verdi sadece.

« Yarına... » Dedi. « Acaba yarına mı? Of ne bu yorgunluk yüreğimdiki be Allahım? Aptal mı oluyorum yoksa? Neden seyrettim gene o balığı? Neden daha çabuk çekmedim tetiği? İşler miydi zıpkın? Bal gibi işlerdi... Neden daha çabuk davranmadım? Neden tutuluyorum? Ne var bu balıkta be Allahım? Ya bende ne var? Bana ne oluyor? »

Meralar bozulmasın, ses olup balık ürkmesin diye, çoğu kez hep kürekle yükseldikleri kıyıları, sığıllıkları çabucak geçip döndüler, motorun sırtına rüzgâr akıntı da binmiş, bir hızlı kaydı sandal sanki yokuş aşağı Sedir Adasına doğru, acele acele tekerlendi, gelip vardı.

Pırıl pırıl kumsal, bembeyaza-masmavi, berrak mı berrak, sâkin, ıslıl ıslıl o küçük liman açıldı birden yanlarında.

Gidedurdıkları yolu, içinden, adım adım, ezbere izliyormuş gibi, tam o sıra açtı gözlerini Metin.

—« İsmet be, » Dedi. « Gir şuraya, hiç dolanma şimdiden arkaya, esas limana, büyük teknenin yanına. Gir şuraya. Nasılsa balıklar buzda. Bastıralım şuraya kayığı... İki lokma yiyelim. Sonra, ne zaman olsa, dolanır, aktarırız her bir şeyi tekneye... Hadi, gir içeri. Nasılsa artık dalmayacağım. Nasılsa bütün gün bizim. Büyük tekne de rahattır limanda. Hadi boş ver, gir şuraya... Turistler de pek kalmadı artık, yazın kalabalığı yok, sezon sonu. Gir, salla demiri, bastıralım kayığı, iyi bir keyif yapalım be. »

Kayık, çabucak döndü, girdi, beyaz havyar taneleri gibi yusuvarlak, yumuşacık kumlarla kaplı plaja buştankana; kıçtan şarlamış demir ipine bağlı, yaslandı kaldı.

Alışkın hareketlerle kalktılar ayağa.

İsmet, buz sandığının üzerindeki çulu denize sokup ıslattı, gene yaydı. Sandığın yanında, farşların köşesinde bir başka çuval parçası vardı, ıslak; kaldırdı, ipe dizili bir sürü balık, ufarak, ama gene de kiloluk, kilonun az üstüne, Orfozlar, Ot Lahozları, bir kaç iri Melanur, bir küçük Minakop, çok büyük bir Kefal, bir kaç taş Barbunyası⁽¹⁾ allı yeşilli, koca pullu, papağan ağızlı, dişlek.

Kaptı diziyi, omuzuna vurdu, balıktan bir fişeklik, Efelere has, rengarenk, bir eline bir koca sepet, kışaldından, içinde yağ, tava, bıçak, un, tuz, bir kaç tabakçatal, ekmek, küçük bütangaz tüpü, hep orada... öbür eline testiyi aldı - maşrapası başına geçmiş -, çıktı dışarı, az öteye, kumsuz kayalara doğru, önce suda, sonra bastıkça renk değiştiren ıslak kumlarda yürüdü, tökezleyip seker gibi, bir bacağı hafifçe aksak.

Metin ayağa kalkmış, başlığını, elbisesini sıyrıyor-du oflayarak. İsmet, ellerindekileri bırakıp dönüp gelene, kuyruğundan yapışarak elbisenin çıkmasına yardım edene kadar, kıvrıldı, büküldü, deri değiştirmeye alışkın bir yılan, ya da kaç kabuktan arta kalmış koca bir ıstakoz gibi soyundu, sıyrıldı kılıfından kendi başına. Esmer, yanık gövdesi, kıpkırmızı, şişmiş kaslarla çıktı meydana.

Ncopenre ceket, başlığı, öyle ters, serdi oraya.

Bir yaygı aldı, - yemek yerken üstüne oturmak için - bir de bacağından, kınını söktüğü bıçağı. Atladı kayıktan.

Çabucak bir kaç balık ayıkladılar. İskarozları, kefalı, iki lahoz, bir orfoz.

—« Yeter mi? » Dedi İsmet.

En azından dört kilo balık vardı, temiz.

—« Bilmem... » Diye, boynunu bükte Metin.

Hep sorardı İsmet. Hep öyle karşılık verirdi Metin. Ama ikisi de, bu balığın yetmiyeceğini biliyorlardı.

(1) İstakoz.

—« Hele sen bir başla İsmet, başla pişirmeye... »

—« Yetmezse, gene ayıklarız be Abi. »

Kalan balıkları, gölgeye bıraktı İsmet. Dizinin bir ucu suya sarktı. Kayaların hemen dibinde, su, iki karış kadardı. Uzakta, açıklarda hızlanıp kabarak, birbirini kovalayarak geçip giden dalgaların, tokuşa tokuşa tâ plajın içine gelen yanık soluganlarının dürtüşüyle, taşın altına, bir girip, bir çıkıyordu fokur fokur.

Sarkmış balıklar, canlı gibi oynuyorlardı, yüzgeçlerini, kuyruklarını, suyun gelip-gidişine uydurmuş sallıyarak...

Orfoz'un biri, hem de irisi, hârelisi, pek bir güzeli, turuncu, al göğüslü, sırtı yeşil yakamoz, fosfor gibi sarı sarı benekli, üst dikenlerini kabartmış, gözlerini abartmış, o koca ağzını bile açıp kapar gibi yaparak salınıyordu, dirilmişcesine...

Ayıklanmış balıkların barsakları, pulları, solungaçları, hava keseleri yavaş yavaş uzaklaştılar, sulara kapılıp...

Karşı yakada, pek çok bulunan sarı eşekarıları, tek tük de olsa, vızlayarak geldiler, deli deli saldırdılar dört bir yana.

Tava cızırdıyordu.

Balık parçaları - mahsus bir ondan, bir bundan - karışık pişiyorlardı; tazelikten kabarıp şişinerek...

Adanın meşhur eşiği, onun ayrılmaz arkadaşı koca keçi, çalıları çatırdatarak çıkıp yanaştılar. Üç beş koyunluk sürü, biraz daha çekingen, ileriden bakıyor, bekliyordu.

İlk parçalar pişti. İsmet, çatalla son bir çevirdi, sonra cızır cızır yağda arada bir parmaklarını da kapatarak, yanan canını, aldırılmaz bir tavırla püf püf üfleterek çıkarttı, dizdi bir tabağa ilk postayı, tavayı tekrar doldururken, yemeğe başladılar.

Az ekmek. Çok balık. Bir ondan, bir bundan. Bir lokma ekmek. Koca bir parça lahoz. « Nah kefalın bar-

sağı. Pay edelim. Adam adamın, balıkçı balıkçının başını odunla yarmış be Egede, kefalın barsağını sen yiyeceksin, ben yiyeceğim derken... Bir parça da, nah şu taş barbunyasının sırtı... Lahozun kuyruğu ne güzel be Abi... Çıtır çıtır ye... Yahu, bir lokma da ekmek be birader... Sen şu Orfozun kafasını uzatsana... Salla kılçıkları, kemikleri geriye, keçiyle eşeğe bak, nasıl da yiyorlar... Hele şu bizim keyfimize bak be Abi... Şeref-sizim, Başbakanda yok... Kimbilir ne çok derdi vardır adamın... Hem de tüm ömründe bir kez, şöyle bir taze balık yiyemeden ölecek! »

İkinci tava pişmeden, birinci yendi gitti. Üçüncü, ikincinin sonuna zor yetiştii. Dördüncü de.

Karşıda, koca dağların üzerinde bulutlar vardı.

Hey gidi Koca Anadolu! Kimler yaşamış, kimler göçmüş...Koca dağlar... Uzakta şarlayan Koca deniz... Güneş... Dünya sıcacık... Işık ışık... Bembeyaz bulutlar... Cızırdayan tava... Tavanın kokusu... Çalılar. Toprak. Sokulup sokulup, yarım ekmeği kapıp götüren keçi... Onu kovalayan, saçak saçak tüylü eşek... Hep uzaktan bakan koyunlar... Her şey ne güzeldi!

Ne güzeldi yaşamak!

Yaşadığının farkına varmak.

Belli belirsiz uzamaya başlamış gölgelerle, ikindiye devrilen günün dakika dakika, kılçık kılçık yalayıp, tadını çıkarmak!

Hür olmak. Hür ve bağımsız, Yaradanın yaratılmışa bağışladığı ilk hak. Yaratığın ise, yaratıktan hemen ilk hamlede aldığı...

Una bulanmış bir kaç parça kalmıştı.

Attı onları da tavaya, İsmet.

—« Abi, neden ağırladın? » Dedi, doğrulup kalkarken. « Sen ye bunları, ben daha bir kaç melanur ayıklayıp geleyim... »

Metin başını salladı.

Ansızın bir doygunluk gelmişti içine, yorgunluğa devrilen. Ağırlamıştı. Son lokmaları basbayağı çiğniyordu, yutu yutuvermiyordu.

İsmet, hafifçe aksayarak, uzaklaştı.

—« Amma da yedik! » Dedi Metin. « Birbaşımıza, amma da yedik gene. Şu güzellik... Şu güzelliği paylaşmamak...»

İrkildi, itti kafasından son kelimeyi, dürttü sanki kendi kendini.

Kalktı ayağa. Baktı, İsmet üstünü sıyırmış, ayağındaki şortla denize atlamıştı. Suları şapur şapur kulaçlıyordu, dalıp dalıp çıkıyordu... Hareket etmek, midesini oynatmak, yerleştirmek, sonra gene gelip yemek için...

Elindeki son parçaları keçiyle eşeğe attı. İğildi, bir maşrapa su içti. Ağzını sildi. Sıcak yakıyordu. Gitti deniz kenarına Metin. Elini ağzını, tuzlu suyla kumla uvaladı, yıkadı.

—« Tamam mı, tamam mı? » Diye bağırdı İsmet, az öteden, pullarını kazıdığı melanurlar elinde, canlı gibi çırpınırken, kuyruk vururken.

—« Tamam. Doydum. Sen ye, ben biraz yatacağım. »

Boylu boyunca, kendini suya, kumsalın tam ıslak, oynak çizgisine bıraktı Metin. İri bir kaç solugan, göğsüne bile çıktılar, oynadılar, ıslattılar, serinlettiler onu.

Sular, adaleli, kıllı bacaklarından süzüle süzüle kalktı, yürüdü, az yukarı geldi. Kuruya.

Sırt üstü, kumlara yattı. Kapadı gözlerini. Güneş, kıpkırmızı, kan gibi, gözkapaklarından içeri dalıyordu. Ellerin tersini siper etti.

Olmadı.

Rahat etmedi.

Kalkmaya da üşeniyordu.

Bütün günün yorgunluğu çökmüştü üzerine.

Onca dalış... Sonra o b ü y ü k balık... Ama ne balık!

Her yanı tutulmuş gibiydi. Sıcak sıcak yayılan bir tuhaf yorgunluk. Güneş parlak kırmızı, gözkapaklarından içeri...

« Hay Allah! »

Metinin huyunu bilirdi İsmet. Tam o sıra, balıkları ayıklamış, tava başına giderken, baktı rahat edememiş, kıpırdıyor, kaptı az önce çıkardığı gömleğini, getirdi örttü Metinin yüzüne.

—« Sağol! » Dedi Metin, belli belirsiz.

Kafası serinledi. Güneş, yalnız gövdesini ısıtıyor, sıcacık okşuyordu. Isındıkça, yorgunluğu, uykusu artıyordu, taşa yatmış güneşlenen bir kertenkelenin rahatlığı.

Uyuyacaktı Metin. Her zamanki gibi, hem uyuyacak, hem de uyanık kalacaktı. Uyuduğunu bilecek, ama etrafında olanları duyacaktı.

Hiç bir zaman, tam uyumazdı, geceleri bile... Hem var, hem yok olurdu, yattığı yerde...

İşte gene öyle...

Bak dalgalar şarlıyor uzakta... Hafif bir rüzgâr kıvrılıp, koyun içini bile bulmaya başladı. İsmet, tavanın yanındadır, ağır ağır, sindire sindire yiyordur, tadını yeni yeni çıkararak... Eşekle keçi fazla sokuldular, belli... Onlara bağıyor... Kovalıyor... Bir de motor geçiyor uzaktan, sesi nasıl da dolanıp geliyor rüzgârla...

« Hay namussuz sinek! »

Metin, elini kolunu oynatıyor... Bir sinek oradan oraya gidiyor, tam savuştu derken, gene geliyor yapışkan, ufak...

Sıcacık, uyuşmuş, uyudu uyuyacak Metin. Kalkmak istemiyor. Sinek, durup durup geliyor...

« Hay namussuz sinek, hay namussuz hayvan!... Hay namussuz balık! Ama ne balık!... Ama ne Orfoz!... Nasıl da beneksiz, simsiyah sırtı... Gözleri ne kocaman!... Ne balık... Niye davranamadım? Daha hızlı olmadım... Neden tutuldum? Ne oluyor bana? Aptal mı oluyorum? Yoksa yaşılanıyor mıyım? Neyi düşünüyorum? Kimi düşünüyorum?... Paylaşmak ne demek?... Paylaşmamak ne demek? Kim'le, neyi gerçekten paylaşabildim ki bugüne dek?... Hep aynı... Hep aynı değil mi? »

Göğsü, karnı, bacakları, sıcacık yanıyor güneşle. Ma-

yosu çoktan kurumuş, sıcağı geçiriyor, dolduruyor içeri avuç avuç...

Bir sürü kadın, bir sürü yüz, el kol, bacak, sarışın, esmer, kumral, bir sürü... çoğunun yüzü yarım yamalak... Hatırlayamıyor bile tam... Gene de akın ediyorlar, suratına örtülü gömleğin altındaki kafasına, gözlerine...

İlk karısı, Ankarada şimdi. Yıllar geçmiş.. Bir koca şişko. Bu ilk denemede, yedi senesini gömmüş. Ondan çocukları var. Bir erkek bir kız... Yaz tatillerinde gelirler... İyi denizci oldu keratalar, iyi de okuyorlar... Babalarını anlamıyorlar, anlamak için kafa da yormuyorlar... Olsun varsın... Sağ olsunlar da... Boş ver be Metin.

Fransa... Fransada bir şehir.. Limoges. Ne tuhaf! Millerce ötede, aynı şehirde : iki küçük çocuk. İki ayrı kadından... Ki onlar arkadaştlılar... Birbiri peşine geldiler... Yaz tatillerini geçirmeye, Bodruma... Öyle tanıştılar... Birbiri yüzünden geldiler. Âşık olup kaldılar. Memleketlerini bıraktılar... Beş yıl biriyle, üç sene öbürüyle... Onlar da çok yaptı... Onlarla da evlendi... Olmadı. Hem anlaştı, hem anlaşılamadı... Yâni her şeyi paylaşamamak dostum.. En bir güzel şeyleri, dağları, taşları, denizi, gerçekten paylaşamadıktan sonra, sen onları bayıltana, öldürene kadar yatağı paylaş! Olmuyor. Evet, o kadınlar döndüler, memleketlerine, geldikleri yere... Ve birbirinden habersiz, hem de aynı ismi taşıyan iki ufak çocuk, iki kardeş, uzaklarda, uzaklarda bir şehirde... Fransada... Ve o Fransada, başka illerde, Paris'te, başka kadınlar... Almanyada, Münih'te, Frankfurt'ta, İtalyada, Milanoda, Romada... İsviçrede Lausanne'da... Amerikada, bir çok kadın! Hepsi, dönüp gelmek için can atar... Hepsi, hâlâ mektup yazıyor. Çoğu ve de yenileri, her yaz tatili gelirler... Aylar boyu kalırlar. Git deyince de giderler... Hep aynı... Neden aynı? Ama, bir yerde biri olmalı... Onunla anlaşabilmeliyim... Konuşabilmeliyim... Tüm Evreni paylaşabilmeliyim .. Onu bulmalıyım. Vaktim azalıyor... İşte gene kış gelecek, bir

kaç ay sonra... Yoruluyor muyum ben? Huzur nerede? Marmaristeki bakkalın kızı çok güzel, çok genç, çok taze, çok temiz... Biliyorum, seviyor beni ve onbeş yaşında... Fransadaki çocuklarımın anneleri mi? Bir daha denemek mi? Çocuklarım için mi? Bu sene gelen, bütün yaz, öbür kadınlara da razı olarak kalan, bir hafta önce giden Bretanyalı Annik mi? Peki kim? Hay namussuz sinek! Hay namussuz balık... Ne biçim iş? Ne oluyor bana be? Yum gözünü uyu be Metin oğlum. Nedir bu saçmalık... Kendine gel. Yarın vuracaksın o balığı! »

Rüzgâr iyice üfürüyordu. Dalgaların şarılıtsı, coşkun bir gümbürtü, tâa uzaklardan yuvarlanıp geliyordu.

Daha da bir sesler duydu etrafında, inceli kalınlı. Sinek, bacağındaydı.

« Uyutmadın be namussuz hayvan. Oysa, bugün gerçekten uyuyabilirdim. Öyle yorgundum ki... »

Gözlerini açmadı Metin. Gömlek pek hafif kıpırdıyordu yüzünde, uzaklarda esen kuvvetli rüzgârın, burun kayalıklarına takılıp yırtılarak saçak saçak içeri kıvrılan, plaja sızan ince sağnaklariyle.

Gözlerini açmadı.

Düşündü öyle.

« Amma da yorulmuşum. Yoksa, uyudum mu biraz? »

Her tarafı tere batmıştı. Sırılsıklamdı. Yüzü gözü. Elini gezdirdi. Bacaklarına kumlar yapışmış...

« Amma da terlemişim! Hay namussuz sinek. »

Sineği kovdu.

« Uyutmadı beni, ama bir güzel uyuyacaktım. Bayağı uykum vardı. Yoksa uyudum mu? Kestirdim galiba biraz... »

Gözlerini açtı, gömleğin altında.

Düşündü.

« Sıcak. Ter. Rüzgâr iyice almış. Amma koyverdi hava be! Bu sesler de ne? Ne oluyor yahu? »

Gömleği yüzünden çekti. Kamaştı gözleri. Kırpıştırdı, bir süre. Tek dirseğinin üstünde doğruldu. Neden sonra görebildi :

Kumsalda bir tekne daha!

Hemen tanıdı. Gökovalı, balıkçı Ahmedin motoru.

Bir kaç kişi daha var, kadınlı erkekli... Öbür kayığın yanına toplanmışlar, İsmet sandığı açmış, balıkları, en üsttekileri gösteriyor.

« Eyvah! » Dedi Metin. « Turistler, besbelli, havaya tutuldular, sığındılar buraya. »

Onları tam göremiyor ama, balıklara baktıkça, hayretle açılan gözlerini, ağızlarını, - bazan da, içlerinden birinin, daha çok erkeklerin, bilgiç, ukalaca - sözlerini iyi biliyor.

Doğrulup oturdu.

Baktı.

« Evet, Ahmedin kayığı. Hani Ahmet?... Ha Ahmede bak... Ocağın, tavanın başında, İsmetten kalanları temizliyor! »

Hava sert. İsmetin yanında iki kişi var. Balıklara bakıyorlar. Mayolular. Bir erkek, bir kadın.

« Bunlar daha fazla değil miydi?... Ha, bak biri ne-reye gitmiş. O da kadın galiba! »

Kayaların başladığı yerde, balık temizledikleri taşların orada, çömelmiş biri, suya uzanan dizideki balıkları, artan soluganlarla büsbütün hareketli, o yüzer gibi, canlı gibi iri Orfozu elliyor, çekingen dokunuşlarla besbelli...

Uzak... Kayaların köşesinde çömelmiş duran ufacık... Tam göremiyor Metin ama belli, bir kadın bu da, bir kız işte, her neyse...

« Bütün yaz turist gezdiren geveze Ahmet doymamış, gene bulmuş birilerini, bir erkek, iki kadın. Ecnebidirler herhalde, sezon sonu Türkün işi ne... Ama ecnebiye benzer halleri de yok uzaktan. Her neyse... Hava esiyor. Kısıldılar buraya. Adadan sonrası, açık deniz... Bir yere gidemez Ahmedin tekne, o eski Jap motorla...

Gelibolu'yu⁽¹⁾ o limanlık yeri bile tutamazlar... Tamam, yandık şimdi... Zaten bıkmışım bütün yaz. Kafamı dinlemek istiyorum. Kimseyle konuşmaya, hep aynı şeyleri anlatmaya niyetim, tahammülüm yok. Yorgunum ben... Hey Allahım, bunlar rahat bırakmaz bizi... Baksana nasıl başındalar sandığın, İsmetin...»

Onun kalktığını geriden gören kayıkçı Ahmet, el ediyor bir eliyle, öbürü ağzında.

Metin, gene içinden : « Yandık! » Diyor. Görmemezliğe gelip yatıyor, sırtüstü uzanıyor. Çekiyor gömleği yüzüne.

Ter. Sıcak. Sinek tekrar geldi.

« Hay namussuz! »

Gözlerini açıyor-kapıyor, gömleğin altında. Bir süre dayanıyor, inat ediyor, öyle yatıyor. Ama biliyor, kurtuluş yok.

Birden gömleği yüzünden çekiyor, doğrulup oturuyor.

Kırpıştırıyor gözlerini.

Tam karşısında, ayaklarının ucunda, parmaklarına değecek kadar yakın, b i r i dinelmiş bakıyor, uzun uzun, belki de epeydir onu seyrediyor...

Metin, gözlerini kırpıştırıyor. Genç bir kadın bu!

Bacakları, karnı, göğüsleri... Çok çok açık, bir beyaz bikini giymiş, kalça üzerleri iki yandan halkalı... Her bir yanı, meydanda gibi. Üstelik hiç de zayıf değil. İpincecik değil. Ama biçimli bir vücut...

Kollar upuzun... Omuzlar... Simsiyah saçları var uzun, omuzlarına değen. Yuvarlak bir yüz, düzgün bir burun ve kocaman kocaman, koyu mavi çok koyu mavi gözler, bütün suratı kaplayacak kadar iri gözler.

« Bu kadar açık bir bikini, şu duruş, şu dolgun gövde, saçlar simsiyah... İtalyan herhalde... »

Kendini topluyor, ecnebilere alışkın : - « Hello! » Diyor Metin ve cevap ne çıkacak diye bir an bekliyor,

(1) Gelibolu : Gökova körfezinin dibinde bir köy ve liman.

Milliyetini anlıyacak. Ama emin, « Bonjiorno »yu duya-
cağına.

Küçücük bir ağız açılıyor.. Bir görünüp, bir kaybo-
lan bembeyaz dişleri var. Bal gibi tatlı bir ses :

—« Merhaba! » Diyor. « Affedersiniz, sizi rahatsız
ettim... »

Sonra dönüyor, yürüyor öbür tarafa, kayıklara
doğru.

Acele etmeyen, ölçülü, hesaplı adımlar, pek fazla
sert olmayan bacaklarının üst kısımları, kalçaları, uç-
ları omuzlarına değerken kıvrılan saçları hep oynuyor,
ayrı ayrı tempolarla oynuyor, geride tesirli bir hava
bıraktıklarından emin, hiç dönüp bakmadan, uzaklaşı-
yor.

« Hıh! » Diye gülüyor Metin. « Bizdenmiş... Amma
da mal! Yürek ister bu mayoyu giymeye... Hiç de sı-
rım gibi değil ayrıca! »

Kendi kendine, - sanki yeni bir iş çıkmasına değ-
mez diye - sevinçle söyleniyor : « Üstelik esmer... Ben
sarışın severdim. Şu yürüyüşe bak... Kimbilir kimin
nesi? Neyin nesi?... Züppenin tekidir, garanti. Bir şey
sanıyor kendini de. »

Kalkıyor ayağa.

Sandalların oradakiler dönmüş, ona bakıyorlar.

Biliyor.

İsmet el ediyor. Aldırmıyor Metin. Sıcak. Terlemiş.
Sırtı, beli kum içinde... Gitgide hızlanan, koşan adım-
larla, çabucak denize, suya varıyor. Atıyor kendini ve
hemen o meşhur, o çok güzel Crawl yüzüşüne başlı-
yor.

Su, dost su, serin, tuzlu, canım su, hemen diriltiyor,
canlandırıyor, kendine getiriyor onu.

Açıklarda, dalgalar dev gibi birbiri üzerine devrili-
yor, Fener adasının ayakları dibinde bembeyaz vurup
yükseliyorlar göğe köpük köpük, rüzgârla savrulan toz
duman...

Metin, bir süre hep plajın içinde, irileşmiş solugan-
lara binip, bir inip, bir çıkararak yüzüyor.

Limanın içinde rüzgâr pek az, su ayna gibi, dipler bembeyaz kum. Bir ara duruyor Metin, yere basıyor, elleriyle sırtını, belini, mayosuna girmiş kumları temizliyor, hâlâ yapışık duran...

Kıyıya bakıyor. Sandığın başı, kayıkların orası, boşalmış. Adamla bir kadın, plajın öbür köşesinde, denize girmeye niyetleniyorlar.

İsmetle Ahmet ocağın, tavanın başındalar.

« O öbür kadın?... Öbür kadın? Haa o yukarıda, çalıların başladığı yerde... Tam ecnebilerin yapacağı bir iş yapıyor. Korka çekine elini uzatmış, yan yana duran keçiyle eşeği, hiç değilse birini, sevmeye, okşamaya çalışıyor. Denizden tarafa, hiç bakmıyor. »

« Amma da mayo. » Diyor Metin, gene içinden. « Amma da mal! Ta buradan belli her bir şeyi... Yürek ister bu mayoyu giymeye... Hem de bu vücutla... Kendinden de pek emin be birader! Kimin nesi acaba bunlar? »

Az sonra tanışıyorlar.

Metin, denizden çıkıyor. Öbür adam, denizden çıkıyor, plajın öteki tarafından. Yürüye yürüye, kayıklara doğru gelip, birleşiyorlar orta yerde.

Adam, kırk yaşlarında, bıyıklı, yakışıklıca, az göbekli, mağrur, efendi sesli. Daha uzaktan elini uzatıyor :

—« Metin beymişsiniz... Daha önce de, şöyle bir duymuştum adınızı... Çevrede, ününüz epey!... Şu bahlıkları görünce, - elini sandığa doğru sallıyor - hak vermemek imkânsız. Aşkolsun. Ha, benim adım... Emin Yurdunusever. Mühendis-mimar-müteahhit. İşler dolaysisiyle, biraz geç çıktık galiba bu geziye. İskenderun, Antalya, bütün Güney kıyılarını dolaşa dolaşa geldik... İzmirliyiz. İşlerimiz orada. Hah işte bakın geldiler. Bu karım, Nevin... Bu da efendim, en yakın arkadaşı karımın. Hiç ayrılmazlar. Beraber çıktık bu yolculuğa da... - Yavaş yavaş, salına salına, en sonra geliyor, beyaz bikinili - « Gelin, buyrun Aylâ Hanım... Tanıştırayım sizi... Metin bey, Aylâ hanımefendi. »

—« Memnun oldum efendim! » Diyor, o bal gibi ses. Ne kadar nâzik, ne kadar ölçülü, efendi... Hani şu açık mı açık bikini olmasa...

Üçüncü kez ağzını kıpırdatıyor Metin, ancak ve hep aynı şeyi söylüyor sadece :

—« Memnun oldum efendim. »

Emin bey, lâf arıyor, lâf açıyor, elini gene sandıktan yana sallıyor.

—« Tabîî tüple dalıyorsunuz, değil mi? Adamınızın dediğine göre... »

Kesiyor Metin :

—« İsmet efendim. İsmettir adı. Yardımcımdır. »

—« Eh evet, işte onun dediğine göre, yüz kilodan fazla balık varmış sandıktaki... Tabîî tüple... Ya da nedir o, boru gibi havayla... »

—« Nargile... Ama ben çoğunlukla, tüp veya nargile kullanmıyorum. Fazla insafsızlık gibi geliyor... Hem de ses yapıyorlar, ürkütüyorlar balığı... Ne bileyim, nefesle işte, şnorkelle bu balıklar... »

—« Nefesle mi? » Diyor adamın karısı. - Öbürü, hiç bir şey demiyor, ilgisiz gibi. - «Yâni kendi ciğerinizin gücüyle mi? »

Utaniyor sanki Metin.

Çabuk çabuk sıralıyor :

—« Evet... Nefesle... Kendi ciğerimle... 18-20 metreye tüpsüz dalarım. Bir buçuk dakikadan fazla kaldığım olur, çoğunlukla, o derinlikte... Tabîî balık beklemek falan... Şey, hiç sigara kullanmam, ondan herhalde... »

Bir süre balıktan konuşuyorlar. Emin bey, çok ilgili. Karısı, epey... Aylâ hanım, havaları, etrafı seyreder gibi... Sonra :

—« Affedersiniz! » Diyor, ileri yürüyor, koyunlara doğru, adımları hep ahenkli...

Söz, büyük Orfozdan açılınca, canlanıyor, heyecanlanıyor Metin :

—« Evet... » Diyor. « İsmet mi söyledi size? Evet, biz işte böyle... Arkada, öbür esas limanda, büyücek bir

teknemiz var. Onunla yıllardır bu Gökova körfezini... Güllük, Yalıkavak başından, Bodrumdan tutun da, Datça burunlarına, Marmarise, bazan Fethiye'ye, yedi burunlara dek, bu suları tarar dururuz. Balıkçılık yaparız. Balığı kuvvetli. Yetiyor, iyi para bırakıyor bize... Hele yazın, turist zamanı... Hoş şimdi, köylerde bile, kilosu onbeş liranın altına düşmez balığın, hattâ ot lahozunun... Evet, hiç bir yerde, çok fazla durmayız. Fazla bozmayız bir yerin balığını. Ama bir haftadır buradayız. Bırakıp gidemiyoruz. Bir büyük Orfoz gördüm. Her gün aynı saatte, aynı yere çıkıyor. Zaten âdetidir, bütün orfozlar öyle yapar. Ama bu... çok b ü y ü k ! Tüple, nargileyle... -teknemizde, hem nargile takımı var, hem de tüp doldurmak için kompresör - yirmi seneden fazla dalarım, altmış yetmiş metrelerce, çok indim. Derin sular da, altmış kiloluk falan, çok orfozlar vurdum... Ama bu kadar irisini görmedim... Bütün Egeyi, adaları, Akdenizi, Kıbrısı, Giriti, İskenderundan Saroza, bütün orfoz yapan suları bilirim... Böyle iri orfoz görmedim... Anlatamam size. Yüz kilodan çok yukarı... Hem de on metre suda! Anlatamam size... Çok büyük... Çok güzel... Vuracağım onu. Vurmadan gitmiyeceğim buradan. Bir haftadır her gün, bir şey oluyor, bir numara yapıyor... Bir aksilik oluyor... Son anda kaçırıyorum. Anlatamam size, öyle büyük, öyle güzel! Bugün, tam vuruyordum... Tam tetiği çekiyorum, anlıyor musunuz... »

Birden sustu Metin. Heyecanla, bağıra bağıra konuştuğunu farketti. Soluk soluğaydı. Geniş, adaleli göğsü hızla inip kalkıyordu. Esmer, güneş yanığı yüzü kırmızıydı, hissediyordu bunu. Kapıp koyvermişti kendini.

Emin beyle karısı da ona, onun heyecanına, kalın kara kaşlarının altında, kocaman açılmış siyah gözlelerinden fışkıran ışıktaki tutkuya kaptırmışlardı kendilerini... Öbür kadın bile, uzaktan, koyunların oradan, bakıyordu, Metin duralayınca, başını hemen başka tarafa çevirdi.

Sustu Metin.

—« Sonra? » Dedi Emin bey.

—« Kaçırdım... » Dedi Metnin tavsamış sesi. « Belimde bir yaralı balık vardı... Tam ölmemiş... Son anda, tam tetiği çekerken, bir kuyruk vurdu. Ses yaptı... Kaçtı Orfoz. Tetiği bile çekemedim... »

—« Vah vah! » Dedi Emin bey. « Çok yazık olmuş. İnşallah bir dahaki sefere... »

—« Yarın! » Dedi Metin. Son bir canlanışla sesi : « Yarın muhakkak... Yarın aynı saatte... Yarın! »

—« Yarın mı? » Diye sordu Emin bey. « Pekiy ya bu hava? Baksanıza nasıl esiyor... Hiç bir yere gidemeyiz dedi bizim balıkçı. Ne güzel kaşık çekiyorduk... Bir kaç parça, ufak balık da almıştık... Bir patladı! Hiç bir yere gidemeyiz dedi bizim Ahmet efendi. Sığındık buraya. Sabah Gökova'dan çıktıktı. Arabamız orada. Marmarise gitmemiz gerek. Orada otelde kalıyoruz. Bir kaç gün daha da kalmaya niyetimiz vardı. Ama bu hava gözümüzü korkuttu. Bizim Ahmedin dediğine bakılırsa, buralarda, bu tarafta, az aşağıda bir Gelibolu varmış, liman. İçerisi köymüş, cip falan bulunurmuş, oraya kadar gidebilsek iyi ama, bu havayla gidilmez diyor adam... »

—« Acaba... Dedi Nevin hanım. « Metin beyin, büyük motoru varmış, acaba rica etsek, bizi Gökova'ya atamaz mı? Ya da o Çanakkale mi, Gelibolu mu, neyse, oraya? Tabii zahmetini karşılar veririz... »

Metin, kendini tutamadı, güldü. Sonra, tane tane :

—« Zahmeti bir şey değil! » Dedi. Nasılsa ben de Gökovaya gitmeye mecburum, balıkları satmaya... Rica etmeye de değmez. Ama gidemeyiz. Yâni benim tekne, gider gitmesine Gökovaya kadar, ama orada liman bulamayız, giremeyiz. Durup barınamayız. Odun iskelesinde bile, içinde patlıyor bu hava. Eh, sonbahar kaçıkları, normaldir böyle sert çıkarması. Gün dönüyor... Geliboluya ise, hiç giremeyiz benim tekneyle, çok sığdır orası. Küçük kayıklar bile, dibe sürüne sürüne girerler... Topuklardan atlamaya, adamlar kayıktan denize inerler yürüyerek dayanmak için. Yâni... »

—« Yâni? » Dedi Emin bey.

—« Yâni? » Dedi karısı.

—« Yâni... » Dedi Metin. « Bu hava, bakmayın böyle kudurmuş esiyor. Geceyarısında hafifler. Az geçe, kalır. »

—« Emin misiniz? » Dedi Emin bey, inanmaz bir bakışla.

Metin güldü.

—« Evet, eminim. Eh bu bizim işimiz, bilmemiz gerek. Geceyarısı kalır hava. Ahmedin, hiç değilse, sizi Geliboluya atacağı kadar... Şimdi dersiniz... »

Bakındı etrafına... Hava esiyordu. İkinci ilerlemiş, gölgeler kumlara kadar uzamıştı. Çare yoktu. Yaptı teklifini, böyle olacağını çok önceden bilen, pek de nâzik sayılmayacak, « başıma bu işi siz açtınız » der gibi, ağır ve kararlı bir sesle :

—« Şimdi burada, denize falan girecekseniz girin, ne yapacaksanız yapın... İsterseniz, adayı falan gezin... Şu yandan gittiniz mi denize, açık denize çıkar hemen... Bakarsınız, ne büyük dalgalar patlıyor burunda... Evet ne yapacaksanız yapın... Kayıklar dolanacaklar artık öbür tarafa, esas limana, burada iyice işliyor soluganlar. Az sonra barınamazlar. İsterseniz, siz hiç binmeyin bile kayığa... Şu patikadan döndünüz mü, yürüyerek, iç liman, en fazla beş dakika... Eh benim öbür tekne orada... Bu akşam misafirim olursunuz. İyi kötü başınızı sokacak, yatacak bir yer buluruz size tekne. Tabii pek konforumuz yok ama... »

—« Rahatsız ederiz... »

—« Etmezsiniz. » - Metin güldü. « Biz razı olduktan sonra... Hem dünden kalma orfoz pilâkimiz var... Ahtapotumuz var... Bugünkülerle de karıştırır, çeşit yapar, iyi bir balık yeriz, beraberce... »

—« Nasıl olur bilmeyiz ki... »

—« Olur, olur. Hava kalınca da gece, ben sizi, gemicinizi uyandırır, yollarım Geliboluya. »

—« Siz uyumaz mısınız? » Diye sordu ansızın Nevin hanım.

—« Uyumam. » Diyerek güldü Metin. « Pek az uyurum ben... Nasılsa uyumuşum bir kaç dakika, bugün, öğleyin... Hiç uyumam artık bu gece. Merak etmeyin. Limanlıkla varırsınız Geliboluya... Tamam mı? Hadi siz arkadaşınıza söyleyin durumu. - Eliyle, uzaklarda, taşların üzerinde gezinen beyaz bikiniyi işaret etti - Ben kayıkları arkaya yolluyorum... İsmet! Ahmet. Toplanın gelin. Arkaya geçireceksiniz kayıkları. Evet, tamam değil mi efendim? Karadan bulursunuz iç limanı. Ben de az sonra karadan gideceğim. Adamlar her bir şeyi hazırlarlar... Siz de şimdi keyfinize bakın. Burada olduğumuza göre, tadını çıkarın. Müsaadenizle ben bir kere daha yüzeceğim. İyi günler efendim. »

Teşekkürü bile dinlemedi. Kararlı, emir verir gibi konuşması biter bitmez döndü, attı kendini suya...

Suya sarıldı, dost gibi, öptü, ağzına aldı.

Konuşmakla geçen bir kaç çeyrek saatte özlemişti denizi, ona ihanet etmiş, ya da uygunsuz bir şeylere bulaşmış gibi arınmak istedi.

Kulaç aralarında, koltuk altından baktı, öbür kadın, Emin beyle karısının yanına gelmişti, konuşuyorlardı hep beraber... Emin bey, elini kolunu sallıyordu « başka çare yok » dercesine...

İsmetle Ahmet, kıyıda, kayıkları yüklemişler, dayanıp atlıyorlardı peşpeşe. Arkaya dolanacaklardı.

Yüzmesine devam etti Metin.

Açığa, dalgaların köpüklü ilk kıvrımlarına kadar çıktı. Dönerken, kayalık burnu dolanan kayıkların, kıçtan bir-iki iri denize kaptırıp başüstü sürüklenirken kalkan kıçlarında, göğe yükselen Ahmetle İsmete el salladı.

Uzun bir süre yüzdü, kendi kendisiyle konuşarak, hep aynı motifli bir parçayı, zihninden geçirerek...

Kıyıya yaklaştığında, zoraki turistlerin, adanın dalgalarla dövülen batı yüzüne doğru geziye koyulduklarını gördü. Beyaz, açık mı açık bikini, en arkada sallanıyordu.

« Amma mal! » Dedi Metin, nefesini, ağız dolusu bo-

şaltırken sulara. Beyni devam etti iki kulaç arası : « Bir de kendini beğenmiş! Züppenin tekidir garanti... Ama, konuşması da çok efendi... »

Bir nefes daha boşalttı.

« Amma mal! »

Soluğunu, alıp, kolunu ileri uzatırken, bembeyaz parlayan diplerde, soluganların getirip üstüste yığıldığı, yuvarladığı kopmuş erişteler otlar, siyah bir sütun gibi oynadılar, Metnin net görmeyen gözlüksüz, açık gözlerinde bir koca balık peydahlandı. Titredi Metin.

« Amma balık! » Diye boşaldı bu kez nefesi. « Ne orfozdu Allahım! Yarın mı? »

Hızlandırdı kulaçlarını. Kıyıya çıktığında, bütün kumsal gölgeydi. Kimseler yoktu. Eşekle keçi, epey ilerde, ağaçların altında, artlarını dönmüş, uzaklaşıyorlardı. Koyunlar çoktan kaybolmuştu.

Tam karşıda, Anadolunun bütün heybetiyle, denizin üzerinde dikildiği, gururlu koca-dağlar pembeden ef-lâtuna dönüyor... tepelerindeki ak bulutlar sararıyor, lâcivert sular gitgide daha koyulaşarak köpürüyor köpürüyor ve bütün Gökova körfezi, büyüklüğünü, güzelliğini iyi bilmenin kıvancı, bir gün daha yaşamış olmanın sevinci ile, tepelerden inen kekik kokulu sıcacık rüzgârı solukluyor, denizin heyecanına kendini kaptırmış, gümbür gümbür şölen - bayram uğulduyor, yaklaşan akşamı, uzaktan karşılıyordu.

Çalıları, fundalığı dolanıp, pas renkli küçük patikadan, arka limanın kıyısına dönünce, harabenin o taraftan da Emin beyle iki kadının geldiğini gördü Metin. Üçü de giyinmişlerdi.

Emin bey, mavi beyaz çizgili, iddialı bir gemici kazağı ile, arkası çoktan kirlenmiş beyaz bir pantolon giymişti. Nevin hanım da lâcivert bir pantolon ile, dik yakalı, kolsuz, bir kırmızı süeter. Topluca, ama güzeldi kolları... göğüsleri alabildiğine şişkin! Öbür kadına

- ismini unutmuştu - baktı Metin. Gene en arkadaydı. Hafif adımlarla, salına salına, dimdik ve mağrur yürüyordu, hiç bir şeyle gerçekten ilgisi yokmuş, oralar-da tesadüfen bulunuyormuşçasına...

İnce parlak bir kumaştan, yeşilli sarılı, kocaman yaprak - çiçek desenli, bol paçalı bir pantolon, bir de belini açıkta bırakan, önden bağlı, düğümlü, cepken gibi, ceket gibi, uzun kollu - Kadın kıyafetleriyle hiç ilgilenmezdi Metin - gene aynı kumaştan bir şey giymişti üstüne.

Besbelli, herkes mayolarının üzerine geçirmişlerdi bunları.

Beyaz bikini - mayo kaybolmuştu... Ve giyimli haliyle, yaprak desenlerinin iriliğine, açıkta kalan - ama ince ve biçimli - belinin önde ve arkada dolgun kıvrımlarına rağmen, çok şık, zarif bir hali vardı o kadının da.

Kıyıya, hemen hemen aynı anda geldiler.

Gölgeler her yanı sarmıştı, güneş adanın arkasına geçmişti ama, akşamın koyulaşmasına daha çok vardı. Sonbaharda, Ege ikindileri, çabuk fakat nazlıdır gece, geç gelir... Uzundur akşama, karanlığa dek geçen o titrek, gölgeli, durgun saatler.

Rüzgâr hiç bulmuyordu arka limanı.

Sular, öyle cansız gibi, parlak ve kaygandı. En kıyıda, toprağa değdiği sığ mı sığ yerde bile oynamıyordu... Yüzeydeki erişteler, boyunları bükük, duruyorlardı, ölü.

Çok uzaklarda, devrile devrile, dövünerek geçen dalgalar hiç görünmüyordu buradan, gürültüleri geliyordu sadece... o da epey hafiflemiş olarak.

Hava birden ısınmış, iyice sıcak olmuş, hattâ ağırlaşmıştı.

Çok sığ olan kıyıda, toprağa tam basamadan, şöyle, oradaki bir taşa ayak atıp atlanılacak mesafede gelmiş oturmuş, bekliyordu Ahmet'le teknesi. Hepsini birden alıp götürmek için.

Emin bey, kadınlarla arayı açtığını farketmeden,

hızlanan, koşar gibi adımlarla yaklaştı, Metnin yanına geldi, hayret dolu bir sesle :

—« Fakat bu bir Yat! Bu tekne sizin mi? Bu mu sizin tekne? Fakat bu çok güzel... Bu bir Yat, azizim... Bu çok güzel... Çok büyük! »

Gülümsedi Metin.

Limanın tam ortasında demirlemiş teknesine baktı. Tek direk arma, beyaz basaturalar, lâcivert gözde, vernik kamara ve küpeşterler, bodoslamadan baston uzanmış, kocaman bir işaret parmağı... Ne de tuhaf salınıyordu tekne; insan yapısı belki, ama o tabiat parçasının içine, orada, o sayfaya, yalansız, dolansız, eksiz, yapmacıksız öyle bir uymuş, denizin, adanın, göğün, oranın en gerçek, en vazgeçilmez, en gerekli bir bölümü sanki...

Asırlardır orada, varla yok arası yaratılan her şeyle beraber yaratılmış, yaklaşan akşam kadar taze ve kayalar kadar yaşlı... Orada, tüm güzelliklerin içinde, onlara bulaşmış, kaynaşmış, onlarla bir olmuş, güzelliklerine güzellik katarak, onlarla aynı titreşimde, konusurcasına elele ve sessiz...

Orada demirlediği için, bütün çevre kutluyor, sanki şükran duyuyor bu geçici, ama gene sonsuz beraberliğe... Ve o, insan yapısı, ahşap, tahta bir tekne, fakat her şeyi hissediyor, biliyor, o anı basbayağı yaşıyor, başını belli belirsiz eğiyor, etrafının sevincine, kıvançına, teşekkürüyor, bu büyük «hepbirliğe», saniye saniye geçen tüm zamana selâm, saygı...

Gülümsüyor Metin.

—« Bir balıkçı teknesi. » Diyor. Oniki metre bir Tirandil. Bodrum yapısı... Hem de epey eski. Epey bakımsız. Bir balıkçı teknesi sadece... Dalgıç kayığı... Süngerci kayığı... »

Erişmişler, hep o yana bakıyor kadınlar da. Bilhassa Nevin hanım.

—« Aman ne güzel! » Diyor. « Bu bir Yat... »

Metin hep gülümsüyor.

Küçük, lâcivert mayosunun üzerinde, çıplak, adaleli vücudu esmer ve geniş. Hafifçe kırlaşmış saçları, kı-

sacık kesili. Kaşları siyah... Gözleri pırıl pırıl... Dişleri de.

Johnson takma motorlu kayığı, ilerde, büyük teknenin ardına bağlanmış, demirlemiş. İçi boşalmış, takımlar, sandık, yerli yerini bulmuştur. Balıklar, Tiran-dildeki esas buz deposuna yerleşmiş, dalış takımları yıkanıp serilmiş, bir gün sonrası için hazır... Akşam yemeğini bile ayarlamaya başlamıştır İsmet, biliyor Metin. Gülümsüyor.

—« Ne yatı efendim! Bir balıkçı teknesi... Hem de on yaşında. Eskiden, ilk yaptırdığımda, adalar arası Rodos falan, ecnebî turist taşımayı da düşünmüştüm... Bir süre yaptım bile bu işi. Yazları « charter »e çalıştım. Fakat balıkçılık çok daha iyi... Eh yetiyor... Hem de nasıl söyleyeyim? Daha bağımsız bir iş... Anlatabiliyor muyum bilmem? Senelerdir artık sırf yolcuya, pek çalışmıyoruz. Onun için de, teknemiz epey bakımsız. Tam balıkçı teknesi - gülüyor - Hoş bu halde bile, yazın turistler bizi pek rahat bırakmıyorlar ya. Bilhassa ecne-biler. Geliyorlar. Bizimle sefere, balığa çıkıyorlar... Günlerle kalıyorlar. Bu arada bize yardım ediyorlar. Tekneyi boyuyorlar bile... Yâni şu vernikler falan, böyle kaldıysa, biraz da onlara borçluyuz... »

Metin, bu son sözleri, o ismini unuttuğu hanıma söyledi nedense... O da güldü. Belki sırf bir cevap, bir lâf olsun diye, pırıl pırıl dişlerini bir an gösterdi, hep o bal gibi sesiyle :

—« İşiniz çok herhalde efendim! » Dedi.

Metin başını salladı, evet'leme. Ama neden, ne demek istedi bu kadın? Tam anlayamadan.

Nevin hanım'la kocası, tekneyi övüyorlardı hâlâ :

—« Bu bir Yat! Azizim, bizim İzmirde, hele İstanbul'da Boğazda, hep yatlar böyle işte... Bodrumda yaptırıyorlar... Bir dolu para veriyorlar. »

Metin, öteki kadına baktı. Kadın başını çevirdi, başka yöne, ufuklara, uzaklara, çalılara bilmem nereye... Soğuk ve kesin.

Öbürlerine döndü Metin :

—« Yat değil! » Dedi. Oniki metre bir tirandil. Hem de eski. Ne zamandır da yenilemek, daha büyüğünü yapmak istiyorum. Bir gulet, şöyle onbeş-onaltı metre falan. Ama olmuyor. Hem o dediğiniz zenginler, fiyatları çok yükselttiler Bodrumda. Hem de ben para toplayamıyorum. Biriktiremiyorum. Onun için tekнемiz bu. On yaşında. Tam balıkçı kayığı. Pek yetmese de bize, idare ediyoruz. Hadi buyuruyor musunuz? »

Kızgın mıydı sesi? Dâvet mi ediyordu, emir mi veriyordu?

Gökovalı Ahmet, yardım etti. Emin beyle karısı bindiler kayığa. Kıyıdaki taş a basıp sandala geçmeye tereddüt eden öbür kadına, içerden el uzattı Emin bey.

—« Hadi Aylâ hanım! »

« Hah, Aylâ imiş adı. »

—« Dikkat Aylâ hanım. »

Kadın kaydı, düşüyordu, zor bindi kayığa.

« Lapacı, n'olacak! Üstelik kendini bir şey sanıyor... Böyledir bizimkiler, çoğu... Hıh! »

Kollarını kavuşturmuş, geride durmuş, seyrediyordu Metin.

« Öyle fazla güzel de değil... Gözleri, belki. İyice de etine dolgun. Şu hâle bak, zor biniyor kayığa be! Hiç bir fevkalâdeliği yok. Pekiy, ne bu kendini beğenme yahu? Hıh! »

En son Metin atladı. Omurgası diplere sürtünerek tökezlenen kayığı bir süre itti, itti, kendi de faşır faşır sularda, en son, kolları, göğsü, omuzları, şişmiş adaleleri ile sıçradı, çekti aldı kendini yukarı bir hamlede.

« Jap zor çalışır şimdi, meret » diye, kürekle gitti Ahmet. Tirandili yakınladılar. Yakından, daha güzel, daha iri duruyordu. Ama şurada burada vuruklar, bordada boya döküntüleri, vernik kuşakta sıyrıklar göze çarpıyor, « Ne yapalım, eskiyim, ama yaşadım ben » dercesine gene de mağrur dınelen tekneye, yaklaşan akşamla bir tuhaf hüzn bulaşıyordu, gölgeli, serin.

—« Allah Allah! Bu ne demek? » Diye sordu Emin

bey, zorlukla söker gibi okuduğunu. « Adı ne bunun? Rosi... Rosin... Adı ne bu teknenin yahu? »

—« Rossinante! » Diye okuyuverdi Nevin hanım.

—« Rossinante mi?... Yahu ben bu ismi biliyordum. » Dedi Emin bey. « Şey, Rossinante, şey demek... »

—« Gül falan... Roz... Rozy değil mi Metin bey? »

—« Bir ecnebi kadının ismidir herhalde, değil mi efendim? »

Sitemli gibi, bir tuhaf eda vardı, o bal gibi seste.

Metin ona baktı. Kadın başını iğdi. Çevirdi öbür yana.

« Hıh! » Dedi Metin içinden. « Sana ne yahu ecnebi kadınlardan? Sen kendi adına bak... Hay Allah, gene unuttum. Oya mıydı?... Oya... »

Emin bey, sesle düşünüyordu :

—« Yahu bu Rossinante, başka bir şeydi. Hey Allah biliyordum. İnsan adı değildi. Şeydi... Durun, dilimin ucunda... »

Gökovalı Ahmedin kayığı, büyük tekneye aborda olmuştu. Kimse kalkmıyordu. Tirandilin küpeştesini tutup, bekledi Ahmet. Metin de bekledi.

Baktı. Nevin hanım, kendisine bakıyor, göz kırpmıyor, kopya isteyen çocuk gibi heyecanlı, şakacı, soruyor uzaktan « Ne demek? » .

« Oya » hiç aldırıyor mu? Gözleri inik, suya dikili.

—« Rossinant... » Dedi Metin, - Rossinante'nin ne olduğunu bilmeyen misafirleriyle, büyük şehirlerin bu saygıdeğer kişilerle oynamak istiyor gibiydi, hınzırcaydı sesi : - « Bir hayvanın adıdır Rossinante, Emin bey. Hatırladınız mı? »

—« Hayvan ya... Hayvan ya... Ben demedim mi size... »

—« Kuş adı galiba, » diye sevindi Nevin hanım. « Bülbül falan... Bülbül... Bülbül! »

Güldü Metin.

—« Yaklaştınız! » Dedi Metin. Bülbüle benziyor, doğru. Ama bülbül değil, Düldül! »

—« Ne... Ne demek? »

—« Bir atın adı, efendim. »

—« At mı?... At mı? »

—« Tamam at! Demedim mi ben size? »

« Oya » hiç - karışmıyordu lâfa. Oturuyordu öyle... Hep oturacakmış gibi. Sonra, alışkın hareketlerle, elindeki küçük çantayı açtı. Bir paket, bir sigara çıkardı, etrafına bakındı, ne kimse sigara aldı, ne de kibrite davranan oldu. Kendi yaktı sigarasını. Bıkmış gibi, derin bir soluk, duman üfledi dışarı, upuzun bir p..üüf'-le.

Birden sıkıldığını, çok sıkıldığını hissetti Metin. Bir tuhaf yorgunluk, o son günlerde, hep yüreğine oturan...

Teknenin içinden sesler geliyordu. Takur tukur.

İsmet hazırlık yapıyordu.

Hızlanıyordu akşam.

Gölgeler, dağlardan aşağı iniyordu, sürünerek, mis gibi, kekik kokulu.

Çok saçma, çok yersiz, çok gereksiz buldu Metin bir an, her şeyi. Kendini ve rüzgârı bile. O yapışkan sineği hatırladı, birden her şeyi çabuklaştırmak, kısa kesmek istedi.

—« Rossinant... » Dedi, attır. Meşhur bir kişinin, meşhur atı. Don Quichote'un atı... Don Kişot'u hatırladınız mı? »

—« Ah evet... » Diye bağırdı Emin bey. Tabii, Don Kişot. Servant'ın eseri. »

—« Cervantes'in, evet. »

—« Hani şu yeldeğirmenlerine saldıran... »

—« Evet. »

—« Komığın biri değil mi? Ben de biliyorum, komik bir şey! » Diye haykırdı, Nevin hanım.

Metinin sesi, düşünceliydi :

—« Komik belki... » Dedi. « Ama bence, sade komik değil. İnançları uğruna... O inançlar, çevresine ne kadar ters düşerse düşsün, ne kadar anlaşılmaz ve olmaz görünürse görünsün, evet, kendi inançları uğruna, büyük kalabalıkları karşısına geçirmek pahasına, en bü-

yük savaşları göze alan, çok büyük bir kahramandır Don Kişot. »

Nutuk verir gibi konuşmuştu. Sesi yapmacıksız, tok ve inandırıcıydı. Herkes sustu. Ahmet küpeşteyi bırakmıştı... Bordalar açılınca, uzandı, tekrar tuttu. Anlamadığı bir şeyler oluyordu etrafında. Bekleyecekti. Alıştı.

—« Pekiy... » Dedi Emin bey. « Neden bu teknenin adı Rossinante? »

Güldü Metin.

—« Bu da benim atım... » Dedi. « Benim atım da bu tekne!

—« Hah ha hay! » Diye bir kahkaha attı Nevin. « Pek hoş, pek komik! »

Susuverdi birden.

Duraladı gene herkes.

« Oya » püfür püfür, sigara içiyordu.

—« Yâni siz... » Dedi Emin bey. « Siz de bir Don Kişot musunuz? » Diye soracaktı.

Vazgeçti. « Sizin tahsiliniz ne kuzum? »

Bir daha güldü Metin.

—« Tahsil önemli mi?... Önemliyse, söyleyeyim. Kolej mezunuyum. Hem de birincilikle. »

—« Kolej mi?... Yabancı dil biliyorsunuz demek? »

İyice gülüyordu Metin. Dişleri pırıldıyordu.

—« Biliyorum. » Dedi. « İngilizceyi, Fransızca'yı iyi bilirim. Biraz da İtalyanca. Ama ne önemi var? Balıkçıyım işte ve bu benim kendi seçtiğim bir iş. Bu da yat değil, balıkçı teknesi sadece... On yaşında bir tirandil. Buyurun artık rica ederim. İnşallah bir kaç saat, rahat ettirebiliriz sizi... »

Önce kendi atladı yukarı, sonra el uzattı, teker teker, -en son Oya hanım -onları da aldı tirandile.

Kamaranın çıkıntısıyla küpeştenin arasındaki dar geçitte, bir an durdu Emin bey. Etrafına, sağa sola, başını kaldırıp direğe, gergin, düzgün armaya baktı... Bumbalara - randa - sarılı, dürülü yelkene elini sürdü.

—« Çok güzel! » Dedi. « Aşkolsun... Çok güzel. Bas-bayağı bir yat bu... »

« Yok canım! » Diye gülen Metini dinlemeden, baş tarafa yürüdü. Takip etti Metin. Emin bey etrafına bakıyordu : Bodoslamadan uzanan baston, altında gerili ağ, mendil gibi sarılı flok, trinket, baş üstünün baklava baklava tahta örgü kafesi, dut ağacından babalar, yedek demir, iskele tarafından, roda edilmiş naylon halat.

—« Çok güzel! » Dedi Emin bey. « Bu ne? »

Kamaranın bitiminde, önde, mavi muşamba kaplı çıkıntıyı gösteriyordu.

—« Kompresör. » Dedi Metin. « Altında su deposu falan var. Şu da kompresör. Bauer'dir. 200 litre dakikalık. Yâni iyidir, tüplere, dalma tüplerine hava basar, boşalınca. Ayrıca, birinci kademesinden şandraları da dolduruyoruz, yâni hava depoları, nargile için... Bakın, başaltında nargile takımlarımız, hortumlar, yedek tüpler falan hep başaltında... İşte o kenarda, iki yanda duran tanklar da şandralar. »

Başaltının güverteye - açılan - kapağını kaldırmıştı Metin.

Bir kaç çift tüp, yüksek tazyik hortumları, nargile, iki ayrı regülatör daha, bir çok tüfek, en azından beş altı tanesi havalı, boy boy Sten'ler, renk renk palet, gözlük, şnorkel, bıçak, bir sürü dalma takımı - malzemesi, kemerler, kurşunlar, naylon ipler... ama hepsi derli toplu, istifli, nizamlı, raflarda, askılarda ..

—« Aşkolsun! » Diyordu Emin bey.

Anlıyormuş gibi her şeye bakıp, başını sallıyordu. Nevin hanım da meraklı, iğilmişti aşağı. « Oya », şöyle bir göz atıp yana geçti, öbür tarafa... Üşümüş gibi, - oysa çok sıcaktı hava, rüzgârsız, nefessiz limanın içinde - kendi kollarını sıkıyordu, bir tuhaf kavuşturmuş... Kamaraya, içeriye girmek istercesine, o yolu tutmuş gidiyordu.

—« Buyurun artık içeri... » Dedi Metin. « Yorulmuşsunuzdur, buyurun. »

Öteki taraftan yürüdüler, dolandılar kamarayı, bu kez teknenin sancak yanından.

Batıda, gök kararıyordu.

Arkaya, kamaranın girişine geldiler.

« Kış üzeri, davlumbaz, idare kısmı, dümen dolabı, pusula, saatler, gaz kolu, şu da şanjıman... »

Bir bir gösterdi Metin.

—« Altımızda, bu bastığımız kapağın altında, makina. Dört silindirli. Bir Ford Diesel, marine tabii. 70 beygir falan, yapıyor 2000 devirde, bize yetiyor. 9 mil koşturuyor kayığı... Eh denizlere karşı, sert havada bile 8'in pek altına düşmez. Mazot depoları falan da hep burada, altımızda, en arkada. Bir de küçük jeneratör 220 volt için... Gerektiğinde çalıştırıyoruz. Hem 12 volt devamlı akım, hem de 220 alternatif, iki elektrik donanımı var kayıkta... »

Sonra, dar kanatlı kapıyı açıp tutarak :

—« Buyurun artık içeri... » dedi. « Çok karışıktır, kusura bakmayın. Bir de başınıza dikkat, ıı.erken. »

İki üç basamağı tam inmeden :

—« Ooo! » Dedi Emin bey.

—« Aaa! » Dedi Nevin hanım, hemen arkasında.

Hiç bir şey demedi « Oya hanım », iğdi başını girdi.

Aşağı yukarı üçe dört, bir yerdı burası. Köşede bir bölme vardı. Bütangaz ocağı, küçük bir buz dolabı, musluk, lâvabo, servis penceresi. İçerde çalışıyordu İsmet. Raflarda tabaklar, bardaklar, hepsi yalpalıklı, dalgaya karşı korunmuş... Bölmenin dışı, çeşitli balık ve deniz böceği kabartmalariyle kaplıydı, kimi beyaz, kimi renkli fayanslara dökülmüş.

Tam karşıda, baş tarafa doğru tek geçit kapısının iki yanı, ahşap duvarlar, yerden tavana, raf raf, kitap doluydu. Hepsinin önleri, iri göz ağ dokulu naylon ip-le kaplı, denizlerle düşmesinler diye...

Ortada bir masa, kenarda bir büyük divan, bir kaç iskemle, kollu, büyük, deri kaplı. Her taraf, bezir-vernik. Sarı bir lâmba, tavanda.

Yaktı Metin. Sıcak bir ışık, yaldız yaldız.

İnişin yanındaki, geriye doğru kapıyı gösterdi.

—«Buradan tuvalete geçilir.» - Karşılıklı işaret etti: «O kapıdan da, benim yattığım bir küçük kamara var oraya, onun öbür yanı, buz deposudur. Uzun seferlerde jeneratörü çalıştırır, bir kaç günlük balığı orada muhafaza ederiz. Deep-freeze gibi bir şey...» - Gülüldü: «Hepsi bu işte. İki göz oda. Ama ne yapalım, idare ediyor. Oniki metre bir kayığa çok bile sığdırdık bunca şeyi... Yetmiyor, mutlaka bir büyük tekne lâzım ama...»

Kimse dinlemiyor gibiydi onu.

—«Kim yaptı bunun plânını?» Diye mırıldandı, Emin bey.

—«Plân mı eh...» Dedi Metin. «Sekiz ay oturdum Bodrumda, şöyle olacak, böyle olacak, ben çizdim bir şeyler... Buna plân denirse, plân benim. Sonra hep beraber çalıştık yaptık, Erol - Mehmet Özyurt ustalarla, Bodrumda, eski tersanede... Neme lâzım, çok iyi ustalardır. Çok memnunum tekneden, deniz domuz dinlemez, nerelere, ne havalarla gittim bununla. Girir'e, Libya'ya... Sekiz - on kişi, icabında oniki yatak sığdırdığım bile oldu. Bakın her taraf dolaptır, ayrıca... Bütün bu bölmeler.»

Tıpkı, büyük Orfozu anlatıyor gibi coşmuştu, tekneyi, denizi konuşurken.

Bir bölmeyi açtı... Pırıl pırıl, simsiyah bir kaç tüfek gözüktü. Dürbünlü bir Karabin, bir Beretta süperpoze, daha bir kaç silâh. Fişeklikler.

—«Avcılık da var ha?!» Dedi Emin bey.

—«Eh evet, kışın bir kaç ay... Denize dalmak iyice zorlaşınca, sular temelli soğuyunca ve derin taşlara açınca balık... Sonra, canımız pek bir et çekince... Hoş bir ay, devamlı balık yer bıkmaz, bir gün yemeyince aç hissederiz kendimizi o da başka! Evet, bir de tabii, açık denizde dolaşıyoruz... Kimlerle karşılaşmıyoruz... Trolcüler, kaçakçılar. Başka milletlerin, pek de dost olmayan bazı kötü niyetli motorları... Silâh lâzım tabii.»

—« Bunlar ne? » Diye sordu Nevin hanım. « Bunlar ne kuzum, hep birbirine benziyor. »

Yan tarafta, az gölgede kalmış, öteki duvar, kamara pencereleri hariç, tekmiil resimle kaplıydı hemen hemen. Yağlıboya, ya da sulu, kara kalem, bir tuhaf tablolar... Köşeli, derin çizgili, gözleri kırmızı yaşı, acayip insan suratları... Bir tuhaf üçgene, yahut sivri, dörtbeş kenarlı, taş gibi bir şeylere ayaklarından ellerinden bağlı, boynundan yukarısı yok, insan gövdeleri... Cılız veya şişman, ama hep birbirine benzeyen...

Ortadaki resim büyük : Koskocaman bir dişli çarka, çarkın göbeğini tutan demir haça, kolları iki yana açık, ellerinden, ayaklarından çakılı zayıf bir adam. Bunun kafası da var. Baş hafifçe düşmüş, ağzı, gözleri açık... Gözleri kıpkırmızı kan... Ve surat, o öbür tek suratların aynı... Dehşet verici, bağıra bağıra ağlatacak kadar etkileyici, öylesine acıklı ve çarpıcı...

—« Aman Allah, bunlar ne? » Dedi, iki adım geri çekildi Nevin hanım.

—« Modern resim galiba... » Diyerek, yaklaştı Emin bey. « Evet evet, modern bir teknik... Bakın. . »

Tam ortada, her tarafa bakıyor veya bakmıyor gibi, püfür püfür sigara içiyordu, ikinci yaktığını, « Oya hanım ».

Bir el dokunuşuyla, Metin birden ışıkları arttırdı.

—« Allahım! » Dedi Nevin hanım. « Ne müthiş bu suratlar! »

Suratlar, kanlı gözyaşlarıyla sırtıyorlardı.

Hem insan yüzüydüler, hem de değil.

Üçgen, köşeli, kalın kara, derin çizgili, kafaları çatışan hatlarla delik deşik... Veya sivri dikenlerle kaplı... Kaşları aşağı, avurtları aşağı, hep aşağı doğru kara kalın, siyah çizgiler...

Öbür resimler, başsız gövdesiz, zayıf - şişman, kıpırdanır gibi zorlanıyorlardı bağların, iplerin, mihlaların üzerinde... Değirmen taşı gibi olan bir koca kayaya bağlı, hem de çivili bir gövde vardı, yer yer çürüklerle kaplı, ayaklarının dibinde yapraklar yığılmıştı, bası-

yordu onlara... Hayır, yaprak değil, pul pul, kara-sarı, pul pul madenî paralardı saçılı...

Ortadaki büyük tabloda, koca çark sanki dönüyordu, kıpır kıpır ediyordu dişleri ve üzerine çivilenmiş adam, fırlamış kemikleri, çökmüş göğsü, düşmüş başı, kanlı gözleriyle bu surat... bütün öbür suratlar...

Bulmuş olmanın sevinciyle bağırdı Emin bey :

—« Hazret-i İsa... Modern Hazreti İsa tasvirleri bunlar... Sizin Hristiyan turistler yaptı değil mi Metin bey?... Fakat kabul etmeli ki, enteresan bir teknik... Evet ecnebilerin işi... Hippi falan olmalılar! Ne tuhaf. »

Tam o an, mutfak bölmesindeki sesler durdu, bir tabak veya sahanın son bir taklamasıyla.

Kendi kayığını, alarga demirleyip baştan, büyük tekneye koltuk almış Ahmet, o sıra giriyordu içeri. O da eşikte durdu.

Bir süre, hiç ses çıkmadı, kısacık ama gene de upuzun bir süre, lâmbaya doğru üflenlen sigara bulutunun sisli püfürtüsü duyuldu, mavi, sarı ve sıkkın.

Sonra Metnin sesi yükseldi, ağır, tane tane, işitmedikleri kadar sâkin, kalın, dopdolu :

—« Hippi değildi onları yapan Emin bey. Onları yapan Hristiyan da değil. Onları ben yaptım. »

Kekeledi Emin bey, hattâ hafifçe korkmuş :

—« Siz mi yaptınız? Siz ressam mısınız?... Şey... Pekiy bunlar Hazreti İsa değil mi? »

—« İsterseniz Hazreti İsa diyin. Tüm insanlık onlar. Hazreti İsa da insan değil miydi? Tüm insanlık. Bugünün, bu çağın insanları, Emin bey... »

—« Pekiy, neden çakılı, bağlı, haça çivili gibi bunlar? »

—« Bugünün insanı da öyle değil mi? Hepsi bağlı, tutsak değil mi Emin bey? Para için, mal için, şöhret için, hırs için... ne bileyim, aslında Allahın yarattığı tabîî ve su katılmadık insana gerçekten hiç gerekme-yen bir sürü sonradan olma, olunca da alışılan, huy edilen, boyun eğilen, âdet için; yâni şu çağ, toplum hayatı, makineleşme ve konfor denilen, lüks denilen tuzak için,

şu sözde medeniyet için, evet kafasız gövdeler veya düşündüklerini yaptıracak gövde, yürek, güç bulamayan bir kaç düşünür kafa... Hepsi bağlı, çivili, tutsak, zavallı degiller mi?

Düşündüklerini dış tesirsiz olarak istemekten, istediklerini toplum veya çevreye aldırmadan, rahatça düşünmekten mahrum, tabiat ve yaratılış dışı yaşamağa boyun eğmiş, alışmış, otomatlaşmış bütün insanlar, gayeleri hedefleri banka cüzdanları veya parti sıralarında öne geçmeye, pazar sabahları fazladan birkaç saat uyumaya, bir yeni otomobil veya kürke, kolayca satın alınabilecek çok kullanılmış bir kadının buruk, geçici tadına, alkolle, televizyonla uyuşmaya, bir kademe yukarı terfie, çocuğun sünnetine veya sınıf geçmesine, sonra da torunları görmeye erişmeye; gönlünde, beyininde yaratıcı, fışkıricı, sürü dışı ne varsa hepsini susturarak, boğarak, boğazlıyarak, üstelik buna alışıp « bir insan » olduğunu unutup etrafı kabullenerek, saf saf sürüden biri olarak haftaları, ayları, aslında hiç farketmeden arkaya devirip, günün birinde er geç, ama hiç yaşamadan o cepsiz, rütbesiz bezle son ve ebedî bağlanmaya ulaşmaktan öte bir şey olmayan, başka bir şey dileyemeyen, yapamayan, tesadüfen doğup, tesadüfen ölen bütün insanlığı çağımızın; en delice danslarını, en büyük çılgınlıklarını yaparken, LSD içerken de, harp ederken de, sevişirken ya da seviştiğini sanarken de, kendini şu veya bu çevrenin dışına, bağlarını kırıp da çıkaramadığı, kendi kendini anlayamadığı, kendi kendine sadık kalamadığı, bir İnsan olamadığı, sürüklenip gittiği için, tutsak değil mi, mıhlı değil mi? »

Sustu Metin.

Sigara bile püfürdemiyordu.

Emin beyin korkusu geçmişti, tam bir balıkçı değildi ama, deli de değildi karşısındaki.

Alnında ter, boncuk boncuktu Metinin, ama gülmüyordu işte.

—« Siz kimsiniz? » dedi Emin bey. « Siz ne biçim adamsınız, kimsiniz siz? »

Yumuşacıktı bu kez Metnin sesi :

—« Ben, ne istediğini bilen bir adamım, o kadar. Yahut ne istediğini, hiç değilse ömrünün bir yerinde farketmiş... anlamış ve bunun için tüm gücünü, kişiliğini seferber ederek kendine sadık olabilmiş, kalabilmiş bir insanım. »

« İnsanım » derken, kelimenin üzerine basmıştı Metin.

Emin bey ısrar etti :

—« Ama kimsiniz siz? Evli misiniz? »

—« Bir kaç kere evlendim. Şimdi evli değilim. İlk karım Ankarada. İki çocuğum var ondan. Son iki hanım da, tuhaftır, ben de biliyorum, Fransanın bir şehrinde, aynı şehirde, araları iki sokak. Birer çocuk da onlardan. »

—« Demek olmadı, anlaşılmadınız? Çok yazık... Hele çocuklara... » Dedi Nevin hanım.

—« Evet, yazık... Doğru. Hele çocuklara. Ama ben çocuklar uğruna feda edilmiş bir hayatın gerekliliğine inanmıyorum. Çünkü hiç bir evlât, ana veya babasına, geçtikten sonra, onların bir tek saatini geri veremez ömürlerinin. Anne-babanın hayatlarından geçmiş kısım daha çoktur ve geçmektedir. Çocukların ise, normal olarak, önlerinde daha uzun zamanları vardır. Hem neden, bir ömür feda etmek, çocuklar için? Bir ömür, ne kısıdır insan olana. Ve herkes, ilerde çocuklar da aynı hataları yapacak olduktan sonra... Sevgi falan, boş lâf galiba Nevin hanım... Bir yerde, çocuklar da, herkes de kendi hayatını yaşıyor. İnsan peydahlandığı an herkesten kopuyor, peydahlayanlardan da o an... Yalnız doğuyor, yalnız yaşıyor ve de yapayalnız, tek başına, kendi başına can çekişerek ölüyor. »

O bal gibi ses, beklenmeyen bir anda, ilk defa söze karıştı :

—« Demek anlaşılmadınız karılarınızla? »

—« Anlaşılmadım. Bir yerden sonra anlaşılmadım, evet. Daha doğrusu paylaşmadım, veya onlar benimle paylaşmadılar benden alabileceklerini. Benim verebi-

leceklerimi. Mesele bu. Yoksa hepsi, iyi insanlardı »

—« Sevmediniz mi onları? » Diye, gene « Oya hanım » sordu.

—« Ben... Galiba hiç kimseyi, hiç bir zaman, belki sizin sorduğunuz anlamda değil ama, kendi dilediğim gibi sevmedim efendim. »

—« Pekiyi, onlar sevmediler mi sizi? Nasıl bıraktılar? »

Metin güldü :

—« Sevdiklerini sanıyorum efendim. Daha doğrusu, bu kendi bilecekleri iş esasında. Ama memleketlerini falan bırakıp geldiklerine göre, seviyordular herhalde. Nasıl bıraktıklarına gelince... Uzun hikâye ama, artık bir yerde durmak, bırakmak, değişmek, bunu yapacak gücü ve yeniden yaşamanın umudunu bulmak gerekiyordu. Bırakmalarını ben istedim. Ben ısrar ettim. »

Gökovalı Ahmet, daha fazla duramadı, indi İsmetin yanına, o küçük bölmeye girdi. İsmet takırdıyordu. Bir güzel kokular, cızırtılar çıkıyordu.

Emin bey, tablolara baktı bir daha :

—« Hepsi Hazreti İsa gibi... Neden yaptınız bunları? » dedi.

—« Bilmem... Öyle geldi içimden... Öyle düşündüm. Boş vakitlerimde oyalanıyorum. Ressam falan değilim. »

—« Hepsi usta işi gibi duruyor. Nasıl ressam değilsiniz? Hepsi usta işi, bunların. Ama anlamadığımı nokta, neden bunları çizdiniz? »

—« İçimden bunlar geldi... Bunları düşündüm dedim ya... »

—« Neden bir kadın resmi değil meselâ? Ya da bir tabiat manzarası? »

—« Onların sıkıntısını çekmiyor ki Emin... Çok yaşa sen de! » Diye bir hakkaha attı Nevin hanım. « Duyuyor musun, o dediklerin bol bol var Metin beyde... »

—« Doğru! » Diyerek güldü Metin de. « Hanımefendinin hakkı var. Ben bunların sıkıntısını çekiyorum. »

Hep tablolara bakıyordu Emin bey. Oturduğu yerden kalktı, gitti, birini elledi, dönmeden mırıldandı :

—« Demek bunların sıkıntısını çekiyorsunuz? Bunlar, yâni sizce tüm insanlık... Pekiy size ne? »

—« Bilmem. Bakın bu noktayı hiç düşünmedim. »

—« Pekiy ne yapmak lâzım, yâni sizce, bunları, bu insanları kurtarmak için, ne yapmak? »

Metnin sesi bir kere daha değişti :

—« Bir yeni Renaissance. » Dedi. « Bir reform. Bir büyük devrim. Ama toplumun bir başka topluma karşı kalkınışı değil... İnsanın, kendi kendine asırlardır vurduğu zincirlere karşı uyanışı, baş kaldırışı, dirilişi ve kurtuluşu. İnsan, topluma karşı. İnsan medeniyete karşı. Makineleşmeye... elektronik beyinlere... robotlara, şeyhirlere... egzoz gazlarına... sunî yemlere... Konservalara... Yürüyen merdivenlere... Büyük kalabalıklarda, ayaklar altında ezilmeye, un-ufak olmaya karşı! Bir gerçek Renaissance, kendi yarattığı putları, oyuncakları, kişinin kırması. Elektrikli treninin üzerinde tepinen bir çocuk, başını alıp da kırlara kelebek kovalamaya koşabilen... Bir Renaissance yeni ama, bambaşka, toplumun engizisyonuna, fiziğe, matematiğe, uzay geometrisine, duygusuzlaşıp yozlaşmaya, on milyon kere milyarların içinde yüz milyarda bir, bir kayıp zerre olmaya, bir rakkam olmaya karşı! Yıldızlara ayak basıp, kendi kendinden yıldızlar kadar uzaklaşmaya karşı! Bir Renaissance kısaca. İnsanın insanı bulduğu... İnsanın kendini bulduğu... İnsanın tasını tarağını toplayıp, ya da toplamadan her bir şeye tekme vurup, tabiata dönüşü... Evet, kısaca ve sadece tabiata dönüşü, insanın. Ayı, yıldızları, denizi ve bulutları tekrar görüp öğrenmesi, şiirsel bir açıdan güzellikleri farkederek, yaşadığına şükrederek... Astronotların saatlerce üzerinde gezinip dışkılarını bıraktıklarını unutarak mehtaba bakabilmesi! Ve bir bulutun, sadece su buharı değil, canlı canlı bir güzellik olduğunu anlaması! »

—« Kimsiniz siz? » Dedi Emin bey. «Kimsiniz, kimsiniz siz? Siz bir balıkçı değilsiniz... »

—« Balıkçıyım. Sadece bir balıkçı, Emin bey. Koleji bitirdiğim sene... çok çalışkan, çok zengin, çok başarılı,

çok şöhretli ve çok nüfuzlu bir adamın, Morgta yatan ölüsünü gördüm. Soğuktu, çıplaktı, yapayalnız ve kasatıydı. Bu adam, benim Büyükbabamdı. Ölüm, gerçek ve kaçınılmaz tek şeydi, anladım. Ve her şey, para, iktidar, ün, yâni herkesin yöneldiği, taptığı her şey, bomboş, saçma geldi bana o an. Yaşadığının farkına varmadan didişmekle geçen bir ömür ise, intihar etmekten farksız. Ya da alkolle, haşhaşla uyuşmak, uyutmak kendini. Karar verdim. Ne istediğimi anladım. Bir de o sıralarda idealisttim, topluma, insanlara bir şeyler verebileceğimi, katabileceğimi sanıyordum. Çok geçmeden bir şeyi daha anladım ki, ne yaparsanız yapınız, bir Peygamber kadar güçlü bile olsanız, ne bizim memlekette ne de tüm insanlık çapında, bir şeyler yapıp, yeni veya eski herhangi bir ideolojiyle, bu insanları toplum olarak kurtaramazsınız. Fertler uyanıp, kendini fert fert kurtarmak istemedikçe. Bunu yapacak, başlatacak güç ve de vakit, yâni ömür ise, bir tek insana verilmiş değil. Açıkçası « Ben bir kurtarıcıyım » demek, başlı başına bir büyük komiklik ve başka bir anlamda gene tutsaklık. Kişi, ancak kendine sadık olarak, i.e istediğini düşünüp anlayarak kendini kurtarabilir ve ancak, kişiler kendi kendilerine uyandıkça kurtulacaklardır. Tek tek. Ancak öyle bozulacaktır bu büyü, bu büyük yalan, bu saçma düzen. Evet, Büyükbabamın ölüsünü gördüm, ona dokundum, ne istediğimi anladım. Ne yapabileceğimi de. Tabiatı seviyordum. Tabiat içinde ne yapabileceğimi, nasıl yaşıyabileceğimi ve nasılsa gelecek tükenecek olan kısacık bir ömrü hiç değilse, hırskın duymadan, yalansız dolansız ve yaşadığımın farkına vararak, nasıl geçirebileceğimi hesapladım. Kalabalıkları, büyük şehri bıraktım. Bu tekneyi yaptırdım. Dalıyorum, balıkçılık yapıyorum. Yeterince, fazla değil. Mecbur kalmadıkça, tüple bile dalmıyorum. Hiç bir hırslım yok. İnsanlığın ilk ve son, en büyük baş belâsı parayla, mümkün olduğu kadar az sürdürüyorum ilişkilerimi. Bakın bu tekne on yaşında, yenisini istiyoruz, büyüğünü. Ama boş veriyoruz. Balık satıyor, bazan köyler-

de dağıtıyor, etle ekmekle, boyayla, mazotla trampa ediyoruz. Ayakkabı, elbise bile aldığımız oluyor balıkla. Denizler üzerinde, her biri apayrı güzel bu binlerce koyda yaşayıp gidiyoruz. « Uzun belli » bir hurda cipim var. İsmet kullanır, kışın ava falan çıkarım. Marmariste bir küçük, ama çok küçük evim, deniz kıyısında bir kulübe. Yaşlı anam oturur içinde... Hepsi bu »

Tükenmiş gibi sustu Metin. Başını iğdi.

Artık konuşmak istemiyordu... Konuşmayacaktı besbelli.

« Oya hanım », yeni bir sigara çıkardı. Emin bey farketti, yerinden fırladı, çakmağı çaktı. « Affedersiniz efendim. »

Gökova'lı Ahmet, İsmet değil, seslendi içerden :

« Eh, yemek yakındır, sofrayı koyuyorum. »

Nevin hanım, sebepsiz güldü. O da bir sigara yaktı. Emin bey de. Sonra akıl etmiş gibi, Metine uzattı.

—« Ben hiç kullanmam efendim. »

Nevin hanım, Ahmetin getirdiği tabakları masaya dizmek ister gibi bir hamle yaptı, bir elinde sigara.

Ahmet : « Yok, ben koyarım... » gibi bir işaret, kafaşıyla.

Emin bey, ansızın aklına gelmişçesine birden kalktı, döndü, tuvalete girdi.

Nevin hanım durdu, Metine baktı, şımarıkça güldü, birden hatırlamış gibi :

—« Sizin odayı görmedik Metin bey. Yattığınız yeri göstermiyecek misiniz bize? » dedi.

Bir an düşündü Metin, sonra da :

—« Buyurun » Dedi. « Buyurun bakın. »

Kitapların arasından açılan kapıyı itti.

—« Buyrun, sol taraf. »

Bir küçük kapı daha. Bir ufacık kamara. Geniş tek bir yatak, bu minicik odada. Baş ucunda resimler. Hepsisi çocuk fotoğrafları. Bir çok... Küçüklü büyüklü...

—« Çocuklarım! » Dedi Metin.

Karşıda bir ayna. Yatak boyu uzanıyor. Bütün taha bölmeği kaplıyor.

Nevin hanım baktı. Güldü.

—« Esaslı bir ayna! » Dedi.

—« Kamarayı biraz büyük göstereyim diye efendim. »

« Hah hah ha » Diye güldü Nevin hanım « Yalnız o işe mi yarıyor? »

Kapıdan, sadece başını uzatmıştı « Oya hanım. » Dippede, tek iskemle ve küçük masayı gördü. Masanın üstünde karma karışık kâğıtlar.

Onun baktığını gören Nevin hanım, döndü, kâğıtlara uzandı.

—« Aaa! Bu da ne? » - İlk kaptığını okudu, yüksek sesle : « Ahlat Ağacı. »

Bu kadarla kalmadı, okumaya devam etti, hoş bir tonla :

« Ben bir ahlat ağacıyım, yoz mu yoz

« Çorak bir tepenin sırtında, boz

« Dikilmiş duruyorum, yörem ıssız

« Kayalar, kertenkeleler, taşlar yalnız

« Yoluk, tek tük yaprağım toz

« Tek başımayım, düşmansız, dostsuz.

« Hem zararsız, hem faydasız

« Hem gurursuz, hem umutsuz

« Hem ölümlü, hem meyvatsız

« Bir ahlat ağacıyım yoz mu yoz

« Bir başıma, bir tepede

« Dikilmiş duruyorum öyle

« Kollarımı, dallarımı

« Öyle açmış bekliyorum

« Fırtınalı bir gecede

« Bir anda çözüp köklerimi

« Alıp götüreceğim beni

« Yele katıp savuracak

« Tutsaklıktan kurtaracak

« Kör gözlerimi açacak,

« Bekliyorum, bekliyorum

« Hep böyle, burada dikili

« Kavruk yapraklarım göğe çevrili

- « Güdük dallarımı açmış
- « Duruyorum, bekliyorum
- « Ne yapabilirim ki başka?
- « Ben bir ahlat aēacıyım
- « Çorak bir tepede dikili
- « Bir ahlat aēacı, yoz mu yoz
- « Ellerim gēe çevrili,
- « Başlatıcı, bitirici
- « En son mutlaka gelici
- « Yıldırım bekliyorum. »

Emin bey hâla tuvaletteydi.

—« Yemek hazır! » Diye baēırdı Ahmet.

Nevin hanım, kâğıdı, öbürlerinin üzerine bıraktı.

—« Demek şiir de yazıyorsunuz? »

Suçlu, yakalanmış bir ocuk gibiydi Metnin sesi.

—« şey... » Dedi. « İşte... Öyle bir şeyler karalıy-
rum canım. Boş vakit falan olunca... Ama şimdi n'olur
bırakın... Karma karışık burası. Hem bakın yemek ha-
zır... Balık var. Soēursa, beş para etmez. »

Adeta nefesiyle iterek, çıkardı Nevin hanımı.

Çabucak bir gri kazak, bir de pantolon giyiverdi.

Masanın üstüne, dört kişilik yer konmuştu.

Emin bey tuvaletten çıktı, kadınlar o yana gittiler.
Nevin hanım, bir şeyler söylüyordu arkadaşının kulaēı-
na. Ellerini yıkayıp, az sonra onlar da döndüler.

—« Buyurun! » Dedi Metin. « Pek konforumuz yok,
rahat edemiyeceksiniz belki. Ama balıklarımız taze. »

Emin beyle karısı, divana oturdular.

Metin, iskemleyi tutarak, oturmasına yardım eder-
ken :

—« Buyurun, siz de böyle, Oya hanım. » Dedi.

—« Oya deēil, Aylâ... » Diyerek, düzeltti Nevin.

—« Zarar yok! » Diye güldü Aylâ, otururken.

—« Affedersiniz... » Dedi Metin. « Kulaklarım biraz
aēır işitir de dalmaktan... Yanlış duymuş olacaēım. »

Kendi hemen oturmadı. İsmetin yaptıklarını Ahmet
taşıyor, getirip getirip ortaya koyuyordu.

Metin izahat verdi, dağıttı, neden sonra çöktü iskemlesine.

—« Şu orfoz... Şu da lahoz tava. Bu orfoz pilakisidir. Mutlaka tadın. Bu da ahtapot salatası... Buyurun, ne olur durmayın. Tava balık soğursa, tadı kalmaz. Bakalım şarabı beğenecek misiniz? Datçada, bir köyde yapılıyor. »

Yemeklerin, çok güzel bir görünüşü, kokusu vardı.

Yavaştan hızlıya, giriştiler. Kendileri uzanıp uzanıp almaya, çatalları bırakıp elle yardım etmeye bile başladı misafirler, iştahlı iştahlı yerken...

İkinci bardağı yuvarlayıp :

—« Harika bir şarap! » Dedi Emin bey, ağzı dolu dolu... « Tıpkı Almanyanın Mosel şarabı... »

—« Ahtapot bir harika asıl! » Dedi Nevin hanım. « Siz mi tuttunuz? Ay nasıl da korkmuyorsunuz... Ya sizi sarıp, ısırıyordu... »

—« Bunlar da taşbarbunyası, yâni ıskaroz, efendim. - Ahmedin, yeni getirdiği partiyi gösteriyordu Metin. - Şu alttakiler melanurya... »

Baktı.

Aylâ hanım, hiç konuşmadan, büyük bir iştahla, elle, kopara kopara yiyordu, bir lahoz parçasını, kuyruğunu bile çıtır çıtır... Kılçıkları sıyrıyor, hiç bir tarafı ziyan etmiyordu.

Yağlı parmaklariyle şaraba uzandı, biraz içti, bıraktı, çatalı aldı, ahtapot salatasına daldı.

Memnundu Metin.

« Hiç değilse, balık yemesini biliyor bunlar! » diye düşündü. « Fazla züppelik etmiyorlar, hakkını veriyorlar, iyi be! »

En son tabakla, beş tane, kıpkırmızı haşlanmış böcek geldi ortaya. Boynuzları - antenleri - dizgin gibi tâ arkaya uzanmış... Diken diken kabukları kırılmış, ama ayıklanmamış...

—« Aaa! Bir de ıstakoz mu var? » Diye haykırdı Nevin hanım. « Çatlayacağız... İmkânı yok. »

—« Yeriz! » Dedi Emin bey. « Bu gece yeriz... Bura-

da yeriz. Ne gelirse yeriz... Çatlasak da yeriz... Bu istakozdan da yeriz! »

—« Bunlar böcek, efendim... Aşağı Egede, istakoz pek çıkmaz, bilirsiniz... Epey oluyor toplayalı... Altmış metreden topladım... Tabii tüple... Livarda, canlı duruyorlardı. Yeni kaydattı İsmet. Sıcaksa biraz, affedin... Bir de şunu söyliyeyim, bizde meyva pek bulunmaz, üstlük diye... Hazmetmek için, özel bir çorbamız vardır... En son o gelecek... Ama acele etmeyin. Şimdi İsmetle Ahmet de yerler... Bir çeşit balık çorbası en son. Be-geneceksiniz. Orfozun başıyla yapılır. »

—« Bir de çorba yiyemeyiz, hem de şarabın üstüne » Dedi Nevin hanım.

—« Yemezsek de bir tadarız... » Dedi Emin bey, önündeki böceği, çatır çatır kırarken.

Ahmetle beraber masaya gelen, kılçık dolu tabak-ları, yenmiş boşalmış kapları çarçabuk toplayıp, şarap sürahisini yenileyen, savaş meydanına dönmüş sofraya yeni bir düzen kurup çekiliveren, mutfaktan içi balık dolu birer sahan alıp gene Ahmetle beraber dışarı, kış-üstüne, yemeğe yönelen sessiz, becerikli İsmeti gösterdi Metin.

—« Yemezseniz darılır » dedi... Ona göre...

—« Yeriz... » Diye güldü Emin bey. - Şarap barda-ğını kaldırdı. - « Ölmek var, dönmek yok. Hadi hanım, hadi Aylâ hanım... »

Kadınlar böcekleri bırakıp, bardakları aldılar. Dik-kat etti Metin. Az içiyordu Aylâ.

—« Şerefe! » Dedi Emin bey. « Metin beyin şerefi-ne... Balıkların şerefine... - Etrafına bakındı, espri yap-tı : « Hazreti İsa'ların şerefine! » - Düşündü, düzeltmek istedi : « Bu akşamın şerefine! Bizi buraya getiren o rüzgârın şerefine... Ha bir de İsmet efendinin şerefine! Eline sağlık... »

İçtiler.

—« Ne adam bulmuştunuz... » Diye devam etti Emin bey. « Düşüş bu İsmet efendi. Ağzı var, dili yok. Her işinizi de yapıyor. Şoförlüğü de var dedinizdi galiba.

Nasıl buldunuz böyle adamı? Çok mu para veriyorsunuz? »

Yemeğin hızı ağırlamıştı. Bir yorgunluk çöküyordu, şarapla, balığa katık. Yalnız Aylâ, başı önünde, çattır çutur böceği kırarak, yiyordu hep...

Metin, Emin beyi cevapladı :

—« Çok para vermiyorum. Hattâ hiç vermiyorum gibi bir şey. Çok bir elzem ihtiyaçlarımızı, beraberce karşılıyoruz. O sigara içer, öyle ıvır zıvır masrafları için de bir kaç yüz lira alır ortadan. Çok iyi gemicidir. Şofördür. Ahçıdır. Hattâ terziliği, marangozluğu, boyacılığı bile var. »

—« Pekiy, nasıl duruyor yanınızda... böyle bir adam? »

Güldü Metin :

—« Neden durmasın?... Bu hayatı seviyor. « Milyonum olsa, yaşayacağım gene bu hayat Abi! » Diyor. Pek çok denizcinin aksine, denizi, tabiatı seviyor... Parayı ne yapsın? İsteddiği her şey var. Üstelik, bakmayın kuruluğuna, boğazına çok düşkündür. Bir oturuşta iki üç kilo balık yer de, daha aranır! Eh, bunları nerede bulacak. Kendi de biliyor bunu. « Nerede böyle hayat var Abi! » Der oturur memnun. Onu nasıl bulduğuma gelince, uzun hikâye. Ama ben bulmadım, o beni buldu diyeyim. Bir tesadüf, hem çok acı, hem de tatlı... Ha en iyi tarafı bizim İsmetin, öyle fazla konuşmayı da sevmez. Bütün gün, hiç ağzını açmadığı olur bazan. Ama fırsat buldu mu, hep okur... »

—« Okur mu, ne okur? »

—« Roman, kitap... Yanıma geldikten sonra, büsbütün arttı merakı... »

—« Allah Allah! » Dedi Emin bey. « Pekiy evli değil mi bu adam? »

—« Hayır. Hiç evlenmemiş. « Başımı derde mi sokacağım senin gibi Abi, evlenip de! » Der. Kadına falan, hiç aldırılmaz. Hiç o taraklarda bezi yok... Hürriyetimi bağlar mıyım Abi, der. »

—« Size abi dediğine göre, kaç yaşında var, hiç belli

olmuyor? Diye sordu Nevin hanım. « Bazan çok genç, çocuk gibi, bazan da epey yaşlı duruyor. »

—« Tam olarak ben bile bilmiyorum efendim... Ben otuz altı yaşındayım. »

—« Aa!... Var mısınız o kadar? Hiç göstermiyorsunuz. İnsan size en fazla yirmi sekiz otuz verir! Bravo doğrusu... »

Kıkırdıyordu Nevin hanım.

Aylâ böceğiyle uğraşıyordu, tek tek bacakları kemi-riyordu.

Emin beyin gözleri yorgun bakıyordu, şarapla dumanlanmış...

—« Teşekkür ederim efendim... » Diye gülümsedi Metin. « Evet, otuz altı yaşındayım... Hattâ geçtim bile bir kaç ay. İsmete gelince, tam bilmiyorum. Otuzdan yukarı olmalı. Otuzbeşten bile belki... Benim yaşında, benden büyük bile olabilir. Ama hep Abi der bana... »

—« Kuzum, biraz aksak mı ayağı? Azıcık topallıyor gibi geldi bana... »

Metin, « Aman duymasın » der gibi, önce Nevin hanıma, sonra da İsmetin dışarda bulunduğundan emin olmak istercesine, arkaya, davlumbazın oraya, kışüstü tarafına baktı. Sesini kısmaya çalışarak :

—« Evet », dedi. « Anlatmadığım uzun hikâye de bu zaten. Kendi belli etmemeğe çalışır ama bir ayağı iyice aksar... Kazık gibidir bacağının biri. İki kere vurgun yemiş. Dalgıçmış eskiden... Süngere dalıyormuş. Hem de forma ile... İki kere vurgun yedi. Ben ikincisini biliyorum. Öyle tanıştık zaten... Ölüyordu. Zor kurtuldu... Sonra beni bırakmadı. Ve bir daha hiç dalmadı. İki defa vurgun! Düşünün... »

—« Vurgun mu? » Dedi Emin bey.

—« Vurgun mu? » Diye yankıladı Nevin hanım.

—« Vurgun nedir? » Diye sordu Aylâ, ansızın ilgilenmiş, çok büyük bir öğrenme arzusuyla, elindeki böceği bırakmış, gözlerini, tüm yüzünü kaplarcasına iri, o kocaman gözlerini, siyaha çalan bir gece mavisıyla büsbütün açmış, hiç kırpmadan Metine dikmiş bakıyor-

du, bekliyordu, zeki, çalışkan bir öğrenci gibi.

—« Vurgun... » Dedi Metin... « Şey... Valla vurgun, balıkçı, dalgıç anlatışıyle, çok basit, şeytan çarpması gibi bir şey. Derinde çok kalınca, felç yapar, ölüm yapar. »

—« Derinlik sarhoşluğu yâni, değil mi? » Dedi Emin bey. « Öyle bir şey duymuştum... Adam, deli gibi kendini kaybeder... bir daha dönmek istemezmiş yeryüzüne. Çok güzelmış oraları... Suyun altı... Öyle mi? »

—« Güzelliğine güzel. Elbette çok güzel. Akıl almaz derece güzel efendim... Fakat derinlik sarhoşluğu, çoğunlukla basit bir şey... Daha çok psikolojik yönleri de olan... Hepimizin başından - tabii tüple, ya da nargileyle dalınca - pek çok kereler, hem de epey tehlikesizce geçen bir olay... Ama vurgun öyle değil. Vurgun, derinlik sarhoşluğu değil. Bambaşka, çok tehlikeli, tek tehlikeli şey efendim denizde. Sonuçları da pek ciddi. Sebepleri ise, pek basit. Biğisizlik, ihmâl veya hırs. »

—« Vurgun nedir? » Diye sordu Aylâ. « Vurgun nedir esasında? Anlatır mısınız lûtfen? »

Sesinde, rica, merak, öğrenme aşkı; büyük bir ilgi ve emredici bir hava vardı azıcık.

Nevin bir kahkaha attı. Başı dönüyordu, belli.

—« Dalgıç mı olacân kız Aylâ! »

Aylâ hiç gülmedi. Ona doğru pek bakmadan :

—« Belki de olurum! » Dedi. « Belki de dalgıç olurum... Vurgun nedir Metin bey, anlatır mısınız efendim? »

Bardağına lıkır lıkır şarap doldurdu Emin bey, sonra karısınınkine de... Aylâya doğru uzanınca, « Hayır » anlamına, bardağını eliyle örttü o, belli belirsiz bir « mersi » çıktı ağzından. Gözleri, yâni yüzü, hep Metine çevrili, uysal bekliyordu.

Metin şaşırdı.

—« Yâni şey... Vurgun... efendim... İlmî izahı sizi sıkar belki ama... »

—« Sıkamaz, merak ediyorum, anlatın lûtfen, nedir vurgun? »

Hep aynı nâzik ama etrafında bir saygı hâlesi uyan-
dıran sestir bu, kelimeleri on yerinde vurgulayışlarla,
çok güzel bir telaffuzla, bir tatlı şarkı gibi konuşan..

—« Pekiy efendim... En kısa anlatılışla, vurgun, esa-
sında, şöyle çok basit bir fizik olayı. Nefes alıp verdiğimiz
havada, malûm oksijen ve de azot var. Oksijen, zor
sıvılaşıp bir gaz Allaha şükür, onunla işimiz yok. Fa-
kat azot öyle değil. Biliyorsunuz, azot, tazyik altında
sıvılaşıyor... Bu tazyik kalkınca da, gene gaz hâline dö-
nüşüyor, yâni eski hâline... İşte bu olayı doğuran basınç
değerleri, maalesef çok yüksek değil... Her dalışta, on-
beş metreden başlayarak, insan vücudunun gördüğü
basınç, yâni ciğerlerdeki havanın azotu da, yavaş yavaş
sıvılaşarak kana geçiyor... Sıvı olarak kanda dolaşmaya
başlıyor. Şnorkelli dalışlarda tehlike yok... Çünkü bu
sıvılaşma, tabii zamana bağlı, yavaş yavaş ilerleyen bir
olay. İnsanın kendi ciğeriyle, nefesiyle yaptığı dalışlar,
o bakımdan tamamen tehlikesiz... Aslını sorarsanız, tüp-
lü veya nargileli dalışlarda da onbeş-yirmi metre ara-
sındaki basınçlar bu sıvılaşmayı tehlikeli doza yükselt-
mek için pratikte o kadar uzun zamana ihtiyaç gösteri-
yor ki, onlar da bir buçuk iki saati geçmedikçe, gene
tehlikesiz. »

—« Demek kandaki sıvı azot, zehir tesiri yapıyor? »
Dedi Emin bey.

—« Hayır efendim... Kandaki sıvı azotun, hiç bir teh-
likesi yok. Ne zehir, ne bir şey... Sıvının oluşması, ta-
mamen tehlikesiz... Yâni bir insan en büyük bir hızla,
hemen 60-70 metreye bile gitse, orada bir süre kalsa
ve derinlik yâni basınçla ve de o basınçla geçen süreyle
doğru orantılı olarak artan sıvı azot, kanda dolaşma-
ya başlasa - ki 20 metrede her bir saati geçen dalışta,
30 - 35 metrelerdeki yarım saat, 40 metreden yukarı 20
dakika, 50 metrede 15, 60 metrede 10, 70'de, ki bundan
fazla ve derin dalışlar, mutlaka özel oksijen - helium
karışımı ile, yâni kesin olarak azotsuz yapılmalıdır, beş
dakika süren her dalışta... Hattâ 15 metrede dört beş
saat kalınınca bile... Azot sıvılaşır, kana geçer, kanda

dolaşmaya başlar. İşte bu normal, tehlikesiz, zararsız bir sudur, kanda dolaşırken... Kulakları ve östaki borusu normal olan her insan, ilk altı - dokuz metrelerin kulak - boğaz - sinüs sıkıntısını normal bir açılmayla geçiştiren her insan, hemen dalabilir, 70 metreye kadar gidebilir, kanında azot sıvılaşır ve hiç bir tehlike yok bunda, yâni dalışta...

—« Çıkışta mı tehlike o zaman efendim? »

Metin sustu.

Dikkatle dinleyen, hep efendimli konuşan, kibar, çok nâzik, çok saygıdeğer kadına baktı. İri iri gözlü. Lâcivert.

« Allah Allah! » Dedi kendi kendine. » Ne biçim mayoydu o be! Ya bu efendimler ne şimdi? Amma mal!... Amma numara! »

Gene devam etti :

—« Evet, bütün mesele çıkışta, tamam. Bütün tehlike, ölüm, felç... Hep çıkışta! Oysa, mesele öyle basit ki... Beklemek, sabretmek lâzım çıkarken, muayyen derinliklerde. Kanda azot sıvılaştı ya. Çıkarken basınç azalınca, tekrar gaz hâline dönüşüyor azot. İşte ona vakit bırakmak... Kritik basamaklar dediğimiz, dalışın derinliğine, aşağıda kalınan zamana ve bir günde üst üste yapılan dalışların sayısına - bu da en fazla üçtür, bir insanın günde yirmi metreden fazlaya yapabileceği - evet, bütün bunlara bağlı olarak değişen ve her dalgıcın bilmesi gereken basamaklarda, meselâ 15 metrede, 12 de, 9 da, 6 da, bilhassa 3 de, belirli süreler kalmak, azotun sıvıdan gaz haline dönüşüp damarlardan, kan-dolanımı sisteminden savuşmasını beklemek lâzım. Bu bekleyiş, bazan bir saati geçen değerlere varır derin dalışların dönüşünde ve gerçekten sıkıcıdır... Koldaki saate, profundometreye bakarak, dakikalar geçmek bilmez, dön baba dön, palet sallayıp, o masmavi, bomboş sularda, yukarıda tekneyi, kayığı alttan seyredip de varıp ulaşmadan dolaşıp durmak... Kademe kademe çıkmak sıkıcıdır gerçekten... Ama dayanamayıp bir de hızlı çıkarsanız... Hızlı çıkarsanız evet... »

—« N'olur? » Diye sordu Nevin hanım.

—« **Bakın** bilirsiniz, bazan cinayet filmleri vardır, geceyarısı, bir hastabakıcı gelir ve kendini bilmez halde yatan hastanın damarına bir boş enjektörle, sadece bir kaç santimetre küp hava, yâni bir gaz zerkeder. Hastata hemen ölür. Neden? Su borularına hava kaçınca, bir evin su tesisatı hava yapınca, bilirsiniz sular akmaz. Kalp denen eşsiz motor, her gün binlerce litre kan pompalar ama, damarlar hava yapınca, itip çıkaramaz onu, dolaşım aksar... Hava çoksa, hayat durur. Evet, dalışların dönüşünde hızlı çıkan veya herhangi bir sebeple hızlı çıkmaya mecbur olan dalgıcın, damarında dolaşan sıvı, azot, anı olarak gazlaşır, köpürür gibi, habbecikler oluşur damarlarda, kan sürükleyebildiği kadar sürükler bunu... Kılcal damarlar, bazan da çok önemli bir damar tıkanır kalır. Tıkanan damarın yerine ve azot habbeciklerinin miktarına göre - artık rus ruleti gibi bir kumar işidir bu - bazan gazlaşan azot çok azdır, vücut onu ciğerlerden defedebilir, bazan bir organ kansız kalır, felçtir bu... Kalp veya beyni besleyen bir büyük damar tıkanır, ölüm. »

—« İlk vurgunu Babakale açıklarında yedim... » Dedi İsmet.

Kimse görmemişti nasıl geldiğini, yerden bitmişti sanki.

Çok yaşlı bir görünüşü vardı.

Kara, kırıış kırıştı yüzü.

Çatlak çatlaktı sesi.

Metin, özür dilercesine :

—« Ben seni anlatmıyordum... » Dedi.

—« Sana bir şey dediğim yok Abi. Ben kendim geldim. Kendim anlatırım nasıl yedim vurgunları. Çorbayı koydum, iyice ısınyor... »

Yemeği unutmuş gibiydi herkes.

Ahmet de, sessizce sokulmuştu. Gürültü etmemeye çalışan bir saygılı baş eğiş, bütün tabakları, çatalları, sofrada ne varsa, - ekmek, su ve şaraptan, bardaklardan başka ne varsa - topladı, sonra dört çorba tabağı, dört

kaşık getirdi.

Derin bir iç çekişle, bir büyük soluk aldı İsmet ve anlatmaya başladı :

—« İlk vurgunu Babakalede yedim. Formaylan da-
lıyordum. Onsekiz yaşındaydım. Fenerden aşağı bir dö-
küntü iner... Abim, iyi bilir orayı. Az mı orfozunu top-
ladı!... Bir döküntü ki, hiç anlamaz insan, sular berrak,
indikçe inersin... İnersin ki, bir uçurum! Simsiyah açıl-
mış aşağı... Kenarında sünger topluyorum. Fil kulağı
hepsi, Allah! Aboşlarım dolmuş, her yanım ayı gibi
sünger yüklenmişim, zaten forma, ağırim ki nasıl! De-
rinlik dersiniz elli metre, uçurumun üst yanı... Bir şey-
ler oldu ansızın... Üzerimde beni kollayan tekne, hor-
tumu ipi boş bırakıp, bana göre manevra yapan tekne,
birden yol aldı ters tarafa, başladı beni çekmeye, sürük-
lemeye, doğru uçurumdan aşağı!... Kendimi toplamaya
vakit yok. Kurşundan ağırim. Hem ne yapabilirim, ne
yüzebilirim, palet yok ki ayağımda. Balık-adam değilim,
formalıyım dedim ya, yürüyemem de... Yer yarılmış, dü-
şüyorum... Yukardakiler de kendi dertlerine düşmüşler,
hava esmiş, rüzgâr çıkarmış. Tam o sırada kıçaltında
duran çuvallardan biri kaymış, gelmiş şanjımana, şafta
dolanmış, sarmış. Kaldı mı motor yukarda manevrasız!
Kimbilir ki ben aşağıda, uçurum kenarındayım, herkes,
motoru, şaftı kurtarmaya bakıyor... Benim hortum, ip,
sağılmış gitmiş başüzerinden. Tekne yukarda, bordadan
almış rüzgârı, kumandasız açtı mı açıyor açığa! Çekip
götürüyor beni de, uçurumdan aşağı sallandırmış, hep
daha derine götürüyor... Bir zaman düştüm. Yetmiş met-
reyi, çok geçmiş olacağım. Patlıyorum sandım. Sonra
kendimi unutmuşum. O sırada aymış yukardakiler, hay-
da bu kere de, acaba ne oldu aşağıda diye korkmuşlar...
Benden ses, işaret yok tabii, ipte bir hayat kalmamış...
Hayda, hızlı hızlı çektiler mi yukarı! Gözlerimi açtım,
aman Allah... Güverteye almışlar beni, soymuşlar, bir
ağrı başımda! Başka bir şeyim yok. Sigarayı da tutuş-
turdular ağızma... »

—« Sigara mı? O da nesi? » Diye kesti, Emin bey.

Pür dikkatti.

Soluk almak ister gibi durdu İsmet. Nefes nefeseydi.

Başıyla Metini işaret etti :

—« Abim anlatsın... İkincide o kurtardı beni ölümden... Hem de gene sigara yüzünden... O anlatsın sigarayı! »

—« Sigara... » Dedi Metin. « Felâket bir âdet efendim, bizim dalgıçlar arasında. Vurgun, suda veya sudan çıkar çıkmaz, hemen belli etmez kendini... Tabii o azot habbecikleri bir süre kanda dolaşıp, gidip bir damar tıkayacak... Beklemek, bakmak lâzım... Bir uyku hâli gelir önce adama, ya da lâfını sapıtır. Beklemek lâzım. Bazan da hiç bir şey olmaz. Şüpheli çıkışlarda, bir âdet vardır bizim dalgıç reislerinde. O bekleme süresini kısaltmak, sözde vurgun var mı yok mu anlamak için, dayarlar adamın ağzına sigarayı, vurgun varsa belli etsin diye. Sigara hemen, çok geçmeden belli eder vurgunu, doğru. Ama çoğunlukla vurgunu atlabilecek, hiç farketmeden geçiştirebilecek zavallıları da ya ömür boyu sakat bırakır, ya da atalarına kavuşturur! Tütünün, nikotin'in damar daraltıcı özelliklerini biliyorsunuz. Düşünün, dolaşımını kolaylaştırmak, damarındaki habbeleri savuşturması için beklediğiniz adama, damar daraltıcı bir ilâç! Hiç vurgun yemiyecek çok kişi gördüm, sigara ağzında, öldü adamlar! Düşünebiliyor musunuz? Fransasa, İtalyada, o da binde bir - çünkü öylesine tedbirli dalar oradakiler, sarhoş, içkili, uykusuz, uyku çok önemlidir, yorgun, asla dalmazlar, derinlikleri ve kalış sürelerini, çıkış basamaklarını hiç zorlamaz, asgarî değerlerin üzerine asla çıkmazlar, otuz metrenin üzerine günde iki-üç dalıştan fazla yapmazlar - Bizde ise, Reisin, davlumbazın üstüne koyduğu tabancanın zoruyla, hele geçinmek için kıştan aldıkları peşin patka paraların namus zoruna, hayatlarını satmışçasına ve tutsak olmuş süngerciler, zavallı dalgıçlar gördüm, günde ard arda dört beş dalış yapıyorlardı altmış yetmiş metrelere... İnanın bir tekne, bir haftada, üç dalgıcın, hepsi yirmi

yirmi beş yaş arası, vurgun yediğini, üç ölü çıktığını gördüm aynı motordan... Evet ne diyordum, binde bir, en ufak bir şüpheleri olursa Fransada falan, bir dalgıcın vurgun yiyebileceğinden, tazyik odaları, vurgun yiyecek kurtarma imkânları da teknelerinde hazır, o da başka... Bizde, Bodrumda karaya çıkan vurgun yemiş adam, tâ İstanbula gidecek bir tazyik odasına girsin... Yolda ölür kalır tabii... Evet, hep karıştırıyorum lâfı. Onlar şüpheli dalgıca hemen damar genişletici ilâçlar verir, iğneler yaparlar her ihtimale karşı; biz de, sözde anlıyacağınız vurgun gelecek mi, dayarız ağzına sigarayı. damarları daraltırız ki, olacağı yoksa da olsun adam, yesin vurgunu, fazla beklemiyelim... »

—« Ben de fazla beklemedim... » Dedi İsmet. « Başımdeki ağrı artıverdi, iki üç nefes çekince sigaradan... Allahım, ölüyorum. Derken, her tarafımı dolaşmaya başladı ağrılar... Dayanılır gibi değil. Ölmüyorum da. Öldürün diye yalvarıyorum. Öldürün beni. Bıçakla, lokma lokma kesin, öldürün! Hep başıma toplanmışlar, bakıyorlar. « Vurgun, tamam! » Diyorlar. Kimi de açmış ellerini, dua okuyor. Sancılar, kurt gibi, ısıra ısıra doluyor her yanıma. Köpek gibi yalvarıyorum, vurun beni. Derken sağ kolum, sağ yanıma, olduğu gibi tutuldu, kaskatı... Dilim dönmez oldu. Gözlerimle bakıyorum sâfi. Yalvarıyorum, n'olur vurun beni. Tuttular. Diktiler ayağa. Kafam çalışıyor, her bir şeyi anlıyorum. Bir parçacık azaldı ağrılar, sağ tarafım tutmaz olup, vurgun iyice yerleşince... Diktiler ayağa, giydirdiler formayı. Yallah, hayda denize! İndirdiler otuz kırk kulaca. Vurgunun girdiği derinliğe... Kayık açıktı... Tek dip, taş, kaya, bir şey yok. Masmavi sular... Tulumba, hava basıyor yukardan... Bekliyorum ben. Sol elime sardıkları işaret ipini, arada sırada sallıyorlar yukardan, canlı mıyım hâlâ? Ben de bütün gücümü toplayıp kıpırdatıyorum ipi, « Daha ölmedim be. » Bazan bir titreme sarıyor sol yanıma, sağ yanıma vurdum duymaz, hep sol yanımla titriyorum. Korkudan mı, soğuktan mı? Hem korkudan, hem soğuktan. Sular ılık ama, hep aynı yerde

durmadan buz kesiyorum! Ama zangır zangır ettikçe seviniyorum, daha ölmedim, çıkmadı canım. Titreme kesilince, tamam diyorum, bu kere sağlam gidiyorum. Derken sular karardı, akşam oldu, gece oldu... Gece. Gece... Simsiyah, otuz kırk kulaçtayım. Zifiri karanlıklar... Anlatılmaz. Binde bir, uzaktan bir deniz anası, ne bileyim bir balık mı ne, bir ışık çıkarıyor, bir yakamoz gelip geçici bir an, şimşek gibi! Allahım, hiç bir zindan, mezar bile bundan karanlık olamaz... Mezar bile, bundan sessiz olamaz... Ama yaşıyorum. Gözümü, kulağımı açmışım, görmesem de, duymasam da, dört açmışım, bekliyorum. Elimdeki ip de oynamaz oldu gitgide... Besselli uyudu, yukarda ucunu tutanlar. Ben uyumadım. Bekledim. Uyursam, ölürüm diyordum. Dünya güzel. Onsekiz yaşındayım. Ölmeyecem diyordum. O zifiri karanlıkta bekledim. Ağrılarım hafifledi. Dilim bir hoş oldu, baktım oynuyor, çıkardım soktum ağzıma, güldüm bile! Bekledim. Sabaha karşı, görseniz bir tuhaf deniz dipleri de... Dünya gibi ağarıyor sabahlan... Sabaha karşı, oynattım sağ ayağımı önce... Sonra da sağ kolumu. Bir keyif, salladım uzun uzun işaret ipini. Yukarda uyuyan adamı uyandırdım. Çektiler beni yirmi kulaca... Orada durdum bir kaç saat. Sonra da on kulaca... Ortalık iyice aydı, balıklar, akyalar geçiyor yanımdan çatal kuyruk... Derken bir karıncalanma başladı sağ kolumda, gidişti, gidişti, çıldıracağım... bir keyifli kaşıntı, kaşınamıyorum formanın içinde. Gıdıklıyorlar gibi gülüyorum, aklımı oynatacağım! Kaşındı kaşındı, sonra gitgide, hepsi, omuzumdan dirseğime, dirseğimden bileğime, elime indi... Bir saate yakın, hep parmaklarım gidişti... Derken ansızın baktım, parmaklarımdan ucuna ucuna, parmaklarımdan aşağı, dışarı, geldiği gibi çıktı gitti vurgun, gitti cenabet! Salladım Allah, salladım ipi. Aldılar yukarı. »

Kimse konuşmadı bir an.

Nefes nefeseydi, ama gülüyordu İsmet.

Onu ilk defa gülerken gören Emin bey, şaşkınlıkla.

—« Tabii bir daha dalmadın İsmet efendi! » Dedi.

—« Dalmaz olur muyum? Bir gün dinlendim. Ertesi gün daldım. Beş altı sene daha dalgıçlık yaptım. Dalmasam ikinci vurgunu nasıl yiyecektim?... Daldım. Ne olur dalgıç adama dalmaklan? Ne varsa, çıkmakta hep, yukarı çıkmakta... »

Nevin hanım da, şaşkın, soruverdi :

—« Bu ikinciden... » Dedi. « İlkinde, hiç bir şey ol-
Bir hamle daha : « O ilk defaki vurgunda mı...
şey? »

Anlamıştı İsmet. - Bacağına vurdu -:

—« Bu ikinciden... » Dedi. İlkinde, hiç bir şey ol-
madı. Nâmi nişanı kalmadı. İkinci defa, daha fena vur-
du. Abim olmasa ölecektim. »

Metin baktı, Aylânın gözleri daha mı büyümüştü?
Dolu dolu mu olmuştu? Ne tuhaf pırıldıyordu.

—« İkincide... » Dedi İsmet. « Balıkadamlık yapıyor-
dum, nargileyle hortumla. Hem süngere, hem balığa ça-
lışıyorduk. Bir derme çatma tüfek bacağıma bağlı, ye-
meklik balık da topluyorum. Ama esas sünger. Derin-
de, elli metrede falandım bir gün, Yalıkavak başında,
Bodrum tarafları, öyle arkaya düşer... Sünger topluyo-
rum. Bereketli bir tarla bulmuşum, ellenmemiş... Aman
başka takım gelmeden, ne toplarsak kârdır, bir acele sal-
lıyorlar yukardan çengelli ipi, doldu mu aboş, takıyorum
çengele, çekiyorum aşağıdan işaret ipini, yallah, hayda
yukarı... vira! Toplaya toplaya, bir koca taşın ardına
geldim.. Sanki ardımda biri var ansızın, öyle bir tuhaf
oldum, döndüm, yanda bir mağara, koca oyuk. Birisi
durmuş, bana bakıyor içerden. Bir arap, zenci zebani!
Patlak gözler, kalın dudaklar... Çıkıp gelmez mi yanıma!
Eh, Allah verdi. Ne denir? Otuz kilo falan bir orfoz!
İri! Adam görmediği belli. Oynamak ister gibi yanımda.
Utanmasa beni dürtecek... Ulan öyle olmaz, böyle
olur, çengelli ip var ya aboşu yukarı alan, herif öyle
sokuldu ki yanıma, takıverdim ağzına, geçirdim çengeli
dudağına sallayıverdim ipi de aşağıdan hızlı bir, balık
da aydı, asıldı... Yukardakiler, ayıkmiş, atik, iyi, boşla-
madılar, bir çabuk, aganta, koca balık, yükseldi gittil

Aldılar tâ kayığa, hem de içeri. Güzel! Ama şeytan bu ya, dürttü beni. Hırs bu işte, insanın kısmeti. Çıkardım çözdüm bacağımdaki kırık dökük tüfeği, - o güne kadar beş on kilodan iri balık vurmamışım o tüfekle, yerli, tek lâstik, bir eski tüfek, zıpkının ucu bile tek kanat! Sokuldum, mağaranın deliğinden içeri baktım. Var mı başka? Bilirim, öyle iyi bir delik buldular mı, tek oturur bu meret orfozlar, başkasını sokmazlar yanlarına... Ama bazan da böyle çok büyük oldu mu mağara, bakarsın, bir iki tane daha olur içerde... Baktım, önce hiç bir şey göremedim... Eh, lâmba yok elimde, su derin. Her taraf kurşuni. Renk yok. Ne göreceksin? Tam döneceğim, ben fokurdatıyorum nargileyle suları sırtımda, o sesi mi duydu ne... mağaranın kapkaranlık içinde bir şey kıpırdadı, yusuvarlak, öyle parıldadı bir... Yumruk kadar bir şey... Hiç düşünmedim nedir? Belli, bir balık. Ne balığı? Nasıl balık? Neresidir o balığın? Salıdım zıpkını içeri... Öyle bir hizalayıp, parıltının geldiği yeri... Bir anda dünya yıkıldı sanki... Kıyamet koptu. Biri göğüsledi vurdu, devirdi beni, fırladı dışarı!... Toz, duman, felâket... O şaşkınlıkla tuttum, bırakmadım o nâlet tüfeği. Bıraksaydım, belki hiç bir şey olmayacaktım. Bırakmak isteyince de, o beni bırakmadı, fır fır çevirdi... Her yanıma zıpkının ipi, işaret ipi, aboş, ayaklarım, hepsi birbirine dolandı... Bir o yana, bir bu yana vuruyor beni... Allahım bir orfoz, ama ne iri! Elli altmış kilosu var... Tam gözünden vurmuşum... Gözüymüş o. Namussuz zıpkın, ne de kuvveti varmış, kırılmamış! Sivriburun karagöze atsan ya yamılır, ya kırılır iki üç kiloluk sonoylan! İstesen olmaz, bir gözünden vurmuşum, öbür gözünden çıkmış ucu. Gemi azıya almış balık, doladı mı her bir şeyi, kurtaramıyorum kendimi. Tüfeği çoktan bıraktım ama, o beni bırakmıyor... Balık ölücü değil, öldürücü. Bir o yana, bir bu yana saldırıyor, çıldırmış! Yukardan asılıyorlar, anladılar bir felâket aşağıda, alamıyorlar bizi. Nasıl sürüklüyor hayvan beni, anlatamam. Ayaklarımı yukarı, kafamı aşağı çeviriyor bazan... Hortumu, ipi falan kayalara doluyor...

Yukardan asılanlar, bakıyorlar gelmiyor ne ip, ne hortum... Daha da yüklenseler kopacak, bir sakatlık olacak... Bir o yana bir bu yana taşlara vuruyor orfoz beni... Öbür çengellediğim, yukarı yolladığım masumun ahı tuttu... Hiç yorulduğu, solukladığı bile yok. Dedim ya, çıldırmış hayvan, kör olmuş, kanı bile akıyor ki zayıflasın!... Bir ara, döndü dolaştı, çıktığı mağaraya girmeye, beni de sokmaya kalktı. İşte tamam dedim kendi kendime. Bir sokarsa seni de tamamsın, gayri kimse çıkaramaz. Allahtan sokmadı, sokamadı, sığmadım, ters geldim, zorlandı zorlandı... Bir an durakladı... Tam kurtuluyorum Allah derken, bir dönüş döndü dışarı, eh ben nefes nefeseyim, korkmuşum, en bir kötü şey aşağıda, o derinlikte... Zıpkının ucu beynine mi değdi nedir, temelli çıldırdı, sapıttı, vurdu yukarı. Evet, yukarı, dik yukarı! Taşlara sardığı ipler, hortum falan da çözüldü boşladı geliyor... Temelli boşaldı bu ip, ne oluyor diye kayıktakiler de aldılar boşunu çabuk çabuk. Fırladık çıktık biz suyun yüzüne, elli metreden, iki dakada!... Daha yolda duydum, çatladı hayvan, dili, hava kesesi falan şişti, çıktı dışarı... Faşşadak fırladık yüze... Ama durmuyor... Fır fır dönüyor kayığın etrafında, kurtaramıyorum kendimi. Kimse yardım edemiyor... Çözemiyor... İçeri, yukarı alamıyorlar... Bir telâşe! Başladı bir ağrı hemen başımda... Her yanıma bıçak gibi sancılar saplandı.. Eyvah! Anlıyorum, biliyorum, yiyorum vurgunu! Ama hayvan koşturuyor hâlâ... Kimse bir şey yapamıyor. Ne içeri, ne dışarı... Ne yukarı, ne aşağı... Öleceğimi orada, kayığın dibinde, yanında, su da, oracıkta öleceğimi anladım. Vurgun geldi bindi sırtıma. Hareketlerim ağırlaştı... İşte Allah, o sırada, Abim... Abim. Ah Abim... »

İsmet ağlıyor muydu? Gülererek, matrak bir şey gibi başlamıştı hikâyeye. Ama şimdi, artık başka lâf edemiyordu.

Son bir :

—« Abim geldi! » Dedi. Duraladı, döndü kaçtı gitti mutfağa.

Metin başını kaldırdı :

—« Tesadüfen oradan geçiyordum. Ben de balık avlıyordum. Baktım uzaktan bir tekne, bir kargaşalık. Herkes, bir tarafına toplanmış, bordadan aşağı sular karışıyor, onlar bağırıyor... Zaten içerde bir çocuk, iki de adam... Biri iyiden iyiye yaşlı... Büyük bir balık, orkinos falan vurdular, alamıyorlar sandım. Sokuldum. Ne göreyim? Eyvah! Adam göz göre göre gidiyor. Nefes bile alamıyor, doğru dürüst nargileden. Balık sakata vurulmuş, koşturup duruyor. Orfoz bu, kolay çıkar mı canı! Ne yapılır? Atladım hemen, aldım bir havalı tüfek. Tek çare hayvanı öldürmek. Bir çift palet taktığımı hatırlıyorum, öyle acele, atladım suya, yanaştım onlara... Ensekökünden, hemen vurdum hayvanı, tam önümden dolanırken. Tabii o saniyede öldü orfoz. »

Pek basit bir şey gibi anlatıyordu Metin.

—« Sonra? » Dedi Emin bey. « Sonra, ya vurgun? »

—« Vurgunu daha suda yemişti zaten İsmet. Öyle oyalanmış ki orada. Çözdüm ayırdım onları... Ben balıkla uğraşırken, aldılar onu tekneye... Ben de balığı falan... bütün o karışıklığı toparladım, bıraktım birine, fırladım atladım yukarı ki, bakayım ne halde adam? Bir de ne göreyim? Oturtmuşlar, adam konuşmıyor, bir yanı tutmuyor, sade bakıyor, bir de tabii hızlı hızlı nefes alıyor... Dayamışlar ağzına sigarayı, zorla içiriyorlar! Dahası var mı vurgunun yahu? Adamcağız, gözleriyle « ölüyorum » diyor. İlle de sigara içiriyorlar. Üstelik « içsin, içsin, karışma » diyorlar. İttim adamları bir yana, kaptım attım tabii sigarayı. Yapılacak tek şey o sıra, tazyik odası? Sallandırdık denize... Gene saatlerce bekledik... Çıkardık... Nâfile... Tam üç gün.. Her gün. Sallandırdık suya, bekledik çektik. Geceleri kayığa alıyorduk. Soyup, her yanını uğuyorduk. Parmak parmak bal çalıyorduk ağzına, zorla yutturuyorduk. Sabah olunca gene denize, kırk elli metreye indiriyorduk. İkinci gece ölecek sandık... Ölmedi... Sağlamış bünyesi. En sonunda dili açıldı... Kolu çözüldü... Ama ayağı maalesef... Biraz, pek hafif kaldı... Pek hafif, belli belir-

siz.. Hiç belli olmuyor, değil mi? »

Metnin sesi, yalvarır gibiydi.

Anladılar.

Üçü bir ağızdan, bağırırçasına :

—« Hiç, hiç belli olmuyor İsmet efendinin ayağı, siz söylemeseniz farkedemezdik! » Dediler.

—« Sonra da, artık bir daha dalmadı ve hep sizin yanınızda kaldı, sizden ayrılmadı, öyle mi? » Diye toparladı Emin bey.

Başını salladı Metin.

—« Evet, öyle efendim. »

—« İsmet efendinin şerefine. Geçmiş olsun! » Diye haykırdı Nevin hanım.

Karısına katıldı Emin bey, kadehini kaldırdı. Onlara uydu Metin. Aylâ bile, dalgın - düşünceli; bardağına uzanmıştı.

Gökovalı Ahmet şaklaban bir surat takınmış, elinde, tüten bir koca kâse, bağırarak geldi :

—« İşte Orfoz, baş çorbası : Biz orfozun başını yeriz. »

Hep baktılar.

—« Şimdi çorba yenir mi? » Dedi Nevin hanım. « Bunca şeyin üzerine... »

—« Yenir! » Dedi Metin. « Bu çok özel bir çorbadır. »

—« Esas, şimdi yenir! » Dedi Emin bey. « Şimdi yemiyeceğiz de ne zaman yiyeceğiz? »

Aylâ bir şey demedi ama, ilk önce o uzattı.

Metin, mis gibi kokan, buram buram tüten kâseye daldırdığı kepçeyi, ilk Aylânın tabağına boşalttı, bir an durdu, onun yüzüne, kocaman gözlerine baktı, gülümsedi.

Aylâ da güldü. Aldı kaşığı eline.

Yemek bittiği zaman, kaşıkların, tabakları kazır gibi şakırdamasiyle, Emin bey pantolunun üst iki düğmesini çözdü. Şişmiş midesine vura vura ve şarabın tesirinden ansızın kurtulmuş gibi :

—« Fevkalâdeydi! » Dedi. « Hepsi fevkalâdeydi. Ka-

bul ediyorum ki, ben böyle yemek, hayatımda yemedim. Ve böyle bir çorba, hiç içmedim. Bütün yorgunluğumuza, ağırlığımızı da aldı üstelik. »

Nevin hanım da, galiba Aylâ da, övücü bir kaç söz söylediler.

« Fevkalâdeydi... cidden... » falan dediler.

—« Âfiyet olsun, beğendiğinize sevindim. » Diyerek kalktı Metin.

Emin bey, daha önce davranmış, kadınların sigaralarını yakıyordu.

—« Affedersiniz... » Dedi Metin. « Kendim kullanmadığım için ne doğru dürüst sigara bulundurmayı akıl edebiliyorum kayıkta... Ne de... - güldü - ne de hanımların sigarasına yakmaya yetişmeyi... »

« Zarar yok » manasına, kafasını salladı Aylâ, bir ağız dolusu duman püflerken dışarı gene güldü... Ve hemen çevirdi başını.

Metin ellerini yıkadı tuvalette. Hâlâ sigaralarını tütüren misafirlerin yanına dönmedi. Tabakları toplayan İsmetle Ahmedin omuzlarına bir vurdu « Aferin, iyiydi! » derecesine, sonra iğdi başını, o iki üç basamağa yükselip davlumbaza, sonra da dışarıya, kışüstüne çıktı. Bir süre orada durdu, etrafı, uzakları seyretti.

Çok geçmeden, hafifçe sallanarak önde Emin bey, kadınlar geldiler.

—« Aman Allahım, bu ne güzellik! » Diye bir çığlık attı Nevin hanım.

—« Fevkalâde bir şey! » Dedi Emin bey.

Uzaklarda, tâ Gökova körfezinin dibinde, Akyaka köyünün sırtına dikilmiş heybetli dağların, Sakar'ın üzerinde, kirli pembeden turuncuya dönen testekerlek, kocaman bir ay; tepelerin iyice kurşunileşmiş silüetinden koparak yükseliyordu, yavaş yavaş...

İki, ince uzun, bıçak gibi bilenmiş kenarlı bulut, altlı üstlü kesiyorlardı ayı... Kestikleri yerden kaptık-

ları kızıl sarı ışığı, uçlarına doğru söndüre söndüre taşıyarak...

Denizin şarılması hafiflemişti uzakta. Dışarısı, teknenin içinden de sıcaktı sanki. Kamaranın dışı, yerler, küpeşteler, günün alazını sıkı sıkı tutmuş bırakmıyorlardı, sıcak kokuyorlardı, tahta, vernik, çam, reçine...

Tam karanlık olmamıştı daha.

Deniz, gri-sarı, parıl parıl, hareketsiz, yatıyordu limanın içinde. Tuz kokuyordu, tuzlu yosun, erişte, akşam kokuyordu, serin...

Az ilerde, Sedir adası, kumsalı, kıyısı, taşı, toprağı, yolu, çalısı, bodur ağaçları hâlâ belli, renkleri epey uçmuş, ama açıklı koyulu, hafif sarı, kara yeşil değil, kirli beyaz yatıyordu, öyle dinlenir, bir şeyler beklercesine kıpırtısız, derin derin soluklayarak sırtından aşağı rüzgârla inen adaçayı, kekik, türlü ot kokularını, mis gibi...

Batıdaki uçuk sarılık, koyu mavi oluyordu tam tepede... Bir kaç yıldız çakıyordu, en kocabaşları, az sonra dikiliverecek ayla kaybolacaklarını bilir gibi bir acele... Gökyüzü, doğuda, pembe-turuncu büyük bir aydınlığa yöneliyor, parlıyor, ışıyor, gün değil, yaldız yaldız bir gece doğuyordu, aya tutunmuş yükselerek...

—« Çok güzel! » Dedi Emin bey. « Ne gece! Gelin, oturalım biraz... »

Teknenin burun tarafına yöneldiler. Önce Emin bey, sonra kadınlar, birer yer bulup oturdular başüstünde.

Metin ayakta dikili duruyordu. Gövdesi dağların karanlığına karışmış, yüzü doğunun aydınlığında belirli...

Bir süre, öyle oturdular.

Metin hep ayakta seyretti etrafı.

Bir büyük sessizlik, bir ulu bekleyiş, çıt yok. Hemen bordanın dibinde, bir balık, kuyruk vuruyor suda şıp diye, deniz çok uzakta şarlıyor... Ama aslında, çıt yok gibi, bir büyük sessizlik. Kıpırtısız.

Aylâ bir sigara yaktı. Püf, püfler, tek duyulan nefes.

—« Çok güzel! » Dedi Nevin hanım.

Suratlar zor belli oluyordu.

« Çok güzel! » Dedi, orada dipte, öyle küçülmüş oturan karartısı, dişleri pırıldadı. « Çok güzel Metin bey, ama insanın içine bir korku çöküyor. Bir hüznün çöküyor... Bu sessizlik. Bu yalnızlık... Ne bileyim? Güzel ama, bir tuhaf oluyor insan... Hep böyle dağbaşlarında mı gecelersiniz. Gündüz, anladık, dalıyorsunuz. Vakit geçiyor. Ama gece... Korkmaz mısınız? Sıkılmaz mısınız? Bu sessizlik. Müthiş bir şey bu sessizlik. Dayanılmaz. Ne yaparsınız? Ne yaparsınız böyle? Her gece, dağbaşlarında? Nasıl dayanırsınız »

Metin hızla o tarafa döndü. Yüzü, karanlığa çevrildi.

Aylâ, bir göz kor sigara.

Emin bey, en burunda, aydınlıkta, yusuvarlak.

Metnin sesi, kalın, tok, keskin :

—« Sessizlik mi? » Dedi. « Dağbaşı mı? » Dedi. « Siz ne söylüyorsunuz Nevin hanım? Burası dağbaşı mı? Ne mi yaparım ben her gece? »

Bir nefes aldı :

—« Ne mi yaparım ben her gece? Durun bekleyin, görün öyleyse! »

Döndü, hızlı hızlı gitti, teknenin içine girdi. Hep şaşırması, bakıyordu misafirler, bir şeyler görmeğe çalışıyorlardı.

Az sonra, çıktı Metin, kollarında iki kocaman kutu. Kış tarafta, davlumbazın tavanının üzerine, yükseğe, borda fenerlerinin dibine, sağlı sollu, sancak iskele, yerleştirdi kutuları, ayağa dikti, bir teller fişler taktı.

Çalıştığı yer uzaktı, teknenin öbür ucuydu, baş tarafa sekiz dokuz metre vardı, ama ayın içinde kıpırdanmıyordu, yaptıkları belli oluyordu.

Sonra, gene girdi kamaraya, kayboldu, bir şeyler takırdattı içerden, dolap kapaklarını falan açtı kapadı. Hemen çıktı dışarı.

Koşar adım geldi bir acele, bir yere yetişecekmiş, önce davranacakmış gibi ve ortaya konuştu hızlı hızlı :

—« Bu tür bir şeyi sevip sevmediğinizi, alışık olup olmadığınızı, hattâ tahammül edip edemeyeceğinizi bilmiyorum. Fakat sadece onbeş dakika, tam onbeş dakika sürecek... Ne olur, iyi kulak verin. »

Bir şey, tak dedi kutuların oradan, hafif bir hışırtı, bir hırıltı dönen...

—« Corelli! » Diye bağırdı Metin. « Opus 6. 8 numaralı Concerto grosso. Aşağı yukarı, tam üçyüz sene önce yazılmış... Üç asır önce! »

Birden başladı müzik, stereo, gür, yaylı sazlar yalınız, bir kaç çığlık sağlı sollu, inceli kalınlı, bir nefes durak.

—« I Musici çalışıyor... » Diye bağırdı Metin. « En iyi icrasıdır. N'olur dinleyin. »

Son lafları kayboldu, aralıksız oynayan, gitgide hızlanan ve birbiri içinde itişe, dürtüşe, bir eski zaman dansının ilk hızıyla tepinen yayların, yaylı sazların, ayrı ayrı ve hep beraber, elele kıvrınarak yükselen türküsünde...

Sesler, hemen peşpeşe, gözle görünürcesine canlı, bir ışık seli sanki, fışkırdılar, koştular, her tarafı sardılar, ayağa kaldırdılar etrafı, tekneyi, denizi, limanı, adayı, çalıları, en uzaklardaki tepeleri, yeri, göğü, tüm Gökovayı kapladılar, kıpır kıpır oynattılar, sıçrattılar, can verdiler her bir yana.

« I Musici » çalışıyordu. « I Musici », oniki kişi, millerce uzaktan, İtalyadan gelmişler, orada, Gökovada, Sedir adasının iç limanındaydılar! Altı keman, iki viola, iki cello, bir kontrabass, bir klavsen. Hiç bir şef yok başlarında. Barok müziğin bu akıl almaz derecede mükemmel icracıları, orada, öyle oturmuş, 270... 280 yıl önce yazılmış, gene yüz millerce uzakta, İtalyada üç asır önce yaşamış bir insanın aklından, kafasından, gönlünden, içinden, beyninden kopmuş sözleri, sesleri çalışıyorlardı.

Ay yavaş yavaş yükseliyor, parlıyordu.

Deniz kararıyor ve ışıyordu.

Sesler yükseliyordu yıldız yıldız.

Yıldızlar, birer birer sönüyordu.

Tekne, büyük bir hazla, burnundan ayağına, bastonundan dümen yekesine, tir tir titriyor gibiydi, bastonun iskele tarafından gelen gümbürtüsüne kendini kaptırmış...

Cello'lar, altolar, orta yerde dolanıyordu, rüzgârın kokusuna karışmış, yumuşacık...

Sancaktan fışkırıp denize düşen tiz kemanlar, suyu fiske fiske canlandırıyor ve çılginca bir hızla karaya, kıyıya, karşı adaya vuruyordu, çepeçevre...

Dalgaların-şarılması duyulmuyordu uzakta.

Ahmet'le İsmet de, kış üstüne çıkmışlar, sessiz, saygılı, orada dikilmişler, arkadan dinliyorlardı.

Bir sihirli değnek değmişti sanki « Uyan, kalk! » demişçesine, beklenen boru, bir yeniden diriliş her yanda... Şükran ve de saygı bu kere tabiattan insana dönük, « Bizi, burayı seçtin, sana şükran, çok teşekkür! »... Cansız gibi duran kaya, taş, su, ağaç, çalı, gökyüzü, rüzgâr, canlanmışlar, kaptırmışlardı kendilerini, yaratılmış ve var olmanın elle tutulurcasına gerçek sevincine... Tir tir titriyorlardı.

Üçyüz sene öncesinden kalkıp gelmişti Corelli! İtalyadan Gökovaya! Yokluktan varlığa sürüklüyordu, getiriyordu beraberinde, bütün o çağın, tozu bile kalmamış insanlarını, sevgilerini, tutkularını... Yoğurmuş, can vermiş, kendisiyle beraber diriltmiş, gelmişti.

Yavaş yavaş, hem de çabucak yükseliyordu ay; « I Musici »lerin taze değneği, Corelli'nin bunca yüzyıl hiç mi hiç paslanmamış yüreği, sönmemiş nefesiyle canlandırdıkları tekne-deniz-ada-gökyüzü-taş-kaya, bütün bu apayrı nesnelerin, aslında nasıl bir tek vücut olarak kaynaştığını, seviştğini, sevindiğini daha bir iyi göstermek, evreni aydınlatmak için...

Bu gece Sedir adası ve iç liman, yarın ve öbür günler, binlerce koy, ıssız mı ıssız; Gökova körfezinin ya da Datça burunlarının, çam kokulu, mis nefesli, tek rüzgâr kıpırtısından yoksun uyuklayan, insan sesinden umut kesmiş, - sıra hangisindeyse - böyle büyük bir kıs-

met, hiç beklemedikleri bir an, - bir kıymık kabuk şu tekne - girecek, ve canlandıracaktı onları...

Zaman durmuş ya da ters yüz olmuştu! Geçmiş, bugüne bağlanmıştı, eksiz yamasız. Üç asır önce, kalkıp el vermişti bu geceye, beraberce vuruyorlardı topuklarını, aynı dansta... Çağlar, mesafeler, zaman, tarih, türlü düşmanlıklar sebepsiz ve de neticesiz, sonuç aynı, kan dökmeler, yenenler yenilenler, sonunda hep ölenler, birbirine yüzlerce mil uzak ülkeler, çeşitli dinler, zıt fikirler, Korsanlar, İtalyanlar, Rodoslular, Türkler, şu koyuları döven milletler, kısa ya da uzun saçlılar, sakallılar, keller, süvariler, denizciler, köylüler; bütün işken-celer, hırslar, sınırlar, sevinçler, gözyaşları, bütün geçmişler, göçenler dirilmişler, hepsi aynı saçmalığı anlamışçasına kalkmışlar barışmışlar, karışmışlar, bir Tek ve Dost olmuşlar, Dostluk, Barış, Sevgi olmuşlar, gelmişler, süreye, güneş sisteminin o deli rakkasına, çatlayan dakikalara boş verip yaşıyorlar, elele dans ediyor, dönüyor, renk renk değişik bayraklar, allı morlu kıyafetlerle, ama hep aynı birleşik sevinçle doğaya katılmış, oynuyor, sıçırıyorlardı!

Tempo yavaşladı birden. Uzun, upuzun bir ezgi, yürek yakan, gönül hoplatan...

Metnin sesi :

—« Pastoral! » Dedi.

Hep irkildiler. Ya da Metin, öyle sandı. Müziğin üzerindeki sesinin yersizliğine inandı, gene de devam etti Aylânın elindeki sigaranın ufak koruna bakarak:

—« Pastoral, son kısım... Bitiyor. »

Ağırlamış, yumuşak, iç içe, iç çeke çeke, okşayarak, ağrıyan kafataslarını, yoluk çalıları, kırık taşları ve durgun suyun yüzündeki beyazlaşmış ölgün erişteleri sıvazlayarak, merhametli bir kadın eli, bunca güzelliği, bunca acıyı Yaradan'ın bilgili, insanların anlayamadığı binlerce sebep dolu ve bağışlayıcı Sevgili Eli gibi, tatlı tatlı dolaşıyordu müziğin son motifleri...

Bitecek, gidecek, duracak bir şeylere, « işte geçen canım, bu bir ömür boyu da olsa kısacık ve bitiyor - sa-

rılmak, yapışmak, bırakmamak ister gibi daha bir sınıksıkı, daha bir küçük, küçücük milyonlarca titreşimle eridi etraf... Birleşti.

Ay yükseldi. Sadece ve tam onbeş dakika.

Ağırladı, azaldı, ansızın kesildi sesler. Birden, apan-sız.

« I Musici »ler durdular. Yok oldular. Corelli savu-şuverdi, bir ruh eridi, kaçtı çabucak. Önce o.

Sesler kesilmişti, ama akıl almaz bir şey, bir süre daha, sanki uzun zaman, sanki sonsuza dek hep azala kısıla, hafifleyerek duyuldular gene.

Otomatik pikabın kolu, tıpkı başlangıçtaki acelesiz, yavaş yavaş plağın üzerine gelip konusu gibi, gene ağır ağır kalkmış, dönmüş yerine çoktan oturmuştu. Son hırıltı da durmuştu. Belli belirsiz vınlıyordu hoparlörler... Ama deniz, dağlar, ada, tekne, önce dudaktan dudağa birbirlerine atıp tuttular müziği... Sonra teker teker bir süre daha kendi başlarına tekrarladılar motifleri en sonunda birer birer sustular. Donup kaldılar. Katıldılar.

Saat çalmış. Sihir uçmuştu.

Binlerce, yüz milyonlarca ruh, Gökovadan yukarı, Aya mı akıyorlardı, o en son iniltilerine binmiş? Ay ışık ışık, saçmıyor da, topluyor muydu onları?

Tekne başını önüne iğmiş, duruyordu öyle.

Bir büyük kesiklik, bir bomboşluk, dayanılmaz bir boşluk kapladı ortalığı.

Bir zaman, kimse konuşmadı.

Aylânın attığı, suya düşen sigara izmariti cız etti, önce.

—« Dehşet bir şey ! » Dedi Emin bey, kendi kendine söylenir gibi. « Müthiş bir şey! Korkunç bir şey... Bir an, her taraf, dağlar taşlar canlandı sandım. Korkunç bir şey! Ama buna hakkınız yok. Kimsenin hakkı olamaz buna. Siz kendinize bir dünya yaratmışsınız... Buna hakkınız yok. Apayrı, bambaşka bir dünya... »

Ayağa kalkmıştı.

Suçlar gibi dikilmişti, orada öyle bekleyen Metinin

önüne. Gitgide yükseltiyordu sesini :

—« Bir dünya yaratmışsınız siz... Sırf kendinize! Korkunç bir şey... Hakkınız yok. »

Baktı, dikkatle baktı Metin. Orada, o karanlık, hâlâ karanlık köşede, sus-pus oturan Nevin hanımın başı hafifçe öne düşmüştü... Çorbayla da tam savuşmamış şarabın tesiriyle ve sadece onbeş dakikada! Oysa, esas cevabı onaydı. Baktı, dikkatle baktı Metin. Aylâ da suskun oturuyordu. Elindeki kibrit kutusuyla oynuyordu, takur tukur çevirerek, o her şeyle ilgisiz duruşuyla, yüzü öyle, öte tarafa çevrili.

—« Bir dünya yaratmışsınız kendinize... Buna hakkınız yok... Bir dünya... »

Em'in beye döndü Metin :

—« Ben bir dünya yaratmadım Emin bey! » Dedi.
« Ben var olan, hep var olan bir dünyayı gördüm. Farkettim. Ne istediğimi, onu istediğimi anladım. Ona vardım. Onun içine girdim, o kadar. »

—« Ama başka, apayrı bir dünya bu! »

—« Hayır hep aynı dünya... Hep var olan, doğduğumuzdan bu yana etrafımızda olan... Ama göremediğimiz, bulamadığımız... Farkına varamadığımız... »

—« Hakkınız yok buna... Kimsenin hakkı yok buna. »

« Neden? Elbette hakkım var... Herkesin de hakkı var. Görebildikten, farkedebildikten, arayıp, anlayıp, bulduktan sonra... »

İkisi de ayakta duruyordu. Emin bey, çöker gibi oturdu, puflayarak. Metin de karşısına, köşeye ilişti.

—« Fakat azizim, bu dünya sırf sizin... Siz bunun içinde yaşıyorsunuz... Bu tabiat, tekne, deniz, balıklar... Ne bileyim? Hep sizin, sizin elinizde. »

Güldü Metin :

—« İyi ya, ben de bunu söylüyorum. Bu deniz, bu tabiat, şu Anadolu dağları, Gökova, balıklar dünya kuruldu kurulalı, en eskilerden tutun da, çağımızın insanları, siz ben, doğduk doğal var! Herkesi kasdetmiyorum... Ama çok kimse, para, şan, şöhret, iktidar hırsına

bir tepik vurabilse, taptıklarının gerçek küçüklüğünü, değmezliğini, medeniyet ve otomatlaşmanın saçmalığını anlasa, hele insan ömrünün kısalığını görse, şu tabiatı farketse etrafında... Gelip bu dünyada yaşayabilir... »

—« Ama sizin tekneniz var. »

—« Bir tekne, hele böyle bir tekne, bir orta büyüklükte kat, bir derme çatma ev parasını bulmaz. Bir otomobil, hele lüksleri, bir Mercedes 220 bile bundan pahalıdır. Bir kamyon, bir otobüs, bu teknenin üç mislini bulur. Tekne, mesele değil. »

—« Herkes denizci olamaz. Hem siz dalıyorsunuz. Kim kalabilir denizin bilmem kaç metre derinliğinde korkmadan? Yürek işi bu... »

—« Bakın Emin bey... » - Metin onun kolunu tuttu. - « Dalgıcılık hiç de korkunç değil. Kendi kendimizden, kendi hatalarımızdan sorumluyuz suyun altında. Azıcık bilgi, tecrübe, ihtiyat yeterli... Ben bir otomobilde, otobüste, dolmuşta, çok daha fazla korkuyorum. Çünkü orada kendinizden emin olsanız bile, karşıdan gelenin durumu belli değil. Herhangi bir şoförün işi, çok daha yürek işi. Aslında, bence insanlar, şehirlerde. kelle koltukta, her türlü tehlikeye göğüs gererek, kötü gıda, hastalık, mikrop, trafik belâsı, lâfın kısası, binlerce daha büyük tehlike içinde yaşıyorlar. Sonra insanın mutlaka dalgıç olması gerekli değil ki. Trolu, dinamiti canına okuyor doğru, ama hâlâ çok bereketli, bizim kıyılarımız. Oltacılık, paraketacılık, ağcılık da çok verimli. Balık para ediyor. İş ki insan meram etsin, bu şekilde yaşamayı istesin... Para hırsına gem vurabilsin ve de şehirlerden kopmayı başarabilsin bir kez. Denizci, gemici, herkes olur. Mühendislikten, tornacılıktan, avukatlıktan zor ve uzun bir öğrenim mi gerektirir sanıyorsunuz? Herkes denizci olabilir, herkes, her isteyen, hem de hemen, çok az bir öğrenim, azıcık bir tecrübeyle, normal bir yürekle! Kıyılarımız, liman dolu... Her taraf koy, Allah vergisi, Atlantiği aşmaya mecbur değil ya herkes... Ne de Norveçli gibi Kuzey denizinde aylar

süren seferlere çıkararak, ancak balık bulmak gibi koşullar var burada... »

—« Zor iş denizcilik! Kuvvet işi... Bünye işi... »

—« Zor mu? Bir milyonerin, fabrikasında hırs dolu kıvranışını, borsacının ülser ağrısını, emretmeyi büyük-
lük sanan siyasetçinin, uykusuz yatağında boncuk bon-
cuk ter döküşünü... hattâ meselâ bir mahkeme kâtibinin
bütün gün yaptığı işi, daha mı kolay sanıyorsunuz?... Ya
da dairelerin o gönül daraltıcı tutsak havasında, sigara
dumaniyle yavaş yavaş boğularak, kâğıtlara gömülerek
yaşamaya dayanmak için daha mı zayıf bir bünye
yeterli diyorsunuz? Açık havada, en iyi ve temiz, taze
gıda, başiboş ve özgür, kendi kendinin efendisi, umut-
tan umuda koşarak yaşamaktır denizcilik, balıkçılık!
Atılan her olta, her çekilen ağ, kişinin yeniden doğu-
şudur, gençlikle heyecanla kendini tazelemesi; derdini,
düşüncesini savuşturup atması, yaşadığının farkına var-
masıdır! »

—« Zor işler... Kuvvet işi. »

—« Hiç de değil. En iyi denizciler, ufacık tefecik
adamlardan olur. Bakın İsmete, ne kadarcık adam, ama
bir oturuşta iki üç kilo balık yer... Bana sorarsanız, bü-
yük şehirlerde, bir sinema kuyruğu, hele o iç hat ara-
vapurlarına girerkenki itişe kakışa sürü düzeni, işte
bunlara dayanmak çok daha zor... Hem galiba daha da
çok kuvvet işi! »

—« Deniz... Fırtına... Soğuk? »

—« Emin bey... Bu dediklerinizin hiç biri, büyük
şehrin en küçük sıkıntısı kadar bile bir mesele değil...
Mesele, ne istediğini bilmek... Ve var olan güzel, çok
güzel bir dünyayı farketmek. Onun yanbaşıyla ya ayıp,
onu hiç tatmadan, farketmeden, ölüp gitmemek. Yoksa
deniz şart mı sanıyorsunuz? Tabiat içinde, insanın do-
ğuşuna, yaradılışına aykırı medeniyet, endüstri, büyük
şehir dışı bir yaşayış için mutlaka deniz mi gerekli sa-
nıyorsunuz? Gitsin adam, küçük bir kıyı kentinde, ya
da bir dere kenarında, bir köyde, bir yeşil dağbaşıyla,
böyle Gökovada bir yerde, ama açıklık, temiz hava, ba-

casız dumansız patırtısız ve hırs'sız tavukçuluk yapsın! Tavşancılık yapsın! Ne bileyim? Denizcilik yapamıyorsa, domuzculuk yapsın da, şehirlerde, tıklım tıklım otobüslerde Hükûmet dairelerinde bir üste, ama aslında yalnız ve yalnız paraya, gereğinden çok paraya kul köle olmasın! Gönlünü yoklasın, insanca duygularını yakalayabilsin ne kalmışsa, gerçekten ne istediğini anlasın, onu yapsın. Hep alışıp yapageldiğini değil, ne istediğini. Rüyalarında nenin özlemini çektiğini anlasın. İstesin. Yapsın. Yeter. Kimse bir şey yaratamaz Emin bey. Yaratmak istediği şey vardır, çoktan yaratılmıştır... Hem de yanı başında durup duruyordur. Ne istediğini anla, onu gerçekten iste ve tüm gücünle ona yönel. İşte aradığın dünya sonunda sana gelecektir, görürsün! »

—« Aaay! » Diye derin bir çekişle gerindi Nevin hanım.

Canlandı köşesinden, « Geç olmadı mı artık? Uyku-muz geldi. Çok da yedik. Yatsak mı çocuklar? Ne zaman kalkacağımız da belli değil... Geceyarısı mı, sabah erken mi? Öyle değil mi Metin bey?... »

—« Öyle efendim, haklısınız. Ne zaman uyanacağınız belli değil »

—« Hava nasıl? » Diye sordu Emin bey.

—« İyi, düştü biraz. Fakat hâlâ şarlıyor uzakta... Ama kalır geceyarısından sonra... Daha çok var... Saat sekiz-sekiz buçuk ancak! »

—« Siz bizi kaldırırsınız gerekince, değil mi? »

—« Tabii efendim. Merak etmeyin. »

Nevin hanım, esneyerek kalktı.

İlk defa ağzını açtı, ne zamandır susan Aylâ hanım. O da kalktı :

—« Nerede, nasıl yatacağız? » Diye sordu.

Başını salladı, gülümsedi Metin.

—« Buyurun efendim, » dedi. « Buyurun göstereyim. »

Düştü öne.

Dikkat etti : Kamaradan, davlumbazdan içeri girer-

ken, kimse dönüp ardına bakmadı. Oysa oradaydı ay, kocaman, parıl parıl ve yükselmiş, denizde ışık selleri oluşmuş.

Uyumak için aceleleri varmışçasına, bir telâş içeri girdiler. İsmet, pikabı kapatmış, her tarafı toplamış, buluşları ayarlıyordu, mutfak bölmesinde Ahmetle, işinin bitimine gelmiş gibi, son bir hızla...

—« Bakın... » Dedi Metin. « Siz burada yatarsınız sanırım Emin bey hanımınızla, bu divanda. Genişcedir, alır sizi. Biraz rahatsız olacaksınız ama, günün yorgunluğuyla uyursunuz sanırım. Battaniyeler yan bölmede, hemen burada bakın, kılıflar temizdir, merak etmeyin. »

— Aylaya döndü —

—« Siz de efendim... Herhalde... - Açtı ara kapıyı, açtı kendi kamarasını, uzandı, ışığı yaktı, masanın üzerindeki kâğıtları haşır huşur çabucak topladı, tıktı bir çekmeye. Sağa sola bir değdi, yatağı açtı : - « Bu sabah değişmişti İsmet... Emin olun, hiç yatmadım daha... Siz de tenezzül ederseniz... diyecekti, demedi. - lütfedin burada yatın efendim. Daha iyi bir yerimiz yok size! »

Aylâ içeri girmişti. Konuşmadan duruyordu.

Kapıdan uzanmış bakıyordu Emin bey.

—« Peki, » dedi. « Adamlar nerede yatacak? Biz burada salonda yatarsak... »

—« Onlara bakmayın, kışüzerinde, davlumbazın içinde de yatar onlar, alışkındır... »

Emin bey başını çekti. Nevin hanım uzattı :

—« Ya siz Metin bey? Siz nerede yatacaksınız? Kamaranızı Aylâya verince, siz ne yapacaksınız? »

Metin, kadının gözlerindeki gülüşe baktı. Aylâ, tam karşısında, ayakta duruyordu. Oturmamıştı bile. Metin kamaradan çıksın diye mi bekliyorlardı? Elbette. Hemen fırladı dışarı.

—« Ben kendime yer bulurum. Bana yer çok. Baş taraf var. Siz beni hiç düşünmeyin. » Dedi.

Hep öyle gülüyordu Nevin hanım.

—« Rahatsız olacaksınız. Ya uyuyamazsanız Metin bey? »

Emin bey de :

—« Valla öyle... Uykusuz kalacaksınız! » Dedi.

—« Kalmam. » Dedi Metin. Sonra : « Kalırım. » Dedi. Siz bana bakmayın. Ben uykusuzun tekiyim... -Gülmeye çalıştı - Çok az uyurum ben. Hele bu öğle, biraz kestirdim. Hiç uyumam bile belki bu gece. Siz rahatınıza bakın. »

Kendi küçük kamarasının kapısı, sessiz, son bir söz-süz, kapanıyordu bile. Kapandı. Aylâ hanım, kayboldu ardında.

O tarafa duyurmak ister gibi seslendi Metin, ortaya :

—« Allah rahatlık versin size. »

—« Gerektiği vakit bizi uyandırın, unutmayın... »

—« Merak etmeyin Emin bey, hava kalınca, tam zamanında uyandırırım. »

—« Hadi Allah rahatlık versin Metin bey. »

—« Size de efendim. »

Çıkışa yürüdü. Ahmetle İsmet de, mutfaktan dışarı, önden çıktılar davlumbaza.

Nevin hanım, şakrak seslendi :

—« İçimize sinmiyor Metin bey. Siz uykusuz kalacaksınız. Yorgun olacaksınız yarın. »

—« Olmam! » Dedi Metin. « Ben yorulmam... Ben uyumam. » iğdi başını, yürüdü çıktı o da.

« Yarın » dedi, balığı düşündü Metin, başüstünde, en uçta. Her yanını bir yorgunluk sarıyordu, ama uykusu yoktu. Olsa, başını küpeşteye, oraya dayar, ayaklarını uzatır uyurdu, geçerdi içi... N'olacak, en güzel uyku, sert tahtada, tekne içinde, su üstünde... Bir kaç dakika. Ama yoktu uykusu. Öyle oturuyordu. Son günlerde hep duyduğu o tuhaf yorgunluk, bir sıkıntı içinde...

Ay tepede parlıyordu. Gündüz gibiydi ortalık.

« Yaşlanıyor muyum? » Dedi kendi kendine. « Ne bu huzursuzluk be oğlum? »

« Yarın yorgun olursunuz! » Dedi Nevinin sesi.

« Yorgun mu? Ben mi? Hıh... Yarın ha? Ah yarın... Yarın bir olsa... Bu kere soracağım sana... »

Açık gözlerle, sanki bir rüyaya daldı :

« O iri Orfoz çıktı deliğinden. Mağaranın önüne oturdu, beklemeye başladı. Metini bekliyor. Tam saatinde. Ne numara! Kütük gibi duygusuz duruyor... Hiç belli etmiyor ama, tetikte. Ah namussuz, her bir şeyle ilgili, her bir şeyi görüyor, dinliyor da belli etmiyor. Suların üstü bürümcüklendi, yeni oluşan dalgalar, denizin altından baktın mı tersine, ufak ufak, itişe itişe, pul pul akıp giden binlerce kayık! Vakti geldi, çıktı işte Orfoz. Çıktı... Orada. Metini bekliyor... Nasıl gitmeli acaba? Bir kere, kat'iiyen belde balık yok bu defa. Hey Allahım... Ya çıkmazsa yarın?... Çıkar. Her gün çıkıyor ya aynı saatte. Ya hava uymazsa? Erken alırsa? Uyar, her günkü hava... Hay Allahım, balık nasıl da vurdum duymaz gibi, öyle etrafından habersiz gibi, ilgisiz, bir gurur duruyor, bekliyor, seni bekliyor, biliyor be Metin, bu seni çok uzaktan biliyor! Görüyor da görmemezliğe geliyor. Oynuyor seninle... İşletiyor seni düpedüz be! Alık yerine koydu seni balık... Ne numara! Ama ne balık... Ama ne mal! Hay namussuz! Bir kuyruk vurdu, toz duman, bulut bulut çamur, tam son anda... Ulan gene gitti. Kayboldu... Koca Orfoz... Haydi gene gitti bir gün! »

Metin orada, öyle gözler açık, uyumuyor, rüya görüyor. Olanları, olacakları yaşıyor tekrar tekrar.

Ay, tepede yuvarlak, parlak. Gündüz gibi her taraf. En ufak ayrıntılar belli... Işık ışık süt beyazlık... Renkler bile, hafiften seçiliyor.

« Aşağı yukarı oniki saat sonra... » Diyor Metin içinden. Kolundaki saati, fosforuyla değil, ayışığıyla rahat görüyor. Markası bile okunuyor, siyah kadranın.

« Eh, iki saati geçti bizimkiler yatalı. Uyuyorlardır, iyi. Yarın, tam oniki saat sonra, bu saatlerde gene, yarın! Allahım, yarın... »

Nefesini tutuyor, dalmış iniyormuş gibi tutuyor ne-

fesini basbayağı, başüstünde, bu kere elinde en büyük boy Sten ya da Jaguar... - Havalıları sevmez ama, tetikleri sert, hedef oynar çekerken, yakın, küçük balıklarda hızlı gider, zıpkın kırar atamazsın Champion'dan iyi tüfek mi var? - Ama yarın, havalıyla deneyeceğim... Uzaktan sallıyacağım, aymadan, kaçmadan. Görelim bakalım... Ya sakata vurursan? Ya yaralarsan hayvanı? Temelli berbat edersen? Çok iri namussuz... Alır götürür tüfeği... Boş ver tüfeği. Tamam bitti. Bir daha çıkmaz ki artık karşıma... Az yaralansa, zıpkını sıyırıp atsa bile huylu olur, çıkmaz... Çok yara alsa, gider bir başka yerde geberir! Havalı tüfek olmaz, gene Champion!... Çok uzaktan olmaz, sakata olmaz... Yavaş yavaş sokulmalıyım... Ense kökünü bulmam şart. Emin olmadan atmak olmaz. Böyle bir balık, hayat boyu bir daha çıkmaz karşıma... En iyisi, gene yavaş yavaş... Belli etmeden sokulmalı... O bakmazken... Ama O bakmadan görüyor... Farkında değil gibi duruyor ama numara... O ne kocaman gözler... Ne gözler var onda anlasana... Görüyor seni tâ uzaktan... Ama en son anı bekliyor... Oynuyor seninle. Kendinden emin, anlasana...

Çok uzun bir dalışta gibi tuttuğu soluğunu koy-verdi Metin.

Püüf diye başladı, ööf diye bitti sıkıntıyla.

Yankılayarak döndü nefesi püüf püüf, bir tuhaf ikizleşmiş.

Yanlış duyduğunu sandı, duraladı, sonra başını kaldırdı, o yana baktı Metin.

Orada kamaranın yanındaki dar geçitte tam direğin hizasında durmuş dinelmiş, sırtı baş tarafa dönük, besbelli Metini görmemiş, sigara içiyordu Aylâ!

Görmek istemiyormuşçasına; çok önemli bir balık seferi, bir büyük strateji hesabı, herhangi bir metelik etmez kadınca gevezelikle bozulacak, alt üst olacaktı gibi, gözlerini yumdu Metin, hattâ azıcık kızmış « Hay Allah! » Dedi içinden.

Aylâ, sigarasını denize attı.

Kımıldadı, döndü, ilerledi, geldi... Buruna doğru, dalgın, düşünceli.

Metin bir oynadı yerinde.

Aylâ, ansızın farkettti onu. Çığlık gibi çıktı sesi :

—« Ah... affedersiniz efendim... Görmedim, uyandırdım sizi... »

Metin ayağa kalktı.

—« Uyumuyordum, oturuyordum öyle. »

Bir an sustular. Sözler hep tükenmiş gibi.

—« Çok sıcaktı içerisi. Çok sıcaktı kamara! » Dedi Aylâ. « Ne sıcak gece... Ben de uyuyamadım bir türlü... Şöyle dışarı çıkayım dedim. Rahatsız ettim sizi. »

Dönüp, gitmeye davranır gibiydi. Suçlu bir görünüşü vardı, tuhaf... Çabucak kaçmak istercesine...

Metnin sesi durdurdu onu :

—« Rahatsız olmadım Aylâ hanım. Uyumuyordum dedim size. Gidiyor musunuz hemen? »

« Bilmem » anlamına bir bekleyiş.

—« Mâdem uykunuz yok, gitmeyin. Ne güzel bir gece değil mi? Bakın... »

—« Çok güzel... Hem de ne aydınlık. Gündüz gibi. Ne de sıcak! »

Dolunay, tam depede şıkırdıyor, ıslıl ıslıl her taraf, sinek uçsa, kanadı belli olacak...

Deniz, tekne, iki yanda, arkada demirli iki kayık, pırıl pırıl... Soluganlarla, hafifçe oynuyorlar... Tirandile bağlandıkları baş ipleri gevşek sarkıyor, dalıp ayna gibi denizi kesiyorlar, sonra gene aynı çok rahat esneyen tempoyla, naylon ipler sudan çıkıyor, deniz kapanıyor bir çizgi, ıslak halatlar damlalar akan hep parıl parıl aydan parçalar...

Ada, sanki azıcık uzaklaşmış, gene de orada, koyulu açıklı... Sarı toprağı beyazlamış, yeşil ağacı, kara, nef-ti... Bir el versen avuçlarsın.

Susuyorlar, ayakta, karşılıklı.

Başını kaldırdı Aylâ. Metnin yüzüne baktı.

—« Eh ben gideyim artık efendim... Gece çok güzel gerçekten ama... »

Kımıldadı. dönüyordu arkasını.

—«Dur!» Dedi Metin. «Dur... Şey durun... Bakın, bir fikrim var... Nasıl olsa bundan sonra uyuyamayız... Dışarda rüzgâr hâlâ sert... Daha tam kalmadı... Ama cidden çok sıcak burası... Tek nefes yok. Uyuyamamışsınız siz de...»

—«Evet?»

—«Şey... Diyorum ki... Yâni... Bakın ne güzel her taraf... Adaya çıkalım..»

—«Nasıl... Ne zaman?»

—«Şimdi. Önce bir dolaşırız limanın içini... Benim öbür kayıkla, takma motorlu, hemen şimdi.. Bir hava alırız... Yürüdü mü kayık, rüzgâr yapar, serinleriz. Çok güzeldir gece gezmek. Görürsünüz. Sonra adaya çıkarız. Bir dolaşırız... O plaja gideriz, öğlenki. Görseniz, bütünü beyazdır şimdi, ayışığında çok güzeldir... Yüzeriz bile isterseniz... Nasılsa mayonuz içinde, değil mi?

—«Nasıl olur, bilmem ki... Nasıl olur? Bu saatte...»

Düşünüyordu Aylâ. İstiyor da karar veremiyor gibi.

—«Olur!» Dedi Metin. «Olur. Sadece bir dolaşacağız. Ne var... Yalnız bir şey soracağım size.» - Duraladı - «Yersiz, zamansız, belki de saçma bir sual... Ama aklıma bir şey geldi mi, sormadan, söylemeden edemem ben. Patavatsızlık diyin isterseniz, sormadan bir türlü rahat edemem.»

Gülüyordu Metin, bembeyaz dişleri ışıktı.

Aylâ merakla bakıyordu, kocaman gözlerini daha iri açmış.

—«Buyurun sorun, anlamadım...»

—«Hiç kimseye ait misiniz Aylâ hanım?»

—«Ne, ne diyorsunuz anlamadım...» İyice şaşkıncı, o tatlı ses fışkırırken...

Ağır, emin konuştu Metin :

—«Yâni hiç kimseye bağlı mısınız? Hiç değilse, şu sıralar. Hiç kimseye bağlı mısınız? Herhangi birinin malı mısınız?... Sevgilisi? Karısı falan? Çok samimî bir sual, tepeden inme... ama bilmem lâzım, affedersiniz...»

Afallamıştı Aylâ.

—« Neden? » Diye kekeledi. « Niye soruyorsunuz? »

—« Hiç, ama, bu gece çok güzel, buraları benim yerlerim... Çok güzel şeyler göstereceğim size gelerseniz... Onları paylaşmak için, bilmem lâzım serbest misiniz?... Bağısız ve tamamen serbest? »

Aylânın sesi zor çıktı :

—« Tuhaf سوال, ama pekiy. Mâdem bilmek istiyorsunuz. Serbestim. Hiç kimseye bağılı değilim... Hiç kimsenin malı değilim. Hiç kimseye ait değilim. Tamam mı? »

—« Yâni ne evli... Ne de bir sevgili? »

—« Hayır, yok. Hem de çok uzun zamandır... Oldu mu? İyi mi? »

Güldü Metin.

—« İyi! » Dedi. - Ve hemen elini uzattı. « Hadi gelin, gidiyoruz. »

Uzattığı koca ele baktı Aylâ.

—« Ama daha karar vermedimdi ki... Geliyorum demedimdi ki... Yâni nasıl olur... »

Metin, birden bıkmış, vazgeçmiş gibi elini indirdi. Kısa kesercesine :

—« Yâni gelmek istemiyor musunuz? » Dedi.

Kekeledi Aylâ :

—« İstiyorum... İstiyorum galiba... Benim de çok canım sıkılıyordu... Uyuyamıyordum da... »

—« İyi ya! Ne bekliyorsunuz? »

—« Bilmem ki. »

Metin döndü, bir adım attı yan geçide, arkaya bağılı kayığa doğru, durdu ve sordu, emir verir gibi kuvvetli...

—« Geliyor musun? »

—« Geliyorum! » Dedi Aylâ... « Geliyorum. Pekiye. »

Yürüdüler arkaya.

Ahmetle İsmet, yan yana, sırtüstü yatmış, uyuyorlardı... Yüzleri, açık ağızları, kapalı gözleri, ayışığında gülüyor gibi, rahat, mutlu.

Metin, kayığın baş ipini babalardan çözüp asılırken,

sanki inadına gürültü yapıyordu.

—« Aman uyandırmayalım! » Diye fısıldadı Aylâ.

—« Uyanmaz onlar... Dedi Metin. « Azıcık tutuver şu ipi. »

Çekti atladı kayığa, baş halatın ucunu Aylâya verip...

Aylâ, bir elinde hiç bırakmadığı ufak çantası, öbürüyle tuttu ne yapacağını tam anlamamış bir halde...

Küçük tekne, demir ipini gerilip geri asılmasıyle, bir hamle yaptı öbür tarafa; çok uzun ve boş olmasına rağmen, Aylâ elindeki baş halatını zaptedemedi, kaçırıldı avucundan, « şarp » suya...

—« Eyvah! » Diye hayıflandı.

Metin hiç aldırılmaz, sırtı dönük, demiri ipleri topladı aldı kayığa, iyice uzaklaşmış sandala kürekleri taktı, ayakta, bir-iki abanış, geldi, yanaştı Rossinante'a, bordanın en alçak yerine... Tuttu tekneyi küpeşteden, bekledi...

Aylâ inerken, düşüyordu denize... İkinci ayağını zor aşırıldı, son anda el verdi Metin... indi neyse içeri.

—« Şöyle oturun... » Dedi Metin. Ben motora geçiyorum. »

Dayandı tirandile, az açınca büyük tekneden, kürekleri sudan kaldırdı.

Aylâ oturdu. Orta oturağa. Yüzü baş tarafa, sırtı takma makinaya dönük.

Bir tuhaf küçülmüş, iğreti, şaşkın, o cepken gibi ceketin altından görünen çıplak eti, dolgun bir kıvrım, firdolayı, ışıkla parlıyor...

10 beygir Johnson, 60 modeli, hâlâ yeni, hırıldadı bir keyif, başı okşanmış kedi gibi... Metin en arkada, çökmüş.

Kayık döndü, ilerledi, hızlandı. Hafif bir rüzgâr, bir serin soluk, bodoslamadaki sular şarıl şarıl, bir ışıklı şarkı, canlanış birden. Deniz kara lâcivert, kaygan ve pürüzsüz... Dipler belli oluyor, öyle aydınlık, açıkli koyulu geçiyorlar kayığın altından...

—« Nasıl? » Diye seslendi Metin.

—« Güzel! » Dedi Aylâ, öyle oturduğu yerden, uzak-tan, dargın gibi sırtı dönük.

Bir süre koştu kayık, iç limanda.

Deniz, gece, Ada, ay, kayalar ve o sıcak koku, tepelerden inen... Motorun vınlayışı memnun. Uzaktan şarlayan dalgalar ve teknenin burnuyla takılıp yırtılan bir başka su sesi... O hafif hafif okşayan rüzgâr, sanda-lın hızının nefesi...

Konuşmadan, uzak oturmuş, uzun zaman, ya da kısa, epey bir süre gittiler öyle...

Bir ara, küçük çantasını açtı, arandı Aylâ. Metin arkadan bakıyor. Bir gülümseme çiziklendi yüzünde, alay-cı. Johnson bir hamle yaptı sesiyle, sanki daha hızlandı kayık.

Üst üste üç dört kibrit çaktı Aylâ. Yakamadı sigarayı. Metin kalkmadı yerinden. Bir daha arandı çantasında Aylâ. Bir çakmak besbelli... Yandı sigara sonunda. Açık mavi duman, koku, Metine dek gelip sardı teknenin hızına dolanmış...

Küçücük pembe göz ateşten fışkıran duman, çabuk çabuk geçti bitti. Metin hep arkadan baktı, gözleri yoluna dikili. Aylâ, izmariti atarken, dipler yükseldi, ağardı, renkleri seçilecek kadar belirli, yakın; arı berrak, aydınlık taşlar, erişteler, deniz, derken toprak... Çabucak avuçladı ada onları, kıyı, çakıl... Baştankara bastı kayık. Duraladı. Motor sustu.

Atladı Metin dışarı. Sudan yürüdü, öne geçti, ya-lın ayak nasıl olsa... Aylâ kalktı, o daha çıkmadan, Metin, tekneye baş taraftan asıldı, demir atmamıştı, bur-nundan kaldırıp çekti, daha bir iyi bastırdı. Aylâ düşüyordu. ayaktaydı. Metin o hızla kayığı çekince, gerisin geri oturdu, tekrar kalktı.

Geldi Metin, el uzattı :

—« Buyrun, hadi gel! » Dedi.

Tutundu ona, çıktı dışarı, adımını toprağa atınca düzeldi Aylâ... Bir dirilik, canlılık geldi. Gene o eski mağrur, saygıdeğer « Hanımefendi » oluverdi.

—« Bir dakika, » Dedi Metin. « Şunu alayım, su sıcak ama belki lâzım olur, yüzersek falan... »

İğildi, kayığın başaltından bir koca örtü çekti, çıkardı, kalın bezden, tenteyle battaniye arası bir şey. Dürdü, topladı, koltuğuna sıkıştırdı, son bir göz attı tekneye, « rahatı iyi mi? » Diye... Tamam. Döndü, yolu gösterdi.

—« Böyle gelin Aylâ hanım. Buradan, bakın ne güzel... Kumsala doğru gidelim isterseniz... »

Yürüdüler, önde Metin. Çıtır çıtır kuru dallar, taşlar, çalılar ayaklar altında... Plaja götüren o küçük patika.

Dar bir yeri geçerken, yol verirken, çalıyı tutarken, bir kaç kere, eli kolu, Aylâya değdi. Baktı kadına. O öyle ilgisiz yürüyor, hemen elini çekiyor! Gidilecek belirli bir yer varmış, hemen varmak zorunluymuş gibi. Tek lâf etmeden yürüyor.

—« Ne güzel, değil mi Aylâ hanım? »

—« Öyle efendim, çok güzel. »

Dallar, taşlar, ufacık, çatlıyor yerde.

—« Şu kokuyu duyuyor musunuz? Ne güzel değil mi? »

—« Duyuyorum... Güzel. »

Ayıışığı bir çağlayan. Toz köpük, dökülüyor gökyüzünden. O uzaklarda şarlayan dalgalar, sanki ışığın uğultusu...

Yürüyorlar. Beraber ve ayrı ayrı.

Bakıyor Metin önde giden kadına, artık yolu anlamış gidiyor, gururlu, şık, zarif, ama bir yapmacık duruyor şu birbirine sarılmış, tek vücut olmuş ışıyan dağ, taş, ağaç arasında... Sanki çevreye karışmayıp taştan bir oynak ek, ayrı bir yama, yürüyor işte önde bir acele... saçları omuzunda hopluyor, çabucak varılması gerekli bir yer, verilmiş bir söz varmış gibi, etrafa bakmadan, hızlı hızlı yürüyor.

Metin arkadan sesleniyor. Mahsus ağırlamış, alaycı :

—« Bravo! Çok iyi yürüyorsunuz Aylâ hanım. Zor

yetişiyorum vallahi size... »

Duralıyor Aylâ, başını geriye çeviriyor. Apayrı bir söz ediyor :

—« Bu yol değil mi o plaja çıkan? »

—« Evet, geldik bile. Nah şurayı döner dönmez... »

Plaja varıyorlar hemencecik... Az yüksekte bakınca, iki burunun sağlı sollu, kara sarı uzanan kayalarının koynunda, bembeyaz, akıl almaz derecede beyaz, sessiz, tuz kokulu sular ve kum, geniş bir şerit yumuşacık, hepsi bir yarım yuvarlak, parlak.

Aylâ, o hızla kumsalın ortasına kadar ilerliyor, sonra şaşkın yavaşlıyor : « Ne yapacağız? Toprak bitti, deniz başlıyor! » Dercesine, ama hâlâ yürüyor.

Koltuğunun altındaki örtüyü atıyor Metin, bırakıyor, bir top, düşsün yere ve hızlanıyor ve tutuyor Aylânın elinden, birden geri çekiyor.

—« Dur... Dur artık! »

O çekişle duraklıyor, gerisin geri devrilir gibi düşer gibi oluyor Aylâ, Metnin kucağına, göğsüne.

—« Aaaay! » Diyor... « N'oluyor? Ne yapıyorsunuz? N'olur yapmayın... Yapmayın n'olur! »

Onun ışıktaki parıldayan, bir şeyler soran, âdeta yalvaran iri iri açılmış kocaman gözlerine, soluk soluğa aralanmış küçücük ağzına bakıyor Metin. Saçlarının kokusu, burnunun dibinde tütüyor, öylesine yakın yüzleri...

Hafifçe itiyor kadını :

—« Ne yapmayım? Bir şey yaptığım yok ki Aylâ hanım. Merak etmeyin, siz istemeden, hiç bir şey yapmam ben size... Hiç bir kadına. Korkmayın. Ama sıkıldım artık koşmaktan... Ne acelemiz var böyle, bu gecede? Durun... Oturalım biraz. »

Aylânın elini bırakıyor. Durakalıyor kadın.

Metin dönüyor, eğiliyor, örtüyü kocaman açıyor, yere yayıyor, dört başından çekip, kırışıkları bile düzeltiyor, telâşsız, yavaş.

—« Kumlanmayalım, yapışır, sonra çıkmaz diye

aldım bunu. Hadi buyrun, oturun, bir nefes alalım. Ne dersiniz? »

Cevap beklemeden, çöküyor kendi, tam orta yere.
Aylâ, ayakta.
Örtünün dışında.
Ay'ın içinde.

Metin bakıyor. Elini uzatıyor, « Hadi, gel otur » gibisine, Aylâ kıpırdıyor bir adım, bir daha... örtüye giriyor, basıyor, bastığı yer kuma gömülüp çukur oluyor... Elini tutmuyor Metinin.

Metin, elini indiriyor.

Aylâ oturuyor, azıcık yana, öyle sessiz. Bir süre... Sonra gene kıpırdıyor, elleri küçük çantada... Bir aranış. Gene sigara.

—« Çok sigara içiyorsunuz! » Diyor Metin.

Çabucak yakmış, dumanını ağız dolusu üfürerek başını sağa sola sallıyor Aylâ.

—« Ne yapayım. Çok alıştım. »

—« Fena bir alışkanlık... Bakın ben hiç içmiyorum. »

Bir püf daha, ağız dolusu, uzun, ileri, konuşması sesi başlamadan :

—« Ne mutlu size!... Demek yapacak başka şeyleriniz var... gülüyor - Başka alışkanlıklarınız! Çevreniz dolu... Yalnız değilsiniz!... »

—« Siz yalnız mısınız Aylâ hanım? »

—« Evet... » Diyor. Bir uzun iç çekişle, bir büyük nefes sigaradan... Neden sonra koyveriyor püüüüf... « Evet, yalnızım. - Kafasını çeviriyor ileri, mağrur. - Kendi başıma yaşıyorum ben. »

—« Hiç kimseniz yok mu? »

—« Yok veya var. Annem-babam var işte. Onlarla yaşıyorum. Onların da kendi işleri, kendi hayatları var tabii. »

Bakıyor Metine. Bir nefes daha alıyor sigaradan, gülüyor :

—« Sakın yanlış anlamayın beni, şikâyetçi değilim halimden. Çok memnunum. Çok rahatım. Yalnız olma-

yı kendim istedim. Sigara için de, size şaka yaptım... Alışıklık, alıştım işte, o kadar. Hiç bir derdim, eksikğim yok benim... »

Ne diyeceğini gene şaşırın Metin :

—« Ama çok içiyorsunuz... » Diyor. « Yazık... Yazık... Yazık! » Diye tekrarlıyor.

« Neye yazık? » Sanki anlamını biliyor mu?

Kadın başını çevirmiş, artık iyice susmuş, orada, o gece, o kumsalda gereği olmayan bir fazlalık, etrafla ters düşmüş bir şey, gökten dökülen ışığı bile bir başka türlü, kendi başına, çevreyle kaynaşmadan yansıtıyor, ıslanmadan hiç içine almadan sanki üstünden akıtıyor... Sade duruyor, oturuyor, sigara içiyor!

Sigara bitiyor. Tek nefes yok artık. Dūmdüz bir çizgi sessizlik.

Dalgalar uzakta.

Ay gökte.

Altlarında örtü, kum, ada... Bembeyaz sular önlerinde, üç-beş metre ilerde yatıyor, kıpırtısız, yokmuş gibi.

Neresi su? Neresi kum? Belli değil.

Burunda, taşların kovuklarında, bazı bazı gelip giden, bir yükselen, bir alçalan soluganlar fokurduyor.

Onlar, o t u r u y o r l a r öyle!...

—« Saat kaç oldu acaba? Dönsek... »

Aylâ, yüzünü ondan yana çevirmiş konuşuyor. Metin kazağını sıyrıyor, ayağa kalkıyor, çözdüğü pantolonu düşüyor.

Dimdik parıldıyor gövdesi. Lâcivert mayosu, bir küçük karartı.

—« Saate boş verin... Daha geceyarısı bile olmadı... Hava da esiyor hâlâ, bakın dinleyin... »

« Dönsek n'olur! »

Bacakları ince uzun, kasları bile belli ışıktaki, tüyleri parlıyor siyah...

Sesi tatlı çıkıyor... Şarkı gibi :

—« Hadi gelin Aylâ hanım... Hiç yüzdünüz mü böyle mehtapta? Hayatınızda? ... Bir gece... Böyle? »

—« Hayır! » Diye başını sallıyor Aylâ.

—« İyi ya, kalkın gelin öyleyse... Bilmediğiniz bir şeyi tadın... Çok hoşunuza gidecek, gelin bakın... »

Kararsız, kalkıyor Aylâ. Üstünü çıkarıyor, o cepkeni, dallı çiçekli...

Beyaz bikininin yukarı tarafı parıldıyor, yuvarlak, iri, iki. Azıcık sarkmış, öne doğru...

—« Soğuktur su, üşürüz... »

Terreddüt ediyor Aylâ.

—« Üşümezsiniz, söz veriyorum... Bu havadan sıcak, göreceksiniz gelin. »

Orada, durmuş bekliyor Metin, sabırla. Ve sesi, ne kadar, ne kadar inandırıcı.

Aylânın hareketleri birden çabuklaşıyor. Eğiliyor, doğruluyor, pantolonunu, ayağındaki sandaletleri çıkarıyor, boyu azıcık kısalmış, ilerliyor, geliyor, o müthiş açık bikini, iki yandan tokalı, bembeyaz, karnının en altını ancak kapatmış gölgeli; arkası, kuyruk sokumuna dek meydanda... Yaklaşıyor, salınarak.

Beli ince, vücudu biçimli, güzel.

Bir parça etine dolgun, sıkı değil, azıcık gevşek. Geniş kalçaları, iri göğüsleri, bacaklarının üst kısımları, her adımda hafifçe sallanıyor.

Metin bakıyor hep. Aylâ, tam yanına gelmiş duruyor.

Güzel, gözleri çok güzel. Kalın, gür saçlarından fışkıran, çok hoş bir kokusu var.

Aylâ, öyle duruyor.

Metin bakıyor.

Birden :

—« Kaç yaşındasınız? » Diyor.

Aylâ, ürkmüş gibi sığıyor. - Metin, anladı yaptığını -

—« Yâni... » Diyor. « Kadınlara yaş sorulmaz, tamam, bilirim ama, aklıma geldi... - gülüyor - Söylemiştim... »

—« Evet... » Diye gülüyor Aylâ da. « Aklınıza geleni sorarsınız, duramazsınız... Bana baktınız baktınız...

Eh ben sizin ecnebleriniz, Almanlarınız, Fransızlarınız gibi değilim... Çıta gibi değilim! »

Metin, kekeliyor :

—« Yok, yâni... Şey... »

Gülüycr Aylâ, dişleri pırıl pırıl, nasılsa ağzını tam açmış...

—« Evet... Bakıp bakıp yaş veremediniz bana... Ol-sam olsam, İtalyan g'biyim değil mi? Hep öyle söylerler... Spagetti'yi çok kaçırmışlardan! Hadi bakalım, bu-lun yaşımlı... Gösterin şu meşhur tecrübenizi. . Ama nu-mara yapmayın... Hatır gönül tanımadan söyleyin. »

Metin yakalanmış, gene de dikleniyor :

—« Numara yapmam, hayatımda hiç bir zaman, hiç bir şey için, hiç bir kadına, hiç bir kimseye, öleceğimi bilsem yalan söylemem, söyleyemem! » Diyor.

—« İyi ya, söyleyin bakalım, kaç yaşındayım? Söz veriyorum, gücenmiyeceğim. »

Ansızın değişmiş, yaramaz bir küçük çocuk gibi olmuş Aylâ; saçları hopluyor omuzunda...

Omuzları, göğüsleri, beli...

Karnı, hafifçe gevşek...

O beyaz bikini, altta, dolgun, gölgeli.

—« Yirmi sekiz varsınız! » Diyor Metin, bir soluk-ta. Otuz demediğine, pişman içinden.

—« Eh... » Diye gülüyor Aylâ. « Bu kadarı kabul ge-ne. Ecnebî farkı, olur bu kadar! Hadi hadi, affettim sizi, ben tam yirmibeş yaşındayım. »

—« E işte... Yâni... Ben de en fazlasını söyledim. »

Gülüyor artık Metin de. « Yâni siz, iltifat etme di-yince, ben de en fazlasını, inat olsun diye... »

Bir süre gülüşüyorlar. Neden güldüklerini anlamadan.

Sonra gene ikisi birden, duruyorlar.

O eski, suskun halini almasın diye, hemen elini uzatıyor Metin.

—« Hadi gelin, artık girelim suya! »

Aylâ bir iki adım atıyor, sonra Metinin elini tutuyor. Uzak uzak, beraber yürüyorlar... Suyun belli be-

lirsiz çizgisine gelip basıyorlar.

—« Soğuk mu? » Diyor Aylâ, basmadan... « Aa, sıcak! » Diyor basınca.

Bir adım daha atınca, ayak bileklerinde su... Ilık. Sıcak.

—« Su sıcak! Su sıcak! Ne güzel! »

Sevinçle bağırır gibi Aylânın sesi. Bir adım daha atıyor, duralamış onu seyreden Metini elinden çekerek... Çekemiyor, dönüp geri geliyor, göğsüne kapana-cakmış gibi yakın gene.

Metin avucundaki elin titrediğini fark ediyor. Bakıyor, tuttuğu kolu, ürpermiş, diken diken olmuş Aylânın.

—« N'olur, hadi gelin durmayın, su çok güzel... »

Aylâda, bir hamle daha ileriye, faydasız, gene geri çekiliyor.

—« N'olur, hadi gelin, niye durdunuz? »

Hep onun koluna bakıyor Metin.

—« Üşüyor musunuz? »

—« Hayır! » Diyor Aylâ. « Neden sordunuz? Hiç üşünür mü? Su sıcak, bayağı sıcak... »

Dönüyor, bir hamle daha ileri, denize. « Hadi gelin! »

Metin yavaşça, onun elini bırakıyor.

Bir adım önünde Aylâ. Sırtı dönük. Sırtı geniş. Çok güzel. Elini uzatıyor Metin; dayanamamış, kendini tutamamışçasına, bu sırta değiyor, okşar gibi, parmaklarının ucuyla... Kendi kendine söylenir gibi de soruyor.

—« Üşüyor musunuz Aylâ hanım? »

Genç kadının bütün sırtı, bir anda, diken diken, tüyleri kabarıyor, ayva tüyleri pürtük pürtük... Ayışığında öyle belli ki... Beline dek ürperiyor.

—« Üşümüyorum! » Diyor Aylâ, ona dönüp. « Üşümüyorum dedim ya size... »

Uzanıp, elini tutuyor Metin... Çekiyor. Bir adım yaklaşıyor Aylâ. Zaten araları bir adım. Ayakları hep o bir karış suda bembeyaz, bileklerinde halkalanan ılık ışık tekerlekler...

Sıkı tutuyor Metin kadını, bırakmıyor.

Bir adımdan az da olsa, Aylâ ilerde, su bir kaç santim daha derin... Kuma daha çok gömülmüş, boyu iyice kısalmış... Baş, erkeğin çenesinin altında... Siyah parıltılı tüylerle kaplı, kabarmış, geniş göğsünün hizasında bakışları... Yukarı kaldırıyor ansızın kafasını, ürkmüş gibi :

—« N'olur... N'olur yapmayın, durun! »

Gülüyor Metin.

—« Bir şey yaptığım yok! »

Ama bırakmıyor Aylâyı. Öbür koluyla sarıyor, eli arkadan dolanıyor ve sadece sırtını okşuyor kadının, daha belirli, daha etkili.

Kolları, tüm sırtı, her yanı, pürtük pürtük, kedi gibi, bir anda tüylerini dikeyiyor...

Metin yüksekte bakıyor hâlâ.

Aylânın eli titriyor avucunda.

—« N'olur yapmayın... Yapmayın n'olur! »

Gülüyor Metin.

—« Benim hiç bir şey yaptığım yok kızım. Bak en doğru lâfı söyleyen bunlar. Yapan bunlar, anladın mı, bunlar... Bu tüyler... Bak! »

Aylânın sırtını bir daha okşuyor.

—« Bak nasıl yalansız, dolansız... Hiç numara yapıyorlar mı bak! »

—« İstemiyorum... N'olur yapmayın! »

—« Onlar istiyorlar ama... Sen de istiyorsun bal gibi! »

Eğiliyor Metin, bir kolunu kadının koltuk altlarından doluyor, çekiyor yukarı... Ayakları sudan kesiliyor mu Aylânın?

—« İıh! » Diye itmeğe çalışırken Metin, soluğunu dışarı üflerken, Metin ağzını buluyor onun, o küçücük ağzını... Alıyor dudaklarının içine...

Göğsünü iten yumruk çözülüyor; sarılıyor, sonra yükseliyor, omuzunu dolanıp sırtına, ensesine geliyor, sımsıkı batan tırnaklarıyla... Dudaklarının arasında kaybolan o küçücük, yumulu ağız aralanıyor, açılıyor, bü-

yüyor ve onun dudaklarını yutacak kadar iştahlanıyor birden...

Bir süre, sonra... « puuh » diye son bir soluklayışla itiveriyor Metini, Aylâ.

Metin boş bulunuyor, sendiliyor, geriliyor, öyle kalıyor.

Aylâ kurtuluyor. Soluk soluğa... Saçları bile ürpermiş, yele gibi kalkmış!

—« Hayır! » Diyor. « İstemiyorum. İstemiyorum. Ne zamandır rahattım. Bütün bunları unutmuştum. Tekrar başlamak istemiyorum. Tekrar üzölmek istemiyorum... Bırakın beni... Bırakın beni! »

Kaçmak istiyor, denize doğru, bir kaç adım. Vazgeçiyor. Dönüyor, koşarcasına hızlı, gerisin geri, karaya çıkıyor bir kaç sıçrayışla... Yalnız ayakları ıslak, örtünün üzerine, orta yere çöküyor.

Başını bacaklarının arasına eğmiş, kollarını dizlerinin etrafına toplamış, bir yumak gibi oturuyor, yüzü saklı, sırtı açık.

Metin çıkıyor, geliyor, ardına geçiyor onun... Ve diz çöküyor.

Onun yaklaştığını hisseden Aylâ, daha etine değilmeden, basbayağı titriyor.

Parmaklarını uzatıyor Metin.

—« Üşüyor musun? » Diyor, daha değerken.

Dizlerinin arasında başını sallıyor hızlı hızlı Aylâ : « Hayır... Hayır! » Diye.

Metin, kendi kendine konuşur gibi :

—« Üşüyor musun? » Diyor ve tüm tüyleri kabarmış sırtı, parmaklarının ucuyla okşuyor hep...

Şonra, hafifçe eğiliyor, tam iki kürek kemiğinin arasını öpüyor. Yıldırım çarpmış gibi sarsılıyor Aylâ, başını kaldırırken. Metin, onun boynunu, saçlarını, saçlarının altından bir kulağını yakalıyor ağzıyla...

Debeleniyor Aylâ, sonunda sarılıyor Metine, karmakarışık devriliyorlar, başını çevirip hızla aranarak, ağzıyla hızla arayarak Metinin dudaklarını buluyor genç kadın, kapıyor, ısırıyor, dili oynak ve aç, kış uykusun-

dan kalkmış bir yılan gibi...

Nefes nefese, boğulurcasına öpüyor Metini bir süre...

Sonra itiveriyor gene.

Doğruluyor, oturuyor.

—« Of! » Diyor. « Of! Yapmayın... N'olur yapmayın. N'olur yapmayalım! »

Elbiselerinin yanında, az önce, denize yönelmeden bıraktığı küçük çantayı arıyor titrek ellerle... Kolları hâlâ ürpermiş pürtük pürtük.

Metin de doğruluyor :

—« Vazgeç şimdi sigaradan! » Diyor.

Kolunu, arkadaşça omuzuna atıyor. Eli, sırta doğru iniyor hemen... Okşamıyor. Bikininin üstünü açıyor arkadan.. Parmakları becerikli, bilgiç, alışkın.

—« Durun, yapmayın. Olmaz, n'olur! »

Çantasını bırakıyor. Arkadan açılmış kumaş parçası düşmesin diye, kollarını göğsüne bastırıyor.

—« Yapmayın, n'olur... Bırakın, istemiyorum. »

Birden yana çekiliyor Metin.

Bırakıyor Aylâyı.

Şaşıyor kadın, orada, öyle, kolları göğsünde bastırılı, bakıyor.

Metinin sesi tok, acımasız :

—« İstedğini biliyorum kızım... » Diyor. Gövden senden çok daha doğru sözlü! Sen istemiyorum diyorsun, o istiyorum. Ama sen bilirsin. Ben seni güzel bir yere getirdim. Güzel şeyleri göresin istedim. Bilmiyorum ne zevk aldın bu çevreden... Bir şeyler görüp hoşlandın mı? Yarın nasılsa gideceksin. İstedim ki... Gitmeden, hayatında hiç görmediğin, tatmadığın şeyleri görüp tadasın. Hatırlayasın bunları... Bil ki, daha önceleri ne gördün, ne öğrendin bilmiyorum... Fakat bil ki, hayatınca tatmadığın, tatmayacağın, rastlamayacağın bir fırsat bu beraberliğimiz... Yarın ayrılacağız nasılsa... »

Başını kaldırdı Aylâ, bir eli hep göğsünde kaldı :

—« Ne diyorsunuz siz? Nasıl böyle konuşabiliyor-

sunuz? Nasıl böyle, bu kadar eminsiniz kendinizden? Ne kadar şımartmış sizi kadınlar! Neler diyorsunuz siz... »

Aynı sestti Metinin, kızgın :

—« Ne diyeceğim? Bir dene diyorum. Gitmeden bir dene de gör! »

Keskin, canı yanar gibiydi Aylânın nefesi :

—« Tıpkı o ecnebi kadınlarınız gibi, değil mi? Hem, böyle çabucak? Bir iki saat içinde, tamam... »

—« Ecnebi kadınlarla uğraşma kızım. Onlar bambaşka yaradılıştta, görüşte... Bir hediye gibi vermezler kendilerini erkeğe, tersine, bu ortaklıkta en çok şeyi kendilerinin alacağını bilirler, sonunda teşekkür de ederler... Bırak onları! »

Alaycıydı artık Aylâ :

—« Ben de teşekkür mü edeceğim Metin bey? »

—« Neden olmasın? Bir deneyin bakın... »

—« Gitmeden bir dene! » Demek öyle ha? »

Dudak büktü, başını salladı Metin. « Sen bilirsin, artık bu senin işin, karar ver » gibilerden de bir sabırsızlandı, oynadı yerinde.

Kendi kendine söyleniyordu Aylâ :

—« Hiç böyle çabuk olur mu bu kadar çabuk? »

« Gitmeden bir dene... Memnun kalacaksınız! »

« Yazık, olur, fırsat kaçırsınız! »

« Demek böyle? Bu kadar basit? »

Döndü Metine :

—« Hiç bu kadar çabuk teslim olan, bizim kadınlarından gördünüz mü? »

—« Gördüm tabii... Çok gördüm. Ne var? Bizimkiler kadın değil mi? Duygusu yok mu? Canı çekmez mi? »

—« N'olur böyle konuşmayın... Nasıl böyle konuşursunuz? Siz ressam, şair... »

—« Ben balıkçıyım kızım... O kadar. »

—« Bir dene diyorsunuz, öyle mi, gitmeden? »

Güldü Metin.

—« Evet, bir dene, sonra karar ver, bak haksız

miyim? »

—« Siz... Sen... Siz... kaba bir adamsınız. Çok kaba! »

—« Olabilir. Numara sevmem. Düpedüz konuşalım. Niyetler apaçık, yalansız... »

—« Ben bu kadar çabuk, böyle çabuk olamam ben! Daha bir kaç saat oldu tanışalı... »

—« Evet, bir kaç saat sonra da ayrılacağız... Çabuk ol, karar ver, vakit geçiyor, yazık. »

Metnin sesi, sivri, acı, alaycı, keskin, hattâ yaralayıcıydı.

—« Nasıl böyle konuşuyorsunuz? Bu kadar emin kendinizden. Ne çok şımartmışlar sizi... Ben bu şekilde davranamam. »

Metin, tepeden kayan aya kaldırdı başını, baktı.

—« Eh onu da sen bilirsin yavrum! »

Kalktı, bir kaç adım yürüdü, döndü geldi, Aylânın yanına gene diz çöktü.

Başını, saçlarını okşadı hafif hafif.

—« Bak... » Dedi. « Biliyorum, sen de istiyorsun bunu. Ne uğraşıyorsun kendi kendinle o halde? »

Tir tir titriyordu Aylâ da, sesi de :

—« Böyle çabuk, bu kadar, böyle... »

—« Bence iki insan, birbirine bir şey duydu mu, bu iş ya hemen çabucak olur. Ya da uzarsa, hiç kıymeti yok. Yalan-numara girer araya ve de yazık olur! Neden didişiyorsun kendinle. Numaraya ne lüzum var? »

—« Ama böyle çabuk... Ayıp! »

—« Dedim ya, iki insan, bir erkek-kadın, cidden bir değişik duygu duymuşlarsa birbirlerine, neden beklemeli? »

Aylâ başını çevirdi :

—« Siz bir şey duyuyor musunuz bana? »

Güldü Metin :

—« Evet. Hoşuma gidiyorsun. Hoşuma gitmesen, tek lâf etmezdim sana. Ya sen? Hiç mi bir şey duymadın bana? »

Başını salladı Aylâ öne :

—« Evet, duydum. Çok değişik bir adamsınız. Başka. Ama müthiş kendini beğenmiş! »

—« Yâni? » Dedi Metin.

Aylâ güldü :

—« Yâni... Bir deneyelim öyle mi gitmeden? »

—« Öyle ya! » Dedi Metin.

Bikininin, çözükle uçlarından hafifçe tuttu çekti... Biraz daha... Az daha... Kumaş kıpırdadı, elinde kaldı.

—« Pekiyi! » Dedi Aylâ, soluk soluğa.

Gözlerini yumdu, kolları göğsünde kavuşturulu, yavaşça uzandı sırt üstü.

Bir eliyle onun saçlarını okşuyordu Metin, yumuşak hareketlerle, ama bazan ensesini çeke çeke, kulaklarını, saçlarını okşuyordu, öbür eli, yavaş yavaş, hep aynı, bir dokunur, bir kaçar kımıldanışlarla kollarına, yandan taşmış göğüslerine değerek, değdiği yerde bir an durup, tekrar oynayarak, karnına, beyaz bikiinin altına kadar indi... Duralamadan, çabucak girdi içeri, o alev alev sıcak şişkinliği avuçladı.

« Üf »lüyordu, zangırdıyordu Aylâ.

Metin, bulduğundan memnundu.

Elleri aralıksız okşuyordu, Aylânın saçlarını, kalın, gür, kıvrım kıvrım, sıcak, terlemiş, ıslak...

Kolları iki yana açıldı kadının hemen.

Eğildi Metin üzerine, azıcık yayılmış, koca göğüslerden birini öptü, ağzına aldı.

Tek elle sıyırdı kendi mayosunu.

Bilinçsiz hareketlerle savuruyordu bacaklarını Aylâ.

Tek elle çıkardı Metin çabucak, o beyaz üçgeni de...

Aylâ, sarıldı ona tüm gücüyle.

Gözleri kapalı, seyiriyordu kocaman.

Metin onu kucakladı, kaldırdı...

Hiç konuşmadan önce, yalnız ah-oflar pek çok ke-reler... Sarılıp, sarılıp boşandılar.

Bir o yana, bir bu yana, alt alta, üst üste devrildiler.. Durmadılar, oynadılar.

Çılgık çılgığa bağırdı hep Aylâ.

Dağları taşları tepikledi sesi de...

—« Aldırma bağır, kimse yok! »

—« Sevgilim... Sevgilim... Öldüm... Yeter! Ah n'olur... Dur biraz... Yeter! »

Metin güldü.

Tepeden baktı.

Dağılmış saçları sıvazladı.

—« Dur bakalım, daha yeni başladık! »

Eğildi, koltuk altını öptü.

Tepeden tırnağa ürperdi Aylâ.

Yabanî bir çığlıktı sesi. Elleriyle, kollarıyla, kudurmuş bir hayvandı sanki sarılan dört ayağının bütün gücüyle...

En sonunda, tam çıldırdı, çıktı Metnin üstüne, kuruldu. Bir amazon, ata binmiş, mağrur, her yanı tüm alev, ateş, bir tuhaf kokulu, terli, ıslak, bir vahşi yam-yam, koca ağızlı, obur, iştahlı.

—« Bırak beni, bırak seni yiyeceğim! Öldürdün beni. Ben de öldüreceğim seni, bırak! »

Bir ahtapot, binlerce vantuzlu, iri... Metnin çok iyi tanıdığı duygu bu.

Aylâ homur homur homurdanıyor, yüzünü, kulağını, ağzını, kolunu, bacağını... Her yanını sarmış öpüyor. Bir ahtapot - ama sıcak -, bin kollu, bin ağızlı, dişli!

Ağzını kocaman açmış, her tarafını öpüyor, yiyor, ısıyor, emiyor... Metni bulmuş, yakalamış, yatırmış kocaman bir balık gibi, hiç bir yanını ziyan etmeden, kılçığını bile sıyrıyor, yiyor, yalayıp yutuyor, ağız dolusu, iri iri...

Birden davrandı, fırladı, kalktı Metin ayağa. Çekti kaldırdı onu da.

—« Hadi gel... Gel biraz, şimdi suya! »

Kalkar kalkmaz, çıplaklığını hatırladı Aylâ, korunmak, ister gibi.

—« Hadi boş ver, gel. Mayolar ıslanmaz, kuru kalır. Daha iyi! »

Önden yürüdü, koşarcasına hızlı, denize ..

Bembeyaz, çırılçıplak, sallanan göğüslerini tutmak

ister gibi kaygılı, ama çabucak geldi atıldı Aylâ da.

Deniz ılık, tuzlu, köpük kokulu, diriltici, binbir ışıık, kıpır kıpır.

Dalıp çıktılar, yıkandılar, öyle elele tutunup birbirine, azıcık da yüzdüler.

Metin bir iki kulaç attı, sonra kurbağalamayla gelen saçları ıslanmasın diye başını dik tutan Aylâyı çenesinden yakaladı, kaldırdı, tuzlu tuzlu öptü. İkisi 'de kalktılar ayağa.

Birinin göğüsleri, beyaz, iri, dipdiri canlanmıştı, sulara kaptırıp kendilerini oynuyorlardı kıvrak... Öbürünün tam beli hizasındaydı deniz...

Ay, diplere dek aydınlatıyordu, ayak parmakları bile belli. Suyun içinde kalan kısımlar, daha da bir büyük, canlı, kocaman görünüyordu.

Aylâ Metine baktı iyice.

—« Ne biçim adamsın sen! » Dedi. « Yorulmadın mı hiç? »

—« Yorulmadım! » Dedi Metin. » Hadi gel... »

—« Burada, suda olur mu? »

—« Olur. Hem bak ne güzel olur, hadi gel... »

—« Gene mi? » Dedi kadın. « Gene mi? Pekiyi!... »

Sular yarılp kaynaştı, kavuştu. Dalga dalga hârelendi. Onlar da beraber, sımsıkı, kâh oynak. kaynaştılar, kavuştular. Açılıp açılıp, karıştılar. Yavaş yavaş kıyıya vurdular. Kıyıda yeniden başladılar. Kumlandılar, bulaştılar. Kalkıp denize girdiler. Yıkandılar, tek kum tanesi kalmayana dek, birbirlerini uvdular, uvuşturdular, geldiler... Çıktılar kuma... Bir kere daha...

Ay tepeden kayıyordu.

Dalgalar daha uzaklaşmış gibi, sesleri azalmıştı, belli belirsiz.

Soluganların itelediği sular, fokurdamıyordu kovuklarda.

Metin, örtüyü kaldırıp silkeledi, sonra tekrar yaydı, bütün elbiseleri kaldırıp kucaklamış, bir tuhaf örtünmüş gibi duran Aylâ, onu seyrederken...

—« Hâlâ mı yorulmadın Metin? » - İlk defa mı S e n

diyordu? -

—« Hayır, görmüyor musun, yorulmam ben, demedim mi... Hadi gel. »

Yere çöktü, Aylânın eline uzandı, çekti kucağına. Yattılar, sarıldılar.

—« Hayır dur... N'olursun dur artık... Dur bittim ben. Öldüm. Ne zamandır alışkın da değildim üstelik... Öldüm. Hoş alışkın olsam n'olacak? Öldürdün beni... Hiç böyle şey görmedim. Hiç böyle şey tatmadım. Ama bittim. Yarın, insan içine çıkacak halim kalmadı! Herkes anlayacak... Ne adamsın sen... Beş karı birden alsan, az sana... »

—« Evet! » Dedi Metin, kısaca.

—« Ne? » Dedi Aylâ.

—« Yâni, doğru, haklısın dedim. »

—« Beş karı birden mi? Onu da mı denedin yoksa? »

—« Eh, ikili üçlü denedim. Sonunda onlar uyudu. Ben dolaşmaya çıktım. »

—« Utanmadan da söylüyor Yarabbim! Ne adam... »

—« Yalan mı söyleyim? Numara mı yapayım?

Bir süre sustu Aylâ.

Öptü onu Metin. Yanağını, sonra kulağını, ense-sini...

Sırtı diken diken oldu hemen.

—« Dur, ne olur dur Metin, dur, yapma artık, dur. Şöyle biraz dinleneyim, sana yaslanayım, göğsüne başımı koyayım istiyorum, olur mu Metin? Size Metin diyorum, sen diyorum. Olur mu? »

Hepsine birden :

—« Olur tabii! » Dedi Metin.

Bir süre ona, öyle yandan dayandı, sarıldı sıkı sıkı, durdu Aylâ, uzun bir zaman.

Metin kıpırdamadı.

Sıkı sıkı sarılı, duruyordu Aylâ, öyle göğsünün üzerinde, yanda, tam kalbine dayalı başı...

Birden farkettiler Metin. Hafif bir ıslaklık, göğsünde, serin. Kımıldadı, kalkıp oturmaya davrandı.

—« Aylâ! » Dedi. « Aylâ, ne oluyor? »

Kalktı oturdu Aylâ da... Sırılsıklam ışık iniyordu o kocaman, güzel gözlerinden aşağı.. Sakınmadan, açık açık ağlıyordu. Küçükçük ağzı azıcık aralanmıştı, dişleri pırıldıyordu belli belirsiz... Dudakları titremiyordu, hiç hıçkırmıyordu, gülüyor gibiydi.

—« Aylâ! » Dedi Metin. « Aylâ, ne oluyor? »

Yüzünü tam çevirmedi Aylâ, iyice Metinin yanına sokulmuş... Aya dönük suratı parlak...

—« Çok mutluyum... » Diye mırıldandı. - Fısıldar gibiydi. - « Çok mutluyum Metin. Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim daha önce... Çok mutluyum, ondan ağlıyorum. Çok mutluyum. »

Davrandı, sildi gözlerini.

—« Metin... »

—« Evet? »

—« Metin, yarın gideceğim... Yarın, yâni bir kaç saat sonra... Ayrılacağız, birbirimizi görmeyeceğiz bir daha... »

—« Evet? »

—« Ne olur, söyler misin bana, şey... Beraber olduğun öbür kadınlara göre... Azıcık... Şey... Yâni azıcık daha fazla kıymetim oldu mu senin için? »

—« Oldu. » Dedi Metin, tok, yapmacıksız, kesin.

—« Sevebilir miydin beni? »

—« Neden olmasın? Severdim belki... Bak buna tam bir cevap veremem... Hiç sevmedim daha önce gerçekten... »

—« Hiç mi sevmedin? Karıların? Onca kadın? Pekiyi ya ben? Ya ben, nasıl seversin? Senin gibi biri, beni nasıl sever? »

—« Sevebilirdim belki... Ne diyeyim? Senden çok hoşlandım Aylâ... »

Duraladı. Gereği yoktu, biliyordu. İç güdüsü dürttü « sorma » diye. Ama gene de sordu : -

—« Ya sen Aylâ? Sen de beni sever miydin? »

Dolu dolu nefes aldı Aylâ.

—« Severdim... Severdim Metin. Sen çok bambaş-

kasın. Çok mutlu oldum bu akşam, senin yanında... Hiç tatmadığım bir duygu bu ömrümde... Seni sevdim bile galiba!... N'olur azıcık daha öyle... Şey... Göğsünde yatabilir miyim? »

—« Tabii olur... »

Yattılar bir süre. Yattığı yerden onu seyretti Metin. Bazan, bir iki yokladı, okşadı şurasını burasını...

Bir ara :

—« Metin... » Dedi Aylâ.

—« Evet, söyle... »

—« N'olur, senden bir ricam var. Biliyorum, benden sonra, daha bir çok kadın sana sarılacak, yakın olacak, senden zevk alacak... Ama bana söz verir misin? Şu göğsündeki tüyleri çok sevdim... Ne az, ne çok, tam yeteri kadar. Hiç bir yerine sahip çıkamam biliyorum, n'olur onları bana ayırır, başkasına elletmemeye söz verir misin? »

—« Veririm! » Dedi, güldü Metin.

Tam o sırada, çatırdadı çalılar.

Bir cığlık attı Aylâ.

—« Kim o? Nedir o? Kim o öyle oradan bakan? Aaaay! »

E'biseleri kapıp örtündü.

Bir beyaz surat, öyle ağarmış, dalların arasından çıkan bir kafa!

Metin umursamadı.

—« Hiç... » Dedi. Aldırma, bir kimse değil... Keçi o, keçi. Adanın keçisi... Hem ne zamandır orada o. Aklına esmiş, gezmeye çıkmış. Gelmiş, burada dikilmiş... Boş ver, ne zamandır oradaydı zaten... »

Bir tuhaf, nazlı, yalvardı Aylâ :

—« Kov onu, n'olur! İstemiyorum. Gitsin. Durmasın orada. »

—« Pekiy... » Diyerek kalktı ayağa Metin.

Bir dal kırdı, kovaladı hayvanı. Dönüp geldiğinde, Aylâyı, seyrederek buldu hayran.

Bir sıkıntı sarmıştı gene içini.

Orfoz!

Yarın...

Yarına ne kaldı ki?

Ay devriliyor... Rüzgâr kaldı.

Bugün yarın; Yarın bugün oldu bile...

—« Hadi... » Dedi. « Gitmek zamanı... »

—« Gitmek mi? » Aylânın sesi çığlık gibiydi. « Dönüyor muyuz? »

—« Öyle değil mi ya... Vakit geldi. Tamam artık. »

Elini uzattı.

İstemeye istemeye kalktı. Yavaş yavaş giyindi Aylâ.

Metin de giyindi.

Toparlandılar.

Yürüdüler.

Keçi dönüp gelmiş, aynı yerden, çalıların arasından bakıyordu.

Onu görmediler.

Yürüdüler.

Aylâ uzandı, yanda sallanan Metinin elini tuttu.

Sarıldı ona.

Yürüdüler.

II

YARIN

Dağlar, Kocadağlar, tüm Kerme körfezi, Sakar, ağarıyordu doğudan; Ay batıda pembe - turuncu.

Sabah erken, rüzgâr kalmış, denizler hâlâ çalışıyor yorgun... Üstleri gitgide kaygan, köpüksüz.

Kıçtan takma Johnson'lu kayık, öne arkaya sallanarak, baş eğip, kuyruk kaldırarak, sonra bir temennah havaya... ine çıka, keyifli beşik, sağnaksız, savruntusuz, taptaze kokulu, serin, ardından dayanan dalgaların her omuzlayışında hızlı, tırmanırken yavaşlıyor, ama en az ortalama gene yedi mil yapıyor... Bir ufacık nokta, koca denizde, ilerliyor, ilerliyor, gün kırmızı, sıcak-sarı yükselirken tepelerin arkasında, o da yakınlıyordu körfezin dibini, dereağzını, Gökovayı, Akyakayı.

Motoru kullanan, İsmet.

Buzlu, karlı çevrelâlar, irili ufaklı sandıklar, hepsi, sandalın bütün ambarı ağız ağıza balık yüklü : Lahozlar, orfozlar, iri « takozlar », sarıgözler-karagözler, sinağritler, minakoplar, hep öyle yeni vurulmuş gibi diri, renk renk, parlak, katı yatıyorlar. Son gezmeleri bu!

Kafa kafaya, kuyruk kuyruğa vermişler, sanki hepsinin gözleri kocaman açık... Çoğunun ağızları da öyle... Denizin tuzlu havasını kokluyorlar, belli, son elvedâ!

Metin, başta oturuyor, öyle yan çökmüş bir bacağının üzerine, şarlayıp geçen sulara bakışları, dalgın dalgın düşünüyor.

« Nasıl gitmeli şu orfoza bugün? Hey Allahım, bir şey var biliyorum. Bir çare, çok basit, onu vurmak için kolaycacık. Biliyorum. Ama ne? Aklıma gelmiyor... Nasıl denesem acaba? Ne yapsam? Gene gideceğim üzerine koca alâmetin... Son anda bir şey olacak, bir aksilik. Biliyorum, kaçacak gene bugün de! Ama hayır... Bugün vuracağım. Mutlaka vurmalıyım. Vuracağım. Alacağım onu... Dur sen... Bekle sen. Az kaldı! »

Başını kaldırıp, İsmete bakıyor Metin.

İsmet hiç yılmaz, öyle kadın-kız üzerine tuhaf şakalar yapmaz. Duvar gibidir soğuk ve sessiz. Ama ne dedi bu sabah erken, balıkları kayığa yüklerken?

« Abi, istersen sen gelme bir de balık satmaya... Ben bir koşu gider satar gelirim, yaparım kendim her işi. »

« Neden o be İsmet? »

« Abi, şey... » - Kekeliyor İsmet, ne tuhaf! - « Yâni Abi, büyük balığa dalcaksın. Büyük Hayvan, meret Hayvan. O olmasa, mesele yok... Şey yâni diyeceğim şu... - Boşanıyor en sonunda : - Abi ben gider satarım balıkları. Sen tekne kal, yat, dinlen biraz. Dinlen, uyu biraz. - Söylerken, sıkılıyor adetâ - Abi bana karışmak düşmez, ama hiç uyumadın bu gece. Yat uyu biraz, sen de insansın. Yorgunsun. Meret Hayvan, çok büyük... »

Anlamış, gülmüştü Metin.

« Boş ver! » Demişti. « Yorgun değilim. Uyuyamam ki... Bilirsin gün ışığı oldu mu uyuyamam. Uyuyacak olsam, yolda, giderken, küçük kayıkta bile kestiririm. »

« Abi, balık büyük. Balık canavar. O balık duman eder adamı bak... - bacağına vuruyor eliyle - Gücün kuvvetin yerinde olmalı bugün. Bâri önce çok dalış yapma... Nasılsa çok satıyoruz bugün. Yeter para... »

« Olur İsmet. Meraklanma. Ben iyiyim. Zaten bu balıkları satmak, dönmek, epey zaman alacak, önceden çok dalış yapmaya fazla vakit kalmayacak. Hem ben

de aynı şeyi düşünüyorum... Belki de bekler, gider sifatah, direk onun üzerine dalarım. Onu vuracağım bugün... »

« Abi, yorgunsun, dalma n'olursun. Yorgunsun. Sen de insansın. »

Gülüyor Metin. Akşamı düşünüyor bu kez.

Gece döndüklerinde Adadan, herkesi ayakta buldular tekne. Ahmet nasılsa uyanmış, kalkmış, bakmış rüzgâr deniz mayna, uyandırmış milleti.. Epey beklemişler. belli.

Emin beyin sesi uykulu, bozuk :

—« Neredeydiniz kuzum Aylâ hanım. Arandık, hem merak ettik. »

Kesin cevaplamıştı Aylâ, mağrur, soğuk.

—« Adada geziyorduk biraz. Demek tamam. Gidiyoruz, öyle mi? Hadi. »

Ahmet kayığını bordaya almış... Gidiş çabucak başlıyor.

Önce Nevin hanım, kıkır kıkır gülerek, sonra Emin bey, hep bir sürü teşekkürler, « Gene görüşelim, İzmirde bekliyoruz, adres şu, telefon şu, şu büronun, bu da evin, şu bilmem nerenin numarası. Gelmezseniz, İzmirde gelir bize uğramazsanız güceniriz. Biz de sizi hep arayacağız. Gene görüşürüz tekrar tekrar teşekkürler » cinsinden bir sürü boş lâf, ağız kalabalığı, sonuçsuz vaat, bindiler kayığa.

Metin, bu tür sözlere alışmış, bıkmış... Biraz da bunlara mı kızdı ne?

Aylâ, en son uzattı elini. Büyük teknedeydi daha... Bir köşeye çekilmiş, duraklamıştı. Eli titriyordu.

Zorlukla :

—« Allahısmarladık! » Dedi. Kekeledi : « Gene görüşürüz belki »

Başüstünde bir oynadı, kımıldadı Metin. Bacak değiştirdi, öbür tarafa döndü... Sanki darılmış gibi kendine, sırtını çevirdi az önceye.

« Ne biçim lâf ettim? » Dedi. « Ne biçim adamım! Neden o lâfı ettim? Aklıma geldi, iyi, peki, mutlaka

söylemek şart mı? Ne biçim söz... Anlamı ne? Saçma. Neden ettim o lâfı sanki? Zaten ağlamaklıydı zavallı... »

Aylânın eli titriyordu, sesi de, o değişmez mağrur hâli silinmişcesine :

« Allahâısmarladık! » Demiş, kekelemişti : « Gene görüşürüz belki... »

« Ne biçim lâf? Neden söyledim? Ne gereği vardı? »

Bakmıştı Metin, kızın hâli bir tuhaf, teselli mi etmek istedi ne, açmıştı ağzını, kendi kendine konuşur gibi, ama yüksek sesle, tek, kalın :

« Üzülme canım! Ben çok kadın geçirdim buradan, böyle yolcu ettim... Üzülme, ne var! » Demişti.

Alışıl gelmiş, bir yerde hep aynı sonucun tekrarını görmenin, hep aynı boşluğu bulmanın, neticede, bir çok gidene el sallayarak hep geride kalmanın, bilinçaltından fışkıran bir tuhaf kendi kendini tesellinin seslendirilişiydi bu belki, frensiz, yapmacıksız, dümdüz.

Ama Aylâ, çarpılmış gibi olmuştu.

—« Yaa! » Demişti. Birden başını dikmiş, elini çekmişti. « Pekiy... Allahâısmarladık Metin bey. . Çok teşekkürler efendim... »

Saygıdeğer, zarif, gururlu, ilgisiz, çabucak geçmişti öbür kayığa. Gülerек el sallamıştı... İşte öyle gitmişlerdi.

« Metin, için için, kendine çatarcasına : « Aman söyledimse söyledim... » Diye düşündü. « Ne var, numara mı yapacağım? Tamam, saçma bir lâf, anladık. Ama bir kere söyledik. Bir de bunu mu tasa edeceğim şimdi! »

Bir daha döndü oturdu. Sular pespembe akıyor, mor-turuncu, yeşil-mavi...

Yavaş yavaş bulanıyor, berraklığı azalıyor. Bir gün önce ve her gün öğleden sonraları, şu mevsim, denizlerin dövüp dövüp diplerden çamurları, otları, kaldırdığı, duman ettiği taşlar, kıyıları bunlar.

Maden limanı, Orman parkı, dereağzı, yakın yakın artık...

Üstleri çamlı, çatlakları serin gölgeli kayalar, sabahın kuytulüğunda dipdiri, geliyorlar, geçiyorlar...

Son Burnu dönüverdiler birden.

Parkın dibi, orman evlerinin rıhtımı, küçük iskele. Deniz, boncuk boncuk havalı, berrak ama, bir dumanlı hali var : Yüzlerce kaynak, diplerden çıkıyor, kenar taşlardan süzülüyor, biri dere misâli kalın gür, oluktan fışkırıyor, gürül gürül gelip iniyor... Hepsi buz gibi belli. Sular bir tuhaf karışıyor, tatlı - tuzluya, soğuk - sıcağa katışıyor, birbirinin içinde eriyor.

İskelenin karıntısında bir kaç kayık bağlı, renk renk. Soluganlarla salınıyorlar. Balıkçı Ahmedinki de orada.

—« Geliboludan onları çıkarıp gelmiş! » Diyor İsmet ayağa kalkarak. Metin de yerinden doğruluyor.

Kıştan demir atıp, boşlayıp yanaşıyorlar bir ara'ya. İsmet dışarı atıyor. Baş ipi elinde, sarıyor bir babaya.

Sepetleri, çevrelâları, sandıkları, - altlarındaki kayık açtı açacak, her bir şey devrilecek sanki suya - bir acele, zorlanarak, hınklayarak, Metin kaldırıyor aşağıdan, İsmet alıyor yukarı. Çekip itiyor, sıralıyor.

Her bir şey tamam. Boşaldı. Metin kışa geçiyor, demir halatını kasıyor, kayık ayarlanıyor, İsmet baş ipini sağlamlıyor.

Athıyor Metin de dışarı.

Bütün işler daha bitmedi.

Bütün bu mallar, bir de taşınacak.

Az ilerde, evlerin önünde, o otopark gibi yerde, - fazla girilmez, yol kapalı - işte bir elli metre ötede, « Uzun-belli »⁽¹⁾ bekliyor, yeşil, tozlu. Sabırlı. Balıkları yüklenecek, köyün orta yerine götürecek... Vakit olsa Marmarise, ya da yol üstü lokantalarına. Elbette oralarda daha çok para yapar... Ama vakit yok. Dalış yakın. Orfoz bekliyor!

Hem balık, her yerde altın. Köyün ortasında, kahvelerin önünde, dört yol ağzının orda dahi küçük ot

(1) Metnin emektar cipi.

lahozlarının kilosu bile, gene onbeş lirayı geçer, üst üste! İri orfoz, minakop, takozlar, yirmi lirayı bulur. Daha ne?

Metinle İsmet, en büyük çevrelâyı, kulplarından tutuyorlar, öbürleri daha küçük, daha kolay daha hafif. Sandıkları bir kişi sırtlar. Ama bu büyüğü, ağırlı :

—« Hada beraber! »

Zorlana zorlana yürüyorlar.

—« Ya, amma da uzak be! Ulan ne açmazlar şu yolu da, şu araba gelsin rıhtıma kadar be! »

Devrile devrile ilerliyorlar.

Yatık çiti atlıyorlar. Yol kırmızı toprak. Tozlu çam kokulu. Kırık taşlı, Ayağa batıyor, sivri sivri...

« Uzun-belli » oracıkta.

—« Hada, hop dayan, sür ileri. »

Çevrelâyı itip doğruluyorlar.

İsmet nefes nefese bakıyor Metine.

—« Abi yorgunsun, soluyorsun... Gel dinle beni, dalmam bugün. »

Metin gülüyor, başını sallıyor : « Boş ver! »

Dönüyor kıyıdan yana : « Hada, devam... »

İsmet, çaresiz, kafa sallıyor, yardım ister gibi boşuna, dört bir yana bakıyor.

O zaman görüyor arabayı. Ancak o zaman.

Pırıl pırıl bir Mercedes, yeni. Hemen yanibaşlarında park etmiş. Arkası dönük. « Bu ne? »

—« Abi... Metin Abi... Abi, baksana... »

Metin ilerlemiş, duruyor, dönüyor, bakıyor. O da görüyor arabayı. Uzaktan işaret ediyor : « Boş ver, bize ne? Hada gel, işimiz uzun, hem acele! » Der gibisine.

İsmet diremiyor, gitmiyor.

—« Abi, Metin Abi, gel... Gel buraya. »

Sorarcasına başını sallıyor Metin.

« Hey Allahım, bu adam daldırmaz beni bugün. »

Yürüyüp geliyor, hızlı. « Çabuk bitsin. »

—« Ne var be İsmet?... Ne olmuş? »

İsmet arabayı gösteriyor.

—« Ne var yahu. Hiç mi Mercedes görmedin... Otopark burası, isteyen gelir... »

İsmet bir başka açıdan bakıyor, belli. Hâlâ otomobili gösteriyor.

—« Abi gelsene hele bir... Sokulsana... »

Metin yaklaşıyor. « Hay Allah! » İşe bak! »

Bej Mercedes, ıslıl ıslıl, çok büyük değı! 220, yepyeni. Sabah, serinden sıcağa dönmemiş daha, yükselen gün ısıtıyor, araba pırıl pırıl parlıyor.

İsmet, öyle durmuş bekliyor.

Metin, ilerliyor, yanaşıyor, iyice şaşkın. Yarı açık camın dibine kadar sokuluyor.

Oracıkta, elleri hâlâ direksiyonda, başı önüne düşmüş, saçları dağılmış, yüzü saklı, uyuyakalmış, oyun yapar gibi bir tuhaf... Küçük bir çocuk misâli ufakık ve çaresiz...

Metin, dayanamayıp, sesleniyor hemen :

—« Oya... Oya... Oya, sen misin? »

Kalın, simsiyah, gür saçlı kafa, hafifçe kırpırdıyor.

—« Oya, ne yapıyorsun burada? »

Baş kalkıyor, gözler hemen açılıyor iri iri, bir an anlamsız gibi bakıyor bcş, sonra pırıldıyor... Dişler de, aralanan o küçücük ağız da...

Gülümsüyor. Gamzesi var. Gece gördüğünden güzel. Sesi, gerçekten tatlı.

—« Oya, ne yapıyorsun burada? »

—« Adım Aylâ! » Diyor gülerek. « Bir türlü öğrenemediniz gitti! »

—« Şey, Aylâ işte... Aylâ ne yapıyorsun burada? »

Aylâ gülüyor hep. Kımıldanıyor yerinde.

—« Günaydın Metin bey. Meraba! »

—« Günaydın Aylâ hanım. »

İsmet de sokulmuş, « Günaydın » diyor.

Bir daha soruyor Metin :

—« Ne yapıyorsunuz kuzum burada? »

—« Hiiç! » Diyor. Hep gülüyor Aylâ, hep gamzeli.

Dişleri çok az görünüyor ama, pırıl pırıl. Burun ufak, gözleri koyu mavi, iri, çok iri...

Küçücük ağız :

—« Hiç! » Diyor. « Ne yapacağım, sizi bekliyordum, uyuyakalmışım. »

Kalkınıyor, kapıyı açıp arabadan dışarı çıkmaya...

Metin şaşkın, hâlâ soruyor :

—« Şey... Ama ne biliyordunuz geleceğimizi buraya... Sonra şey, siz Marmarise gitmediniz mi? Nasıl geldiniz? Sonra bu araba?... »

Aylâ dışarı çıktı bile. Toprağa bastı, gerinir gibi bir hareket yaptı. Üstünde, bir gün öncekinden değişik bir kıyafet var. Çok yakışmış... Bir etek-bluz. Şık.

Aylâ gülüyor. Metin hiç durmadan soruyor. İsmet susuyor. Bekliyor.

—« Bakın söylüyeyim Metin bey... » Diyor Aylâ, çocukça şakacı bir tavırla. « Hepsini anlatayım. Dün gece sizden ayrıldık. Hava iyiymiş. Gelibolu mu nedir, oraya değil, dosdoğru buraya geldik. Zaten araba buradaydı. Balıkçı Ahmet, sizin cipi gösterdi. Dün de tesadüfen yanına park etmişiz... « İşte bu Metin beylerin cip, sabah buraya gelirler, balık yüklemeye » dedi. Biz de Marmarise gittik. Sonra ben baktım, artık sabah oluyor, Emin beyler « yorgunuz » dediler. Bıraktım onları otele... Üstümü değiştirdim... Hiç uykum yoktu... Kalktım buraya geldim. Otuz kilometrelik yol... Ne kadarcık yer! Sizi beklerken uyuyakalmışım... Nasıl, kötü mü yaptım? Bir göreyim dedim sizi... Memnun olmadınız mı? İyi yapmadım mı? »

Kafasını sallıyordu Metin

Çok uzaklarda, çok büyük bir şeyleri düşünür gibi.

—« İyi... İyi! » Diye mırıldanıyordu. « İyi yaptınız da... Yâni... Şey... » « Orfoz » diyemedi hemen birden.

Aklına gelmiş gibi :

—« Pekiyi; bu araba kimin? »

—« Araba mı? Şey... - Duraladı, sonra hemen hızlı hızlı tamamladı Aylâ : - Bu araba mı? Araba Emin be-

yin. Nasılsa yorgunuz, bugün otelden çıkmayız dediler. Ben de rica ettim, aldım Emin beyin arabasını geldim. »

Metin hep aynı dalgın, düşünceli tavırla :

—« Demek siz araba kullanmayı biliyorsunuz? » Dedi.

—« Bir parça... Eski bir kaplumbağam vardı bir zamanlar... Onda öğrenmiştim, ama şimdi sattım onu da... »

—« Ehliyetiniz de var mı? »

—« Var tabii, hem de beş yıllık! »

—« Allah Allah! » Dedi Metin. « Allah Allah! » Sustu.

Hep aynı çocuk gülüşü, o şakacı eda ile darılmış gibi, oyun yaparak sordu Aylâ :

—« Kuzum, siz hiç sevinmediniz mi ben geldim diye? Ben nerelerden kalktım geldim... Sizi bekledim... Oysa, hiç memnun olmuşa benzemiyorsunuz! »

—« Yooo... Memnun oldum... Oldum tabii de Aylâ hanım... Yâni... Pekiy şimdi n'olacak? »

Fıkırdadı Aylâ :

—« Ne mi olacak? Bilmem. Ben size geldim. Aslında ben, dün siz bize o kadar ikramlar, zahmetler yaptınız... Dün gece, sizden sonra konuştuk, kararlaştırdık Emin beyle... Çok yorulmuş onlar, hele Nevin. Karar verdik... Daha bir kaç gün kalacaktık ama. Telefon falan gelmiş İzmirden.. Yâni yarın mutlaka gidiyoruz. Bugün, son gün. Ben de geldim onlar... onlardan hayır yok ya bugün, bütün gün yatarlar, evet dünkü onca zahmetinize karşılık, ben de geldim onlar namına ve de - güldü daha çok - kendi namıma size teşekkür edebilmek için geldim. Bugün sizi ben dâvet ediyorum Marmarise, veya başka bir yere... Buraları pek bilmem ya. Neyse sizin istediğiniz bir yere dâvetlimsiniz... - yarın ağız olduğu belli, tamamladı : - Tabii İsmet efendi de gelebilir, çok önemli bir işi yoksa... »

—« Nasıl olur? » Dedi Metin. « Nasıl olur? »

Bir hüzün, bir duraklama Aylânın sesinde, kırıgın...

—« Neden?... Neden olmasın? Çok mu mühim işiniz var? »

Metin, gene ayıp olmasın diye, kendini tutmaya, toparlamaya çalıştı.

—« Şey... Mühim işimiz var... Var olmasına ama... Bir kere buraları bizim yerimiz. Biz nasıl sizin dâvetliniz oluruz? » « Hele bir kadının... » Diyecekti. Demedi. Sustu. « Olmaz! » Diye bitirdi.

—« Neden olmazmış Metin bey? »

—« Yâni şey... Bir sürü işimiz de var gerçekten... Bu balıklar taşınacak... Yüklenecek... »

—« Hep beraber yaparız. »

« Ne? Siz de mi balık' sandıklarını taşıyacaksınız, kolay mı? » Diye gülecekti Metin, gene tuttu kendini.

—« Sonra götürülüp satılacak... »

—« Hep beraber yaparız. Ben de balık satışını görürüm. Hiç görmedim. Hem öğrenmek istiyorum isimlerini, tanımak hepsini... Sonra da dâvetlimsiniz işte... Son gün dedim size... Bir tek gün! »

Metin, saatine baktı. Vakit yavaş yavaş ilerliyordu. Güneş, sıcak bir el, enselerinde.

—« Aylâ », dedi. « Benim mutlaka gitmem lâzım... Dâvetinize çok teşekkürler... Ama bizi affedin. En geç, dört saat sonra benim, o dün geceki adanın oralarda bulunmam lâzım. Mutlaka. Ve buradan yol, iki saat çeker oraya, en azından yarım saat da hazırlık... »

Aylâ darılmış, gücenmiş gibiydi :

—« Neden? Neden böyle saatli, dakikalı? Birisine sözünüz mü var sanki? »

—« Evet! » Dedi Metin, tane tane. « Bir balığa... Çok büyük bir orfoza... Dün bahsi geçti... Unutmuş olacaksınız... Ya da dikkat etmemiş. Bir haftadır, onun yüzünden buradayız. Bir haftadır, her gün aynı saatte, aynı yerde karşılaşıyoruz. Bir aksilik oluyor, her seferinde, kaçıyorum. Ama bugün, bugün mutlaka vuracağım onu! »

—« Hatırladım » Dedi Aylâ. « Dün konuşuyordunuz. Uzaktan duyduğum »

En sevimli hâlini takındı : « Pekiy, benim için, benim hatırım için, bir gün sonraya... Bir tek gün sonraya bırakamaz mısınız? Bugün gitmeseniz de... Yarın gitseniz... »

—« Valla nasıl olur... Nasıl anlatayım! »

—« Anladım, pekiy! » Dedi. Elini onun elinin üstüne koydu Aylâ. Metin, bu parmakların sıcacık, titreyerek kavrayışını duydu bir an.

« Pekiy Metin bey, anladım, mutlaka dalmak istiyorsunuz. Bu balığı mutlaka vurmak istiyorsunuz. O zaman... acaba, rica etsem, beni de alır mısınız yanınıza? Görmek istiyorum, nasıl dalıyorsunuz... Dedim ya, son günüm bugün buralarda! Otelde geçirmek istemedim onu da. Ben de sizinle gelsem... Sonra size uyan bir vakitte, beni gene buraya, bir zahmet çıkarırsınız motorla... Olur mu?... Ha? Olur mu? »

Saygıdeğer, gururlu, o dimdik Aylâ, en tatlı sesiyle, çocuk gibi yalvarıyordu sanki.

Ucuz kurtulmuşçasına :

—« Ha, bakın bu olur! » Dedi Metin. « Siz de bizimle gelerseniz, tamam. Dalıştan sonra, akşam, ne zaman isterseniz, sizi gene getirir çıkarırız buraya. Oldu. - Bir an düşündü : - Ne zaman gidiyorsunuz? »

—« Yarın sabah, sekizde falan... »

—« İyi, hava esse bile öğleden sonra, geceyarısı kalır. Gene getirebiliriz sizi. Sabah erken bile getirsek, yetişirsiniz. »

—« Tamam mı? » Dedi Aylâ, sevinçle.

—« Tamam. Yalnız şimdi, çabuk çabuk şu sandıkları, balıkları yükleyelim biz İsmetle. Epey vakit kaybettik. Sonra da satıverelim çabucak. »

—« Ben de yardım edeyim. »

Metin güldü. Sabahtan beri birinci kez « sen » dedi Aylâya.

—« Olmaz Aylâ. Sağol ama, olmaz. Hem çok ağır, taşıyamazsın. Hem de üstün başın kirlenir. balık kokar. Biz çabucak yaparız. Sen burada dur, bekle bizi e mi "canım"? »

—« Pekiy! » Dedi Aylâ. « Siz bilirsiniz. »

—« Abi... » Dedi İsmet. İlk defa açtı ağzını ne zamandır. « Abi, bak hanımefendi nerelerden gelmiş, bekletme onu... Hem... Hem yorgunsun da... »

« Sıktın artık » der gibi bakıyordu Metin. « Sıktın, bu yorgunsun, yorgunsun, dalma bugün, lâfıyla! »

—« Kızma abi... Dalacaksın biliyorum, ama diyorum ki, şey, bak hanımefendi nerelerden gelmiş, bekletmiyelim onu buralarda, sen de uğraşma şu taşıma, yükleme işleriyle... Bak Ahmet kayığına geliyor, bir el vurur o bana, biz yükleriz. Sonra ben çabucak satar gelirim, motora benzin, yağ falan da alacağım... Diyeceğim şu ki... Siz gidin hanımefendiyle, bir çay falan için, bir kahvaltı yapın... meselâ bizim Halilin oraya gidin... Üç adamlık yer. Ben işleri çarçabuk bitirir, gelir size haber veririm. Tamam mı Abi? En iyisi bu. Hanımefendi de onca kişinin içinde, balık mezatında dikilmemiş, bir çok zaman beklememiş olur... Na geldi Ahmet. Biz yaparız. Siz gidin. Sonra gelir alırım sizi... Hem de sen boş boşuna daha çok yorulmamış olursun. Hada, tamam mı. »

Aylâya baktı Metin.

Gülümsüyordu gözleri, iri iri.

Sabah ışığı taze. Aylânın yüzü daha mı güzel nel

—« Pekiy be İsmet, dediğin gibi olsun. O zaman biz, Halilin oraya gidelim. Tamam. Oldu. Sen işler biter bitmez koş gel, haber ver bize. Kuzum çabuk ol. Biliyorsun... »

Ahmet geldi. Merhabalaştılar. İsmet çabucak götürdü onu. Uzaklaştılar, iskelede bekleyen sandıklara, balıklara...

Aylâ, Metinin elini tuttu. Derin derin baktı, uzun uzun. Saçları çok güzel kokuyordu. Değişik. Tâze.

—« Hiç mi sevinmedin geldiğime Metin? »

Güldü adam :

—« Tabii sevindim... »

—« Hep seni düşündüm, senden ayrıldıktan sonra...

Sen de düşündün mü beni? »

—« E... Şey... Elbette... Tabii! »

—« Canım benim! » - Erkeğin elini yüzüne, yanaklarına sürdü, hattâ hafifçe öptü... Sonra birden hatırlamış gibi indirdi, ama bırakmadı - « Nasıl söyleyebildin o lâfı? »

—« Hangi lâfı? »

—« Ben giderken söylediğin lâfı! Sahi, çok mu kadın geçirdin oradan, o tekneden? Alışkınsın, aldırırmıyorsun... O kadar çok kadın geçirdin ki, değil mi? »

—« E.. Şey... Affedersin... Yâni, boş bulundum da öyle söyledim. Demek istedimdi ki... Üzülmeysin diye... »

—« Ben de o kadınlardan biriyim, değil mi Metin? Herhangi biri gibi... »

Aylânın parmaklarına uymuş, Metnin de elleri titriyordu. Kocaman gözler, dalgın, üzgün bakıyordu.

—« Ben de herhangi bir kadından biriyim senin için. Hiç bir farkım yok, olmadı, olamaz. O uğurladığın, oradan öyle el salladığın, belki de « şükür gitti, kurtuldum » dediğin sürüyle kadından biri!... Bir gecede, yarım günde... İki saatte başlayan bir şey... Daha başka ne olabilir, değil mi? »

—« Şey... » Dedi Metin... « Yâni... Valla... elbet, elbette... Öyle değil... Farklısın sen Aylâ... Ama... »

Aylâ gözlerini kısmış, dudaklarını bir tuhaf büzmüştü, ağzı bir çizgi olmuştu o kadar, öyle gülüyordu keskin.

—« Evet? Sözüünü tamamlamadın... »

Ahmetle İsmet, yüklenmiş geliyorlardı. Daha kaç sefer yapacaklardı bu şekilde...

Metin, kurtuluşu kaçmakta buldu. Aylâyı çekti elinden, arabaya doğru...

—« Hadi gidelim... Bütün bunları sonra konuşuruz. Bak seni ne güzel bir yere götüreceğim... Madem geldin, bak ne güzel bir yer göstereceğim sana. Hadi gel... »

Arabanın kapısını açtı.

Metinden, bu kadar nezakete alışmamış gibi :

—« Teşekkür ederim efendim! » Dedi Aylâ, girdi oturdu. Öbür taraftan dolanıp, yanına gelen adama, o da içerden açtı öteki kapıyı.

En aşağı, Uzun belli cipine olan alışıklığı kadar rahat, kuruldu Metin, bir göz attı Aylânın direksiyon tutuşuna, kontağı açıp, geri vitese geçirişine... Oturuşuyla birden kısalmış gibi sıyrılan etekliğin dışında kalmış yusuvarlak dizlerine, kalınca ama düzgün bacakların görülebilen kısmına... Dayanamadı, uzandı, avucuyla örttü dizlerini birini okşar gibi... Araba arkaya doğru oynamışken, duraladı. Kadın, debriyaja bastı, ayırdı dişlileri, motor vınladı. Vites kolunu boşa itti.

Kaptı Metinin elini, karnına bastırdı. Bastırdı, içine şokacakmış gibi. Sıcak, yumuşak, kıvrım kıvrımdı, Metinin eline gelen.

—« Canım! » Diye inledi Aylâ. « Cannım... Canım... »

Ahmetle İsmet, zorlana zorlana, varmışlardı yanibaşlarına.

Metin, elini çekti. Aylâ açtı gözlerini, düzeldi hemen.

—« Hadi! » Dedi Metin. « Hadi, görelim şoförlüğünü. »

Güldü. « İnşallah kafamızı gözümüzü yarmazsın. Sağlam varırım o balığın yanına bugün... »

Aylâ da güldü.

—« Pek o kadar kötü şoför sayılmam. »

Araba inleyerek geriledi, döndü, düzeldi, ilerledi yavaş yavaş...

Direksiyonu iki eliyle sıkı sıkı tutan, gözünü kırpmadan dışarı, ileri bakan kadına :

—« Yukarı dönelim... » Dedi Metin. « Şimdi de sağa. Hah böyle. Aferin, çok iyi motoru arabanın! Stop etmediğine göre, çok iyi... Eh ne de olsa Mercedes... »

—« Ne var? » Dedi Aylâ. « Alay mı ediyorsun?... Ne var? »

Güldü Metin.

—« Ne olsun be kızım!... Çok usta şoförsün, tamam.

Ama kol frenini bırakmayı unuttun... Hâlâ, freni çekik gidiyor araba... »

Otomobili yolun iyice kenarına çekip bıraktılar.

Metin indi, kapıyı açtı. Çıkarken de, yardım etti. Aylâya.

—« Bak... » Dedi. « Hiç böyle bir şey gördün mü? Bak... »

Hafif bir mırıltıyla akıyordu, dağdan, taştan, yerden, her delikten fışkırıyor, gelip, ağırbaşlı, sessiz koca dereye karışıyordu sular.

Renk renkti dipler. Çeşit çeşit ot, yaprak, çiçek, hepsi bir kaç parmak derinlikten bile başlayarak, gür, kıvrak, karmakarışık dolanmışlardı birbirlerine. Yeşilin en parlak tonları, kıpır kıpır sallanıyorlardı, yelelerini saçlarını rüzgâra kaptırmış gibi dalgalanıyorlardı, eğile kalka, hep aynı tempolu sevinç, yaşadıkları gözle görünürcesine belli, suların akışına uymuşlar...

Bazı yerde, taşların kuytusunda, masmavi, pas rengi, ya da menekşe moru yosunlar türemiştii, ışık ışık, pırıl pırıl. Sular yok gibiydiler, öylesine berrak... Hâfi renk akıyordu birbirine katılmış, mırıl mırıl, her yandan, her yönden kopup geliyor, derinleştikçe dipler kırılıyor, binbir mozaik parçası canlı, hep birden kalkıyor, bazı bir kaç köpüklük acele, bir kayacığın omuzunu atlıyor, zamanı arşınlayan bir türkü, ilerliyor, varıyor, birden rahatlamış gibi karışıyorlardı orta yerde, mağrur suskun, hep var olduğunu bilerek giden, iki yanı kamışlarla, sazlarla perdeli koca dereye...

Aylâyı, elinden tuttu Metin.

—« Ben bu dereye çok daldım. » Dedi. « Bir bilsen ne büyük levrekler, kefallar var! Kamışların, sazların dipleri balıkla kaynıyor. Yılan balıkları, yüzlerce... Manzaranın güzelliğini anlatamam. Böyle bir su, dünyada yoktur. O kadar berrak! Hele güneş vurdu mu, pıtır pıtır başlar hava kabarcıkları otlardan yukarı, her ta-

raftan binlerce kabarcık kopar yükselir. Gazoz gibi bir tuhaf... »

—« Klorofil fonksiyonu! » dedi Aylâ.

Metin duraladı, ona baktı.

—« Evet, nerden biliyorsun? »

—« Bilmeyim mi? O kadar okuduk. »

—« Yaa! » Dedi Metin.

Hep öyle, yolun kenarında duruyorlardı. Altlarında dere, tam derenin ortasında, taşlarla doldurulmuş, yükseltilmiş, ufacık, bahçe gibi, asmalı, çardaklı, çiçekli bir yer, küçük bir gecekondü, yağma taştan, beyaz badanalı, tek göz bir oda, bacası tütüyor masmavi, işte bu Halilin kahve!

Her yanından sular akıyor, dolanıp geçiyor, gidiyor.

Halilin kahve ufak, eski bir gemi, harap bir mavna sanki... Ama iyi demirli... Direniyor, derenin orta yerinde.

—« Ne okudun peki? »

—« Liseyi bitirdim. Bir kaç sene de İsviçrede okudum. »

—« Ne? »

—« İşte öyle bir mektep, kızlar için... Her bir şeyi öğretiyor. Bir yüksek okul... Sonra... »

—« Sonra? »

—« Sonra... Affedersin, hiç sevmem senin gâvurcukları. Yemeklerine de, bencilliklerine de alışamadım. Türkiye'ye döndüm. Bir sene hukuk, biraz da eczacılıkta okudum. Ama hiç birini bitirmedim. Sıkıldım. Bıraktım. »

Tam dinlemiyordu Metin onu.

Dereye bakıyordu.

—« Bir bilsen... » Dedi. « Ne levrekler var, yedisekiz kiloluk, sazların arasında. Su çok soğuktur, hele yazın. Çok dayanamaz insan, elbiseyle bile. Bir de bazı yerde hızlı akıyor dere, adamı alıp sürükler, boş bulunursan teker meker, otların üzerinde oturur, kızak kayar gibi gidersin aşağı!... Balığı vurmak için, sazlara

sarılmak, koparsa bir daha, bir daha sarılmak, beklemek lâzım. En bir kuytulukta, diplerde görürsün levreği. Uzaktan parıldar... »

Güldü Metin, ansızın bir şey hatırlamış gibi.

—« Ne oldu? » Diye sordu Aylâ.

—« Biliyor musun, ne geldi başıma, bu derede? Eskiden bir karikatürü vardı Turhan'ın... Bilmem hangi uluslararası yarışmada ödül kazanmıştır. Bir balıkadam, suyun altından yaklaşıyor, balık değil de, suyun üstünde yüzen bir kuşu, martı falan, vuruyor!... Bu dere çok yaban ördeği yapar, her mevsim aşağı yukarı, burada yavru çıkarır yerli ördekler, palazları kalır, anlıyor musun? Bak bilhassa oraları, o havuz gibi yerler... İşte orada, bir gün, sazların altına dalıp levrek aranırken, baktım bir çift ayak, iki küçük kürek üzerimde... Olur mu olur, attım, ördeği şişledim, inanmazsın! Koca bir yaban ördeği... Yeşilbaş. »

Metnin sesinde bir tuhaf heyecan, gözlerinde pırlıl pırlıl bir kıpırdanış... Ebedî gençliğin sırrı, çocuk kalmanın ilâcı : av tutkusu, balık tutkusu...

Gülüyor, hatırlamış, gülüyor memnun.

Aylânın eli avucunda, çocukça bir neşevle sallıyor, iki eli birden uzatıp gösteriyor.

—« Bak, nah orada. Tam orada... O uzak kamışların, o arada... Görüyor musun? »

—« Görüyorum. » Dedi Aylâ.

Sonra sordu : « Kahve bu mu? »

—« Ha, evet. Güzel değil mi? Hadi çok durduk, inelim. Acıktın mı? Bir kahvaltı yaparız. »

—« Acıkmadım, ama canım bir sigara istiyor. Kahveyle bir sigara... Sabahtan beri içmedim. »

—« Sigara mı? Ha sahi, olur. Doğru, içmedin sabahtan bu yana... Ben de bir eksiklik var ama ne? diyordum. Hadi, tamam, gel bakalım. »

Elele, koşar gibi indiler.

Aralarında, oyuklarında sular çağlayan, sarılı turunculu kırma taşların yaptığı küçük köprüyü aşp, çardaklı bahçeciğe geldiler.

—« Halil! » Diye bağırdı Metin.

—« Buyur... Vay Metin beyabım gelmiş.. Buyur, buyur... » Diyerek fırladı dışarı, büyük bir sevinç, büyük bir sevgi, büyük bir saygıyla, küçücük, ufacık, tefecik bir adam.

—« Buyurun, isterseniz içeri buyurun. İsterseniz burada oturun. Nasıl isterseniz. Ne içersiniz? Kahvaltı? Gökova balı? Peynir, çay, kahve. »

—« Dışarda, burada oturalım. » Dedi Aylâ. « Ben bir kahve isterim, orta. »

—« Bana çay. » Dedi Metin.

Oturdular.

Önce, çay-kahve-sigara püfür püfür!

—« Ben kahvaltı etmem... » Dedi Metin. « Ama burada şart. Göreceksin bak. Hele balının, dünyada eşi yok. »

Taptaze ekmek, peynir, domates, bal.

« Yemem » Demişti, yedi Aylâ. Yedikçe iştahlandı, yedi. Yan taraftan, Halilin, yerli, evcil ördekleri yaylıma çıktılar.

Yıkandılar. Yemlendiler.

Sonra, koca kazlar, tıslayarak geçtiler. Tam karşıya dikildiler.

Bir balıkçı, motor gücüne küreği de eklemiş dere yukarı, zoruna çıktı. Gelip demirledi uca.

Kıçüstüne yığılı ağlarını ellemeye, temizlemeye koyuldu iki genç.

—« Kefalcılar! » Dedi Metin. « Ama da ot olmuş ağları... »

Adamlar, el salladılar : « Meraba Metin abi! »

—« Sizi buralarda herkes tanıyor! » Dedi Aylâ, ağzı dolu, ekmekle balı sıyrırken.

—« Öyle » Diye, başını salladı Metin. « Eh biraz sevip sayarlar buralarda, tüm köylerde. Kaç senedir buralardayız ya... »

Halili çağırdı, iki çay gönderdi balıkçılara. Çaylar gidince, el etti gençler uzaktan « sağol ».

Ağlar, vuran güneşte ıslak, koyu kırmızı parılıyordu.

Gençlerin biri, az sonra, elinde iki balıkla geldi. Kuyruk vuran. Canlı.

—« Al Abi, n'olur kızarttır, hemen ye. Buyur. »

—« Bunlar ne? » Diye bağırdı Aylâ. « Ay bunlar canlı, daha kuyruk sallıyor. »

—« Bak bu kefal... » Dedi Metin. « Evet kefal, büzük ağızlı, çapak gözlü. Bu daha parlak olan, koca ağızlı diken yanaklı, bak bu da ispendek... Levreğin ufağı yâni... »

—« N'olacak şimdi bunlar? »

Metin güldü.

—« Bilmem, almamak olmaz. »

Gence döndü :

—« Değil mi Salih? »

—« Olmaz Abi... Sana getirdim. »

—« Pekiy, Halil, gel al şu balıkları. Sağol Salih. Teşekkür ederiz. Ne yapalım, ister istemez yiyeceğiz. »

—« Nee? » Dedi Aylâ, gözleri büsbütün açılmış. « Burada, bu saatte, sabah vakti, hem de kahvaltının üzerine... Bir de balık mı yiyeceğiz? »

Güldü Metin.

—« Sen yeme istersen. Hele bir gelsin de... »

Genç Salih, dönmeye davrandı, bir baktı. Bir daha baktı, Aylâ sigara içiyor.

—« Abi, bir sigaran var mı? Unutmuşuz. Mafolduk sabahtan beri. Sen içmezsin biliriz ama... Acaba Yenge... Ayıp olur mu? »

Aylâ daha tam anlamadan, Metin ona hiç sormadan, uzandı aldı paketini, iki üç sigara çıkardı, Salihe verdi. Teşekkür ederek gitti genç balıkçı, öbürünün yanına. Bir süre, hep ellediler, aktardılar, ayıkladılar ağları, gülüşe gülüşe, kendi aralarında bir şeyler konuşarak.

Sessizdi Aylâ, yorgun gibi, dalgın düşünceli. Arada sırada başını kaldırıyor, Metine bakıyor, sonra gene önüne eğiyor.

Bir ara, dayanamayarak :

—« Metin... » Dedi. « Biliyor musun? »

—« Evet, ne? »

Aylânın sesi titriyordu. Uzandı, bir an Metnin elini tuttu, sonra geri çekti. Parmaklarının ucu ateş gibiydi, titriyordu da...

—« Evet... Ne söyleyecektin? »

—« Şey... Biliyor musun? Sabahtan beri... Ne kadar oldu tekrar buluşalı... Daha hiç öpmedin beni... »

Metin gülerek :

—« Nerede öpeyim ki seni kızım.. Her taraf adam doluydu... Sonra... Daha vaktimiz var canım. Hemen ayrılmıyoruz ya. Her şeyin bir vakti var elbet. »

—« Hiç özlemedin mi beni Metin? »

—« Özledim yavrum... Özledim diyorum. »

—« Bana adımı söyle Metin. »

—« Adın Aylâ, biliyorum. Öğrendim. »

—« Aylâ seni özledim de n'olursun. »

—« Aylâ, seni özledim... Valla. »

—« Gerçek mi? »

—« Gerçek elbet. Yalan mı söyleyeceğim? »

Metin elini uzattı, Aylânın iki elini birden tuttu, öbür eliyle de masanın altından, yusuvarlak dizleri sıvazladı.

Elektrik çarpmış gibi sarsıldı Aylâ, dizleri hemen aralandı, ağzı da.

—« Aah! Metin, ben de çok özledim seni. »

—« Buyurun... » Diye geldi Halil. « Pişti ama, kuyruk vuruyorlar hâlâ... »

Metin ellerini çekti. Aylâ, isteksiz düzeldi.

—« Kefal benim, ispendek senin. »

—« Ben yiyemem, imkânı yok. »

—« Hele bir tat, sonra konuş. »

Balıklar sıcaktı, göz göz oynuyordu etleri... Bir tuhaf kamburlaşp kıvrılmışlardı, geriniyorlardı sanki... Tavadan çikalı çok az olmuştu, canlı gibiydiler, akıl almaz bir şey... çıtır çıtır kıpırdanıyorlardı tabakta.

Halil, başlarında bekliyordu.

—« Tuzlarken, daha etleri sıcıyordu. İlk tavaya koydum, kuyruk vurdu akıllılar, nereye kaçacaksınız be... »

Metin başladı. Bir an durdu, düşündü : « Dalış yapacağım, doğru değil bu kadar yemem. Ama daha çok var, dalışa. Nerede kaldı bu İsmet de? »

Sonra saatine baktı. « Eh daha gelemez. İş çok, ancak biter birazdan. »

—« Hadi bir dene...Soğutma Aylâ, bir dene. Tadına bak yahu. Bırak şu sigarayı n'olursun! »

Halil son bir üsteledi :

—« İyi olmuş mu Abi? »

—« Olmuş, olmuş. Eline sağlık. »

Aylâ da tattı bir ucundan, sonra bir daha, bir daha. Ve hızlandı. Halil durmuş, öyle sırtıyordu.

—« Nasıl Yenge, beğendin mi? »

—« Beğendim, elinize sağlık Halil efendi. »

Halil gitti.

Balıklar, her iki tabakta da, çabucak yendi bitti.

Metnin savurduğu kılçıkları, ördekler paylaştılar, gagalarını suyla çalkaladılar.

Aylâ, başını kaldırdı. Gene Metine baktı.

Metin ağzını siliyor, son bir lokma ekmek çiğniyor.

—« Metin? »

—« Efendim? Beğendin, güzeldi değil mi balık? »

—« Evet, beğendim. Metin. »

—« Nasıl yeniyormuş, değil mi? »

—« Evet... »

—« Neden yemem dedin öyleyse? Denemeden, tecrübe etmeden... »

—« Haklısın », dedi. Güldü Aylâ. « Haklısın, denemek lâzımmış. » Sonra birden hatırlamış gibi duraladı gene :

—« Metin... »

—« Evet, söyle... »

—« Neden Yenge diyorlar? »

—« Neden Yenge mi? Ne... Ne diyorsun... Anlamadım. »

—« Çok mu Yengeler gördüler yanında? Alışık değil mi hepsi? Bir sürü kadın... Onlar bile bıkmışlar artık. Biri gelir, biri gider. Ne lüzum var, isim bellemeye? Yenge dersin. Olur biter. »

—« Aylâ, neler söylüyorsun? Neler düşünüyorsun? »

—« Öyle ya, sen bile adımlı öğrenemedin.. Aklında tutamadın uzun süre... « Oya » dedin hep. Utanmasan, sen de Yenge diyecektin! »

—« Derim, n'olacak? Yenge desem ne çıkar bundan? »

—« O kadar çok ki, değil mi? Girip çıkan belli değil... Tekneden çok kadın geçirdin, uğurladın, değil mi? Yenge de de, n'olacak! »

Kısa kesmek ister gibi, sabırsızdı Metin.

—« Canım n'olur Yenge dersem... Ben seni sevdikten sonra... »

—« Ne?! » Diye yükseldi Aylânın sesi. « Beni seviyor musun? Sen mi beni seviyorsun?... Sen beni sevebilir misin? Metin... Metin. Düşünerek mi söyledin bunu? »

İki eliyle sarılmıştı Metinin koluna.

—« Şey... Yâni demek istedim ki... » Diye kekeleydi adam.

Onu dinlemiyordu Aylâ.

Tırnaklarını batırıyordu Metinin koluna, öylesine sıkıyordu, farkına varmadan.

—« Metin... Metin! Uuuf... Uuuf! Ben de seni seviyorum galiba: Uuuf! Olacak şey değil... Olmaması lâzım. Bir daha üzülemem. Bir daha üzülmeye dayanamam. Bir daha üzülmek istemiyorum. Kimseyi sevmek istemiyorum. Uuuf! Uuuf Metin. Ama ben de seni seviyorum galiba! »

—« Eyvah! » Dedi Metin.

—« Ne? » Diyerek, geri çekildi Aylâ. « Eyvah mı dedin? »

—« Şey... Yâni bir rüzgâr esti de... »

—« Rüzgâr mı? Ne diyorsun? »

Metin başını kaldırmış, dağlara bakıyordu. Koca dağlar, gri-sarı, çizik çizik, etekleri çam ormanlarıyla kaplı yemyeşil, tepeleri çıplak açık, bazı yerde, en üstte bir sıra ağaç, uzaktan ipincecik, tek tek görünen gövdeleriyle bir son sıra, atlayacakmış gibi aşağılara, uçsuz bucaksız derinliklere...

İşte bir ufacık beyaz bulut topağı, o yüksekliklerde oluşan, kıpır kıpır...

—« Eyvah! » Dedi Metin.

Ayağa kalktı telaşla, bir yerlere gidecekmiş gibi, sonra hatırlamışçasına oturdu gene.

—« Metin n'oluyorsun? Metin? »

Belli belirsiz bir nefes, ılık bir hohlayış camda, Aylânın yalazıyla titreyen havada, hemen kaybolan serin bir dokunuş Aylânın yanağında, bir kıpırdanış saçıında...

—« Eyvah! » Dedi Metin gene. « Rüzgâr. Duymuyor musun Aylâ? Hava vaktinden önce alacak bugün... Eyvah, eğer bir alırsa... »

Gözleri gökte, tepelerde.

Gök masmavi. Tek lekesiz. O ufacık beyaz bulut topağı, kıvrılmış, dönmüş, kaybolmuş, kendi kendisini yemiş toz olmuş, çabucak bitmiş, yitmiş.

Havada gene tek nefes kalmamış. Sıcak alev alev harlıyor artık, çardağın dışında, gözle görülüyor sıcak!

Metin, kendi kendisini teselli eder gibi konuşuyor :

—« Esmez canım. Esmez. Esemiz... Daha çok var almasına havanın. Neden bugün erken alsın? Almaz. Ama bir alırsa, eyvah! Alt üst eder işimizi... Bir alırsa saatinde önce, yandık. »

—« Ne var, ne olur ki Metin? »

Yükseklerden baktı Aylâya, gözlerini tepelerden tam indirmeyip :

—« Ne mi var? Ne mi olur? Anlamıyor musun kızım? Eğer bir erken alırsa hava... Yerine yetişemeyiz...

Ya da deniz dalgalı olur, sırtımda şarlar... Yahut balık vaktini şaşırır, ya daha önce, ya daha geç çıkar. Ya da hiç çıkmaz. Kısacası, bir erken alırsa hava, gitti gider bizim orfoz bugün de... »

Birden kavradı Aylâ.

—« Ha, şu mesele! Anladım şimdi. »

Metin başını çevirmedi.

—« Hey yahu... Bu İsmet de nerede kaldı? »

Gözleri aranıyor, yolu, bayırı, uzakları. Diken üstünde oturuyor. Çok geçmedi, bir patırtı, bir gürültü, zangır zungur, bir toz bulutu, geldi, ağırladı durdu, duman dağıldı, İsmet « Uzun belli » den atladı, indi, koşa koşa geldi nefes nefese.

Metin ayağa kalkmıştı bile.

—« Hadi tamam mı? Gidiyor muyuz? Sattın mı balıkları? »

—« Abi sattım. Çok iyi para yaptı. Abi, yalnız... »

—« Benzini yağı da aldın mı motora, tamam mı? »

—« Aldım, tamam. Abi, yalnız... »

Döndü Metin, Halili çağırdı.

—« Halil Halil! Gel al paranı. Gidiyoruz. »

Aylâ da kalkmıştı ayağa. İsmet, telâşlı bir el işareti yaptı ona, « Oturun » der gibi. Aylâ, tam anlamadan oturdu. Halil geldi.

—« Ne var Abi, hiç borcun yok. Güle güle... »

Metin kısa kesmek istiyordu :

—« Bırak kuzum bu lâfları Halil. Hep böyle söylersin. Olur mu? Bir daha gelmem yoksa demem mi?... Alacaksın. Dostluk başka, iş başka. Hadi söyle al, işimiz acele... »

Kafasında zor hesaplayarak... « Bilmem ki!... » Diye boyun büktü, ellerini ovuşturdu, büsbütün ufacık oldu Halil.

—« Bir yirmi beş yeter Abi! »

—« Abi... » Dedi İsmet. « Metin Abi... »

—« Ne var be oğlum? »

Sabırsız ve aceleciydi Metin, hattâ sinirli.

İsmet, patlayıverdi birden, kestirdi attı bir hızlı :

—« Abi, bugün yattı bu iş! »

—« Ne? Ne diyorsun? »

—« Bugün gidemeyiz oraya... »

—« İsmet ne diyorsun sen kuzum? »

—« Abi, gitsek bile, hemen gidemeyiz yâni... O balığı unut bugün imkânı yok, yetişemeyiz. »

Metin donakaldı. Kekeleydi :

—« Ne... Neler söylüyorsun? Ne var? »

—« Motor arızalı Abi... »

—« Motor mu? Nesi varmış motorun? »

—« Abi, müsaade et, anlatayım. Balıkları çabucak sattım. Çok bir iyi para yaptı. Yâni, bin beş yüz liranın üstüne... »

—« Onu anladık, sonra? Motora ne olmuş? »

—« Anlatıyorum Abi, müsaade et. Gittim, benzini yağ aldım benzinciden. Nasılsa vakit erken, motorun şanjıman yağını da değişeyim dedim. Alt dişlilerin yağını. Sana söylemedim, gelirken, en son bir takırtı yaptı, tam limana girerken... Ne zamandır değişmedik, bir değişeyim yağ dedi. Çıkardık makinayı iskelenin üzerine, açtık tapayı, yağ akıyor ama, biraz su var, hem de pırlıl pırlıl parlıyor mâden kırıntıları... Anladın mı? »

—« Eyvah! » Dedi Metin. « Gene mi? »

—« Anladın, değil mi Abi? Ne yapalım, bu makina çok iyi bir makina, başka yerinden zoru yok, ama işte bu arızayı yapıyor. Yalnız bu modellerine mahsus işte bu fabrikanın... Alıştık artık. Çalışıyor, çalışıyor bir süre, sonra kesiyor şaftı... »

—« Kesmiş mi? Açtın mı? Dağıttın mı motoru? »

İsmet eliyle cipi işaret etti :

—« Tam kesmemiş ama, yemiş ucundan şaftı, besbelli kesmek üzere. Söktüm dağıttım tabii, şaftı çıkardım, arabada. Götüreyim bizim çocuklara, kaynatırayım, doldurtayım baş tarafını, torna ettirip getireyim, takayım sonra. Gene idare eder bizi, bir zaman... »

Eliyle Sakar'ı; dağları geniş geniş yarıp yıkarak, kıvrıla kıvrıla yükselen, yeni açılmakta olan tozlu sarı yolu gösteriyordu. Karayollarının tamir-bakım atelyesi

vardı orada. Şoförlük zamanından tanıdığı arkadaşları ve her türlü işi yapabilen, çok yetenekli, çok teçhizatlı, fabrika gibi bir atelye, en ağır yapım araçlarını onaran, icabında en büyük « Cat »⁽¹⁾ motorlarına yeni parça bile uyduran torna tezgâhları, kaynak makinaları vardı.

Metin toparlayamamıştı kendini.

—« Yâni katiyen götürmez miydi bizi Adaya kadar bu şaft bugün, emin misin? »

—« Emin olmaz mıyım Abi? Az mı kesti... En fazla 200 saat dayanmıyor mu meret! Az mı yaptırdık... Gene kesti. Fabrikası, yenisini yolladı, ne oldu? Onu da kesti. Yatakta var, bir terslik. Gene kesecekti, belli bir şey, öyle bir yemiş ki kenardan şaftı... Şükür edelim, bu defa kesmeden açtık da, gördük. Yoksa yollarda rezil edecekti bizi gene, denizlerin orta yerinde... »

Kendi kendine tekrarlıyordu Metin :

—« İsmet götürmez miydi Adaya kadar bu şaft? Mâdem daha kesmemiş... »

—« Abi, götürmezdi diyorum. Unut bu balığı n'olursun bugün. Bu kadar düşme üstüne. Bırak, bir gün de dinlensin hem Hayvan. Huylu oldu temelli zaten... Her gün üstüne çıkıyorsun bir haftadır. Bırak bir gün. Huylu oldu. »

—« Olmadı! » Dedi Metin.

—« Pekiy, olmadı. Ama bırak bir gün be Abi. Yarın vurursun. Ne yapalım? Kısmet. Yarını yok mu bunun? »

Tepeleri gösterdi. O ufak beyaz bulut gene tekerleniyordu, kayaların en sivri ucuna takılmış, yırtılıyordu iplik iplik.

—« Hem bak, belki hava da erken alacak bugün. »

—« Almayacak! » Dedi Metin. « Ona bakma, o öyle yapıyor o bulut, ama inanma. Numara yapıyor. Sıcağın yeli o... Kayalar çıkarıyor. Hava hep aynı. Erken almaz. »

—« İyi ya, ne yapalım be Abi? Almazsa almasın

(1) Caterpillar.

hava... »

—« İsmet, o şaft götürürdü bizi, mâdem kesmemiş. »

—« Götürmezdi Abi. Başka günü yok mu bunun? Allahın tüm günleri tükendi mi? Abi, inanmazsan gel bak cipe. Arabanın içinde duruyor şaft. Gel, kendi gözünle gör. Bana inanmıyorsan, bak kendin. »

Koyverdi kendini Metin, bağırdı basbayağı :

—« Ne bakacağım, ne bakacağım? Hay Allah kahretsin... Hay Allah kahretsin. Ulan bugün de kaldı o balık orada be! Ulan bugün de! »

Aylâ, yatıştırmak ister gibi, Metnin elini tuttu. Metin, çekti elini, salladı İsmete.

—« Ah İsmet, dün vuruyordum o Hayvanı. Senin yüzünden... Dalga geçtin, o meşhur kitabına daldın kayıkta, oyalandın, geri kaldın. Aktaramadın balıkları, belimden atamadım. İster istemez daldım. Kaçırttık Hayvanı... Ah İsmet... Ah sen... Sen. »

İsmet başını eğmiş, hayretle bakan Aylâya, Halilin biraz acımalı gözlerine, kafa sallıyor, işaret ediyordu : « Boş verin.. Ben aldırmam, alıştım. O bağıırır, hemen geçer.. Saman alevi gibidir ve dünyanın en iyi yüreğidir onunki, boş verin! »

Metin sustu birden.

İsmet başını kaldırdı.

—« Abi, ben gideyim artık. Boşa vakit kaybetmiyelim. İş epey uzun, biliyorsun. Ben gideyim. »

Halil, lâfa karıştı :

—« Bir çay iç de öyle git be İsmet sağdıç. Yorgunsun. »

—« Yok, sağol. Ben gideyim Halil abi. Kusura bakma. »

—« Gitsin. » Dedi Metin ortaya. - Kaldırdı başını, İsmete baktı. - « İyi tamam, durma git hadi. »

—« Abi, bu iş akşamı bulur. »

—« Tamam, anladık, biliyoruz. »

İsmet gitmiyor, bekliyordu.

—« Tamam dedik ya be İsmet. Daha ne var? »

İsmet kekeleydi :

—« Abi... yâni siz ne yapacaksınız? Hanımefendi... Bütün gün burada? Akşamdan önce hayır yok nasılsa... »

Aylâ, nihayet söze karıştı :

—« Sâhi, biz ne yapacağız Metin? »

En şakacı hâlini, gülerek devam etti : « Çare yok, dâvetimi kabul et. »

—« Ha? » Dedi Metin, dalgın. « Öyle. »

—« Tamam! » Diye sırtıttı İsmet. - Ansızın konuşkanlığı tutmuşçasına : - « Tamam, siz alın götürün onu... Metin Abim, size emanet. Nereye isterseniz götürün, Mar-marise götürün. Şimdi çok canı sıkılır. Akşamdan önce getirmeyin.. Hem de hiç acele etmeyin. İkindiye bulur, belki geçer bile bu iş. Siz aldırmayın, gezin, dolaşın akşama kadar. Ne zaman isterseniz, o zaman gelin. Ben kayıpta, oradayım. En fazlası, kıvrılır, içinde beklerim... »

Metin dalgındı.

Aylâ elinden tuttu, çekince yürüdü.

Halil'in « güle güle » sini duymadı. Ne arkadaşça, çocukça bir saflıkla Aylâya göz kırpan İsmetin pırıldayan bakışlarını gördü, ne de kadının, yiyip içtiklerine karşılık, masanın üzerine bıraktığı üç onluğu.

Arabaya doğru yürüdüler,

Dağların tepesinde oluşan o beyaz bulutçuk erimişti gene. Hava iyice sıcaktı. Dere akıyordu. Otlar, kamışlar yemyeşil.

Yaklaşınca, otomobilin fırın yalazı yüzlerine vurdu. Metin hiç davranmadı. Kapıların ikisini de Aylâ açtı. Metin, uyur gezer gibi girdi, ancak kadın içerden uzanıp, elinden çekince...

Gözleri hep o mağaraya takılıydı. Önü boştu henüz... Ama o koca kafa yaklaşıyordu oyuğa... Yavaş yavaş sokuluyordu deliğin ağzına... Biliyordu Metin, çıkmadan, bir süre, en az iki saat orada, içerde bekleyecek, sonra birden çıkıverecekti dışarı, tam zamanında, bir hamlede çıkıp oturacaktı, patlak gözlerini devire

devire. Ve bekliyecekti Metini. Boş boşuna bekleyecekti.

Kimbilir nerede olacaktı Metin o saatte? Kimbilir ne kadar bekleyecekti orada, o Orfoz, boş boşuna?

Hiç konuşmadan sürüyordu arabayı Aylâ. Yol önce bozuktu, tozluydu, camları açamıyorlardı... Müthiş sıcaktı içerisi, soğutucu yetişemiyordu serinletmeye.

Benzincinin arkasından dolanıp, asfalta çıktılar.

Tam orada kendine geldi Metin. Yüzlerce kere geçmişti ama, görmeden edemedi.

—« Ne güzel değil mi? » Dedi... « Aylâ, ne güzel değil mi bu yol? Bu ağaçlar... »

Aylâ direksiyonu, iki eliyle sıkı sıkı tutmuştu. Başını çevirmeden, dikkatle ileriye bakıyordu.

—« Güzel ya... Güzel. Çok güzel. »

Asfaltı bulunca, Mercedes hızlanmıştı. 80 - 90 koşuyordu... Sıcaktan gölgeye çıkmış memnun, serinlemiş, canlanmış birden...

—« Biraz yavaş git de, sen de seyret! » Dedi Metin. « Bir daha, dünyanın neresinde bulursun bunu, böyle güzel... »

Yolun iki yanında, iki sıra, boydan boya, okaliotüs ağaçları, gövdeleri, kabukları salkım saçak, kolları, dalları, yaprakları, başları göğes ermiş, ulu, gri-yeşil bir gümüşü, güneş sızdırmayan bir tavan, bir tünel gölge-li, serin, upuzun uzayan...

Araba epey yollu gidiyor, gövdeler, sinema şeridi gibi birbiri üstüne biniyor, geçiyor, yanda hızla çekilen bir parmaklık sanki...

—« Dur bir dakika. Dursana Aylâ. »

Tekerlekler gıcırdadı, öttü, yerde fren izi.

Otomobil tam durmadan, açtı kapıyı, atladı Metin. Koştı gitti, bir ağaçtan, bir kaç yapraklık bir dal ucu çekti, kopardı, getirdi.

—« Bir bak şuna... bir kokla bak. Uğuştur elinle söyle. »

Aylâ aldı, kokladı, baktı.

—« Ne güzel, değil mi Aylâ? »

Aylâ adamın gözlerine, o çocuk heyecanına baktı. Yeniden dirilmişti Metin, sevinç içindeydi.

—« Güzel! Çok güzel Metin, gel hadi. »

Ağaçların altı serin, mis gibi. Göklerden gölge yağıyor, gövdelerin az ötesi parlak ışıktaki sapsarı yanı-
yor.

Metin, bir heybetli dikilmiş dışarda. Okaliptüslere karışmış sanki. Başı yapraklarla çerçevesi... Boyu uzun, ağaç gibi. Gözleri simsiyah, pırıl pırıl.

—« Ne güzel değil mi Aylâ, ne güzel! »

Bir dişi eşek çıktı yola, bir erkek eşek kovalıyor. Niyeti belli, apaşıkâr... Dişi nazlanır gibi yapıyor, erkek durunca, o da duruyor... Bir süre cilveleştiler orada, sürüp gittiler tarlalara.

Metin baktı. Aylâ, elindeki yaprakları uğuşturdu, uğuşturdu, camdan yere bırakıverdi.

—« Hadi gelsene Metin içeri... »

Metin döndü, ardına baktı.

Kocadağlar, Gökova, deniz, oralarda olmalı... Çare yok! Bugün geçti o iş... Bugün geçti. Ama bugünü yaşamalı.

Girdi oturdu içeri. Kapı kapanınca, sanki etraf daha da kuytu, gölgeli.

Bir minibüs, mavi, deli; korna çala çala sıyırdı onları.

İçindeki adamların arkaya dönüp, uzun süre, meraklı gözlerle kendilerine baktıklarını, bir şeyler belediklerini ve göremeden uzaklaşan kasketleri seyretti Metin.

Aylâ, öyle duruyordu.

Metin onun elini tuttu.

Aylâ, dikiz aynasına göz attı bir... Yolun gerisi de bomboş, derin. Metin kımıldayıp dönerken, o da hemen döndü sarıldı.

Uzun, upuzun, boğulur gibi nefessiz, diller içiçe, uflayarak, öpüştüler, öpüştüler.

Metinin bir eli oynadı... İndi.

Dizler hemen aralandı... Yusuvarlak, sıcacık açıldılar.

Yolun orta yerinde, olur mu böyle, güpegündüz?

Aylânın gözleri sımsıkı kapalı, inliyor. Sol eli Metinin göğsündeydi, daha aşağı, onun kucağına düşüyor. Kıvrak, titrek parmakları, ateş avucu, sanki bir şeyler aranıyor.

Metin kıpırdadı, itti.

—« İh! Olmaz burada, gidelim hadi. »

Yanakları alev alev kızarmış Aylânın, göğsü inip kalkıyor hızla...

—« Hadi, gelen olur, yol üstü, Aylâ hadi. »

Düzeliyorlar ikisi de. Mercedes motoru vınlıyor gene. Ağaçlar birbiri ardına geçiyor, ne uzun...

—« Ne güzel, değil mi Aylâ? »

Aylâ, iki eliyle direksiyonu sımsıkı tutmuş, başını sallıyor. Metin, kendi kendine konuşur gibi :

—« Güzel çok, çok güzel, güzel! » Diyor hep.

Okalıptüsler bitiyor, lokantaları geçiyorlar, az sonra yol kıvrılıyor, Gökova arkada kalıyor, arkada Kocadağlar, Sakar, deniz.

Çam ormanı, iki yanları. Çam ormanları, iğne yeşili, kızıl gövdeli, top kafalarını karıştırmış binbir ağaç, reçine kokuyor ortalık, çentik gövdelerinden sızan reçine...

Her taraf çam, irili ufaklı, inceli kalınlı çam, yeşil, yeşil, yeşil... Toprak kırmızı, gövdeler kırmızı.

Bir ufak köprü geçiyorlar, dere berrak, çağılıyor, taşları tek tek belli. İki yandaki ağaçlar, sarı-turuncu-yeşil yapraklı, değişik türler... Kavaklar, söğütler, kimbilir neler... Suyun ayna gibi yüzünde, ters bir resim gibi, renkli parlak, yansıyorlar bütün ayrıntıları ile...

Döne kıvrıla, ine çıka gidiyorlar.

Bir yerde, yolun bir tarafı gene hep kovan, yüzlerce arı kovanı.

Aylâ o yana bakıyor, yavaşlıyor, yanaşıp duruyor. Tel kafesten maskeli adamlar, duman duman mavi ortalık, bir körükten mi çıkıyor boğum boğum?... Tepe sersemi binlerce arı vızıldıyor, uçuyor, şaşkın, gelip gelip ön cama vuruyorlar tıklar tıklar... Toparlanıp tekrar gidiyorlar bir başka yöne, hesapsız, pusulasız, deli!

—« Ne oluyor burada? » Diyor Aylâ. « Ne yapıyor bu adamlar? »

—« Hiç... Bal çıkarıyorlar. »

—« Bal mı?... Bal mı?... Ne olur, bize de versinler Metin. Metin, biz de alalım ne olur... Taze taze. »

Aylânın, birden o tuhaf sevinci tutmuş, dış görünüşüne pek de yakışmayan azıcık şımarık, tatlı, acemi, çocukça bir keyif.. Kolunu çekeliyor Metnin, ansızın canlanmış... Yerinde duramıyor... Sıçırıyor sanki..

—« Metin, ne olur, biz de bal alalım.. İşte, bize de versinler.. Satın alalım! »

—« Şimdi mi? Şu sıra mı? Yahu nasıl bize baksın adamlar? »

Dinlemiyor Aylâ. Metnin üzerinden uzanıp, sesleniyor dışarı, yan camdan :

—« Heey! Kolay gelsin. »

—« Bereketli olsun... » Diye mırıldanıyor Metin.

—« Heey!.. Kolay gelsin... Bakar mısınız biraz? Bize de bal verir misiniz? Bal satar mısınız? »

Adamların biri, başını sallayarak dönüyor. Yüzü belli değil ince gözlü kafesin arkasında, kolları omuzlarına dek, arı kaplı... Elinde bir çerçeve petek, arılar üzerinden düşsün diye silkeliyor. Olduğu yerden sesleniyor adam :

—« Bal mı istiyorsunuz? »

—« Evet... » Diye bağılıyor Aylâ. « Biraz bal sat bize... »

—« Nah bu peteği alın böyle... »

—« Alalım mı? » Diye Metine soruyor Aylâ.

Metin omuz silkiyor :

—« Sen bilirsin, ama nasıl yiyeceksin bunu, hepmumdur bu, süzmek ister. »

Adam sabırsızlanıyor :

—« Alıyonuz mu? »

Aylâ kararsız :

—« Kaça? »

—« Bir onbeş kayme ver yeter. »

Aylâ irkiliyor sanki.

—« Çok! » Diyor. « Çok bu... Çok. »

Adam uzaktan bağırıyor :

—« Parası mı çok? »

Metin gülüyor. İçinden : « Aferin, kız hesabını biliyor yahu! Bayağı tutumlu! » Diyor, elini cebine atıyor.

Aylâ :

—« Şey... » Diyor. « O kadar çok... Bize azıcık lâzım. Yâni bir tadımlık.. »

« Çattık » gibi, sallıyor başını adam.

Eğiliyor kalkıyor, bir koca parça petek, sapsarı, koyu balla dolu, birazı da boş, mum beyazı, getiriyor, uzatıyor. « Na, alın gidin » dercesine.

—« Kaç para? » Diyor Aylâ. « Bu yeter, tamam. Kaç para? »

—« İstemez para, hadi alın, tamam. »

Metin, bir iki buçukluk uzatıyor, adam alıyor, balı veriyor. Aktarıyor Metin çabucak Aylâya, parmaklarını yalayarak... Camı hemen kapatıyor.

Aylâ balı, öyle, mumla yiyor. Bazan da, uzatıyor Metnin ağzına, zorla sokuyor, bulaştıra bulaştıra...

Gülüyorlar kahkahalarla.

Camlar kapalı.

Arılar saldırıyorlar, binlerce, pıtır pıtır, intihar uçakları sanki.... Otomobilin içi sıcak... Gitgide daha sıcak oluyor.

Aylâ ile Metin hep gülüyorlar, ağızlar: ballı, sıvaşık, tatlı, yapışkan... Parmaklarını yalıyorlar, gülüyorlar kahkahalarla...

Marmaris aşığıdan göründü birden, beyaz evler, bir tepecik, deniz süt liman parlak, yusuvarlak koy havuz gibi, sivri diş diş dağlar çevirmiş... Koyu yeşil, alacalı.

—« Ne güzel, değil mi Aylâ? Şu güzelliğe bak, hey Allahım! »

Aylâ başını sallıyor. Virajlar birbiri ardına. Frene basıp basıp bırakıyor... Bir tuhaf vals, bir o yana, bir bu yana, döne dolana iniyorlar, yol geniş, bakımlı, güzel.

Aşığıda, Marmarisin içine hiç girmeden, sağa sapıyor. Doğru otele gidiyorlar.

Otel epey büyük. En iyisi, en yenisi.

Resepsiyondaki adamın başı dik... Görmeden bakıyor sanki.

Aylâ, mağrur, saygıdeğer, soruyor :

—« Emin beyler kalktı mı acaba? Bakın misafirimiz var da... »

—« Emin beyler kalktılar efendim, çoktan. Bir motor tuttular gittiler. Liman turu, Günlük ormanları, Kızılkum... Son gün iyice bir gezeriz, akşama döneriz ancak, dediler. »

Şaşırmış bir hal takındı Aylâ. « Hani çok yorulmuşlardı ya! »

Resepsiyondaki adam, hep o umursamaz bakışlı, alışkın, Aylâya anahtarı uzatıyor, hem de Metini selâmlıyor :

—« Hoş geldin Metin bey. Uğramadınız epey zamandır... Bir kaç mektubunuz var burada bekleyen... Vereyim mi şimdi? Sonra mı? »

—« Sonra... » Diyor Metin, kısaca.

—« Buyrun, benim dâvetlimsiniz... » Diyerek yol gösteriyor Aylâ. - Sesi iyice yüksek, ayarlı. - « Bir dakika odama uğrayalım. »

Yürüyorlar, Aylâ önde, Metin arkada.

Resepsiyondaki memur, bakmıyor bile arkalarından.

Metin oteli iyi biliyor, belli... Kapıları itip, geçiyor öne.

—« Çok balık getirdim bu otele... »

Bir de izahat veriyor Aylâ'ya.

Aylâ, odanın kapısını zor açıyor, titrek elleri, anah-tar şingirdiyor.

Giriyorlar. Kapatıyor kapıyı kadın.

Bir an ayakta duruyorlar. Tek kelime söylemeden, öyle. Aylâ, nefes nefese soluyor. Parmakları hep titriyor, ufak çantada aranıyor sigarayı zor buluyor.

—« Bırak sigarayı şimdi! »

Metin, emir verir gibi. Dimdik. Adımları kararlı. Kapıya gidiyor, kilitliyor içerden.

Balkondan güneş vuruyor, ön taraf bahçe. Deniz, az öte. « Şar... şar » çekiyor perdeleri. Oda loş, serin, ama iyice aydınlık.

Geliyor Aylânın önüne Metin.

Kadın ayakta, sigara elinde ama, yakmamış, bakıyor. İki omuzundan tutuyor onu Metin, bir an sadece. Aylâ, gözlerini yumuyor. Başını kaldırıyor. Metin öpecek diye bekliyor.

Ama o öpmüyor, kavradığı omuzlardan hafifçe itiyor kadını. Aylâ gözlerini açıyor. Metin, iki parmağıyla tutup, bluzunu bir çekiyor.

Kafasıyla da bir işaret, öyle yukarı doğru, bir tuhaf, kesin.

—« Çıkar şunları, hadi çıkar. »

Sonra dönüyor arkasını, rahat, kendinden emin, utanmasız, yapmacıksız, düpedüz soyunuyor Metin.

—« Hadi çıkar dedik ya! Ne bekliyorsun? Çıkar şunları Aylâ... »

Kadın Metine bakıyor; öyle orta yerde bekleyen, soyunmuş, heybetli, dipdiri erkeğe.

Çabucak soyunuyor o da... Yırtar gibi atıyor üzerindeki. Bir an, kısa bir an, son parçayı da çıkardıktan sonra, yere düşen beyaz dantel külotun üzerinden daha ayaklarını kaldırmadan, kollariyle, elle-

riyle örtünür gibi yapıyor, göğsünü karnını kapatmak istercesine...

Metin, tek elini uzatıyor, sağ kolunu, sağ elini.
—« Hadi gel! »

Elini kolunu unutuyor, her bir şeyiyle açılıyor, sıçrayarak atılıyor ona Aylâ.

İki adımda kavuşuyorlar.

Hemen kaldırıyor, kavırıyor, sımsıkı alıyor onu kucağına Metin. Erkeğin boynuna asılmış Aylâ, iki koluyla, bacaklarıyla bile sarılmış...

Kapalı gözkapakları, hemen seğirmeğe başlıyor... Soluk soluğa uf-ufluyor Metinin kulağına, boynuna, alev alev.

O şekilde, yavaş yavaş, dikkatle yürüyor Metin.

Kucağındaki yüküyle, hiç bırakmadan, devriliyor yatağa.

Çılgınca canlanıyor yatak.

Epey bir süre sonra, bir ara, hiç bir şey durup dinlenmezken daha, tesadüfen, öyle acayip bir durumda, kendi elini kolunu görüyor Metin. Saati kocaman, gözüne batıyor gibi.

Ağırlıyor birden.-

« Tam vakti. Şimdi çıktı. Çıkmıştı şimdi. Oradadır. Ben burada, Hey Allahım! » Diye düşünüyor.

Aylâ, ter içinde, sırsıklam, saçları omuzuna yapışmış, göğüsleri parıl parıl parlıyor, su gibi ıslak, alev alev gene de...

Saldırırcasına sarılıyor Metine.

—« Canım... Canım... Durma... Bırakma. Doyamıyorum. Hiç doyamıyorum sana. Hiç böyle olmadım. Hiç böyle hissetmedim hayatımda. Doyamıyorum sana. N'olur durma... Bırakma. »

Metin ayılıyor, kımıldıyor, gülüyor.

—« Durmam, bırakmam, Korkma! » Diyor.

Aylâ, yavaşlıyor az sonra. Uzanıyor, şefkatli, sevgi dolu eli, Metinin alnını sıvazlıyor.

—« Yoruldunsa, dur azıcık... »

—« Yorulmadım. Yorulmam. »

—« Ne tuhaf! D n bu saatlerde daha tanışmıyorduk, biliyor musun? »

—«  yle... »

—« Ne hızlı değil mi? »

—« Evet, hızlı... İyi »

—« Canım, ne güzel saçların var Metin. »

—« Bilmem... »

—«  ok güzel, bak nasıl kıvrılıyor uçları... Neye böyle kısacık kestiriyorsun onları? »

—« Dalışta elbisede falan kolay oluyor, başlığın içinde. »

—« Yazık? Saçların çok güzel. Bırak uzasınlar, olur mu? Ne güzel dalga dalga olacak uzarlarsa... Bırak uzasınlar... Benim için... Benim hatırım için... Olur mu? »

—« Olur... » Diye gülüyor Metin.

Beyninin içinden bambaşka bir cümle geçiyor : « Ya-rın şu saatlerde, tamam bu iş be! »

—« Söz veriyor musun bana? »

—« Veriyorum! » Diyor.

« Söz veriyorum, yarın aynı yerde, tam zamanın-da, seni vuracağım dostum, hiç darılma! »

Gülüyor Metin, koca Orfoz zıpkını yedi işte, yuh be!

—« Ne gülüyorsun sevgilim... N'oldu? »

—« Ha? » Diyor Metin. « Bilmem aklıma ne geldi.  ğle oldu biliyor musun? »

Ayl  irkiliyor.

—«  ğle oldu mu? Bu kadar çabuk mu? Acıktın mı? Yemek yiyecek miyiz? Yemeğe gidelim mi? şimdi mi? »

Onun telaşla açılmış iri gözlerine bakıyor; sesi heyecanlı, gene de tane tane konuşuyor, bir tatlı...

—« Ben acıkmadım » Diyor Metin. « Ya sen? »

—« Ben de, ben de hiç acıkmadım. O kadar çok yedik ki sabah... »

—« İyi. Yemeğe hiç gitmiyelim. »

—« İyi, gitmiyelim, hiç gitmiyelim. »

Aylânın sesi, sevinç dolu.

Yanakları, tüm vücudu yer yer, pençe pençe, kıpkırmızı.

Birden uzanıyor Metin. koca eliyle, karnını yakalıyor Aylânın en alttan, iki bacağıının bitiminde, o iyice kabarık, dolgun yerden...

—«Aaay!» Diyor Aylâ.

Sarsılıyor, dönüyor, boynuna sarılıyor, omuzunu ısıyor Metnin, sırtını tırnaklıyor, soluyor ıslak ıslak.

Yuvarlanıyor. Metin üste çıkıyor hemen, gülerek bakıyor, altındaki yüze.

—«Dayanabilecek misin?» Diyor. «Yemek yemeden dayanabilecek misin?»

Aylâ, derin derin bir içini çekiyor, büyük, çok büyük bir nefes alış, dünyaları yutmak istiyormuş gibi :

—«Dayanırım!» Diyor. «Dayanabildiğim kadar, ölene kadar dayanırım. Doyamıyorum sana... Yarın bu saatlerde ayrı olacağım senden.»

İki eliyle uzanıyor, erkeğin boynuna asılıyor, çekip indiriyor, öpüyor, öpüyor ısırır ısırır.

«Yarın bu saatlerde...» Diyor Metin, kendi kendine. «Yarın mutlaka!»

Var gücüyle katıldığı bir fırtına; gürleyen, harlayan, dışında debelenen bir fırtına, içinde sessiz.

Bir süre, öyle sırtüstü yattı Metin.

Oda azıcık serinlemiş, gölgeler koyulaşmış gibi geldi. Aylâ, hep aynı ılık, yumuşacık, ölçülü, hafif soluklarla, göğsünde uyuyordu, saçları hâlâ ıslak. Kolları bacakları ayırık, birer yana savrulmuş, iyice gevşemiş her yanı.

«Ben de biraz uyumuşum galiba...» Diye düşündü Metin. Saatine baktı «Ooo! İkindiyi geçmiş vakit. Üç çeyrek falan uyudum ben de...»

Kımıldadı, sıyrıldı aradan, kaktı. Aylâ yüzü ko-

yun düştü kaldı yatakta gene, ağzı örtüye mi geldi ne, bir de tuhaf horuldadı.

Odada bir dolaştı Metin, perdeyi araladı, dışarı baktı. Döndü yatağa, geldi oturdu. Aylânın sırtını okşadı. Aylâ içini çekti, horladı. Sırt okşandı, sırt ürperdi, kadın uyanmadı. İçini çekti, horladı.

Basbayağı dürttü sonunda onu Metin. Dürttü, salladı, çevirdi bir yana.

Aylâ, gözlerini açtı. Anlamamış gibi baktı. Dudakları şiş, ağzının kenarı ıslak, yapışkan kalmış.

—« Hadi kalk Aylâ, akşam oldu. »

—« Uuf! Ne güzel uyuyordum. »

Gerinerek kımıldadı.

—« Uuf, ölmüş, bitmiş, mafolmuşum. Bırak uyu-yayım daha... N'olur birazcık daha... N'olur! »

—« Hadi, kalk diyorum. Kalk Aylâ. Akşam oldu diyorum sana. Neredeyse güneş batacak. Hadi kalk, çıkalım dışarı. Çıkalım, dolaşalım biraz, hadii... »

İsteksiz doğruldu, kalktı... Her yanı boşalmış, sarkmış gibi, kırık, dökük, utanmasız, örtünmesiz, bir tuhaf koflaşmış... Ayaklarını sürüyerek, yıkılırcasına bir iki sendeleyip banyoya, duşa gitti. Sular şarıldadı, az sonra havlu kuşanmış geldi... uyanık, canlı, diri.

Dolabı açtı, karıştırdı, gene bir başka bluz, pileli etek. Çamaşırların rengi değişti. Giyindi Aylâ. Uzun bir süre aynanın önünde hazırlık, saç, yüz, boya.

Perdeyi açmış dikilmiş, bekliyordu Metin, dışarıyı seyrederек.

—« Hadi tamam gidelim Metin... »

Hanidir umut kesmiş gibi birden irkildi Metin, kımıldadı.

Resepsiyonist, anahtarı bırakan Aylâya :

—« Emin beyler daha dönmedi... » - Metine de : -

« Mektuplar? » Dedi.

Metin :

—« Sonra. » Diyerek kısa kesti.

—« Emin beylere beklediğimizi, çıktığımızı söyler-siniz. »

—« Başüstüne, olur efendim. »

Marmariste yavaş ilerler, erken gelir akşam. Güneş dağların ardına kaçtı mı akşam oldu sanılır, oysa guruba daha saatler vardır.

Arabada, kontağı açmadan :

—« Nereye? » Diye sordu Aylâ.

—« Bilmem... Otomobilini aramaz mı Emin bey? »

—« Yok canım, daha mı gezecekler bugün... Nereye gidelim Metin, söyle? »

—« Canım, gidelim işte Marmaris'in içine... Biraz çarşı, pazar dolaşırız... Rıhtım, kayıklar. Bir yere uğrayacağız on dakika. En sonra da bir yemek yeriz, iyi bir lokanta var bildiğim, beğenirsin. »

Koca iskelenin önünde parkettiler arabayı, çıktılar.

Ara sokağı gösterdi Metin :

—« Nah, lokanta burada işte, şöyle bir dolaşıp, en sonra dönüp geliriz. »

Bir sürü tekne, direkler karışık koru gibi; irili ufaklı renk renk kayıklar...

—« Bak şunlara... » Dedi Metin. « Ama hemen hemen hiç biri güzel değildir, buradaki yerli teknelerin... Esas sen Bodrumu, Bodrum limanını göreceksin... Ne tekneler var orada! Bak, şu lâcivert tirandil fena değil. Bodrum yapısı, gezmek için gelmiş buraya, belli. Bak ecnebî, Panama bayrağı, görüyor musun? Ankara'dan, ecnebî bir sefir, konsolos falandır. Herifler Bodrumda yaptırıyorlar... Bir zamanların sünger kayıkları, yat oldu çıktı basbayağı. »

Aylâ, iskeleye yanaşmış, büyük saç bir tekneyi gösterdi, küçük bir vapur adeta.

—« O ne? O güzel! »

Metin güldü :

—« O Rodos postası... Yunan gemisi. Belli, turist getirmiş o... Birazdan dönerler... Tekne olarak da beş para etmez. »

—« Yaa! » Dedi Aylâ.

Tam o sıra, sükün etti turistler.

Ara sokaklardan, incik boncuk, deri eşya, «souvenir» diye adlandırılmış çoğu zevksiz, hediyelik, hatıralık halı, nargile, sünger, kabuk, koyun postundan pis pis kokan ceketler satan mağazalardan koptular, geldiler, doluştular meydana.

Değişik dilde, değişik renkte, kırmızı suratlı, beyaz saçlı, çoğu yaşlı, yüksek sesle konuşan, etrafa, Avrupa kremi, sigara, puro cinsi alışılmamış kokular saçan bir tuhaf kalabalık, hep aynı aptal suratla gülen, itişen, dalgalanan ama medenî bir sürü...

Rehberleri, Rum bir kız. Bağırıyor... Sesi keskin, neşeli. Geride kalanları topluyor, dönüşü hazırlıyor... Hâlâ alış-verişte uzayan sonuncuları çağırıyor. Niha yet geçti başa, yürüdü iskeleye, mini-etek, bacaklar iri, göğüsler dipdiri.

Geçerken, Metine baktı güldü.

Aylâ, Metnin koluna girdi.

Turistler de ilerliyorlar. Pek azı genç. Çoğu ihtiyar.

—«Hepsi de çirkin...» Dedi Aylâ. «Alman mı bunlar?»

—«Ya Hollandalıdırlar, ya da İsviçreli sanırım... Ama karışık.. Rodostan, günlük geziler bunlar. Değişik gruplardan gelirler tabii. Bak bunlar ya Alman, ya da Belçikalıdır meselâ... İngiliz de olabilirler.»

İyice arkaya kalmış, iki kız geliyordu.

Biri sarışın, biri kumral. İkisi de uzun boylu. İnce, zarif, güzel, çok güzel ikisi de. Biri mavi, biri beyaz, yok denecek kadar kısa şortlu.

Aylâ, Metnin koluna asıldı.

Kızlar geldiler, yaklaştılar, tam geçerken, yavaşladılar. Metine baktılar, güldüler. Dayanamadı, Metin de güldü.

—«Hellol» Diye bağırdılar, el salladılar, sonra, gülererek yürüyüp gittiler.

—«Bunları tanıyor musun Metin?»

Sarıldığı kolu, iyice sıkıyordu.

Metin, gülerek :

—« Yoo! Nereden tanıyayım! » Dedi.

—« Ama güldüler, selâm verdiler sana... »

—« Canım işte öyle bir meraba... »

—« Ama sen de güldün onlara. »

—« Canım, gülmez mi insan? Güldüm işte, onlar gülünce... »

—« Metin, sen onları tanıyorsun... O Rum kızı da tanıyorsun, hani ilk giden... »

—« Valla tanımıyorum Aylâ... Tanısam, tanıyorum derim. Yalan mı söyleyeceğim? »

—« Metin... Metin! N'olur, bâri benim yanımda yapma! »

—« Anlamadım, ne diyorsun? »

—« Benim yanımda yapma n'olursun. Bâri ben varken yapma. Küçük düşürme beni. Bak ben gururuma çok düşkünüm. Gururum için... »

—« Kuzum sen ne diyorsun Aylâ? »

—« Biliyorum, başka kadınlara bakmadan edemezsin, ama benim yanımda yapma. Beni küçük düşürme. »

—« Yahu ben bir şey yapmadım be kızım... »

—« Güldüler sana... Sen de güldün. Selâm verdiler sonra... Tanıyorsun onları! »

—« Tanımıyorum dedim Aylâ. Tanımıyorum. Tamam mı? Tanısam da, tanıyorum derim. O kadar. Bende yalan yok. Bende numara yok. Dosdoğru. Tamam mı? »

Sertçe çıkıyordu sesi.

Aylâ sustu bir süre. Eğdi başını. Metnin kolundaydı hep. Meydandan karşı sokağa doğru yürüyorlardı bilinçsiz, dalgın.

—« Pekiy... » Dedi Aylâ. « Peki o mektuplar ne? »

—« Mektuplar mı, ne mektupları? »

—« Oteldeki adamın sana söylediği... Senin de sonra alırım dediğin? »

—« Ha, bak bu iş başka. Onlar tamam, eski tanıdıklardan. Benim yerim yurdum belli değil, gemide, balıkta, denizde... Ama dönüp dolaşıp uğradığım, te-

lefonla aradığım yer orası... Balık satmak için hep o otele uğrar sorarım... Ahbaplar da oraya yazarlar, en sağlam yer. Yazdıkları bulur beni. »

—« Kimler bu ahbaplar? »

—« Canım, eski tanıdıklar dedim ya! »

—« Ne biçim tanıdık? Yâni kadınlar kızlar?... »

Kahkahalarla güldü Metin. Durdu güldü, olduğu yerde. Etraftan geçenler baktılar. Bir-ikisi selâm verdi : « Hoş geldin Metin Abi! »

Kah kah gülüyordu Metin.

En sonunda :

—« Canım tabii kadınlar-kızlar... Erkeklerle ne işim var? Ama eski tanıdıklar, geçmiş... »

Aylânın başı önüne eğikti, mırıldandığı zor anlaşılıyordu :

—« Kadınlar-kızlar, öyle mi? Ne rahat söylüyor-sun. Üstelik mektuplarını almak, açıp okumak için merak bile etmiyorsun... « Sonra » Diyorsun... Ne rahat. »

—« Canım, geçmiş onlar... »

—« Geçmiş ha! Bu kadar kolay ha!... Yarın, bizim için de bunu söyleyeceksin değil mi Metin?... O tekne-den çok kadın uğurladın, yolcu ettin, değil mi? Aynı rahatlıkla... Geçmiş... Bizim için de aynı şeyi söyleyeceksin yarın... »

—« Yarın... » Dedi Metin, aklı bambaşka yerlere, uzaklara gitti. « Yarın... »

—« Ne biçim adamsın... Ne biçim adamsın... Ah Metin! »

Metin, ayılır gibi oldu, kıpırdadı, çenesinden tutup Aylânın başını kaldırdı, orada, meydanın ortasında.

Kadının dudakları titriyordu, ama ağzını büzmüş-tü, öyle keskin bir çizgi, kısa, tuhaf.

Metinin gözleri simsiyahtı, gülüyordu :

—« Kuzum Aylâ, ne diye kafanı yoruyorsun böyle şeylere... Kadınlar, kızlar, geçmiş... Bırak bunları. Bak şimdi beraberiz. Yan yanayız. Bu beraberliğin tadını çıkaralım... Ne üzüyorsun kendini? Hani dilim varsa, kıskançlık yapıyorsun diyeceğim... En dayana-

madığım şeydir ha! Hadi gül bakayım. Yorma kafacığın böyle şeylerle, boş yere... »

—« Ah!... İşte bir de boş yere diyor. Boş yereymiş! Ah Allahım! Şu lâfa bak gene... »

Şaşırmıştı Metin.

—« Gene ne oldu? Ne dedim? Ne yaptım? Ne oluyor? »

—« Hiç! » Diye, başını kaçırdı, yüzünü indirdi Aylâ. « Hiç! » - Daha bir sıkı sarıldı Metnin koluna - « Asıl saçmalayan ben'im. Sen hiç bir şey yapmadın. Bir şey demedin... Ama ah! Ah! Ben seni sevdim galiba Metin... Birazcık sevdim seni galiba... Seviyorum galiba. Hem de birazcık mı? »

Yürüdüler, karşı sokağa girdiler.

Sağlı sollu dükkânlar, turist kapanı çoğu. Rodos motorunun selâm sesi, iskele açıklarından geliyor, dükkânlar da kapanmaya hazırlanıyor.

Aylâ, Metini elinden çekiyor :

—« Ah bayılırım alış-veriş yapmaya... Gel n'olur, gel şuna da bakayım... Bütün gün böyle dolaşsam, sıkılmam. Hiç bir şey almasam bile! Bak, hele şuraya bak ne güzel, n'olur gel. »

Aylâ canlanmış, gene o çocuk sevinci, dipdiri heyecan. Metini kolundan çekiyor bir o yana, bir bu yana...

—« Ben hiç sevmem böyle dükkân dükkân dolaşmayı » Diyecek, diyemiyor Metin. Utanıyor. Boyun eğmiş, uzatmış elini, gidiyor peşinden.

Hemen her dükkâna giriyorlar.

Önce her şeyi beğeniyor Aylâ, sonra, hiç bir şey almadan çıkıyor. Deri çantalar, kokuyor... Hem hepsi de çok pahalı!... Bir pazarlık bir pazarlık, iki buçuk lira için çekişip duruyor Aylâ... Bayılıyor pazarlığa... En sonunda dükkâncı yılıp kabul etse bile fiyatı, bu

kez hevesi kaçmış gibi cayıp almaktan vazgeçiyor... Hiç bir şey almıyor, dolaşıyor, sade bakıyor.

Sokaktan ikinci geçişlerinde, Metin basbayağı duydu, az önce epey nefes tüketmiş bir dükkâncı, açık açık yanındakine söyleniyor :

« Alıcı değil bu, bakıcı! »

İncik boncuk, bir sürü kabuk işleri, kolyeler, çoğu mavi nazar boncuğu çeşitleri... Asılı hepsi öyle, dışarda, sıra sıra...

İkinci geçiş, gene bir daha... Hepsini elliyor Aylâ. Bir nazar boncuğu kolye var ki, sâhiden güzel.

Tutup tutup, bırakıyor. Sonunda, başını kaldırıyor :

—« Metin... »

—« Efendim? Söyle... »

—« Metin, ben bunu beğendim. Ben alırım ama, istiyorum ki... Senden bir hâtıra olsun bende... Baktıkça seni anayım... Rica etsem Metin acaba.. Bana bunu alır mısın? »

Hemen davranıyor Metin :

—« Aman lâfı mı olur? Tabîî, memnun oldum beğendiğine. Ben de beğendim... »

Alt tarafı yedi buçuk lira! Ama gerçekten güzel, öbür kolyelerden değişik...

Alıyor Metin, duralıyor :

—« Takayım mı boynuna Aylâ, şimdiden? »

Aylânın gözleri kocaman, bütün yüzünü kaplıyor sanki bu güzel gözler.

—« Tak! » Diyor. « Tak şimdiden, tak. Şimdi... Hemen. »

Metin kolyeyi takıyor.

Boncuk ıslıl ıslıl, koyu mavi.

Aylânın gözleri gibi.

Bir an, öyle duruyorlar.

Birden, yandaki bakkal dükkânından, çığlık çığlığa bir kız fırlıyor.

—« Metin Abi... Metin Abi! »

Gelip, boynuna sarılıyor. Sonra geri çekiliyor, ne-

fes nefese. Aylâya şöyle bir bakıyor, soruyor bir acele :

—« Hoş geldin Metin Abi... Ne zaman geldin? Niye bu kadar zamandır gelmedin? On gün oldu aşağı yukarı... »

Metin gülüyor :

—« Bir balık var da... Onu bekliyorum. Bir balık... Büyük. »

—« Balık mı? »

Kız, Aylâya bir daha bakıyor, kısa, keskin.

—« Balık... » Diyor. « Öyle mi? Haa... Anladım. » Gülüyor, Metini elinden tutmuş asılıyor, dükkâna girsin diye çekiliyor. Yanındaki kadına aldıracağı bile yok.

—« Hadi gel, gel içeri Metin Abi, babam görsün seni, bir meraba de... »

Metin, elini kurtarıyor.

—« Dur kız, dur diyorum. Başka zaman. Çok işim var, başka zaman uğrarım... »

İnanmıyormuş gibi bakıyor kız.

—« Sahi girmiyecek misin? Hemen mi gideceksin? »

—« Evet, öyle lâzım. »

Duralıyor kız, başıyla bir yerleri işaret ediyor, bir başka mahalleyi sanki.

—« Pekiy uğramadın mı? »

—« Uğrayacağım bir ara belki, vakit bulursam. »

Kız, Aylâya bir daha bakıyor, gene kısa ve aldırılmaz bir bakış. Soruyor Metine, ama kadını kastediyor, belli :

—« Beraber mi gideceksiniz oraya? »

—« Evet. Herhalde. Gidersem, beraber gideriz. Ne var? »

—« Hiç. Hiç. N'olsun. Hiç... Güle güle. »

Çılgık gibi başlayan sesi, çılgık gibi bitiyor, fırlıyor, kaçıyor, giriyor dükkâna, kayboluyor, gelişi gibi hızlı.

Geride, bir an havada asılı kalan taptaze, çocukça bir koku... Heyecandan kızarmış yanaklar, iri yeşil

gözler, uzun kirpikli, beline varan bal rengi saçlar, kıvrık, uzun, ipincecik bir vücut.

—« Bu kim? » Diyor Aylâ, şaşkın. « Bu kız da kim? »

—« Hiç... Bakkalın kızı... Çok uzaktan akraba oluruz. Çocuk, canım! »

—« Çocuk mu... En aşağı onsekiz var! »

—« Yok... Öyle gösteriyor ama değil... Onbeş-on-altı; o kadar. »

Aylâ hâlâ düşünceli :

—« Biraz terbiyesiz, görgüsüz... Ama... »

—« N'olacak bakkal kızı... Ama çok iyi kızdır... »

Aylâ, kendi kendine konuşur gibi :

—« Evet, biraz deli-dolu... Ama çok güzel bir kız. »

—« Güzel mi? »

—« Güzel ne demek? Çok güzel. Harika güzel. »

—« Öyle mi? Hiç farketmemiştim... Güzel ha? »

Aylâ, Metnin elini tutuyor :

—« Metin, kız güzel, bunu sen de biliyorsun. »

—« İyi ya canım, güzelse güzel... Bana ne? »

Aylâ, dimdik bakıyor Metine :

—« Bu kız sana âşık! »

—« Ne, ne diyorsun? Daha çocuk o be! »

—« Metin bu kız seni seviyor... Hem de deli gibi!

Bana bakışından anladım. »

Artık iyice çattık dercesine :

—« Hey Allahım, n'olacak şimdi! »

—« Kız çok güzel, hem de adamakıllı âşık sana! »

—« Aylâ, çocuk o diyorum. Kes n'olursun. Bırak şu saçma kıskançlığı... »

Aylâ sustu, dargın gibi. Metin birden yumuşadı :

—« Bak akşam oluyor... Birazdan gidip yemek yiyeceğiz. Bozma ağzımızın tadını. Bak ne güzel beraberiz. Fena mı? Bırak elâlemi... Ötekileri. »

Hatırlatır, çocuk oyalar gibi, eliyle yeni kolyeye vuruyor :

—« Hem bak unuttun mu bunu? Bak ne güzel... »

Aylâ, birden canlanıyor, iki elini göğsüne, boncu-

ğun üzerine bastırıyor.

—« Evet... Evet! Çok güzel... Sâhi uğurum o benim. Uğurum. Hiç çıkarmıyacağım onu boynumdan. Onu bana sen aldın. İlk hediyen. Uğurum o benim. Hiç çıkarmıyacağım boynumdan! »

Duralıyor bir an, Metine bakıyor :

—« Allah vere de kırılmasa... » Diyor.

Metin elini uzatıyor, gülüyor :

—« Kırılmaz! » Diyor. « Neye kırılsın. Hem gel bak, şimdi nereye gideceğiz... Yemekten önce bir yere uğrayalım seninle, hazır Marmarise gelmişken... Yalnız rica ediyorum senden, en çok onbeş dakika kalacağız. Yemeğe falan kal denirse, yardım et bana, mühim işimiz var de, kaçalım. Tamam mı? Hadi gel... Nah şu tarafa... Şöyle... Bak ne daracıktır yolları bu tarafın... Şu merdiven gibi basamaklar hep sokak.. Kale içi burası, öbür sahile çıkar, dikkat et Aylâ, düşmeyesin. Sıkı tut elimi. »

—« Tutuyorum, merak etme. »

Bir eliyle Metinin koluna sarılmıştı Aylâ, öbürüyle göğsünü tutuyor, her adımda boncuğu okşuyor, pek duyulmaz bir sesle :

« Uğurum o benim... Uğurum! » Diyordu.

Dağlar koyulaşmış, tepelerinin kızılığı soluyor, kıpırtısız yatan suların sarısı bile, hafiften uçup kararıyordu.

Deniz kenarındaki küçük beyaz ev, hâlâ ap-aktı, gölgelerin üzerinde.

Tak tak vurdu kapıyı Metin.

Bir ses içerden... Bir kadın sesi, tertemiz, genç.

—« Bir dakka... Geliyorum... Kimdir o? »

Aylânın titrediğini hissetti Metin.

Parmağını ağzına götürdü « Suss » işareti verdi.

Bir daha vurdu kapıya... Tok-tok.

Kanat açıldı, aralandı, hızla ardına dayandı.

—« Annem! » Dedi Metin kısaca.

—« Ah evlâdım, hoş geldin, dur bakayım sana, iyi misin? Nerelerdeydin kaç gündür? »

Yaşlı bir kadın, ama yüzü genç, aydınlık, dişleri pırıl pırıl, gözleri de... Üstü başı tertemiz, şık bile. Bir eski « Hanımefendi » besbelli. Hemen oracıkta, o küçük evde, daha kapının eşiğinde Aylâyı farkediyor. Şaşkın şaşkın bakakalmış Aylâ'ya.

—« Misafirimiz de mi var? Oh ne iyi. Buyurun efendim, buyurun içeri. »

—« Adı Aylâ anneciğim. »

Aylâ kendini toparlamış, uzanıp el öpüyor. En tatlı sesiyle, içten :

—« Nasılsınız efendim? » Diyor. « Çok memnun oldum efendim. »

Sesi duyar duymaz anne duralıyor bir an, Aylâya dikkatle bakıyor, sonra :

—« İyiyim hanım kızım. İyiyim. Sizi gördüm, daha iyi oldum. Çok memnun oldum hanımefendi kızım... Buyrun... Buyrun içeri gelin. »

İçeri giriyorlar.

Ev küçücük, ama hiç belli değil dışardan. Bir uzun salon, denize karşı. Çok zevkli döşenmiş. Bir duvar, boydan boya kitap. Koltuklar, eşyalar belki yepyeni değil ama zevkli. Her tarafta vazolar, çiçekler, biblo-lar. Biraz fazla, biraz üst üste belki ama, tek tek hepsi güzel. Her şey yerli yerinde. Her şey tertemiz tozsuz. Tavandan vuran sarı ışıkla, etraf pırıldıyor. Bir küçük müze havası var evde. Raflar, duvarlar bir çok fotoğrafla kaplı. Çoğu çocuk resimleri...

Daha girerken, ayakta gösteriyor yaşlı kadın, Aylâya :

—« Torunlarım! » Diyor.

Sonra « Ah seni! » Der gibi Metinden yana başını salıyor : « İşte hep bunun yüzünden... Bu akılsızın. »

Metin gülüyor :

—« Kapıdan içeri girerken başlıyor muyuz anne? »

—« Haklısın... Sen geldin ya! Ama Allah bilir, se-

nin geleceğın yoktu belki de, Aylâ hanım kızımız getirmiştir seni... »

—« Yok efendim, kendi geldi. »

—« Doğrucu da maşallah Aylâ hanım! »

Gülüyor Aylâ :

—« Sağolun efendim... Açıkçası, ben sizin burada oturduğunuzu da tam bilmiyordum. »

—« Söylemişim lâf arasında » Diyor Metin. « Teknede, dikkat etmemiş olacaksın. »

Aylâ her tarafa bakıyor. Sonunda oturuyorlar.

—« Demek bu ev sizin efendim? »

—« Öyle kızım. Oğlumla benim. »

—« Çok güzel, ama buradâ, bu yerde, hiç tahmin etmez insan bunu... Çoktan beri mi buradasınız efendim? »

—« Eh, oğlum tekneyi yapalı... Onbeş seneyi geçti demek. Ona yakın olmak için, ama alıştım sıkılmıyorum. Havası, suyu, denizi güzel. Biraz uzak büyük şehirlerle... Fakat emin olun, artık şehire gidince zor tahammül ediyorum, o kalabalığa, gürültüye... Yâni tam köyden indim şehire hesabı! »

—« İstanbullusunuz, değil mi efendim? »

—« Evet yavrum, eskiden öyle... Ama şimdi gerçek İstanbullu kaldı mı? İstanbullular dışarı kaçtı, kaçamayan karıştı... Dışarılıklılar şehri sardı. Bizim göçümüz tersine oldu. İşte bu köye geldik, yerleştik. Ben artık buralıyım diyorum. Ya siz? »

—« Biz İzmirliyiz efendim. Doğma büyüme. »

Metin kalktı, dolaşmaya başladı odada. Tuvalete girdi çıktı, gene geldi.

Anne ile misafiri bir sevişmiş, akıl almaz, kırk yıldan tanıyorlar sanki... Neler neler konuşuyorlar. İki taraflı tanıdıklar buluyorlar.

Aylâ, şık, zarif, saygıdeğer, gülümsüyor. Efendimsiz, tek lâf etmiyor. Annesini ise, hiç böyle görmemiş Metin... Güle söyleye torunlarını anlatıyor gene... Neler neler anlatıyor.

—« Yahu anne, amma da seviştiniz, aşkolsun. Bir kahve pişirmiyorsun oğluna! »

—« Kahve mi? Yemek yemiyecek misiniz? Bu saatte kahve olur mu? »

—« Yok, sakın ısrar etme anne. Özlemiştim, bir haftadır görmedim, geldim uğradım, ama hemen gideceğiz... İşimiz çok mühim! »

Yardım ister gibi Aylâ'ya bakıyor.

Aylâ, görmemezlikten geliyor.

« Kalmak mı istiyor bu burada ne? »

Anne ısrar ediyor.

Aylâ :

—« Ben karışmam efendim. » Diyor. « Sizinle kalmak, elbette büyük zevk efendim! » Diyor.

Metin açık açık, kestirip atıyor :

—« Anne istersen kahve de pişirme, ama ben, gi.. de..ce..ğim. »

Yaşlı kadın umut kesiyor :

—« Bu böyledir kızım. Bir adam eden çıkmadı bunu, bugüne kadar. »

Gözlerinde bir ışık, Aylâya bakarken, sonra soruyor :

—« Size de kahve yapayım mı kızım? Nasıl içersiniz? »

—« Siz durun efendim, ben yaparım. » Diyor Aylâ. Sonunda, ikisi de mutfağa gidiyorlar, beraberce.

Metin ayakta.

İçerden sesleri geliyor. Hattâ Aylânın sesi :

« Ah ne güzel mutfak! Ne zevkli! »

Duvarlarda, çocukların fotoğrafları, kendi çocukluğunun fotoğrafları... Hepsi bakıyor, kalıplaşmış anılar. Anılar birbirine karışmış. Geçmiş zamanın bugüne anlamadan ve anlamsız, delik delik bakan gözleri. Komik bile, her şey, geçmiş, geçmekte olan ve gelecek... Kolkola, acı ve komik. Anlamsız ve anlaşılmaz. Her şey, hepsi birbirinin içinde ilmik ilmik örülü... Kendi çocukluğu, İstanbulda... Çocukları var, Ankara-

da. İki çocuğu da Fransada, bir şehirde, iki mahalle arayla...

Aylâyla « Anne » mutfakta.

Bir çok kadın, kimbilir nerelerde?

Bakkalın kızı ne yapıyor tam şu sırada?

İsmet, Gökovada... Ve orada bir mağara... Onun içinde bekleyen, uzaklarda, deniz altında... Bu bir gerek ve işte orada.

Hiç değilse sesleriyle sarmaş dolaş, elleri kolları birbirine yardımcı, annesiyle Aylâ geliyorlar. Boyuna konuşuyorlar, bir şeyler anlatıyorlar. Aylâ kahvesini yavaş yavaş yudumluyor. Konuşuyor. Sigara içmiyor. Metin, ağzı yana yana bitiriyor kahvesini.

—« Hadi kalkıyoruz, tamam bu kadar. »

—« Ah sâhi mi? Gidiyor musunuz? »

İnanmaz gözlerle bakıyor, ama oğlunun huyunu bildiği için, anne de ayağa kalkıyor.

—« Affedersiniz efendim » Diyor Aylâ... « Acaba şey... tuvalete gidebilir miyim, ellerimi yıkayabilir miyim efendim? Çok affedersiniz. »

Metin gösterip, geliyor, yalnız.

—« Hadi anne, yakında görüşürüz, ağlama, ne var? Alışmadın mı daha, bunca senedir? »

—« Ah oğlum, her gidişinde, her dalışında ben merak ederim. Elimde değil. »

Sarılıp öpüşüyorlar.

—« Metin... » Diyor annesi. « Ne var, ne oluyor? Niye bu kadar acele ediyorsun gitmek için? Ne var? Ne oluyor. »

Birden Metnin gözleri parlıyor :

—« Ah anne... Anlatamam, anlatamam sana, öyle büyük, öyle güzel, öyle eşsiz... »

Yaşlı kadın başını sallıyor, onaylıyor hep.

—« Anne bildiğin gibi değil. Anlatamam... Hayatımda böylesini görmedim... »

Kadın hep başını sallıyor ve memnun bir gülümseyiş yayılıyor yüzüne.

—« Ben de çok beğendim oğlum. Cidden çok ha-

nıfemfendi bir kız. Çok beğendim. Nâzık, terbiyeli. Tam bir hanıfemfendi. Belli, çok iyi terbiye almış. Ailesi fevkalâde... Ve bilmiş ol Metin, bu kadın evlenmeden gelip seninle oturmaz. Öyle öbürleri gibi... Mutlaka evlenmelisin bununla... Anlıyor musun, evleneceksin. »

Metinin sesi, bir inilti sanki :

—« Anne neler söylüyorsun sen? Ne evlenmesi? Ben hiç evlenir miyim bir daha! Ne diyorsun? Ben sana neden bahsediyorum sen anlamıyorsun ki... Bunca zaman görmedim, hayatımda görmedim, öyle büyük, öyle güzel dediğim nedir? »

—« Aylâ hanımı söylemiyor musun? Aranızdaki bağı... »

—« Ne Aylâ'sı anne? Ne bağı? Ben onu dün tanıdım. Benim sana söylediğim balık! Balık, anladın mı anne? »

—« Balık mı? Nasıl balık? »

—« Büyük bir orfoz! Çok büyük... Yüz kilodan yukarı... Çok güzel. Eşsiz güzel. Hiç böylesini görmedim. Anlıyor musun? Ömrümde görmedim böylesini... Bir haftadır onu bekliyorum. Sonuna kadar da bekleyeceğim. »

—« Eyvah! » Dedi, yaşlı kadın.

Aylâ içerden kapıyı kapattı, geliyordu, çabuk çabuk bitirdi sözünü : « Metin, beni dinle Metin. Akıllan biraz, bırak deliliği oğlum, bu Aylânın kıymetini bil, bu kadın bambaşka. Gözünü aç. Tam bir hanıfemfendi. Uyan oğlum. Balığı malığı bırak biraz... Yeter artık. Bırak, gözünü aç. Bu kadının kıymetini bil. Evlen onunla. »

Aylâ gelmişti.

Metin ancak homurdanabildi. Cevap veremedi Sarıldılar, öpüştüler, el öptüler, çıktılar dışarı.

Onlar hızlı hızlı uzaklaşana kadar, kapı kapanmadı arkalarında, Aylâ dönüp dönüp geriye e' salladı. Öbür elinden Metin ileri çekiyordu.

Bir süre konuşmadılar. Düşmemek için dikkat ediyor gibi. Kararmıştı ortalık. Ay, dağların ardındaydı, ısımamıştı daha.

— « Metin... » Dedi bir ara Aylâ. « Anneni çok beğendim. Hayran oldum ona. Tam bir hanımefendi! »

İnat edercesine :

— « Öyledir » Dedi Metin. « Hem de şiir yazar, şairliği de var. Üç yabancı dil de konuşur üstelik. »

— « Fevkalâde bir insan. Böyle bir annem olsun isterdim. »

— « Yok mu? »

Dalgın :

— « Var... » Dedi Aylâ. « Ama benimki, beni hiç anlamaz. »

— « Hiç kimsenin annesi, evlâdını anlamaz. » Dedi Metin.

Bir süre daha yürüdüler.

Meydana varıyorlardı.

— « Acaba annen de beni sevdi mi, beğendi mi? » Diye sordu Aylâ.

Metin hiç ses çıkarmadı.

Kendi kendini cevapladı Aylâ :

— « Beğendi. » Dedi. « Biliyorum, sevdi beni. O senin Gâvurcuklarına hiç benzemiyorum diye hoşlandı benden... »

Hasırlar, balık ağları, kurumuş böcekler, ıstakozlarla süslü püslü lokantada, bir süre suskun, neşesiz, oturdu Metin.

— « Ne düşünüyorsun? » Dedi Aylâ. « Hesabı mı. Paraları ben vereceğim, benim dâvetlimsin, nasılsa... »

Gülüyordu, konuşuyordu, yiyordu hep ondan bundan, karışık ızgara, balık, tava, ahtapot sote domatesli, şarap hem beyaz, hem kırmızı.

En sonunda Metin de canlandı. Uzaklardan döndü geldi. Her şeyi ısmarlayan en önce, kendisi değil miydi, erkekçe :

— « Hesabı mı » Dedi, güldü. « Bu memlekette sana düşmez! »

—« Aa Metin, olmaz. Vallahi şaka etmiyorum. Benim dâvetlimsin bugün... »

Metin bir göz etti garsona. « Tamam. »

—« Burada para almazlar bizden kızım. Az mı balık getiriyorum buraya! Bizim hesap karşılıklı, anladın mı? Üzme canını, paran geçmez burada... Hem paran o kadar çok mu kuzum? »

İrkildi Aylâ :

—« Yoo! Hiç de öyle fazla param yok... - Güldü - Görmedin mi alış verişte? »

—« Doğru, çok sıkıydı elin... »

—« Ama, bu akşam, bugün buraya seni ben dâvet etmiştim Metin. O kadarlık yapabilirim. »

—« Hâdi kuzum, şu dâvet lâfını bırak Aylâ. Buraları bizim yerimiz. Hem de darılma ama, kafa kâğıdında erkek yazılı! »

—« Biliyorum... » Diye güldü Aylâ. - Şarabın sonunu bitirdi. Azıcık başı dönüyordu. - « Biliyorum! » - Bir daha güldü - « Hem de denemeye değer. Tecrübe eden pişman olmaz, değil mi? Üste bir de teşekkür eder... Kumsalda öyle söylemiştin ya! »

—« Ha şunu bileydin, aferin! »

—« Teşekkür ederim Metin. Her şeye... Bu yemeğe de... »

Gülerek kalktılar.

Aylâ, iki eliyle Metinin koluna sarıldı.

Cıktılar.

Genç garson, sırtışıyla, geride, kapıda kaldı.

—« Ne yapıyoruz? » Dedi Aylâ.

—« Meraba Metin bey! » Dedi biri.

—« Meraba Metin Abi! » Dedi, bir başkası.

—« İyi akşamlar Metin bey oğlum. »

Üst üste selâm verdi geçenler. Metin de onları selâmladı.

—« Herkes tanıyor seni burada Metin. »

—« Eh, tanımasınlar mı daha... »

—« Ama hepsi de seviyor seni galiba? »

—« Sevmek mi, bilmem... Severler herhalde. Ne-

den olmasın? Bir tekinin kötülüğünü istemem ben. Elimden gelen yardımı esirgemem. Bir tek düşmanım yok, benim bildiğim... Sıkı fıkı, bir tek arkadaşım da yok... Ama severler herhalde... Bütün köylerde severler... Sevmeseler bile, ne bileyim, benimsemişler artık beni... Olduğum gibi kabullenmişler.»

—« Ne yapıyoruz şimdi Metin? Dönmek için vakit erken değil mi? »

—« Bilmem, nasılsa gece oldu, doğru. Vakıt erken, hava güzel, ay da çıktı, bak ne güzel! Yürüyelim mi, rıhtım boyu şöyle? »

Daha bir sıkı sarıldı Metnin koluna Aylâ. O kadar ufak tefek değildi ama, erkeğin kanadının, koltuğunun altına girmeye zorlanıyordu sanki...

Rıhtım boyu karanlıktı.

Ay yeni çıkmıştı. Çok parlamıyordu. Elektrik direklerindeki lâmbalar, ölgün sarı bakıyordu. Deniz kapkaraydı. Hiç oynamıyordu, gene de kıpır kıpır ediyordu kenar taşlarda.

Kayıklar, bir sürü, irili ufaklı; boyları, direkleri, armaları, başları, kıçları, renkleri, halatları birbirine karışmış, omuz omuza, yan yana yatıyorlardı.

Birden canlandı Metin. Hızlandı. Kolunun altından Aylâ başını çıkardı :

—« Ne var, ne oluyor Metin? »

—« Bak, şuna bak. Şuna bak Aylâ. Bu yeni gelmiş... »

Sıyırdı aldı kadını yana, elinden kaptı, çekti götürdü. Koşar adım yaklaştılar. Nefes nefese durdular.

—« Bak! » Dedi Metin. « Bak, işte tekne bu. Demin yoktu, yeni gelmiş... Kimbilir kimin yatıdır, ama iyi bak. İşte istediğim tekne bu, benim. Yapmak istediğim tekne, aşağı yukarı bu. Bak Aylâ... Bak. Şu güzelliğe bak. Tekne bu. İyi bak. »

Sesinde büyük bir heyecan, yepyeni bir diriliş, sanki orfozu anlatıyor... Umut, ışık, sevinç... Denizin tüm balıklarını avlamış gelmiş gibi!

Tekne, çift direk, randa arma, yeni, güzel, altı be-

yaz boyalı, üstü kamarası vernik... Boyu var onaltı-onyedi! Baştan demirlemiş açığa, bāston ileri, kıçtan kara palamar vermiş, gelmiş, arkadan yanaşmış.

—« Bak bu gulet işte! » Diyor Metin. « Benimki tirandil, bu gulet. Onaltı-onyedi var boyu. Görüyor musun... Gulet işte. Kıçına bak ne biçim. »

Aylâ, iyice anlamış, başını sallıyor :

—« Arkası teras gibi, ne güzel. İnsan orada oturur, yemek yer. Koca bir masa, bir sürü iskemle alır. İstedliğini dāvet et, ne güzel... Parti bile verilir. »

Metinin, bu lâfları duyduğu yok.

—« İşte istediğim tekne! Şu kamaraya bak, ne güzel getirmiş adam. Muhakkak bizim çolağın işi bu!(¹) »

Ortalık karanlık ama, tekne parlıyor, değerini bilirmişçesine gururlu. Direkleri bile parlak, göklere dek yükseliyor, yıldızları söndürüyor.

Metinin heyecanına kapılmış, Aylâ konuşuyor :

—« Sâhi, ne güzel kamara! Ne güzel tahtalar böyle... Lambri mi derler bunlara? »

Onun başını okşuyor Metin. Yumuşacık sıvazlıyor.

—« Neler söylüyorsun? Ne lambrisi! Evet doğru, yan yana geçme tahtalar bunlar... Lambri'ye benziyor, doğru. Ama bunun kısacası, ahşap, çam kaplama derler. Çam kaplama, üstü vernik. »

Aylâ da gülüyor, çocuk gibi :

—« Bilmiyorum, öğret bana. Bilmediğim çok şey var değil mi? Beni çok mu cahil buluyorsun Metin? »

—« Yoo! Meselâ klorofil fonksiyonunu pek âlâ biliyorsun. »

—« Kimya da bilirim. Asit sülfürik, nasıl elde edilir, söyleyeyim mi? Kaç türlü motor var, söyleyeyim mi? »

Gülüşüyorlar.

—« Başka ne biliyorum Metin? »

—« Eh sevişmesini de biraz biliyorsun! Öğretenler, iyi öğretmiş. »

(¹) Bodrumlu Erol Usta.

Birden ciddileşiyor Aylâ. Elini tutuyor Metnin :

—« Öğretenler deme Metin... Ben ne duydumsa, seninle duydum. »

—« Canım, sen de bana, ağzı süt kokan çocuk gel-medin ya! Elbette benden önce... Pek çok kişi... »

—« Sus! » Diye bağılıyor Aylâ. « Sus, ne olur öyle söyleme. Böyle düşünme. Metin, belki seni ilgilendirmez.. Sen sormuyorsun, sormadın bile bunu bana... Ama sana yemin ederim... Hayatımda o kadar « çok kişi » yok. Olmadı. Bir tek kişi girdi daha önce. Senden önce. Bir tek kişi... O da çalkalı çok oldu. Bir gençlik deliliğiymi benimki... Hiç bir şey bilmiyordum. Çocukluk de... İşte öyle, bir tek kişi... O da, hayatımdan çalkalı, yıllar oldu! »

Metin gülüyor, inanmıyor belli, sırtıyor.

—« Yâni yavrucuğum ben senin... »

—« Evet? »

—« Gördüğün... İkinci erkeğin miyim? »

—« Evet. Hem seninle olduğum gibi hiç olmadım.

Seninle duyduklarımı hiç duymadım. İnanmıyor musun bana? »

Metin başını sallıyor.

O amazon, yamyam, öyle o ateş-alev yakan, boğazlayan, delice sevişen kadın Aylâ, ne diyor?

Metin, başını sallıyor.

—« Allah Allah! Olur şey değil. Benden önce, bir tek kişi... »

—« Evet, yemin ederim. O da senin gibi değil üstelik... Her bir şeyi, böyle delice, sende duydum diyorum. İnan. »

—« Demek, kimse işte o, ondan, bir de benden başka, kimse yok ha? Öpüşmek falan da mı olmadı? »

Metin, apaçık alay ediyor.

—« Bir iki kişi öptü belki, okulda, Avrupadayken falan... Ama hepsi kaçamak, çocukça şeyler, yemin ederim. Yatak faslı, hiç olmadı. Kimse, el bile dokunmadı. Yâni... İşte... Ben ve ondan... iki kişiden başka! »

—« Demek ben ikinciyim haa Aylâ? »

—« Evet, yemin ediyorum sana... »

—« Kolejde okurken, hep birinciydım ben. İkinci-
liği hiç sevmem. Keşke üçüncü olsaydım kız! »

Çenesinden tutmuş sallıyor.

—« Metin, yemin ederim, inan bana. Ben o önüne
gelenle yatan gâvur kızlarından değilim. »

—« İyi! » Diyor birden Metin.

—« Ne diyorsun, n'oldu? »

—« İyi dedim ya... Bravo. Aferin. Yalnız şunu unut-
ma Aylâ. Gâvur dediğin kızların da, önüne her gelenle
yatmayıp, çok beğendiği, çok istediği biriyle, hem de
sizin tâbirinizle « bâkireyken » ilk defa yattığı olmuş-
tur. Bir şeyi daha unutma. İki çocuğum var benim,
onlardan. »

—« Metin, Metin. Darılma n'olur. Ben seni kırmak
istememedim. Sadece anlatmak istedim. Ben... Şey... Hani...
seninle yattımsa, hemen ilk geceden öyle... Kötü dü-
şünmeyesin benim için diye... Bil ki hayatımda... N'olur
inan... »

—« Anladık. İkinci erkeğinmişim senin! »

—« Birinci de istersen, en birinci, aslında ilk! Metin,
darılma n'olur... Seni kırmak istemedim ben... Sadece
anlatmak istedim... Ben... Ben galiba seni sevdim... Uuf!
Seni seviyorum galiba Metin. Ne olacak? »

—« Hiç! » Diyor Metin, sesi hâlâ dargın gibi.

Aklı birden uzaklara gidiyor. Bir ışık yanıyor tekne-
de, baş kamarada. Mal sahipleri dışarda lokantada ye-
mek yiyordur, gemici olmalı bu.

Metin uzun gulete bakıyor. Her bir yanına, ayrı
ayrı. Armaya, gergi tellerine...

—« Çok mu sevdin bu tekneyi Metin? »

—« Evet. Çok güzel. Bu, tam benim istediğim tek-
ne! Tek istediğim şey bu... Hayatta tek istediğim şey,
böyle bir tekneye sahip olmak. Başka şeyde gözüm yok.
Ama bunu bile isteyip-istemediğimi tam olarak bil-
miyorum. Böyle bir tekne yaptırmak için bile, delice
çalışmak, para biriktirmek gibi bir hırs duymuyorum.

Kaç kere niyetlendim, böyle bir tekne yaptırmaya başlatayım dedim. Biraz param da var. Ama bu tip kayıklar artık çok pahalıya çıkıyor... Korktum, bu gulet boğazıma sarılmasın benim! Özgürlüğümü alıp tutsak etmesin, kendimi kaybettirip para para diye çalıştırmasin, beni! Anlıyor musun, vazgeçtim. Elimdekiyle yetindim. Esir olmak istemedim... »

—« Kaça çıkar böyle bir tekne, Metin? »

Adam duralıyor, Aylâya bakıyor, gülüyor :

—« Ne o? Ismarlayacak mısın yoksa, hemen bir tane? »

—« Yoo! Öyle sordum, merak ettim. Nereden yaptıracam! »

Aylâ, ufacık görünüyor, büzülmüş bir tuhaf, ezik. Acıyor mu ona Metin?

—« Bu tekne... » Diyor. « Başkası yaptırırsa bir milyonu geçer. Ama ben yaptırırsam, fazla fazla, makinası, her bir şeyi, üç-dört yüz bine çıkarırım. Nasıl? Çok para değil mi? Biliyorum çok... Değmez, düşünmeye bile... »

Aylâ susmuş, bakıyor öyle.

Metin, birden davranıyor :

—« Hadi, gel gidelim artık. Ne duruyoruz burada böyle?... Bunun sahibi, teknesine binip, senede en çok bir ay gezer! Poyraz esse, deniz tutar! Fiyakası, yat sahibi olmak... Biz de durmuş bakıyoruz, elâlemin malını seyrediyoruz... Bize ne? »

Döndüler, yürüdüler.

Biraz sonra :

—« Metin... » Dedi Aylâ.

Metin baktı, kadının bir eli, uğurunda göğsündeki mavi boncukta, gözleri iri iri açılmış gene.

—« Efendim, ne var? »

—« Metin, belki bir gün sen de... Öyle bir tekne sahibi olursun! Ben inanıyorum, olacaksın... Bundan iyi bir tekne yaptıracaksın... Daha güzelini, göreceksin! »

Metin durdu.

—« Sâhi mi? » Dedi.

—« Sâhi! »

—« Nereden biliyorsun bunu? »

—« Hiiç! Sade içime öyle doğuyor. Göreceksin bak! »

—« Neden olmasın! » Dedi Metin. « Öyle ya, neden olmasın. Teşekkür ederim Aylâ, beni anladın. »

Orada, yolun ortasında, sarıldı öptü Aylâyı birden.

—« Sen bana inanmadın, ben de sana inanmıyorum! » Dedi Aylâ. Yol, ay ışığında bembeyaz parlıyordu. Farlar ölü-sarı, güçsüz gibiydiler. Yandaki çamların kafaları koyu yeşildi, siyah değil, tek tek seçiliyordu gövdeleri geriye doğru kayarken, bir bir ardına...

Metin ileriye bakıyordu, dalmış :

—« Ne? » Dedi. « Ne diyorsun? Neye inanmıyormuşum? Ne dedimdi ki? »

Hep o sımsıkı kavrayış direksiyonu iki eliyle, başını yana çevirmeden, gözler ileri, dikkat kesilmiş, ciddi.

—« Sahi mi söyledin Metin? Dedin ki « Hiç kimseyi öpmedim, böyle sokak ortasında! » Dedin. Sahi mi? »

—« Sahi tabif... Ne var? Sen beni mektep çocuğu mu sandın? Kızım anlatamadım ben sana. Ölsem, yalan söylemem ben! Öptüm, öptüm. Öpmedim, öpmedim... Deli miyim, Marmarisin orta yerinde, sokak ortasında, kadınları öpeyim? »

—« Ama beni öptün. »

—« Evet, öptüm. »

—« İlk defa beni öptün orada, sokak ortasında, öyle mi? »

—« Evet, öyle, evet. Tamam mı? »

—« Neden öptün? »

—« Ne bileyim be Aylâ... Ne bileyim be kızım? Öptüm işte... İçimden geldi... Öptüm. »

—« Sahi, içinden geldi mi? »

—« Geldi tabif. İçimden gelmese, öper miyim? İçimden geldi. »

Bir süre bayır çıktılar. Ay, ağaçların arasından, parmak parmak iniyordu. Marmaris, virajlar, geride kalmıştı. Yol, upuzun uzanıyordu ileri. Sağda, bir patika başlangıcı, ormana sapan, ağzı geniş, kuytu, ayışığında bile gölgeli, saklı.

Geçti, ağırladı, durdu Aylâ birden.

—« Biraz duralım mı Metin, ne dersin? »

—« Bilmem, sen bilirsin. Benim için hava hoş... Yarın yolcu olan sensin. »

—« Sen de dalacaksın yarın, uykun yok mu? Yorgun değil misin? »

—« Değilim, öğleden sonra uyudum ben de, uyumam artık. »

—« Ama yarın dalacaksın. »

—« Dalacağım tabii... Ne var bunda? Yarın... ah mutlaka yarın. »

—« Yarın ayrı olacağız Metin. »

—« Hı? Ne dedin? Ayrı mı?... Eh... sahi... öyle. »

—« Bir daha hiç görüşemeyiz artık. »

—« Üzülme canım, ne denir? Kısmet! »

—« Metin, sahi bir daha hiç görüşmeyecek miyiz? »

—« Hı?... Bilmem. Belki... Dünya küçük. »

—« Metin... Hiç gelmez misin İzmir? »

—« Mecbur kalmadıkça gelmem. »

—« Şehir hayatını hiç mi sevmezsin? Kalabalık. İnsanlar. Ne güzel şey... Bir hareket... Şehir. »

—« Şehir mi, nefret ederim. »

—« Yâni hiç görüşemeyiz artık, öyle mi? »

—« Bilmem... Herhalde öyle... Benim yerim burası... Senin yerin belli, İzmir. Benimki belli bile değil... Hangi koyu Gökovanın, Datçanın! »

—« Metin, çok acelen var mı? »

—« Neye? Niçin soruyorsun? »

—« Yâni, dönmek için diyorum, hemen dönmek için? »

—« Yoo! Benim için hava hoş dedim ya! Sen düşün. Geceyarısı olmadı daha. Hava güzel etraf güzel. »

Ben sabahlarım bile burada, ne var! Şu güzelliğe bak... Ay... Çamlar... »

—« Biraz duralım mı burada? »

—« Duralım dedim ya Aylâ, duralım. »

—« Pekiy, nerede duralım? »

—« Canın nereyi çekerse, sen karar ver. »

—« Şöyle az geri gideyim mi? Yol kenarı genişti orada. »

—« Git, sen bilirsin, git Aylâ. »

Araba geri geri gitti, yoldan iyice dışarı, dağa çıktı, o patikanın ağzına, ağaçların altına, kuytusuna, karanlığına girdi, durdu. Motor sustu.

—« Eh! » Dedi Aylâ. Direksiyonu bıraktı, sırtını şöyle bir yasladı koltuğun arkalıgına.

Ay, zor sızıyordu çamlardan, çok ince, iğne iğne. Arabanın içi, birden serinlemiş gibiydi kararınca. Üşümüşçesine Metine sokuldu Aylâ.

Yol solda, apaydınlık uzanıyordu. Çok uzaklaşmıştı sanki onlardan. Bomboştı. Gelen giden yoktu. Yapayalnız, bembeyaz yatıyordu yol; ışıkla bir tuhaf kalkınmış, kabarmış, bir köprü gibi yükselmiş, onları orada bırakmış iyice, birbaşlarına.

—« Metin! » Dedi Aylâ, ellerini erkeğin saçlarında gezdirdi.

—« Evet? »

—« Metin, saçlarını uzatacak mısın? Söz verdin bana, hı? »

—« Ha?... Saçlarım mı? Söz mü verdim? Uzatırım, pekiy... Ama... »

—« Evet? »

—« Yâni nasıl sokacağım başlığın altına, dalarken? Çatır çatır kopacak... Hem neye yarar? »

—« Neye mi yarar? Neye mi yarar? »

—« Öyle ya... Kim görecektir demek istedim. »

—« Kim mi görecektir? Yâni ben görmeyeceğim artık, öyle mi? »

Metinin yüzü tam belli değildi karanlıkta, dişleri pırıldadı.

—« Canım... Herhalde öyle olacak... Değil mi? »

—« Hiç mi gelmezsin Metin, İzmir? »

—« Hiç. »

—« Hiç mi aramazsın beni? »

—« Nasıl arayayım?... Nereden?... Nasıl? »

—« Hem ne diye, değil mi? Niye? Korkma söyle, çekinme. Geçmiş de. Seni de uğurluyorum. Çok kişi uğurladım de... Bitti, de. Bir günlüktü, de! »

—« Kuzum Aylâ... N'olur başlama gene... Bak ne güzel her taraf... »

—« Boş ver desene... Ben de onlardan biriyim... Gelmiş-geçmiş! Ama ben onlardan olamam, duyuyor musun beni? Duyuyor musun Metin? Ah Metin... Oh Metin, hiç mi bir farkım yok öbürlerinden, hiç mi farkım olmadı senin için, ötekilere göre? »

Hatır için konuşur gibiydi Metnin sesi :

—« Oldu! Çok hoşlandım senden. İyi bir insansın. Beraberliğimiz cidden güzeldi. Yokluğunu hissederim, belki seni ararım bile. Ama ne yapalım?... Ben işte buralardayım... Buraları, denizi; yaşadığımın dakika dakika farkına vardığım bu güzel, özgür hayatı bırakmam. Bırakmam. Onun için... Üzme kendini. »

—« Hiç mi gelmezsin İzmir? »

—« Mümkün olursa, hiç gelmem. »

—« Pekiy, gelirsen, aramaz mısın beni? »

—« Gelirsem!... - Güldü Metin. - « Eğer gelirsem... Ararım belki. Neden olmasın? »

—« Bak sana adresimi, telefon numaramı vereyim. »

Uzandı, ışığı yaktı, arabanın içi aydınlandı, torpido gözünde, sonra çantasında arandı, bir kart buldu, üzerine uzun uzun yazdı. Altlarını çizdi, verdi Metine.

—« Bak iki telefon numarası var... Biri babamla annemin odasında, nah şu, sen daha çok öbüründen ara... »

—« Pekiy, öbüründen ararım. » Dedi Metin. Aldı kartı, hiç bakmadan, pantolonunun arka cebine yerleştirdi.

—« Metin, ya ben seni aramak istersem, nasıl bulurum? »

—« Hah, bak o işte çok güç Aylâ. Benim yerim belli mi ki? Gökovaya balık satmaya uğruyorum sabahları... O da her sabah değil, bazan da akşam üzeri, belli mi? Akyaka köyünde postane yok, telefon, sade ormancılarda var, beni çağırtmak falan çok zor, bir sürü iş... Sonra ne kadar kalacağım da belli değil. Çok bile eğlendik, hep aynı merada kalıp... Huylandırdık balıkları... Yarın o orfozu vurdum mu, basıp giderim belki de hemen, körfez yukarı... »

—« Pekiyi, Marmarise yazsam, telefon etsem? »

—« Eh!... » Güldü Metin. « Şimdi gene, öbürleri gibi diyip patırdı yapmayacaksan, otele yazabilirsin, ben mahsus eve değil otele diyorum, çünkü otelle daha çok temasım var... Bazan ben gitmeden de Marmarise, onlar, yâni adamları gelip beni köylerde buluyorlar balık almak için. Sonra onlarda telefon var, bizim evde yok. Ne yapacağım telefonu? En nefret ettiğim araç! Kap-kara ve telle bağlı. »

—« Şu halde, otel kanalıyla seni bulabilirim ergeç diyorsun. »

—« Evet, eninde sonunda haberin varır bana... Ama... »

—« Ne? Lâfın arkası ne? »

—« Yâni neye yarar be Aylâ? Aman n'olur dur. Alınma, başlama. Bak ne güzel etraf. Ne güzel gece, bak. Söndür şu ışığı... »

Aylâ ışığı söndürdü. Metin radyoyu açtı, arandı çatır çutur, dünyanın bir sürü yerinin, çeşit çeşit sesleri koştu.

—« Ah bak bu ne güzel, dur Metin... »

İtalya. Meşhur gece radyosu. Parça, sahiden güzel. Dinledi Metin. Aylâ sokuldu, sarıldı ona. Şarkı İtalyanca değil, İngilizce. Çok güzel. « Rosemary blue ».

—« Sevdim bunu. »

—« Bu bizim şarkımız olsun Metin. »

Sonra Aznavur başladı. « Mourir d'aimer. »

—« Metin, bu da güzel. Bu da çok güzel... »

Metin başını salladı.

Bir deli dansı başladı, tepinen.

—« İşte buna dayanamam. »

Metin düğmeyi çevirdi.

Birden bir keman sesi, hüneriyle de övünen, orkestraya kafa tutan, kıvrak ateşli, aşk dolu, sıcak...

Metin güldü :

—« Bak ne buldum. Wieniawsky Konçertosu. Heifetz çalıyor, bahse girerim. Romantik müziğin sulusu. »

Aylâ kulak verdi, dinledi.

—« Ama sevdim bunu Metin. »

—« Sana dün akşamkinden güzel geldi, değil mi? Koca Corelli, neredesin? »

—« Bilmem... Ama ben bunu beğendim. »

—« Daha bu birinci kısmı... Allahtan, kısacık konçerto. Güzeldir, çarpıcı, sıcak. Derin değilse bile, doğru çekici. İç gıcıklayıcı. Ama çok sulu romantik, hâlâ bak... »

—« Yalnız... »

—« Evet? »

—« Yalnız, ikinci kısmı var, geliyor işte şimdi, o da sulu çok melodili, fakat cidden çok güzel bir lâf... Gövde aşkının en iyi söylenişi! Romanza... Romans, yâni, başlıyor bak, şimdi, birazdan... »

Aylâ, daha bir sokuluyor Metine, sarılıyor iki koluyla sıkı sıkı, yüzünü ona doğru ka'dırıyor :

—« Sen ne çok şey biliyorsun! » Diyor.

Bir an susuyor: « Metin ne olursa olsun kesme saçlarını, söz verdin bana! »

—« Pekiy. »

—« Bir söz daha verdin, hatırlıyor musun? »

—« O da neydi? »

—« Hani şu göğsündeki tüylerini hiç kimseye... benden başka... »

Aylâ, başını yaslıyor Metinin göğsüne.

—« İyi, tamam. » Diyor Metin. « Söz verdim mi,

tutarım. Mâdem vermişim, oldu bu iş. İkisi de kabul. Şimdi dinle bak, Romans başladı bile, kulak ver. »

Aylânın başı, Metnin göğsünde. Hoş kokan bir kadın kafası, orada. Romans çalıyor, Romans güzel, aşk dolu. Aylâ, daha sıkı kavırıyor Metni. Metin, göğsündeki kafaya, tepeden bakıyor.

Bir tuhaf yadırgayış var gözlerinde.

Yüzü belli olmayan bu kafa, kimin? Kim bu? Kim'lerden hangisi? Neden... Nerede?... Niye?

Ne çok zaman var Wieniawsky'yi dinlemeyeli, radyoda rastladı mı hemen düğmeyi çevireli, ne çok zaman! Bu işte, bir bu Romans, bir de Chausson'un poemi.. Allah kahretsin, ikisi de başka başka, ama aynı enayilik! Metin, onsekiz yaşında, kolej talebesi daha, böyle bir kafa kucağında, bir genç kız... Her buluşmada, bunları çalarlar, hem de kaç defa, üst üste. Kız ayrılırken, hep ağlar. Metin dayanamaz, acır. Sonu: İlk evliliği. Bir felâket, yedi sene. Anlaşmamak, ömür törpüsü... Duygusuz duvar, sinsi testere, yalan dolabı, tam yedi sene!

İki çocuk için, sık diş'ni, sık oğlum! Netice: Sıfır. Boşuna geçen yıllar. Yedi tane. Sonuç - 7, - (7 x 365), - (7 x 365 x 24), - (7 x 365 x 24 x 60)!

Sacmalama be. Sonuç, ne sonucu? İki çocuk Ankara'da. Genç kızsâ, olmuş tumbul teyze!

—« Çok güzel! » Divor, kaldırıyor başını Aylâ.

Romans geçmiş, fina' başlamış, deli-dolu gıygıylıyor, cambaz hünerini gösteriyor! « Ah serseri Paganini! Ve onun, bu olmaz olası taklidi! »

Metin düğmeyi kanatıyor.

Bir sessizlik. Tuhaf, uzun. Yol bomboş... Çamlar, ayışığı. Karanlık, serin...

Sımsıkı sarılmış Aylâ. Üşümüş mü? Tir tir titriyor.

Başını daha çok kaldırıyor :

—« Metin, bir kere öper misin beni? »

Bir zemberek bosanıyor, ayılıyor Metin, eğiliyor, sarılıyor Aylâ'ya. Doğuştan yüklenilmiş bir sorumluluk

mu, her kadını en yükseğe, en mutluya erdirtme, boy-nunun borcu mu?

Düşünceler birbirini kovalıyor : « Mecbur musun? Sana verilen az bulunur bir şeysel, onu parçalayıp sun-maya, her isteyene dağıtmaya, en boş gelenleri bile dol-durup doldurup taşırmaya, en aç ağızla yaklaşanı do-yurup doyurup kaçırmaya zorunlu musun? Hayat bo-yu kurumadan, hattâ hep çağlayarak akacağını bilsen, görsen, bundan emin olsan bile, sen bir hayrat mısın yahu? Bir çeşme misin tükenmez? »

Kafası bir tuhaf söyleniyor, dudakları ayrı, bam-başka kelimelerde oynuyor. Bir an, poflayıp nefes alır-ken :

—« Bluzu çıkar, yeter, etek kalsın.. Bir de altın-dakini çıkar! »

Aylânın elleri, Metnin sırtında, ensesinde, kuca-ğında kıpırdıyor, şaşkın duruyor, yokluyor :

—« Sen hep böyle hazır mısın... Ne biçim adam-sın Metin! Her zaman, hep böyle hazır... »

—« Arkaya geçelim... » Diyor Metin. « Biraz daha rahat orası. Dışarı çıkmak istemem... Kimse yok ama, gene de bir gelen olabilir. »

Geçiyorlar arkaya.

—« Bluzu çıkar, yeter. Etek kalsın üzerinde. N'olur n'olmaz... Bir gelen olursa, geçiriverirsin bluzu sırtı-na... Bir de şu içindikileri çıkar. »

Elleri çoktan tutmuş, kavramış... Aylâ inlemeye başlıyor. Metnin dediklerini zar zor çıkarıp, hemen boşanıyor. Zangır zangır da titriyor.

—« Metin! » Diyor... Metin. Metin. Senin yanında ben de hep hazırım. Hiç böyle olmamıştım hayatımda... Bana parmağının ucuyla değsen yetiyor. Saçımın bir teline, omuzuma, nereme değersen değ, yetiyor! Hep hazırım yanında... Ah hiç de doyamıyorum sana... »

Otomobil Mercedes ama, ne olursa olsun bir ara-ba, kapalı, saçtan, bir konserva kutu, dar, rahatsız, uygunsuz.

Aylâ ile Metin, deli gibi. Yol bomboş karanlık, bakan yok, geçen yok, ay bile...

Elleriyle, dilleriyle, en acayip, zor durumlar... Bazan beraber, bazan ayrı ayrı, kâh biri birini, kâh biri ötekini severek, öperek, okşayarak, kıvranmaktan, bükülmekten boyunları, kolları ağrıyarak, sevişiyorlar kudurmuşçasına hızlı...

Bir ara Aylâ, nefes nefese :

—« Dur, kucağına çıkayım gene! » Diyor.

Kurulup oturuyor, dönüyor, kıvranıyor, ön tarafa doğru sarkmış uzanmış, iki eliyle direksiyonu yakalıyor, arabayı kullanacak sanki.

Otomobil patikada, bir taşlı yolda gidiyor gibi sıcıyor, sarsılıyor.

Sıyrılmış plili etek, bir paraşüt olmuş, yayılmış. Önünde soluk beyaz açılmış, geniş kalçalara bakıyor Metin.

Hareketleriyle kendini onlara kaptırmış, durmuyor, işini, sorumluluğunu iyi biliyor. Sonuna dek... Tekrar tekrar...

Kafası ayrı çalışıyor.

Her şeyle alay edercesine, aldığı zevkin bile çok üzerinde çalışıyor kafası. Dışarda ay, çamlar, bir büyük sessizlik ve orada, o ap-ak ağarmış yolun kenarında bir otomobil, bir Mercedes 220... Ve içinde...

Ne anlamsız. Ne gereksiz... NEDEN?

Kalçalar sıcak, alev alev, terli, ıslak, çıldırmış, soluk beyaz ve geniş... Oysa bir ecnebî kızının - çoğunlukla - daracık olurdu, çocuk gibi!

Ama o veya bu... Neden o? Neden bu?

Metin zevk alıyor. Zevk almamasına imkân yok. Hem de çok zevk alıyor. « Bu Aylâ, gerçek bir kadın. İyi. Çok iyi! »

Gene de içinden gülüyor, önündeki kalçalara, yerin rahatsızlığına, darlığına, acayıplığına bakıyor... Gülüyor orada, o halde. İyi ki Aylânın sırtı dönük. Görmüyor. Durmadan inliyor, bağıırıyor sadece...

Metin kendini kaptırmış, gülüyor, bakıyor, çok da

zevk alıyor ama, yaptıklarını bir de dıştan görüyor, ağaç gözüyle, ay gözüyle... Ne tuhaf! Orada, otomobilin içinde, öyle rahatsız, gövde tokuşturur gibi bir hal...

Gövde tokuşturmak? Tok... Tok!

Bunu kaplumbağalar yapar... Kaplumbağalar bunu böyle yapmağa mecburdur... Gelip gelip, vururlar kabuklarını... Onlar için, bu bir zorunluluk. Ne yap-sınlar? Böyle bir zorunluluk, bir yerde daha... Ha ha ha! Ne komik... Evet bir kere daha, bu kadar acayip... Rahatsız... Sırf iş olsun diye... Hem bundan çok daha zordu o durum! « Olur mu olur? Neden olmasın.. Ha... Ha... Ha! Ne komikti ya! Tüpler, tok tok vuruyordu taşlara... Maskelerden, regülâtörlerden öpüşemiyorduk da... Eelbiselerin altı yoktu bereket... Kuyrukları çözmüş girişmiştik. İtalyan kızın kolundaki derinlik saati, onbeş metre gösteriyordu, benimki ondört buçuk... Önce, saatlerin biri bozuk sandım... Kızın tüpleri, daha çok vuruyordu dibe... Kız altta olunca elli santim fark normal yahu dedim kendi kendime... Ne biçim iş! Çabucak azaldı havalar tüplerde, soluk soluğa.. Sonunda rezerva kollarını bile çektikti... Ya kızın sarı bikinisini bulana kadar, sulara kaptırmış giden o sarı bikiniyi nasıl aramıştık, her taşın dibini elliye elliye... Bulmadan nasıl çıkarsın yukarı? Adam yukarda, taşın üzerinde oturmuş bekliyor, kız çıksın diye!... Ne demişti, biz en sonunda çıkınca :

« Hep aynı yerde kaynattınız, fokurdattınız. Çok mu balık vardı... Ama hani ya. Hiç balık getirmemiş-siniz! »

Akdeniz güneşinin vurduğu bütün ülkelerin ortak huyu, tembellik, bir de çabuk yalan söyleme alışkan-lığıyla nasıl da hemencecik cevaplamıştı hınzır : « Ba-lığa bakmadık... Bir büyük anfor bulduk, kayaların arasına sıkışmış... Çok uğraştık ama söküp çıkarama-dık. Yazık oldu. Görecektin... Sen de aşağı inebilseydin görecektin, ne güzeldi! »

İçin için gülüyordu Metin... Hâlâ çırpınan, beyaz, geniş kalçalara baktı.

« Her şey saçma! » Dedi kendi kendine. « Her şey. Bütün olanlar komik, acı ve saçma! Hiç bir şeyin anlamı yok. Ölüm'le sevgiden başka... Gerçek, sade onlar. Ölüm? Nasılsa tanıyacağım onu... Sevgi? Onu tabiatta buldum sadece. Hiç bir kadında rastlamadığım, ummaktan, aramaktan bıktığım gerçek sevgi. Unutmak, düşünmemek ise, ancak balık avlarken mümkün. Şu kafayı durdurabilmek, ancak avda mümkün. Tamam mı? Gerisi boş. Hepsi bu kadar. Ne dersen de, yarın vuracağım o orfozu! »

Birden durdu her şey. Kırıp döken bir büyük boranın, son bir esişle yükselip, boşanışı ve birdenbire kalışı! Bir son dalga, kabarıp gelip patlayan ve en ufak dağılmış serilen, sularla gelen, ölüme mahkûm bir sürü küçük hayvancık, çorak kumların üzerinde kuruyacak, orada kalacak hep bitmiş tükenmiş...

Bir son çığlık, bir oflayış, son bir nefes, bir küçük ölüm, devrilen gövdenin sönüşü. Hepsi bu işte, daha n'olacak?

Aylâ kıpırtısız kaldı. Solukları bile kesildi. Metin düzeldi, toplandı. Dürttü onu da, çekti aldı, yanına oturttu, giyinmesine yardım etti. Bluzu. Boncuk kol-yeyi bile geçirdi.

—« Hadi şimdi ön tarafa... Bir gayret, toparlan, burada kalacak hâlimiz yok ya! »

—« Öldüm bittim, mafoldum Metin. Kıpırdayacak hâlim kalmadı. N'olur bırak bir nefes alayım... »

Metin kapıları açtı, yardım etti. Öne geçip oturdular.

Aylâ arandı sağda solda... elleri titrek değil sarsak.

—« Şimdi bir de sigara mı Aylâ? »

—« N'olur bırak biraz içeyim. Bir kaç nefes... Ka-

famı toplayım bir parça... Bu halde nasıl araba kullanırım?»

Camları indirdiler.

Serin, taze, bembeyaz bir hava, sigaranın soluk mavi dumanıyla itişti bir süre.

Aylâ çabucak söndürdü, izmariti iyice bastıra bastıra. Küllüğe soktu. Saçlarını elleriyle bir düzeltti, ışığı yaktı, aynada kendine baktı.

—« Aman Allahım! » Dedi. « Ne haldeyim... Annem beni bu halde görse, tanımaz vallahi! Hiç görmeyim bu suratı, daha iyi! »

Çabucak ışığı söndürdü.

—« Memnun değil misin? » Diye güldü Metin.

Aylâ da güldü :

—« Memnunum! Teşekkür de edeyim mi, ha? »

Eliyle Metnin kolunu sıktı. Bir an tuttu, sonra yapacak başka şey kalmadığını anlamış gibi birden çekti elini, kontağı açtı, çalıştırdı, yola çıkardı arabayı, direksiyona sarıldı, gözleri ilerde, yolun ışığıyla aydınlanan yüzü çatık, gamzesiz ağzı büzülmüş bir çizgi, gazladı. Çok değil, 70-80. Ama altına da düşmeden, Gökovayı yakınlayınca başlayan bir kaç virajı bile hız kesmeden dönerek, okaliptüs ağaçlarının, gece daha bir tuhaf, daha bir büyük, daha bir güzel görünerek üzerine eğildikleri, iki yanda, ağarmış gövdeleriyle sıralandıkları o upuzun, dümdüz, tavanı dal-yaprak, canlı bir tünel misali yolu da hep aynı aceleyle geçti.

Hemen hemen hiç konuşmadılar.

Yalnız « Halilin kahvenin » oralarda, Metin.

—« Bak burasıydı Halilin yeri Aylâ! » Deyince, gaz kesti, ağırladı, durdu, boşa aldı.

Marmaris yönünde kalmış gibi, tam tepeden az batıya yatmış ay, bütün Gökovayı, dağları, uzakta denizi, sahili, Halilin küçük, beyaz gecekondu kahvesini, aynı kıpırtısız aydınlıkla ağartıyordu.

Yalnız dere, tek canlı o besbelli. Yana döne parlayarak, çakarak, bir orada, bir burada, kamışların, sazların birbirine karışmış, nefessiz dikilen açık renkli

hafif duvarının arasında, yolunu sürdürüyordu, serin ve uyanık.

—« Ayrılıyor muyuz? » Dedi Aylâ.

Başını eğdi Metin. Ses etmedi bir an. Sonra etrafı gösterdi :

—« Bak Aylâ! » Dedi. «Bak ne güzel her taraf. Ne güzel değil mi buraları? Ne güzel değil mi yaşamak? »

Aylâ elini, onun saçlarına sürdü. Dışardan vuran aydınlık, Metnin yüzünde ışıyordu. bir sevinç, bir sevgi, bir dostluk gibi... - Ya da hepsi eş-.

—« Ya sen? Biliyor musun Metin, ya sen ne kadar güzelsin? Sana baktıkça, içimden bir şeyler kopuyor... fışkırıyor sanıyorum! »

Aylâya döndü Metin. Gözlerini dikti :

—« Sen de güzelsin Aylâ. Sen de çok güzelsin. Biliyor musun? Çok değişik. Çok güzel... Bugüne kadar gördüklerimden bambaşka... Güzelsin Aylâ. »

—« Sâhi mi? Senden bunu duymayı ne çok istedim. Başkaları söyledi belki daha önce ama, aldırırmıştım. Senden bunu duymayı çok istedim. Çok bekledim. Biliyor musun ki, bunu bana, şimdi, burada, daha ilk defa söylüyorsun. »

Metin şaşırmış, etkilenmiş gibiydi :

—« İlk defa mı söylüyorum? Ama ben seni, ilk gördüğümde de güzel, değişik buldum, doğrusu! »

—« Hem de değişik?... Değişik güzel diyorsun ha Metin? »

—« Evet, öyle. »

—« Metin, sana teşekkür ederim. Her şey için. Her şey için. Teşekkür ederim... Beni cidden çok mutlu ettin. »

Aylâ, Metnin elini tuttu, kaldırdı, yüzüne sürdü ve öptü.

Metin onu, göğsüne çekti.

Bastırdı. Ağlamasını -şayet ağlıyorsa, ağlıyacaksa -görmek istemiyordu. En dayanamadığı şeydi, bir kadının, sessiz, öyle pıtır pıtır ağlaması... O yanaklardan süzülen yaşlar, parıl parıl, bir tuhaf kokulu sanki...

Göğsüne bastırıldı. Sıkı sıkı. Bir süre. Eğildi, tepesini öptü. Saçlar gürdü, simsiyahtı, ayışığında çok koyu mavi. Tıpkı gece, derin denizlerin dipleri belirsiz suları gibi parlıyordu.

Sonra, küçücük çenesinden tuttu kaldırdı yüzünü. Bir an birbirlerine baktılar.

—« Bu son, değil mi? » Dedi Aylâ. « Ayrılıyoruz. Bu son. »

Metin gülümsüyordu. Aylâyı hâlâ çenesinden tutuyordu. Öbür elini de getirdi, avuçladı yüzünü. Koca gözler, avucunda yuvarlandılar sanki...

—« Haklısın! » Dedi Aylâ. « Haklısın. En iyisi bu... Zaten, ne olabilir başka, bizim aramızda? Haklısın. En iyisi. Hadi öp beni artık. »

Uzun uzun öptü onu Metin.

İnledi Aylâ. Az kalsın yeniden başlayacaklardı. Son anda itti Metini, kurtardı kendini, vites koluna sarıldı, araba atıldı ileri.

O hızla gelip vardılar aşağı, kayıkların beklediği iskeleye, rıhtıma yakın, o otopark gibi yere.

« Uzun-belli » orada. Durdular yanında.

İsmet, kayıkta değil cipte uyumuş. Belli, tavşan uykusu, kulağı kırıste. Onlarla beraber, aynı anda dışarı fırladı.

—« Ah Abi... Ah Abi! »

—« Ne var? Ne oldu İsmet? »

—« Abi, geldiniz mi... Ne çok geciktiniz Abi! »

—« Ne var İsmet, n'oluyorsun? »

—« Abi, sabah oldu nerdeyse, bu kadar geç kalıncır mı? »

—« İsmet n'oluyor canım? Yapılmadı mı şaft? »

—« Yapıldı canım... O iş tamam. Ama çok geç kaldın Abi... Yâni ben böyle olacağını bileydim... Yarın gene uykusuz dalış... »

Aylâ sokuldu :

—« Haklısın İsmet efendi ama, kabahat bende. Ben bırakmadım Metin beyi... Neyse, artık gidiyorum... » Sesi titriyordu.

Metin ona baktı :

—« Yalnız başına gidebilecek misin Aylâ, taa Marmarise kadar, bu saatte? »

Aylâ gülüyordu, basbayağı :

—« Giderim elbette. Sen beni ne sanıyorsun? Çok mu zayıf sanıyorsun beni? Ben nelere dayanmışım Metin. Kim sanıyorsun sen beni! »

Elini uzattı.

—« Eh artık... Hadi Allahâısmarladık İsmet efendi. »

Önce onun elini sıktı. Sonra Metine döndü. Kıvrak, neşeliydi sesi :

—« Allahâısmarladık Metin bey. »

Uzun, ama gene de kısa, kuru bir el sıkıştıydı bu, kollar ileri uzanmış, gövdeler çekingen, geri.

Mercedesin kapısını açtı Metin. Aylâ girdi oturdu, kontağı çevirdi.

Metin, yan cama doğru eğdi başını :

—« Güle güle Aylâ! Güle güle! »

Aylânın sesi, bu kez mırıldanır gibi çıktı, zor duyulan bir ses :

—« Allahâısmarladık Metin... Teşekkür ederim her şey için. Seni hiç unutmayacağım. »

Sonra çarçabuk vitesine geçirdi bir bir ardına, kopu oradan, fırladı, uzaklaşıverdi hemen.

Gittikçe küçülen ve sonra, bayırın üstündeki dönemeçte kayboluveren stop lâmbalarının kırmızı ışığına baktı Metin. Anlamadığı bir sevinç kaplıyordu yüreğini, bir baygınlıktan, ya da korkulu rüyadan uyanış; kurtuluş, ağırca bir yükten...

Özgürlüğün havasını, derin derin içine çekti.

—« Oh! » Dedi. « Hava güzel yarın be! Hadi İsmet, davran gidelim. Haklısın, sabah yakınladı yahu... Neyse gidelim. Hadi yürü. »

—« Abi, dalacak mısın yarın? O nâlet canavara dalacak mısın? »

—« Tabii be İsmet... Neden dalmayayım? Hem de sabah erken erken, önce parça balığa dalacağım... Bak-sana yarın satılık malımız yok. Önce biraz balık yap-

rim... Sonra da vakti gelince... Ona! O büyük orfoza... Göreceksin, yarın artık tamam bu iş! »

—« Abi yorgunsun, bir gün derken iki gün uyumadın. Ben böyle olacağını bileydim... İki gün, üst üste uykusuz, yorgun... »

—« Öğleyin uyudum bugün İsmet... »

—« Ya beş dakika, ya on! Ben seni bilirim Abi. »

—« Yahu, sen benim dadım mısın? Yeter be! Sık-tın artık. Yürü, istersen de kal. Ben gidiyorum. »

Metin hızlı hızlı yürüdü. İsmet bir an kalakaldı, sonra sekerek, iyice topallıyarak koştu gitti sıçraya sıçraya... Yetiştii, elini tuttu Metnin. Durdu, döndü, hayretle ona baktı Metin.

—« Abi, yarın dalıyor musun? »

—« Evet. »

—« Mutlaka mı? »

—« Evet. »

—« Eh, ben yapacağımı yaptım. Ama böyle olacağını bileydim. Abi, dinle şimdi beni. »

—« Ne var İsmet? »

—« Abi, gönlümde bu yükü dayanamam. Zaten çok zorluk çektim söylerken... »

—« Ne var, ne diyorsun İsmet? »

—« Sana yalan söyledim Abi. »

—« Yalan mı? Sen mi? Sen bana mı yalan söyledin? Sen mi bana? »

—« Dur dinle bir dakika. Bilirim ne kadar kızarsın yalana, yalan söyleyene. En bir nefret ettiğin şey, biliyorum. İşte ben sana yalan söyledim. Senin iyiliğin için, ama olmadı. Üstelik, daha bile kötü oldu. « Abi, bak kızarsan da kız bana. Şaft'ın hiç bir şeyciği yoktu! »

—« Ne? » Dedi Metin. « Ne? »

Katıldı kaldı.

—« Yorgun argın dalmayasın istedim. Korkuyorum o hayvandan. Ben bu hâle nasıl geldim. Senin iyiliğin için... Bırak şu nâleti, buralarda eğlendiğimiz yetişir... Bırak kaçalım desem, biliyorum dinlemezsin.

Bırakmazsın. İnat ettin bir kere buna, büyüledi namussuz hayvan seni. Ama bâri yorgun, uykusuz dalmayasın istedim. Yalan söyledim. Ama olmadı. Daha da kötü oldu. Şimdi iki günlük yorgunluk!»

Metin dalmıştı. Zor konuştu :

—« Pekiy, sen motoru söküp dağıtmadın mı? »

—« Dağıttım be Abi. Zor mu? »

—« Şaft'ın hiç mi bir şeyi yoktu.? »

—« Yoktu Abi, yalan söyledim. »

—« Sen ha? Bana yalan söyledin ha? »

—« Evet Abi, yaptım bir kere, senin iyiliğin için Abi. Affet. »

—« Bunu nasıl yaparsın İsmet? Bana nasıl yalan söylersin? Ben sana güveniyordum. Sana inanıyordum, biliyorsun. »

—« Gene inan, gene güven! Affet Abi, yanlış yaptım. »

Metin, başını sallıyordu.

—« Demek sen de bana yalan söyledin ha? Sen de... »

Bir ara durdu, bir şey hatırlamış gibi :

—« Pekiy, anlamadığım bir nokta var. Sen bana dedindi ki, orada, biz Halilin kahvede otururken, ciple geldin, şaft bozuk, ucu kesti kesecek, iyice yemiş... İnanmazsan, nah gel de bak, şaft burada, cipte, dedin. Ya ben kalkıp baksaydım. Şaft cipte değil miydi? »

—« Cipteydi... »

—« Peki, ucu sağlam değil miydi, bakınca anlamayacak mıydım? Ya kalkıp da baksaydım? »

İsmet, kafasını önce eğdi, sonra kaldırdı dimdik :

—« Abi, sen öyle şey yapmazsın. Ben seni tanı mıyım, bilmiyor muyum ki, kalkıp bakmazsın. Tenezzül etmezsin sen buna. Küçüklük sayarsın şüphe etmeyi, birinden, bir sözden. Hiç ihtimal vermezsin buna. Herkesi kendin gibi sanırsın. Kim ne derse inanırsın. Seni aldatmaktan kolay ne var? En bir aptal bile aldatır seni! Bırak, kendin yalan söylemezsin.. Başkasının söyleyebileceğine, sen « yalan »a inanmazsın! »

III

ÖBÜR GÜNLER

Üç gün hiç çıkmadı orfoz.

Tam üç gün, hiç görünmedi.

Aklını oynatacaktı Metin.

İlk gün, yorgun falan «boşversene», bir sürü balık yaptı önce. Saatlerce daldı çıktı, sandık ağız ağıza yüklendi.

En sonunda, tam vaktinde, hava-deniz-güneş uygun, her şey tamam, beli boş, kayık alesta az geride... Geldi, tereddütsüz, emin, taşın üzerine geldi.

Eyvah!

Balık yok.

Mağaranın önü, o paslı açıklık bomboş duruyor. Bir kaç ot lahozu ufacık, parmak kadar... Sırtları çizgi çizgi, siyah-yeşil, orda sinekleniyorlar öyle... Bir de deniz yıldızı kıpkırmızı yerde, tam deliğin ağzında yatıp kalmış. Allah bilir, nereden türemiş?

Gözlerine inanmadı, kayığa demir attırdı, saatlerce hep bekledi, yirmi dakikada bir dalıp dalıp, baktı Metin, çıkmış mı hayvan.

Orfoz çıkmadı o gün, en sonunda hava aldı, iyiden iyiye sertledi, kayık demir üzerinde kafadan dalmağa, dalgaların şarlayıp kırılan sırtlarından köpük köpük su kapmağa başladı.

Dönmeden önce, çaresiz, dalgalara karşı öyle, bir yükselip, bir çökerek, bir dağ tepesi, bir kuyu, zorlana zorlana, tüm gücüyle palet sallayıp, sırtında patlayan sularla boğuşa boğuşa gitti taşın üstüne vardı, daldı. Daldı çıktı bir kaç sefer. Koca kayayı, mağarayı, deliğin ağzını, her yanı yokladı, ışık sıktı, içeri baktı.

Balık y o k .

Balık hiç yok görünürde.

Taşın altı, o koca oyuk, bir açık tünel, durgun kıpırtısız cansız, bulantısız, bomboş. Mercanlar, plaka bitkiler duvarlarına yapışmış öyle renk renk parlıyor sade...

Dibi belirsiz bir yokluk.

Puflayarak en son çıkışında yukarı, artık gerçekten yorgun huzursuz, bir ağırlık yüreğinde, bir kuşku beyninde çöreklenen : « Nasıl durur o yıldız yerde, orada, bir kuyruk vursa balık savurur atar onu bir yana... Yoksa hiç çıkmamış mı balık? Ya da çıkıp gitmiş... Kimbilir? Eyvah! Belki gitmiş, savuşmuş başka bir tarafa... Dönüp gelmemiş bir daha... Bir daha hiç uğramamış bu taş? Olur mu? Olur. Neden olmasın?... Hayır olamaz.. Olamaz. Olamaz. Bu balık böyle gidemez. Onun mekânı burası. Bırakıp savuşamaz. İçerde. Mutlaka içerde. Ya içerde, çıkmıyor. Neden acaba? Ya da dönüp gelecektir muhakkak. Hay Allah kahretsin bu işil »

Ağzı tuzlu, köpüklü, acı, savuruyor tüfeği-gözlüğü kayıktan içeri Metin. İkinci gün de sonuç aynı. Hava alana kadar beklemiş, dalmış dalmış çıkmış. gebermiş, aranmış taranmış, bakmış. Kaya suskun. Cansız. Boş. Mağara cevapsız.

Balık y o k .

Balık yok görünürde. Hiç bir yerde.

O namussuz yıldız, hâlâ deliğin dibinde. Kıpırtımızı beş parmak sanki, üzerine dalınca, adamın alnını karışlıyor, « Nah sana! Nah sana! » Diyor.

Metin, daha kayığa çıkmadan boşanıyor, ağzı binbir küfürle köpürmüş gibi... Öyle ya, ikinci gün, balık yok gene. N'oldu hayvan, kimbilir nerede?

—« Ah İsmet! Ah İsmet! Ne diyeyim ben sana... Gördün mü yaptığın işi? O gün beni daldırmadın... Marifet yaptın, iyi bok yedin... Yok ulan, yok işte hayvan! O gün n'olduysa oldu. Boş boşuna bekledi beni... N'olduysa oldu o gün be! Yuh be... Ulan İsmet, beğendin mi yaptığını... Bir hafta, her gün çıkan balık... Her gün aynı saatte, vakitte... Yok işte şimdi. İki gündür yok, gelmedi. Hay Allah kahretsin bu işi! »

İsmet suskun, dikiliyor. Demirli kayık, baştan savruntu kapıyor... O da, sandal gibi duygusuz, sessiz, suratı tahtalaşmış, kavruk, çatkın, dinliyor Metini; yüzünü, gözünü kaçırmıyor, sağnak sağnak, tükrük tükrük, avaz avaz bağırın bu boradan!...

En sonunda, bir ara, Metin kayığa çıkmış oturmuş. Oturması bile küfür... Susması çok daha fena!

İsmet başta, eğilmiş demir alıyor. Dayanamıyor sanki denize, oraya, aşağılara söyleniyormuş gibi :

—« Ulan! » Diyor. « Nâlet hayvan... Ulan bir gün gelmedik de, darıldın mı? Kızdın mı ulan? Sana yazılı sözümüz mü vardı? Niye çıkmıyorsun? Görünmüyorsun? Naz mı ediyorsun, darıldın mı ulan? Allahın belâsı nâlet hayvan! »

Orfoz darılmış mıydı sahiden?

Üçüncü gün de çıkmadı.

O gün, iki önceki günün balığını sabah erken erken satıp geldiler. Gökovadan, başka hiç bir dalış yapmadan, belki huyunu değiştirdi, başka başka zamanlarda çıkıyor diye, esas vaktinden evvel, dosdoğru geldiler, demirlediler taşın alt tarafına.

Erkenden başladı Metin. Yüzüp gelip gelip bakıyordu. Yarım saatte, yirmi dakikada bir. Balık yok. Dönüyordu kayığa.

Ürkütmiyeyim diye, önceleri dalmıyordu. Balığın çıkma zamanı gelip geçince, gene de görünmeyince hayvan, başladı tekrar dalmaya, en az otuz kırk dalış yaptı.

Balık y o k .

Mağaranın ağzı b o ş .

Yalnız, yıldız da yok orada. Gitmiş... Bir de, koca taşın en arkalarında, çok uzakta, o güne kadar hiç farketmediği daracık, iki-üç parmaklık bir çatlak, bir kadın elinin zorlukla sığabileceği bir delik keşfetti son dalışında, yorgun, bitkin... Oradan ışık sıkmaya çalıştı içeri, ama ışığı içeri tutunca, oyuk o kadar küçüktü ki, üstelik yüzündeki maske de gelip dayanıyor, doğru dürüst bakamıyordu bile...

Zaten, hemen ağızda, tuhaf, kahverengi, mor, mercan, plaka yosunlar gibi bitkiler görünüyordu. Besbelli tıkalıydı bu yarık. Tâ içeri kadar gitmiyordu, derinliği yoktu.

Gene yorgun argın çıktı döndü kayığa.

Üçüncü günün akşamıydı.

Hava almıştı gene. Kaç günün uykusuzluğuna - geceleri balığı düşünmüş, içi azıcık geçer gibi olsa, hayvan rüyalarına girmiş, hemen hemen hiç uyuyamamıştı. - bir de kötümserlik binmişti. Umudu azalmıştı iyiden iyiye. Hele bu üçüncü gün, sabahtan akşama kadar bekleyip, balığı gene görmedikten sonra hiç umudu kalmamıştı. Dalgındı. Bağırmıyordu artık.

—« Yok, gene yok! » Dedi İsmet. « İsmet, bir şey oldu bu hayvana. Ortalarda yok. Namı nişanı yok. Görünmüyor. Gelmiyor. İsmet korkarım, bu hayvan hiç gelmeyecek bir daha... Hiç göremeyeceğim onu... Bu hayvan... Bu hayvan gitmiş İsmet... Gitti. Gitti bu orfoz. »

Demiri aldı içeri, İsmet. Kayık hemen yanladı, sularla gitmeye başladı, aşağı...

Makinaya geçip çalıştırmak, tekneyi düzeltmek için, acele etmedi İsmet. Metnin yanında durdu.

Metin, kendi kendine söyleniyordu :

—« Üç gün hiç çıkmadı... Üç gün, hiç görünmedi. İmkânı yok. Ah Allahım Ah! Eyvah! Gitti bu hayvan, gitti! »

Elini onun omuzuna koydu İsmet :

—« Biz de gidelim Metin Abi. »

Metin, anlamamış gibi kaldırdı başını... Baktı :

—« Hı? Ne diyorsun İsmet. »

—« Biz de gidelim artık diyorum... Bırakalım buraları, gidelim. Mâdem bu balık da gitmiş.. Nâlet olsun. Balık mı yok, koca denizde? Çok eğlendik buralarda. Burada mı kışlayacağız? Tirandilin altı, sakal bağladı neredeyse... Biz de kaçalım artık. Basıp körfez yukarı çıkalım. Bırakalım artık. Biz de gidelim. »

—« Gitmek mi? Delirdin mi sen? Neler söylüyorsun? Bırakmak gitmek mi? »

—« Abi, ne yapacağız yâni. Yok işte. Çıkmıyor bu meret... Kimbilir nereye savuştu cenabet... Balık bu be Abi... Kanatlı kuş! Canı nereye çekerse. oraya gider... Demirli mi bu?... Sittirdi gitti namussuz... Koy-ver yakasını... Kimbilir nereye savuştu... »

Metin, tane tane konuştu :

—« Onun yeri burası. Orfoz bu. Akya değil. Onun mekânı burası. Ölmediyse burada o. Ya çıkacak, içerde duruyor, inat ediyor... Ya da gitti, geziyor, ama mutlaka gelecek. İnanamıyorum temelli yok olduğuna... »

—« Abi, dinle beni, hayır etmez artık bu balık bize. Bunca gün, bu kadar dalış! Bekleyen, arayan, yok diyen sensin. Ben de diyorum ki, ne boşuna inat ediyoruz? Bırakalım. Kurudu mu denizler? Kıran mı girdi orfozun tohumuna? Balık mı yok başka? Ne orfozlar var, ne deliklerde, ne iri lahozlar, bizi bekleyen... Bizim bilmediğimiz ne balıklar! Sittir et şu aksi nâleti, gidelim biz de... »

—« Gitmem. » Dedi Metin, kısaca. « Bir yere gitmem daha. »

—« Abi, seni hiç böyle görmedim. Yâni kusura bakma, istersen kız, ne dersen de bana. Senin lâfın dokunmaz bana, Metin Abi. Büyüledi mi bu balık seni be? Sen hiç bir şeyin üstüne, böyle düzmezsin. « Gide-ne güle güle » diyen sen değil misin? Hiç bir şeye hırs bağlamazsın sen... Seni hiç böyle görmedim. Ne bu sevdâ? Ne bu tutku? Kaç gündür buralarda tutsak olduk be Abi... Sen, bir balığa esir olacak adam mısın? Esir aldı bu hayvan seni, esir! Anlıyor musun Abi,

uyan, kendine gel, davran. Kurtar kendini, gidelim buradan.»

Yandan aldığı dalgalarla kayık o kadar çok sallanıyordu ki, bütün alışkanlığına rağmen devrildi İsmet Metnin üzerine, omuzuna tutundu. Metin onu kaldırır gibi itti.

—«Daha gitmem!» Dedi. «Hiç bir yere kıpırdamam. O hayvan beni esir almadı. Kimse kolay kolay esir alamaz beni. Ama kafama koydum, bekleyeceğim daha, sonuna kadar bekleyeceğim... Ve o hayvanı mutlaka vuracağım, göreceksin. Hadi git çalıştır motoru, iyice aykırladık, şu hâle bak. Hadi çalıştır, dönelim.»

Döndüler. Yemek yediler. O gece Metni büsbütün uyku tutmadı. Aklında hep o en son bulduğu küçük delik vardı, taşın tâ öbür ucunda, en arkada.

O mercanlar, o renk renk plaka bitkiler hiç geçit vermiyor muydu? Hiç mi derinliği, ilgisi yoktu esas mağarayla o incecik yarığın? Öyle dolu, kapalı bir oyuk muydu sadece?

Fazla bakamamıştı, parmağıyla yoklamamıştı bile. Belki o kadarcıktı. Tıkalıydı. Delik bile değildi. «Hay Allah kahretsin be!»

Hiç uyku tutmadı Metni. Soyunmamıştı bile. Öyle uzanmıştı kamarasında. Kalktı. Kaç gecedir, plâk da çalmıyordu yemek sonraları. Suları durgun koy, tekne, sessiz bekliyordu. Metnin aklı orfozdaydı. Başka bir şey düşünemiyordu.

«İnanılır gibi değil! Nerede bu hayvan be?»

Kalktı, güverteye çıktı. Ayın bir ucu, azıcık yenmişti, tepelerin ardından, Sakar'ın sırtından yeni fırlıyor kurtuluyordu daha... Gecedен geceye gecikiyordu. Gene de çok büyüktü. Sihirli parmaklariyle dokunmuş, ortalığı uyandırmış, apaydınlık canlandırmıştı. Deniz, ada, tekne, güverte ağarmış, tir tir titiyorlardı.

Metin küçük kayığı çözdü. Atladı içine. Motoru hiç çalıştırmadan, kürekle Adaya geçti. Bastırdı çıktı.

Kafası uyuşmuş gibi, artık hiç bir şey düşünmüyordu. Yürürken, uyuduğundan daha çok dinleniyordu sanki, adımları çıtır çıtır. Ayışığını, kuru-kırık dalları, ufacık taşları eziyor, nereye gittiğini bilmeden, yapayalnız ilerliyordu.

Kumlar, bembeyaz parladı önünde... Ve çalılarının ardında ap-ak bir surat baktı, kaçmadı, çıktı geldi yanına, elini öper gibi kokladı, kalın dudakları kıpır kıpır ıslak, ekmek arıyor.

Metin, fazla irkilmedi, kendine geldi sadece... Ve ne zamandır, kaç gündür ilk defa güldü.

İlk defa güldü ve ilk defa, o kırmızı stop lâmbalarının küçülerek uzaklaşışını... ondan öncesini hatırladı. Hiç düşünmemişti üç gündür. Bunu farkedince, bir daha güldü.

Kumlara baktı. O geceyi hatırladı... Denizi.

« Kimbilir şimdi nerededir? Ne yapıyordur Aylâ? »

İlk karşılaşmaları, kadının ondan kaçır gibi davranışı, o mağrur ilgisiz tavrı... Sonra gece, güverteye çıkması...

« Basbayağı aranıyordu be! Amma numara... »

O bikini geldi aklına. « Amma maldı haa! »

Halilin kahve... « Ah İsmet, şaft bozuk ha! » Sonra Marmaris, bütün o gün...

Ayrıntıların çoğunu unutmuş, tam hatırlamıyor. « Amma da seviştiler annemle, hemen kaynaştılar! Ne dedi annem? Bu kızla evlenmelisin. Ha... ha... ha! Yahu annem, sahiden yaşılanıyor galiba!... Nereden çıkıyor bunları? Nasıl anlamış... Nereden tanımış hemen hanımefendi kızını? Yahu, daha ben bile bir şey bilmiyorum onun hakkında! »

Duraladı.

« Hiç bir şey bilmiyorum. Kimin nesidir? Ne yapar? Aslında bu kadın hiç bir şey anlatmadı bana kendinden... Ne tuhaf! Hiç tanımıyorum onu be! »

Birden aklına gelmiş gibi, elini arka cebine attı. Aynı pantolon. Çıkardı. Kırış kırış olmuş, kaç kere üstüne oturmuş... « Nah şu karta bak, adresi okuma-

dım bile... Bana ne yahu? »

Ayıışığında, kart beyaz. Kararsız elinde tutuyor Metin. Dikkatli baksa okuyabilir ama, n'olacak? Keçi hemen uzanıyor, kartı kapıyor dudaklariyle, ağzında hışır hışır çiğneyip, yutuyor.

Kahkahalarla gülüyor Metin.

—« Yaşsa ulan keçi! Şu sakalı değirmende ağartmamışsın be... Hiç olmazsa bir işe yaradı şu kâğıt... »

« Gidenin » yüzünü çizgilerini unutmuş bile. Gözlerini ne kadar açsa da doğru dürüst seçemiyor. Ama iki kocaman bakışıyle, Aylâ oraya gelmiş sanki...

« Aaay! » Diye bir çığlık atıyor, keçiye görmüş, örtünmeye uğraşıyor... « Kov şunu n'olur, istemiyorum... »

« İyi sevişiyordu, neme lâzım. Rastladığım en sıcak kadınlardan biriydi. İşin en gerçek tarafı bu! »

Aylâ saldırıyor, öpüyor, çırpınıyor, yalayıp yutuyor, sömürüyor, orada... Kalçaları, göğüsleri, şişmiş dudakları, açılmış ağzı dolmuş, ufluyor, boşalıyor, bağılıyor, ısıyor, emiyor...

Sonra, koluna sarılmış yolda, Marmariste... Sesi bal gibi :

« Sen hayatıma giren ikinci erkeksin! » Diyor. « Yat-tığım ikinci erkek. Aslında ilk.. Seninle duyduğumu, daha önce hiç duymadım. »

« Yaa! » Diye gülüyor Metin. « İkinciyim sadece ha? »

Aylâ, kalçaları bembeyaz, çığlık çığlığa sığıyor. Ter içinde, sırlıklam... Parmağının tersiyle siliyor ağzını, dudaklarına bal bulaşmış, akıyor...

« İkinciyim sadece ha? Amma mal! Amma numara... Yenir yutulur mu bu be! »

İsmet orada, Gökovada, stop lâmbaları savuşmuş, küçülmüş gitmiş, iki kırmızı... İsmet ne diyor?

« Abi, seni aldatmaktan kolay ne var? Herkesi kendin gibi sanırsın. Kim ne derse inanırsın... »

« Demek, sadece ikinciyim, ne iyi! »

« Oğlum, bu kadın bambaşka, kıymetini bil. Gözünü aç artık. Tam bir hanımefendi Aylâ... Bu kadınla evleneceksin. »

Keçi elinden çekiyor. Metin son bir gülüyor.

« Hadi be anne, sen ne diyorsun? Ben onu tanımıyorum bile. Tanıyacağım da yok. »

Birden o sevinç, yükten kurtuluş, sırtında bir hafiflik, uzaklaşan otomobil yol yukarı kaybolurken...

Yürüyor, yalnız. Yalnızlığının farkında. Doğru, bir de boşluk var içinde. « Bak, keçinin arkadaşı sıpa geldi, onu buldu. »

Metin yalnız, yapayalnız yürüyor.

Ama Metnin istediği, çoktandır umut kestiği, yok bildiği, yalansız dolansız gerçek, artık beklemediği gerçek sevgi.

Olabilseydi, ne iyi olurdu!

Yok ama, yok. İşte o yok.

Varsa da ona çarpmamış piyango, ya da onu beklememiş, gitmiş...

« Gitmiş mi? Eyvah! Gitti mi orfoz? »

Çabuk, çarçabuk, hızlı hızlı tekneye dönüyor Metin. Her şeyi bıraktığı yere. Ağzında tuhaf bir acılık, giriyor kamaraya, yatıyor. Sabaha kadar göz kırpmıyor. Uyuyamıyor, uyuyamıyor, uyuyamıyor.

« Bu hayvan sahiden gitti mi? Yoksa cezalandırıyor mu beni? O gün vaktinde gelmedim diye... Bir gün sözünü tutmadım, darıldı mı gerçekten, ceza mı veriyor? Ey Allahım, yalvarırım, n'olur bir kere daha göster şu hayvanı banal »

Dördüncü günün sabahı, satılık malları yoktu. Önce balığa çalıştılar.

Metin yorgun mu, ya da iyice dalgın mıydı, son anda iri bir lahozu kaçırdı... Biraz gecikti tetiği çekmekte, pek kısa bir an tutuldu durakladı... Yemyeşil

gözleriyle bakıyordu balık. Bayağı iriydi, beş kilo vardı. Kısıtıldığını anlamışçasına, yassı büyük bir taşın altında, çaresiz dehşet dolu bakıyordu, av köpeğine bakan bir keklik gibi... Metin, hemen çekmedi tetiği, bir kuyruk vurdu lahoz, toz duman fırladı dışarı... Az kaldı Metnin göğsüne çarpıyordu, koltuğunun altından savuştu kaçtı delicesine hızlı... Çok uzaklarda küçülüp yokoluşunu gördü Metin, aldırmadı.

« Ot lahozu, n'olacak! Nasılsa gene yaptık balığımızı, yeter vurduklarım be! »

Büyük orfozun çıkma saati yaklaştıkça, daha dalgın, tutkun oldu, bir kaç balık daha kaçırdı... Tetik çekemedi. En son iri bir minakop gördü, bayağı iri, temiz altı kilo. Kumda pısmış öyle yatıyor... Sırtı mavisarı benekli parlıyor... Uyuyor gibi duruyor.

Yaklaştı, tetiği de çekti. Gene biraz geç. Bir saniyenin parçaları kadar da olsa, fazla baktı, düşündü, vaktinde asılmadı tetiğe, minakop da kuyruk vurdu, zıpkınla aynı anda fırladı, zıpkın onun sırtına değil, alttan, arkadan karnına, sidikliğinin bitimine doğru gitti buldu, girdi. Vuruldu hayvan ama sakata. Metin yetişip yakalayana kadar, zıpkını o yana, bu yana savurdu, tam ele geçerken karnı yarıldı, kurtardı kendini barsakları dışarda, peşinden sürüklenen halatlar bağlar, bir sürü takım taklavat, savuştu kayboldu uzakta.

Parlak renkli, yeşil, mavi, turuncu bir çok küçük balık, hemen doluştu oraya, peydahlanıverdiler birden... Suda dağılmış, toz olmuş ufacık ufacık et lokmacıklarını, yaralı balıktan kopup kopup da geride arta kalan minicik parçalar yavaş yavaş dibe inmeden kapıştılar ağızdan ağıza, Metine hiç aldırmadan, maskesine vuracak kadar yakın yakın.

Yaralı balık bırakmak, en sevmediği bir şeydi. Hemen hemen hiç yapmazdı. Çok dikkat ederdi. Asla sakata atmazdı.

« Yaralı balık, bir felâket, ölüsü de dirisi de, tüm merayı mahveder. Vurulmuş, yaralı kaçmış, ölü bir

balığın kanı, suyu, kokusu yeter... Artık günlerce hayır bekle oralardan, bütün ötekileri deli eder!»

Barsaklarını koltuğuna almış, uzata uzata maviliklerin koyuluklarına, derinliklerine savuşan minakopun çılginca kuyruk vuruşlarının ardından bakıp bakıp da, iyice canı sıkıldı Metinin.

Tüfeği bir daha kurmadı, çıktı kayığa.

—«Yeter bugünlük!» Dedi. «Epey balık vurduk bugün. Zaten git gide huylu olmaya başlıyor bu mahlûklar...»

—«Ben sana demedim mi Abi? Ne bu? Her gün, her gün hep aynı yerleri dövüyoruz...»

—«Yeter bu kadar balık yaptığımız... Nasıl sandık?»

—«Yeter olsun Abi... Yarıyı geçiyor. Şimdi n'apıyoruz? Gidiyor muyuz?»

«Sorduğun şeye bak!» gibi, hiç cevap vermedi Metin.

İsmet de, alacağı cevabı nasılsa biliyormuşçasına eğdi başını, çalıştırdı Johnson'u, gitti büyük orfzun mahallesine doğru.

Duracağı yerde, durdu.

Kürekleri indirdi, geçti aralarına, ayakta; yüzü ileri dönük, apiko hazır, bekledi.

Yüreği titreyerek girdi suya, Metin. Palet vurdu... Vurdu... Yavaş yavaş gitti. Uzaklaştı biraz, hep aşağı bakarak. Nefes almayı bile unutmuştu.

O koca taş... Mağaranın önü... O açıklık, paslı kumlu...

Gene boştu.

Bomboş.

«Allah kahretsin.»

Boş.

Yok!

Dördüncü gün de gelmemişti, çıkmamıştı balık dördüncü gün de. Yoktu işte!

Döndü kayığa Metin. Tek lâf etmeden girdi içine. Tek söz etmeden, İsmet demiri halatıyla birlikte

funda, boca etti denize.

Beklediler.

Gene yirmi dakikada bir yüzdü, baktı, döndü geldi Metin. Balığa çıkma vakti geçip, çıkmasından umdu kesip de dalmaya başlayana kadar, bir çok sefer gitti geldi, hep boşuna.

Öğleyi iyice geçe, dalışa başladı. Bir kaç kere nefes tüketti indi çıktı. Mağaranın esas ağzını, büyük deliği yokladı, ışık sıktı. Boş! Dipsiz! En arkada, bir gün önce bulduğu küçük yarığı da adamakıllı kontrol etti.

« Tıkalı yahu! » Delik bile değil... Tıkalı, nah parmakla da yokla. Tıkalı. »

Elini, parmaklarını parçalayıp kanatana kadar itti, zorladı.

Taşın mercan kenarları etlerini doğruyor, biliyor, duyuyor... Tüfeği bir yana koymuş, öbür eliyle kayaya sarılmış, sokuyor sol elini, zorlanıyor, « Acaba girer mi içeri? Derinliği var mı bu deliğin? Esas mağarayla bir ilgisi var mı? Yoksa bir küçük oyuk mu sadece, mercanla kabuk kabuk plakayla tıkalı? »

Eli, yarısına kadar girdi, dayandı kaldı. İleri gitmiyor. Nefesi iyice bitti tamam, avurtları şnorkeli sömürüyor... Çaresiz, fırlayacak yukarı, kalbi güm - güm... Ciğerleri « Temiz hava, hava! » diyor. Ne yapsın? Çıkacak yukarı, soluk alacak, gene dalacak.

Geri çekti, eli gelmiyor, eli sıkıştı. Delik dar, nefes tamam... « Ulan aman; işte şimdi... Şimdi tamam! »

Çek elini... el gelmiyor... « Çek ulan elini çek, geri, geri çek, çabuk! Var gücünle! »

Açtı kapadı avucunu, ileri-geri, ileri-geri, itti parmaklarını, bir daha geri! Son hamleler... Var gücüyle... Çatır çatır çıktı el dışarı. « Bir topuk yere, vur paleti, vur paleti, hızlı vur, hızlı! »

Gövde o derinliğe alışmış, top olmuş orada kalmış küçülmüş, ağırlık fazla, pantolon yok ayakta... Elbisenin üstü yalnız... O da suyla iyice dolmuş dala çıka hele uzun uzun aşağıda beklerken...

Sol eli, tırmık tırmık, derin kesilmiş, yol yol ka-

nıyor... Metin acısını hiç duymuyor. Onbeş metre, ne uzunmuş, vur paleti vur, bitmiyor! Ciğerler otomatiğe bağlı, elinde değil artık, maskenin içindeki havayı öylesine çekmiş ki içine, gözlük burnunu kıracak, camı suratına yapışmış...

Poflayarak çıktı yüze. İki eliyle, maskeyi alına sıyırdı. Derin derin solukluyor.

İsmet huylanmış uzaktan, avaz avaz bağıırıyor...

—« Ne çok kaldın Abi, n'oldu?... Tüfek n'oldu? Yok elinde... Aman... Aman Abi, yoksa vurdun mu? »

Metin indiriyor gözlüğü yüzüne, bir kaç kulaçta varıyor kayığa, çıkıyor, çıkarıyor maskeyi, şnorkeli, hattâ belindeki ağırlıkları.

Derin derin soluyor hâlâ.

—« Tüfek aşağıda kaldı. Ama kurulu. Neye atayım? Hiç bir şey yok. Hiç bir şey! Tüfeği bıraktım, elimle yokluyordum, elim sıkıştı, en arkada bir küçük delik var, dün buldum dedimdi ya sana, onu yoklayım dedim, elim sıkıştı. Zor kurtardım... Elim... »

Duralıyor Metin.

—« Eyvah! » Diyor İsmet. « Şu hâle bak. Şu eline bak. Son günlerde bir parça düzeldi ellerin diyorduk... Amma da parçalamışsın gene. Amma da kanıyor! »

Metin, kendi kendine söyleniyor :

—« Elim... » Diyor hep. « Elim... »

—« Abi, ne diyorsun? Çok mu acıyor? Ne yapacağız? Çok bir kanıyor Abi... »

Son bir kere daha :

—« Elim? » Diyor Metin... Ve hemen bağıırıyor : « Eyvah! Eyvah! »

Elinden kanlar akıyor, damlıyor... Tuzlu sudan çıkınca büsbütün coşmuş kıpkırmızı damlalar, avucundan, parmaklarından, elinin tersinden akıyor, süzülüyor, damlıyor kayığın içine, farş tahtalarının üzerine...

—« Eyvah! » Diyor Metin. « Eyvah, anlamadım... Elim... »

—« Abi, n'oluyorsun? Ne söylüyorsun? »

Hava hafiften almış geliyor. Metin, başını kaldırıp

bakıyor, genişleyerek yaklaşan lâcivert kuşağa...

—« Ah İsmet! Ah... O deliğe elimi soktum... Tıkalı sandım. Elimle değdim... »

—« Ne diyorsun Abi, elin çok kanıyor, bir şeyler yapalım. Ne diyorsun sen? »

—« Hiç... » Diyor Metin. « Hiç... Ah! Eyvah! »

Bağırıyor sonra : « Çabuk çabuk, yardım et bana, tut şu kemeri, kurşunları... Çabuk. Gene dalacağım. »

—« Ne Abi elin?... Bu kan... »

—« Boş ver elimi.. Hiç mi görmedin beni böyle? N'olurmuş biraz kanarsa? Karı eli mi bu? Dalgıç eli... Çabuk ol... Çabuk ol İsmet. Bir şey geldi aklıma. Çabuk ol, hava erişmeden çabuk, gene dalacağım. Sök şu elektriği de belimden ver bana... »

Sağ elinde elektrik lâmbası, atlıyor suya, gidiyor taşın üzerine, derin derin nefes alıyor, ciğerlerini dolduruyor, dalıyor hemen... Elektrik yanıyor, getiriyor, mağaranın koca ağzının içine bırakıyor lâmbayı. Aydınlanıyor mağara, koskoca oyuk boş, içерlere doğru uzanıyor ışık, derinliklerde hafifleyerek kaybolan bir yol... renkler de, taş duvarlara yapışık.

Metin elektriği orada bırakıyor, hemen hızla palet vuruyor, koca kayanın öbür tarafına geçiyor, az önce elini sıkıştırdığı deliğe yanaşıyor, yüzünü yaklaştırıyor maskesini kırarmış gibi sımsıkı taşa dayıyor, içeri bakıyor.

Yüreği güm güm atıyor.

Suratında bir büyük gülüş. Metin gülüyor orada, imkân bulsa, kahkahalar atacak.

« Hey Allahım! Hey Allahım! »

Çok uzaktan, öbür taraftan, mağaranın esas ağzında bıraktığı elektriğin ışığı, iyice hafiflemiş de olsa, bir aydınlık görünüyor.

Ve « O »... Evet, simsiyah bir siluet, bir zenci; Aladdin, lâmbası, Devi, hepsi gerçek.. Ufacık bir parçası ışığın üzerinde! Allahım ne büyük görünüyor, sadece yüzgecinin bir kısmı, kocaman bir el kıpırdıyor, simsiyah kararıyor delik bir an... Her şey kapkara. Gövde

oynadı, yarık büsbütün tılandı... Derken gene ışıyor, bir çene bu kez, yassı-uzun bir çene! Hayır.. Çenenin bir parçası... Bir kalın, koca dudak, biraz burun... « Allahım! Orada, hemen, bir kaç santim... Orada. Allahım! Orada... Ve ne kadar büyük! »

Bırakıyor kayayı, dönüyor, yerde duran tüfeği hemen kapıyor, sallıyor paletleri hızlı hızlı, koca taşın öbür yanına atlıyor, alıyor lâmbayı, yukarı, doğru yukarı, nefes gene bitti, ama boş ver! Elektriği yolda söndürüyor, yukarı eriyor, kayığa yöneliyor, varıyor, elindekileri veriyor, eli hâlâ kanıyor, hem ne biçim, pembe-kırmızı sızıyor sular, ama aldırma ne çıkar, atlıyor kayığa :

—« Hada! » Diyor. « Al demiri, gidelim İsmet. Bugünkü tamam bu iş... Daha başka bir şey yapamayız. »

—« N'oldu Abi? Ne var? »

Maskesini alnına sıyırmış, eli, maskesi, alnı, yüzü, kan içinde gülüyor Metin :

—« Buldum be! » Diyor... « Balık orada... Hiç bir yere gitmemiş... Balık taşın içinde... Buldum! »

—« Aman Abi, ne diyorsun! »

—« Evet, orada... O arkadaki delikten gördüm. İçerde. Öbür tarafa bıraktım lâmbayı, onun ışığında gördüm. Balık içerde! »

—« Deme Abi! »

—« Evet İsmet. Hem de yüzüme bir iki karış yakındı. Küçük deliğin dibinde... Taşa yaslanmış. Anlatamam ne kadar büyük! Bir ağzı var... Bir dudak! Bir yüzgeç, nah bu kadar! »

—« Abi, vurulmaz mı o küçük delikten? O arka taraftan? »

Metin gülüyor.

—« Vurulur! » Diyor. « Hemen dalıp vurayım, istersen. Zıpkın girer, hiç şüphe yok... Hemen vurabilirim. Ama nasıl çıkaracaksın hayvanı oradan? Yahu elim girmiyor, elim sıkıştı diyorum sana... Ancak öbür ağızdan vurulur balık... Bir de dışarı çıkmışken... Tabii en iyi

çare, dışarı çıkmasını beklemek. Dışarı çıkınca vurmak. Ama mâdemki bu balık burada, her nedense öyle kayanın öbür tarafına, en dibe çekilmiş, ama mâdem içerde, canlı... Çıkacak eibette. Ve vuracağım onu. Allahım bin şükür! »

—« Abi, elin çok fena kanıyor. »

—« Elim mi? » Diyor Metin. - Elini havaya kaldırıp bakıyor, bir bayrak gibi sallıyor - : « Elim mi? Elim, yaşınsın, elim! Yaşınsın bu el be! »

—« Ne diyorsun Abi? »

—« Anlamadın mı be İsmet n'oldu? Nasıl aydım birdenbire? Elim sıkışmasaydı, telâşlanmasaydım, nefesim de bitmeseydi hemen anlardım. Daha orada, hemen, birinci seferde. O delik tıklı mı değil mi diye, ittim ittim ya elimi içeri. Elim dayandı, taş gibi, gitmiyor. Ah be İsmet, anlamadın mı? O delik tıklı falan değildi. Parmaklarının dayandığı, taş gibiydi, gene de canlıydı! Ben elimle değdim hayvana, elimle tuttum balığı... Duvar gibi yatan, orada... Koca hayvandı be yahu. Ben elimle onu tuttum! »

O gece, bir uyudu, bir uyandı.

Çok keyifliydi.

Balığı bulmuştu.

Değil mi ki oradaydı balık, değil mi ki rastlamıştı gene ona, elbette çıkacaktı.

Çıkınca da... Vuracaktı onu.

Biliyordu. Balık oradaydı. İki gün önce o küçük deliği ilk olarak bulup, ışık sıktığında, parlayan, sarı mor mercanlar, sade mercan plaka, bitki değildi... Dayanmış duran koca alâmetin sırtıydı, derisiydi, halka halka benekli.

Keyifle yedi, tıka basa yedi, şarap içti. Çok değil, hiç bir zaman fazla içmezdi. İçkiyi pek sevmezdi, şaraptan başka. Lâf olsun diye içerdi. Kimse, bir tek kere sarhoş görmemişti Metini o güne dek, İsmet bile.

Ama o gece, epey içti Metin, bir şişeye yakın. Ke-yiflendi.

Mozart'ın klarnetli kentetini çaldı tam ay çıkar-ken... Ve hemen yattı.

Uyudu uyandı, uyudu uyandı.

Orfozu nasıl vuracağını hesapladı. Tam bir düzen kuramadı. Neler neler düşündü. Acaba gece dalışı mı yapsa? Gece mi çıkıyor, yemleniyor hayvan? Yahut o taşın oraları, o açıklığı, ufak ufak balık parçalarıyla yemlese sabah?

Cousteau'nun bir filminde, elden balık yemeye ge-lir ya orfoz. Ama o balık parçaları, ya ölü balık koku-suyla büsbütün ürkütürse, hiç çıkmazsa?

Gece dalışı da sakıncalı. En iyisi, balığı hiç huy-landırmamak, çıkmasını beklemek.

« Elbette çıkacak bir gün, belki yarın, yarın mu-hakkak. O bir tek gün gelmemenin cezasını yeterince verdi be! Çıkacak artık' yarın. Ulan sırtını okşadım namussuzun, bilmeden! Daha barışmadık mı be? Ama ne hayvan! Neydi o dudaklar... O ağız... Allahım ne gü-zel hayvan! »

Uyudu uyandı, biraz rüya bile gördü, hep o büyük orfozu düşündü.

« Koca delikten, esas ağızdan erişmeye imkân yok balığın en dipte çekildiği yere kadar, hem taş çok yay-
van ve büyük... Küçük delikle esas girişin arası çok uzak, hem de içerde mağara hafif bir dönüş yapıyor, balık en dibe çekildi mi, imkânı yok, ne görünüyor bakınca, ne de koca delikten atılan hiç bir zıpkın ye-tişebilir... Küçük yarıktan vurup öldürmek kolay, ko-lay ama, oradan çıkarılamayacağına, büyük taraftan da dipteki hayvana, hele ölüp kalırsa, erişmek tama-men imkânsız olduğuna göre, tek çare beklemek, ba-lık dışarı çıksın! »

Rüyasında Metin, taşın altına giriyor, sırtlıyor, ka-yayı deviriyor... Yuvası bozulmuş bir şaşkın ıstakoz gi-bi kıç atıyor, kaçamıyor, o büyük orfoz küçücük olmuş, elleriyle tutuyor onu hemen Metin, ama bakıyor ki, bu

O değil! « O » orada, kk yarıktan simsiyah görünüyor, alıyor tüfeği, delikten ucunu sokuyor, çekiyor te-tiği, çekiyor, çekiyor, tetik düşmüyor, zıpkın gitmiyor, en sonunda iki eliyle, var gücüyle asılıyor, zıpkın gidiyor ama yavaş yavaş, hayvana vurup kalıyor. İşlemiyor. Bir tüfek daha alıyor, gene çekiyor, çekiyor... Bu kere zıpkın gidiyor, hayvan vuruluyor... Deli oluyor, taşı deviriyor... Hayır, devirmiyor, zıpkın, tüfek hattâ Metnin eli kopmuş, tüfeğin kabzasında yapışık kalmış, hepsini peşi sıra sürükleyerek koca balık, öbür büyük ağıza hücum ediyor, fırlıyor, çıkıyor kayboluyor.

Metin, elinin acısıyla uyanıyor. Sırılısklam terli. İçinde bir tuhaf duygu var. Sevinç... Hayvan ıktı delikten... ıktı... Bugün çıkacak artık.

« Biliyorum... Bugün çıkacak mutlaka. »

Gün hafiften ışıyor dışarda. İsmet yeni yeni uyanacak, dönüp duruyor döşeğinde. Metin onu dürtüyor, kaldırıyor.

Kayığı hazırlıyorlar. Bir gün önce vurulan yarım sandık balık var. Bir ay kaynatıp içiyorlar. Metin keyifli. şakalar yapıyor. Cennet bir gün doğacak belli, hava o kadar güzel!

Körfez aşağı gidiyorlar. Balıkları çabucak satıyorlar. Dönüyorlar. Vakıt çok erken daha...

—« Ne yapacağız? » Diyor İsmet. « Biraz parça ba-lığa çalışacak mısın Abi? Beşyz lirada kaldık bu sabah, ne dersin? »

—« alışacağım. Ama önce gidip, şu büyük orfoza bir bakalım. İçimde bir his var, sanki bugün vaktinden önce çıkacakmış gibi geliyor bana... »

Takımlarını kuşanıyor, giyiniyor, neşeli, dinlenmiş. Uyumuş, dirilmiş, tüm yorgunluğu çıkmış... Bir keyif, anlatılamaz. Islık alıyor, « Mourir d'aimer »yi söylediğini farkedince, değiştiriyor, Respighi'nin Antik danslarının üçüncü suitinden Siciliana oynayan dilinde...

Gidiyorlar erken erken. Güneş yeni fırlamış, Sa-

kar'ın sırtına binmiş yükseliyor. Deniz ayna gibi, taze, serin, mis kokarak yatıyor, tek nefes yok rüzgârda daha...

Bir sabah ki, öyle pespembe... Pembeden sarıya dönen.

—« Beşinci gün bugün! » Diyor Metin, paletli bacıklarını suya sallandırmış, küpeşteye oturmuş... — O meşhur Avrupa Balıkadam stili, güm diye sırtüstü bir takla, arkaya atmak olur mu hiç balıkçılıkta? — evet, küpeşteye oturmuş, kendini ayaküstü, yavaş ve sessiz denize bırakmadan : « Beşinci gün bugün delikten çıkmayalı balık! » Diye tekrarlıyor.

—« Hadi Allah rast getirsin... » Diyor İsmet, yüksek sesle. Sonra, mırıldanıyor kısık: « Allah yardımcın olsun Metin Abi. »

Metin suya iniyor sessiz bir kayış, küpeşte aşağı. Önce hemen oraya, kayığın altına dalıyor, elbiseden hava kabarcıkları kaçsın, sırtı, karnı, her yanı — boşluk yapan yerler varsa — suyla dolsun, sonra dalışta, tam bir balığa inerken, ses çıkarıp ürkütmesin hayvanı diye...

Yüze çıkıp, kayıktan tarafa bakıyor. Bekliyor. İsmet, tüfeği hemen uzatıyor. Her zamanki, sevgili Champion'u. En büyük boy, dört lâstikli. Bir boru, bir kabza, zıpkın, — cıvalı çelikten bile olsa — bir demir parçası incecik, hepsi bu. Ama yüzlerce balık haklamış, tonlarca balık geçmiş üzerinden...

Metin tüfeği alıyor. Lâstikleri hemen orada, iki çift, bir bir ardına kuruyor... Çıt, çıt geçiriyor telleri, zıpkının en gerisindeki çentik yere. Umut! Ne güzel şey umut!

« Haydi yallah, ileri dayan... Vakit erkeñ merken, boş ver. Ben inanıyorum dostum. Mâdem orada balık, evvelsi gün derisine ışık sıktım, taş sandım, mercan sandım anlamadım ama, dün iyice buldum onu, elledim bile! Bugün çıkacak. Çıktı bile... Göreceksin az ilerde... »

Yüreği güm güm atıyor. Hem inanıyor, hem inanmıyor.

« Hayır olamaz. Çıkamaz. Bu balık, böyle erken çıkamaz. Boş boşuna gidiyorum. Hem erken, hem belki de hiç çıkmaz. Bugün de çıkmaz. Neye çıksın? Kaç gün çıkmadı da bugün mü? Çıkmayacak. Çıkmadı. Çıkmaz. »

Ayaklarını vurmaya korkuyor, paletler kendi kendilerine sallanıyorlar.

Yavaş yavaş ilerliyor.

Daha çift başlı taşları dönmeden ileri, esas yerine gelmeden biliyor, o pashı, kumlu açıklık bomboş, öyle ıssız ve boş! Bakmadan biliyor. Bakamıyor.

Ne baksın?

Gene boş. Gene nâfile.

« Beşinci gün bugün be, beşinci! »

Tepeden tırnağa sarsılıyor, gözlerine inanamıyor.

Bir büyük sevinç, en umut kesilen anda, özlemi çekilen dosta kavuşmak!

Büyük orfoz, orada işte. Çıkmış. Orada duruyor kapkara, iri, gözlerini devire devire, orada işte, bekliyor, orada.

Sırtı okşandı diye mi barışmış, çıkmış, yerine gelmiş, hem de erken erken, böyle kuyruğu deliğe dönük, kafası açık!lara çevrili... Her zamanki duruşu, ilgisiz, mağrur.

Çok kısa bir an seyrediyor, şükrediyor :

—« Allahım, ne güzel! » Diyor.

Bir büyük iç çekişle şışiniyor, dalışa geçiyor hemen, tüfek elde, çift kurulu... En gergin, güçlü durum bu, upuzun uzamış ileri... Hep ileri, hep ileri.

« Az kaldı, çok az kaldı Allahım! »

Balık tınmıyor, duruyor.

Korkusuz, kuşkusuz, kıpırtısız.

« Yaa! Koca dev, ense kökün işte... Amma da kalın... Amma da yakın! »

Parmağı değdi tetiğe. Bir saniye daha yeter, tamam. Bir saniye bile değil, bir metre, bir metre daha insin ki, zıpkın iyice işlesin...

« Çaat! » Diye bir ses ansızın.

Durdu zaman. Durdu akıl.

« Voooum » güçlü bir kuyruk darbesi, duman, toz, kıyamet gene, Metini bile yerinden oynatan bir kıyamet!

« Allah kahretsin! » Gitti balık. Gitti, girdi, hep o hafif yan dönüşle girdi mağaranın ağzından, savuştu gitti, kayboldu gene. »

« Allah kahretsin, ne oldu? »

Çıldırarak gibi Metin. Dibe inmiş durakalmış... Her tarafı çamur bulutu. Elindeki tüfeğe bakıyor şaşkın. Bir çift lâstik boşalmış sarkıyor, öyle sünmüş, sarkıyor bir çift... Ayrılmış, küsmüşler gibi tek tek, biri sağda, biri solda. İkisini «bir çift» yapan, başlıklarından tutup geren, zıpkındaki arka çentiğe geçip duran çelik tel... o tel yok mu? Kopmuş işte, o kopmuş, orada, tam o saniyede, o sırada kopacağı tutmuş! Lâstikler boşalmış «çat» diye...

Bir ses ya... Balık ürkmüş, hemen kaçmış.

Çıldırır insan, nasıl bir düzen, o tel, iki lâstiği tutan, geren, ne zamandır, yüzlerce keredir hep bu işi yapıp geldi de, şu sıra, tam şimdi, nasıl bir kader bu işleyen? Nasıl, ne zamandan beri, upuzun bir tersine sayış işlemi, kaç yüzbin saniye önce bu kırılış hesaplandı... Ve bu iş ne zaman başladı?

Metin, hiç durmuyor fazla orada, ne aşağıda, ne yukarda, doğru kayığa gidiyor.

—« N'aber Abi? N'oldu? »

Metin sandala çıkıyor, tüfeği gösteriyor sadece, o kadar.

—« Bu namussuz, kırılacağı tuttu. »

—« Eyvah! Balık orada mıydı? »

Gülüyor Metin, acı acı.

—« Oradaydı. Vuruyordum. Gene, tam enseden vuruyordum. Sokuldum iyice. Bir metre falan aram kaldı. Çaat dedi, koptu bu. Ben bile sıçradım, ürktüm. Kaçtı girdi deliğine hayvan. Artık bir daha dalmam burada bugün. Bugün tamam. »

—« Abi... Abi, üzme canını. Bu balık uğursuz mu, uğurlu mu, kadersiz mi, kaderli mi, aksi mi, nâlet mi bilmem... Üzme tatlı canını. Yarın çıkar. Yarın vurursun. »

—« Yarın çıkar... Yarın vururum.. » Diyor Metin. « Yarın olmazsa, öbür gün. Mutlaka vuracağım. Hadi gel şimdi atlayalım karşıya, parça balık yapalım biraz... »

—« Hadi... » Diye, sevinçle asılıyor demir halatına İsmet. « Hadi gidip ufak parçaya çalışalım... » — Bir tükruk atıyor suya, tam demir gelirken — « Mafettin bizi... » Diyor. « Olmaz olası koca nâlet! »

—« Yarın... » Diyerek, kayığın içine çöküyor Metin. « Yarın... »

Ama kendi de artık pek inanmıyor buna... Bir büyük huzursuzluk kıpırdanıyor yüreğinde... « N'oluyorum be? Ne bu iş? »

O gün, müthiş balık vurdu Metin.

Körfezin, Anadolu yakasının, o Koca Dağların altına, Sedir Adasının tam karşı tarafına geçtiler... Sığ taşlarla, bir sürü lahoz; içlerinden buz gibi soğuk tatlı sular fışkıran, denize karışırken tuzluluk ve sıcaklık farkı yüzünden görüşü pek tuhaflaştıran, bozan kıyı kayalarının çatlaklarında, oyuklarında, ufacık ufacık mağaralarında beşer, altışar kiloluk pek çok orfoz, köpüklerde yemlenen iri sarıgözlerden de kırk parçadan fazla vurdu, « duvarcılık » yapa yapa, Gökovanın dibine kadar indiler böylece...

Hava, pek hafif aldı, öğleden sonra. İri deniz çıkarmadı, oraları bozmadı, fazla bulandırmadı... Çalışa çalışa yakınladılar Akyakanın eteklerini...

Müthiş balık vurdu Metin. Çok balık çıktı önüne. Her attığını vurdu, vurduğunu aldı. Bazı karagözleri denk getirdi yarıklarda, kovuklarda, bir zıpkınla ikişer ikişer şişleyerek, çiftler çiftler aldı.

Sandık silme doldu, taştı, yere, farşların üzerine bile yaydılar balıkları... Hele orman parkının önünde, kumda rastladığı iri minakop sürüsünden peş peşe yedi tane alınca, kayıkta adım atacak yer kalmadı.

İkinci olmamıştı daha. Hava esmemişti. Ama deniz, kaya kovuklarında lokurdayan cansız, parlak soluganlarla kabarıyordu.

İsmet önce göğe baktı. Metin kayığa girmişti, bir iki lokma ekmek tıkıyordu ağzına...

—« Hava almadı Abi! » Dedi. Esmedi bugün. Gün âdet değiştiriyor galiba... Eh Eylül sonu... Bir de lodolar başlarsa... »

Yere bir göz attı! « Bunları ne yapacağız Abi? Bu kadar balık... Nasılsa dibini bulduk körfezin, gidecek yer de kalmadı tamam. Hazır gelmişken... Derim ki, yükliyelim cipi, atlayalım Marmarise, satıp dönelim. Buz da alırız, azaldı elimizdeki. Geceye daha çok var. Bir de yarın sabah uğraşmayız... Ne dersin? Hadi soyun istersen... »

Öyle de yaptılar. Gittiler. Bağladılar kayığı rıhtıma. Balıkları çıkardılar. Taşıdılar. Yüklediler cipe. Gittiler Marmarise.

Yolda, aklına o büyük orfoz geldikçe, koydu çıkardı kafasından Metin. Hiç değilse, bir gün, düşünmemek istiyordu.

« Ne tuhaf hayvan! Nasıl da son anda hep... Hey Allahım... Yarın... Mutlaka... Belki... Yarın. »

Kendini başka şeylere vermeğe çalıştı. Başka şeyler düşünmeye zorladı beynini... İstemeye istemeye hatırladı!

« Kovanlar... Nah buradaydı. Bal istemiştik... Aylâ? Ne yapıyordur şimdi? Amma da iş... Ne numaracı şey... İkinciymişim... Nah şurada durmuştuk gece... Ne kadar da sevdi annemi... Tuhaf bir kızdı yahu! »

« Çok daha iyi bir tekne yapacaksın, içime doğuyor. Eminim. » Dediğini de hatırladı... Onu sokak ortasında öptüğünü de...

Güldü.

« Uzun - belli »deki, arkada yüklü balıkları düşün-
dü. « Temiz iki bin liramız var bugün. Hep böyle ça-
lışsak, yapılır tekne be yahu! »

İki bin liradan biraz fazla tuttu balıklar. Lokanta-
lara falan uğradılar. İyi para ettirdiler.

Akşam yakınlaştı.

Bakkalın oradan geçerken, kız fırladı, el salladı,
bağırdı arkalarından...

Ağırladılar, korna bastılar « selâm ». Ama durma-
dılar.

—« Abi, anneye uğrayacak mısın gelmişken? »

—« Yok! » Dedi Metin, bir şeyden korkuyormuş
gibi. « Şimdi gidersek koyvermez bizi... Hem şu balık-
ları vereceğiz daha yerine. »

O büyük otelin alışverişini yapan adam da bir sü-
rü balık almıştı, minakopların hepsini, üç büyükçe or-
foz, bir kaç lahoz. « N'olur, otele bırakıverin, benim da-
ha işim var, bekletmeyelim balıkları. » Demişti.

Gittiler otele, balıkları indirdiler. Personelden bir
kaç kişi alıp götürürken, müşterilerden de bir sürü me-
raklı toplandı oraya.

Metin, şöyle bir dolaştı orada, bir kaç adım... Bak-
tı, resepsiyondaki adam, kapıyı açmış, kendisine sesleni-
yor.

—« Metin bey... Metin bey... Aman gel... Gel çabuk. »
Telâşsız adımlarla gitti Metin.

—« Ne var? Ne oluyor? »

—« Kaç gündür, aradık sizi... Gelesiniz diye bek-
ledik. Uğramadınız. O hanım var ya, hani beraberiniz...
Aylâ hanım, sizi çok kereler telefonla aradı... Bilhassa
akşamları. Haber bıraktı. Gelirse, aradığımı söyleyin,
gene ararım diye... »

—« Eee? »

—« Tam vaktinde, geldiniz bugün. Şimdi arayacak
gene. Santral söyledi biraz önce. Tam başlıyorlardı, ke-
sildi. Şimdi tekrar verecekler... İzmir... »

Metin, sıkılmış gibi ve çaresiz, resepsiyonun önün-

de biraz dolaştı. Çok geçmedi, telefon çaldı. Adam açtı, konuştu, uzattı.

—« Burada efendim burada. Geldiler. Veriyorum. Tamam Metin bey, sizi arıyorlar gene. Buyurun, alın. »

Telefon orada, açıkta. Aldı Metin. Hiç sevmez telefonu. Denize çok dalmaktan kulakları çınlar, biraz ağır işitir. Duyamayacağım diye korkar ve ondan duymaz çoğu kez.

Ayrıca, pek iyi haberler de getirmez şu kara çengel. Sevmez telefonu Metin.

Aldı.

—« Allo? » Dedi çaresiz. Peşin peşin yılgın, bıkkın. Nasıl yakalandığına şaşmış... Orası ne de sıcakmış, daha konuşmadan ter boncuklanıverdi iki şakağından...

Birden, o bal gibi ses çınladı geldi, tane tane:

—« Metin, sen misin Metin? »

—« Evet, ben'im... Sen misin Aylâ? »

—« Ben'im, ben... Seni çok aradım. Nasıl haber verdiler sana? »

—« Vermediler, kendim geldim. »

—« Aaa!.. Yoksa sen mi beni aradın? »

—« Şey... Hayır... Yâni.. Balık getirmiştım tesadüfen buraya da. Aradığını söylediler... O arada, tam denk geldi... Sen de aradın. »

—« Aman ne iyi!.. Neyse buldum ya seni Metin... »

—« Efendim? »

—« Aradığıma sevindin mi? »

—« Evet. »

—« Metin, iyi misin, nasılsın? »

—« İyiyim, teşekkür ederim, sen nasılsın? »

—« Ben de iyiyim... İyi değilim... Seni çok arıyorum Metin. Sen de beni arıyor musun? »

—« Evet... Şey... Evet.. »

—« Metin, niye öyle durgun konuşuyorsun? Sevinmedin mi aradığıma? »

—« Sevindim... Ama.. Yâni... Burada pek rahat konuşulmuyor.. Herkesin içinde... »

—« Hah anladım, o zaman ben sorayım, sen « evet », « hayır » de, olur mu? »

—« Olur. »

—« Metin, beni özledin mi?... Ben seni çok özledim. Çok aradım. Sen de beni özledin, değil mi? »

—« Eh.. Şey... Evet... Ne diyeyim. »

—« İzmir'e gelsene Metin. »

—« Gelemem. İmkânı yok. »

—« Bir kaç günlüğüne, n'olur, hatırlamam için, gelemez misin? »

—« Hayır. »

—« Hiç mi beni özlemedin? Doğru söyle, evet mi hayır mı? »

—« Evet. »

—« Yâni ne evet? Özledin mi, özlemedin mi? »

—« Evet. »

—« Durun efendim, konuşuyoruz, kesmeyin. Santral altı dakika diyor... Ne çabuk hanımefendi, müsaade edin... Metin... Metin, dinle beni.. »

—« Evet? »

—« Metin, seni çok aradım. Çok özledim. Bir dakika aklımdan çıkaramadım... Burada Kordonda, Karşıyakada tekneler gördükçe, hep seni hatırladım... Sen de beni aradın mı? Duyuyor musun beni? Ne diyor-sun? »

—« Evet. »

—« Metin... Dinle beni... Hiç görüşmeyecek miyiz bir daha? »

—« Bilmem. »

—« Metin, ben seni sevdim galiba... Sen de birazcık sevdin mi beni? Birazcık aradın mı, özledin mi? Söyle duyuyor musun beni? »

—« Evet. »

—« Metin, annen nasıl Metin? »

—« İyi, görmedim. İyidir herhalde. »

—« Saygılarımı söyle, ellerinden öptüğümü söyle ona rica ederim. »

—« Görürsem söylerim. »

—« Şimdi gitmiyecek misin ona? »

—« Hayır, işim var. Vaktim yok. »

—« İşin mi var?... Metin... Metin, yalnız mısın sen orada? Kim var yanında? »

—« Hiç kimse. İsmet var. Niye sordun? »

—« Mâdem benim aradığımı haber vermediler, neden geldin otele? Kim var yanında? »

—« Kimse yok dedim ya kızım. Balık getirdim dedim ya. »

—« Metin, mektuplarını aldın mı oradan? Aldın mı o mektupları? »

—« Ne mektupları?... Ha şunlar! Sorduğun şeye bak yahu... Unutmuştum ben onları... »

—« Mektuplar için gelmedin mi otele? »

—« Kızım, balık diyorum, balık... Balık! »

—« Peki, anladım Metin... Metin, n'olur söyle, azıcık seviyor musun beni? »

—« Aylâ... Rahat konuşamıyorum dedim buradan. Nasıl anlatayım? »

—« Pekiy... Zaten kesiyorlar. Kesiyorlar. Çok uzamış, kesiyorlar. İsmet efendiye selâm. Metin, seni çok öperim, çok öperim Metin... Metin... »

Konuşma kesildi.

Uzattı Metin telefonu resepsiyona. Suratı kıpkırmızı olmuştu.

—« Onbeş dakika konuştunuz. » Dedi adam.

—« Yâni, n'apayım? » Dedi Metin. « Ben aramadım ya. Amma da sıcak burası... Geberdim be... N'apayım, onbeş dakika olduysa... »

—« Hiiç! » Dedi memur, gene o anlamsız bakışını takındı.

Metin döndü, gidiyordu. Bağırdı arkasından:

—« Metin bey, bir dakika. »

—« Gene ne var? »

—« Mektuplarınız.. Mektuplarınız... Ne zamandır bunlar burada.

—« Hay Allah! Pekiy, verin şunları. »

Bir tomar mektup. Çoğunun zarfı, pulu, damgası,

yabancı olduklarını belli ediyor, daha ele alırken.

Hepsini birden büktü, katladı, arka cebine soktu
Metin.

—« Güle güle! » Dedi adam.

—« Eyvallah! » Dedi Metin, yürüdü.

Arka cebindeki şişkinliği, her adımda, farkediyordu kendisi de.

—« Hey Allahım! » Dedi içinden. « Kadın mektupları sordu da, unutmamış, yanılp bir kere o büyük orfozu sormadı, işe bak! Ne tuhaf! »

İsmet bekliyordu.

—« Abi, tamam. »

Cip homurdandı, döndü, fırladı.

Marmaristen geçerken durdular, uğradılar, kalıp kalıp bir çok buz aldılar, yüklediler.

Gökova yolunun birkaç yerinde, Metin, Aylâyı hatırladı.

« İzmirde işim ne benim? Ben burada balık bekliyorum. O orfozu vuracağım, ama yarın, ama öbürgün... Yahu ne biçim kadın be! Mektupları unutmamış sordu da... Balığın adını anmadı bir tek kere, n'oldu diye... Ah Allahım, yarın n'olur... »

Orfoz simsiyah çıktı mağarasından, oturdu... Elinde tüfek, bin kere indi belki üzerine Metin, ve artık onu hiç atamadı kafasından, başka bir şey düşünmedi.

IV

BİR HAFTA

Gökte, kıpkırmızı bulutlar, ufacık ufacık, binlerce, peşpeşe kuyruk olmuşlar, sıra sıra bir sürü katar, yükseklerde, çok yükseklerde, belli belirsiz bir hareketle, hepsi birden, «yekpâre» bir akış, yavaş, çok yavaş, ama emin, dur-duraksız, güney-batıdan kuzey-doğuya, tutturmuş gidiyorlardı öyle...

Gün daha ağarmamıştı.

Kıllar araya girip de maske su yapmasın diye, traş oluyordu Metin, bir acele, çabuk çabuk. Gün aşırı, hiç sevmeden, istemeden, kazırdı yüzünü böyle.

İsmet, bordaya aldı küçük kayığı.

Takımları hazırladı: Paletler, gözlük, şnorkel, tüfekler, kurşun kemer, el feneri, elbise, başlık... Hepsini bir bir sıraladı.

Buz sandığı, orta yerde.

Metin geldi. Atladı.

—« Tamam. Hadi. »

İsmet başını kaldırdı. Gökyüzünü gösterdi. Deniz kıpırtısız, ölü. Sıcak, erkenden başlamış...

—« Abi, hava değişiyor. Hava lodosa gidiyor. Lodolar bir başladı mı... Bu limanda durur barınırız ama, bir yere kıpırdanamayız, dışarı... Ne dalışa, ne bir yere... Bana sorarsan, hava gelmeden, kopalım buradan,

çıkalım yukarılara, lodosa kapalı, meraları geniş daha büyük koylara çıkalım diyorum, körfez yukarı. Hava esse bile orada, liman içlerinde avlanırsınız. Kısılmayalım burada kapana. Bu adada hapis olmayalım. Ha ne diyor-sun, ne yapalım? »

Metin Koca Dağlara baktı. Karşı taraf, daha bir yakınlaşmış, iri kayaların çatlakları yol yol, ağaçlar en tepede tek tek seçiliyor, askerler gibi sıra sıra dizilmiş... Bulutlar ufacık, ard arda yuvarlacık ve çok yüksek. Gök masmavi, onlar turuncu. Hepsi birden, ağır ağır akıyorlar Anadoluya... Uzaklardan, açıklardan tâa Yunan adalarından, ayrık ayrık, daha kocaman çıkan kolları, yolları birleşiyor, yakınlaşıyor, inceliyor, parmak parmak sarı kırmızı, kenarları ışıklı, saydam, geçip gidiyorlar Koca Dağlar ardına, içlerlere doğru, küçüle-rek uzaklaşıyorlar.

—« Daha vakit var, havanın almasına! » Dedi Me-tin. « Evet, hava değişti. Dün değişti. Lodosa gidiyor, yürüdü bulutlar. Lodos yapacak. Ama vakit var daha. En az bir gün. Yarından önce gelmez rüzgârı... En erken, bu geceyarısını geçmeden başlamaz. Niye acele ediyordum hep ben? Neye gün kaybetmek istemiyorum? Bu mevsimde, daha ne kadar uyacak bize havalar... Ne kadar müsaade edecek, belli mi? Çok bile etti. Hadi davran... Yol ver. »

—« Doğru oraya mı? Doğru direk? »

—« Tabii... Hiç vakit geçirmeden. Bugün, tamam bu iş. Görürsün. Başka da hiç bir işe bakmam. Balık, nasılsa, erken çıkmaya başladı deliğinden... Dayan hadi, yol ver. »

Gittiler, vardılar.

Metin hazırlandı, giyindi, daldı, elbisedeki havayı çıkarttı. İsmet, lâstikleri, başlıkları elden geçirmiş, yedekleriyle yenileştirmiş, tüfeği, emektar Champion'u verdi.

Metin, aldı, yüzdü, uzaklaştı, baktı.

« Hay Allah! Hayvan yok. Daha çıkmamış be! »
Döndü kayığa.

Bekledi. Gene gitti.

Gene yok. O açıklık boş. Bomboş. Mağaranın ağzı kıpırtısız.

Beşinci gidişinde, gene boş diye dönüyordu, son anda farkettiler, mağaranın koca deliği, kapkara, yusuvarlak, dopdolul Bu kere gelmiş orfoz, orada, çıkmak üzere, öyle kapıda durmuş bekliyor, bakınıyor, kocaman kafası dev gibi!

Bir an ne yapacağını şaşırdı Metin.

Vaktinden çok önce gitmiş, sabırsızlık etmişti. Şimdi n'olacak? Hayvan orada, daha çıkmamış... çıkacak... ama çıkmıyor işte. Bekliyor, öyle duruyor orada. Niye? Bir şeyden mi huylandı? Denizin ayna gibi yüzünde, kara benek elbise, az da olsa paletleri kıpırdanan, etrafında hareketsiz parlayan suları halkalandıran çıplak bacakları... Metini, farkediyor mu acaba aşağıdan? Neden öyle o ağızda kıpırtısız durmuş, koca gözleri besbelli yukarıyı dikiz ediyor? Çıkmıyor neden?

Dalmayı düşündü Metin, hemen dalmayı, o mağaranın ağzında, dosdoğru kafadan gidip, iki gözünün arasından vurmayı hayvanı, daha başını içeri çekmeden.

Ama ya tam o sıra ürker geri çekilirse, kaçarsa içeri, attırmazsa, vurdurmazsa... Ve bir daha çıkmazsa? En iyisi beklemek, huylanmasın.

« Nasılsa çıkacak, hazır, kapıda duruyor be namussuz! Beklemeli çıksın. Tam çıksın otursun, yerini alsın, rahatlasın... »

« Ulan, şunun yerinde bir başka balık olsa, on kilo, yirmi kilo, otuz kilo, ulan anasını satayım, dalarım hemen, vururum iki kaşının ortasından! Anlamaz bile nereden geldiğini, anlarsa da anlar! Kaçarsa da kaçır! Başka balık mı yok derim... Ulan şu koca alâmete karşı, davranamıyorum böyle... Havalı tüfek bile kullanamıyorum, uzaktan ateş! İstiyorum ki, en bir garantiye gideyim... Sakatlırsam, temelli huylandırırsam, bir daha fırsat çıkmaz karşıma... En bir garantiye gideyim... Ağır alıyorum, tutuluyorum... Hayvan da, kurt hayvan! İhtiyar bir kurt, usta! Her bir numarayı biliyor...

Nasıl da çaktırmadan bakıyor aşağıdan... Besbelli görüyor beni. Yoksa neden çıkmıyor dışarı? Tut kendini oğlum Metin, tut, tornistan yap, uzaklaş buradan, gene gelirsin... Bekle biraz. »

Belirsiz hareketlerle geriledi Metin, epey sonra düzeldi, döndü kayığa yüzdü, çekti kendini yukarı.

—« N'oldu Abi, yok mu gene? »

—« Orada... Ama tam çıkmadı. Kapıda duruyor! Çıkmıyor. Bekliyor. Ben de bekliyeceğim çaresiz. »

—« Hay nâlet hayvan! »

Yirmi dakika sabredemedi, on-onbeş dakika sonra, atladı gitti Metin.

« Allah kahretsin! »

Kafa orada, ne bir santim ileri ne bir santim geri. Hep orada, öyle durmuş kapıda, koskocaman bir kafa, simsiyah bakıyor, bekliyor.

Gene döndü kayığa Metin. Sıktı dişini, tanı yarım saat, denize, sulara, uzaktaki dağlara, gökteki bulutlara, sandalın tahtalarına baktı, hiç konuşmadı, sabretti.

En sonunda, indi gene, aldı tüfeği, gitti.

« Eyvah! Hey Allahım... Eyvah! »

Hayvan hiç yok, çekmiş başını içeri. Hiç görünmüyor.

« Oldu mu şimdi? Aldın mı şimdi? »

Delik bomboş.

Dalıp, ağızdan içeri bakacak, ama neye yarar? Bütün huylanacak koca orfoz.

« Çaresiz, dön gene kayığa oğlum! »

—« N'oldu Abi bu sefer? »

—« Hiç. Kaybolmuş, girmiş içeri temelli. Görünürde yok. »

—« Ah aksi nâlet! Abi bu balık oynatıyor bizi. Temelli alay ediyor bizimle... »

—« Doğru! » Dedi Metin. « Oynatıyor beni. Ama bakalım, daha ne kadar oynatacak? Görürüz. »

Gördü.

Daha doğrusu, tam dört sefer gitti, yarımşar saat-ten iki saat bekledi, hiç bir şey görmedi. Çıkmadı hay-

van. Burnunun ucunu bile göstermedi. Beşinci gidişinde bile.

Altıncı gidişinde, saat on'u geçiyordu. Güneş yükselmişti. Müthiş sıcak vardı. Siyah elbiseli sırtı, vuran ateşle, suyun içinde bile yanıyordu.

Baktı.

« Oh be! »

Balık oradaydı, ama ağızda, gene tam çıkmamış, başını uzatmış, kapıdan bakıyordu! Ön yüzgeçlerinin birini çıkarmıştı dışarı, kocaman, dayamıştı yere duruyordu.

Fazla düşünmedi Metin.

« Ne ulan be? » Dedi kendi kendine. « Bu da alt tarafı bir balık! Daha beklemem, sonu yok bu işin. Şimdi sana bir boynuz çıkarayım da gör, iki gözünün orta yerinden, kerâneci seni! »

Hemen daldı, sessiz, hızlı, dosdoğru balığın üzerine, gözlerine baka baka, balığa, tam kafadan... « Allahım ne büyük bir ağız... Şu dudaklara bak... Ne kalın! »

Daha çok vardı araları, en ufak bir ses çıkarmadı Metin. Sadece iniyordu, dimdik... Bir tek hareket yaptı hayvan, nasıl bir kuyruk vuruşuydu bu içerden? Nasıl bir itiş kendini elleriyle geri, ne çabuk? Ve hiç dönmeden çekti kendini, kayboldu kafa, azıcık çamurlu duman, delik dışarı püsküren!

İndi Metin. Bulantı az. Nasılsa indi artık. Yaktı fenerini baktı. Mağaranın içi toz-duman kaynıyor... Ama fazla değil, uzakta, çok uzakta, erişilmez, köşeyi döner gibi yerde, çok büyük bir şey kıpırdanıyor, bir koca bayrak dalgalanıyor kenarı sapsarı parlak, sinirli sinirli oynuyor bir kedi kuyruğu gibi, bir ileri, bir geri, pervane hareketiyle kıvrılıyor, suları dışarı doğru itip akıntılıyor, hafif hafif kürekliyor... Bir an sadece, sonra o da uzağa çekilip kayboluyor.

« Orfozun kuyruğu, ama ne kuyruk! »

Metin yukarı çıkıyor, nefes alıp tekrar dalıyor... Lâmba yanık hazır. Gidiyor, arka taraftaki, o el soktu-

ğu, küçük deliğe doğru, zorlanıp içeri bakıyor, ışığı da sıkıyor bir yandan...

« Evet bu mosmor parıldayan, taş duvar, mercan değil, o n u n sırtı... »

Parmaklarını sokuyor... İşte, kaypak, sırt gene de yumuşak, bir tuhaf, canlı bu, kıpırdıyor, titriyor, azıcık yerinden oynayıp, geri bile çekiliyor...

Sonra yaslanıyor gene, sırtını mı kaşıtıyor?

« Bu orfoz, orfozun derisi be... Ulan elimi sürüyorum gene. Hay namussuz, demek oradan kaçtı mı, dosdoğru gelip buraya dayanıyor... Ulan şuna bak, elimle değiyorum be! Ulan alacağın olsun senin... »

Elindeki yeni kesiklerle eskiler karışıyor, elleri acıyor. Alışkırtır Metin. Elleri hep yara bere içindedir, biri geçer, on tanesi açılır. Nefesi tamam, fırlıyor yukarı.

Gidiyor kayığa.

—« Abi, nasıl? »

—« Kafasını gösterdi gene. Dayanamadım daldım üstüne. Akıllı hayvan, hemen aydı, kendini geri çekti, kaçtı arkaya... O küçük deliğe gitti... Oradan baktım, elledim... Dayanmış taşa duruyor. Hem gördüm, hem elimle değdim. »

İsmet, tek lâf etmeden, ağzındaki küçücük kalmış sigarayı atıyor denize. Metnin sigara sevmediğini bilir. Yanında içmemeye çalışır. Gidiyor baş tarafa, asılıyor halatına, demiri kaldırmaya giriyor.

—« Ne yapıyorsun? » Diyor Metin. « N'oluyor? »

Sırtının üzerinden bakıyor İsmet.

—« Ne var, demiri alıyorum. Gitmiyor muyuz başka yere? Tamam değil mi bu iş bugün? »

—« Değil. Bırak demiri... Bekliyeceğim. »

—« Ne diyosun Abi! »

—« Bekliyeceğim... Bugün, bütün gün. Güneş bata-n a kadar, akşama kadar bekliyeceğim. Gene çıkacak o, biliyorum. Gene çıkacak. Fazla huylanmadı, hiç bir ses duymadı, gene çıkacak biliyorum, bekleyeceğim. »

Orada, öyle beklediler.

Ortalığı yakan kavuran, müthiş bir sıcak vardı. Ge-

ride, adanın birden o tarafa dönen burnunda uzanan kayalar, sarı beyaz, çatır çatır çatlar gibi, har har oynatıyorlardı üzerlerindeki havayı, toz ve çalı kokusu fırında kızdırılmış geliyordu, denizin buharlaşan tuz ve iyod kokusuna dolanmış...

Metin elbisenin önünü çözüyordu her gelişinde, gene de boncuk boncuk terliyordu hemen, ıslaklığı daha kurumadan... Suların üzeri kaygandı, fokurdamadan kayınıyordu, durgun, kıpırtısız, güneş kadar parlak ve alev alev yansıtıyordu sıcaklığı.

Gidip gidip geliyordu Metin. Bir süre bekliyor, iniyor kayıktan gidiyor, bakıyor, dönüyor, sandala çıkıp gene bekliyordu.

Hiç konuşmuyorlardı. İsmet dayanamadı, bir iki lokma yedi, bir kaç kere de, yarım yarım attığı sigaraları tellendirdi, üç dört defa suya daldı çıktı, ıslattı kendini, tahta gibi göğsü temelli yanmasın... Testiyi ağzına dayayıp dayayıp bir çok kereler su içti.

Metin, ne yedi, ne içti, ne konuştu.

Gitti geldi, gitti geldi, bekledi. Sonunda çğleyi epey geçe, İsmet uyuyup kaldı, kıvrıldığı yerde. Derin derin soluklarla, hattâ hafifçe horlayarak.

Kayığın tahtaları hâlâ kızgın, çıtır çıtır açılan küpeştelere el değmiyordu... Çıplak ayakla basılmıyordu farşların üstüne.

Sıcak, her şeyin üzerindeydi.

Tek nefes yoktu, tek hareket etrafta, tek ses.

Uzakta, Adanın arkalarında bir motor geçiyor olmalıydı... Zor duyulur, sıcakta erimiş, delik delik, bir seçilen, bir kaybolan, havanın harıyla oynayan, azala arta kıpırdanan bir « dığı-dığı »... İşte hepsi bu.

Metin, İsmeti uyandırmaya kıyamıyor. Umudu iyice azalmış. Lâf olsun diye dalıyor. Öyle alışkın hareketleri. Kendi kendine hazırlanıyor.

« Ulan git-gel. Git-gel. Çıkmadı namussuz. Amma da oynattı beni. İkinci olacak nerdeyse... İnadı tuttu... Akşama dek çıkmayacak... Ne oynattı beni be! Benimki de amma akıl! Şu İsmete bak, ne güzel uyuyor. »

Yavaş yavaş bıkkın, yılmış, kendini suya bırakıyor, dalıyor, havayı çıkarıyor, dönüp geliyor kayığa, uzanıp tüfeğini alıyor, küpeşteye dayanmış içerden, kuruyor bir bir ardına çıt çıt, bakıyor, lâstikler, teller yeni, işte tamam, hepsi iyi.

« Ama balık, balık yok. Çıkmadı. Çıkmayacak namussuz. Gene boşa gidiyorum. »

Hiç acele etmeden, hep o ağırdan alışıyla, artık böyle boş boşuna umut etmekten kendi kendine utanır gibi ilgisiz, sallıyor paletlerini Metin.

Yavaş yavaş yaklaşıyor.

Gözünü açıp bakıyor.

Sonra bir daha, bir daha!

Orfoz orada, yatıyor işte. Çıkmış, tastamam çıkmış, her zamanki yerinde, boylu boyunca, dev zenci, durmuş oturmuş, bekliyor.

Gözlerine inanamıyor Metin. Umudunu o kadar kesmiş ki... Kaç kere boş boşuna gitmiş. Sıcak başına geçmiş, sersemlemiş, akli durmuş...

Aklı durmuş, gene de işliyor, başka bir şey göremese de, o balık orada, orada, açıkta işte! Bir sesler var ardında yaklaşan... Metin, hiç bir şey duymuyor, derin bir nefes hemen, dalıyor vakit geçirmeden, iniyor...

« Bu sefer tamam, tamam Allahım bu sefer. Bak nasıl duruyor, hiç tınmıyor, hiç bakmıyor bile... Tamam Allahım, tamam bu sefer! »

Yüreği, güm, güm, güm atıyor. Yirmi seneden önceki ilk dalışlarında bile, böyle heyecanlanmamış Metin, hiç böyle kapıp koyvermemiş kendini, onca yılın ustalığı, kanıksamışlığı... Neler görmüş, ne balıklar avlamış nasıl... Ama işte böyle bir hayvan, böyle sığ suda, şnor-kelle hiç görmemiş. Yüreği güm güm atıyor, kendisi de farkediyor bunu, susturamadığına kızıyor, sanki duyup kaçacak orfoz!

Ama orfoz hep duruyor.

Öyle, ortada, kıpırtısız, duygusuz, ilgisiz, mağrur, cesur. Kendinden emin yatmış kalmış, kapkara kocaman

bir manda, çamura yatmış, keyiflenmiş, tepkileri hep gevşemiş...

Metin iniyor hızla, kararlı... Eli kabzayı sıkıyor, parmağı ileri uzanıyor...

Birden karardı sular... Yukardan aşağı bir gölge düştü, üzerlerine vurdu geçti, bir harıltı, bir gürültü, bir takır tukur yukarda; « Aman ne oluyor? » Demeğe vakit yok.

Mağaranın ağzı, toz duman kusuyor... Çoktan dalmış içeri orfoz... Kaçmış gitmiş, gene yok olmuş!

Tam dibe inmedi Metin.

Ne bakacak? Nereye bakacak? Ne için?

« Ulan bu ne biçim kader? Balığinki mi, benimki mi? Ulan bu ne uğursuzluktur be! Gene son anda, en son anda... Ulan şu motor da nereden peydahlandı? Ne arıyor tepemizde bu kayık? »

Döndü, yukarı vurdu paleti, ciğeri daha soluk dolu, ağzı küfür. Fırladı çıktı. Pofladı suyun yüzüne. Tükürdü şnorkeli yana.

Gelen tekne, güneşin içinde. Daldığı sıra, tam üzerinden geçmiş, biraz ilerleyip ancak duraklamış, küreklerini indirmiş. Güneşin içinde, neyin nesi olduğunu farketmiyor Metin. Zaten pek bakmıyor bile, sade veriştiriyor :

—« Ulan ne yaptınız? Ne geldiniz tam üzerime be? Ulan ne yapıyorsunuz burada? Dalmış adamın tam üzerine, böyle gelinir mi be paldır küldür? Deli misiniz, ulan nesiniz? Ne bok yemeye böyle geldiniz? Ah ulan İsmet, uyumasaydın, sen salar mıydın bunları böyle... Ah İsmet ah! »

İsmet uyanmış... Kalkmış. Onlardan yana bakıyor.

Metin bağırıp bağırıp batıyor palet vurmaya unutunca. Ağzı su doluyor, şnorkel yanda... Bir tepik, fırlıyor yüze, püskürtüyor ağzını hızla, bağırıyor hiç bakmadan, bağırıyor. Batıyor, çıkıyor, püskürüp gene bağırıyor... Elindeki kurulu tüfeği, çıktıkça, sopa gibi havada sallıyor, gene batıyor, gene çıkıyor, olduğu yerde çaballıyor, maskesi güneşte parlıyor, içerde yüzü görün-

müyor... Gelen kayıksa, tam ışığın içinde, Metnin gözleri kamaşmış, seçemiyor... Hem de kızgınlık bürümüş, hiç bakmıyor.

—« Dile kolay ulan... Gene be! Gene kaçırdık son anda... Nerden peydahlandınız böyle birdenbire? Gelip tepeme dikildiniz... Ulan kör müsünüz, nesiniz... Koca deniz yetmedi mi? Sığamadınız mı deryalara? Ne geldiniz ulan üstüme? Yuh ulan, yuh be! Nesiniz, necisiniz, istediğiniz ne? Kimsiniz? Hiç mi adam görmediniz dalan, çiğnediniz de geçtiniz, tam tepeme dikildiniz! »

İsmet bir acele demir almış, kaska kürek geliyor-du üzerlerine, bir karışıklık var, sezmiş.

Güneş onun da gözünü alıyordu, üstelik uyku sersemiydi ama, önce o tanıdı kayığı. Metin de, az duralmış, bir soluklamıştı. O da tanıdı, yaklaşıp, hemen iki metre yanında dikilen tekneyi.

« Yahu bu Ahmet be! »

Bağırdı Metin, ayakta, küreklerin arasında duran Ahmedin gövdesine, aşağıdan, ama sesi yüksek alabil-diğine :

—« Ulan Ahmet, hem de senmişsin ha! Yahu sen bunu nasıl yaparsın? Bilmez misin? Acemi misin? Daldığımı gördün besbelli... Ne durmadın, dönmedin? Gelip vardın... Tam üzerime, tepeme dikildin? Ulan, sen bunu nasıl yaparsın? »

Ahmet hiç cevap vermedi.

—« Metin! » Dedi bir ses, yandan.

Metin önce duymadı, duyduysa da inanmadı.

—« Metin! » Dedi ses, bir daha.

Güneşin önündeki ikinci karartı, ufak. Utanmış, büsbütün büzülmüş bir topak. Kıyısı kenarı belirsiz, bir koca şapka hasır. Konuşuyor sesi, tatlı :

—« Metin! Ben'im. Ben geldim. »

—

—« Affedersin bilemedim. Hah orada dalıyor di-yince Ahmet efendi... Seni görmek istedim dalarken... Hemen... Şey, özlemiştim. Ben dedim, git üstüne git, üstüne, en yakın... Kabahat benim, bilmedim Metin. Ben geldim... Anladın mı? Ben geldim. »

Metin zorlukla mırıldandı :

—« Aylâ! Sensin ha!... Sen mi geldin... »

—« Geldim ya! Ama işini berbat ettim galiba. Balığını kaçırttım. »

Homurdandı Metin :

—« Balığımı değil... O büyük orfozu! Tam onu vuracaktım. İki haftadır uğraşıyordum... Tam bu kere tamam derken... »

—« Metin affet... Geldim, bilemedim. Şey... Hiç mi sevinmedin? Hiç mi memnun olmadın geldiğime? Bir hoş geldin bile demedin. »

Yaklaştı kayığa, küpeştesini tuttu sol eliyle, asıldı, sağ eliyle maskesini alına sıyırdı, baktı Aylâya, o testekerlek hasır şapkanın altında küçücük görünüyordu yüzü, gözleri gene de kocaman.

—« Hoş geldin Aylâ... Ama anlamadım... Anlamadım yâni ne geldin? »

Aylâ cevap vermedi, uzandı, Metnin küpeşteye sarılan elini bir an okşar gibi tuttu, sonra birden farketmişçesine :

—« Aaa! » Dedi. « Ne oldu eline senin? Hep yaralar, sıyrıklar içinde... Geçen defa da görmüştüm ellerinin hâlini tırmık tırmık, ama şimdi felâket! N'oldu? Vah canım... Acımıyor mu? Kıpırmızı açılmış... Kanıyor bile çoğu yeri... n'oldu eline Metin? »

—« Hiç, » Dedi Metin. « Balıkadam eli böyle olur. Sen elimi boş ver, söyle bana, niye geldin, nasıl geldin? » Aylâ güldü.

—« Seni deli etmeğe, balığını kaçırmaya geldim! »

—« Balık değil, büyük orfoz o... »

—« İşte o büyük orfozu... »

—« Bırak şakayı Aylâ, söyle şimdi... »

Gene elini tuttu Metnin. İsmet yaklaşıyordu. Gelmişti bile.

—« Ne söyleyim Metin? Seni çok görmek istedim. Sen gelmem dedin, ben de baktım çare yok.. Antalya-tatile gidiyorum dedim bizimkilere, annemle babama, atladım geldim. »

—« Otobüsle mi? »

—« Hı? Evet... Geldim. Ahmet efendiyi buldum. O da önce tekneye götürdü beni. Eşyalarımı bıraktım. Sonra da seni bulmaya geldik! Nasıl? İşte sana zoraki misafir... Yahut kaçak tayfa de bana... Ne dersen de, ben geldim. Tam bir hafta seninleyim! »

—« Bir hafta mı? »

—« Evet, tam bir hafta mühletim. Kendime tanıdığım ve de bizimkilerden aldığım izin bu kadar. Bu arada, senin yanıdayım, sen ne yaparsan, ne yap derssen onu yapacağım. Senden denizcilik öğreneceğim. Tabii eğer böyle sakarlıklar yapmaz, sabrını taşırılmaz, sen de beni dışarı atmazsan bu bir hafta dolana kadar... Ee ne diyorsun bu işe? »

Hâlâ şaşkın, mırıldandı Metin :

—« Ne diyeceğim? Hoş geldin. Mâdem geldin, hoş geldin. İnşallah sıkılmazsın bizimle... »

—« Hayır, sıkılmam sizinle. Seninle hiç sıkılır mıyım Metin. Meraba İsmet efendi. »

—« Meraba Aylâ hanım, hoş geldiniz »

İsmet yanaştı. Ahmetle de selâmlaştılar

Metin bir kayığı bıraktı, öbürüne geçti, çıktı. Soyunmaya girişti konuşmadan.

İsmet çekine çekine sordu :

—« Abi ne uyandırmadın beni? Hiç istemeden dalmışım valla. Yoksa bırakır mıydım onları? N'oldu, kaçtı mı gene cenabet? »

—« Kaçtı. » Dedi Metin, kısaca. « Hadi yardım et, sıyrılalım şu elbiseyi. Bıktım. »

Kayıklar yan yana duruyor.

Birinde Ahmet, dikilmiş kalmış iki kürek arasında. Ve kocaman hasır şapkalı Aylâ, pek şık, pek değişik kılıkta, tam suçlu gibi ezik, dalgın, oturuyor öyle kenarda.

Öbüründe, sanki dalgınmışçaçsına suskun Metin, hiç konuşmadan, onlardan yana bakmadan, soyunuyor dökünüyor, takımlarını sıyrıyor, kendi işine bakıyor. İsmet. ayakta ona yardım ediyor.

Aylâ, uzun süre seyretti, bir mayoyla kalıp oturma dek Metini, kıpkırmızı kabarmış adaleleri, şişmiş bacakları, göğsü, pazıları, sırtı...

Titreyerek çıktı en sonunda sesi :

—« Sen, Metin... Sen hiç sevinmedin geldiğime... İşlerini berbat ettim... Bilmeden... İstersen.. İstersen hemen döneyim şimdi... Gideyim. Seni fazla rahatsız etmeyeyim »

Metin, ondan tarafa çevirdi kafasını, baktı.

—« Kuzum... » Dedi. « Neler söylüyorsun? Ne yapmamı istiyorsun yâni? Koca orfoz gitti diye, kalkıp göbek atmamı mı? Mâdem geldin, kalırsın elbet... Ne rahatsızlığı verecekmişsin!... Eşyaların büyük teknede, değil mi? »

—« Evet, geçerken bıraktım. »

—« İyi ya, ne bekliyorsun? Hadi atla gel bu kayığa... Hadi geç bu yana. »

Ahmetle İsmet, yardım ettiler, el verdiler, kayıkları borda bordaya tuttular, geçti Aylâ, oturdu öne, kışüstüne. Ahmet hemen açtı, alarga, fayraplayıp motorunu, « eyvallah » diyip kaçtı, ucuz kurtulmuşçasına memnun, parasını peşin aldığı belli.

İsmet, arkaya geçti, motora. Aylânın sırtı dönük ona, yüzü Metine. Ortalarında sandık var, bomboş. Buzların bile çoğu erimiş, akmış, hafiflemiş.

Metin kalktı geldi, sandığın üzerine oturdu. Makina da çalışınca, sandalın başı havalandı, kıcı iyice gömüldü suya.

Arkada, iki yanda, ayna yüzlü kıpırtısız denizde, çok uzaklara kadar öyle, koca kafalı, yumru yumru uzayan, Yunus sürüsü gibi peşpeşe atlayan, sıra sıra, iri mi iri dalgalar çıkararak gittiler.

Bir ara :

—« Demek geldin! » Dedi Metin.

—« Geldim! » Dedi Aylâ. « Dayanamadım, çok özledim seni, sensiz bir dakika daha yapamayacağımı anladım, geldim... İyi ettim mi? »

Bir huzursuzluk vardı Metinin içinde. Bir ağırlık

yüreğinde, bir sıkıntı. Besbelli lodos geliyor. Ortalık boğucu sıcak. Hep aynı düzenle gidiyor bulutlar... Hızlanmamışlar, ama durmamışlar da. Bir kısmı beyaz, bir kısmı koyu gri, siyaha yakın... Öyle gidiyorlar, gökyüzünü de tırmık tırmık çeker gibi kuzeydoğuya devriliyorlar. Batı uçlarında, hafifçe alçalan güneş, sararıyor, parlak, saydam, hâreli yansıyor.

—« İyi ettim mi Metin, hı? »

—« İyi ettin... İyi ettin. »

—« Sevindin mi biraz, geldiğime? »

—« Sevindim. Sevindim elbette. »

—« Canım! » Diyor. Canım, çok özledim seni. » Elini uzatıyor, Metnin sol elini tutuyor. Metin hafif bir refleksle, geri çeker gibi yapıyor.

—« Ah affedersin, acıttım mı? Ne hâle gelmiş ellerin... Vah canım, çok mu acıyor? »

—« Hayır... Hayır. Acımıyor... Bir şey değil o.. »

« Bir şey olan » nedir öyleyse? Kendi de bilmiyor Aylâya bakıyor.

—« Çıkarsana şu şapkanı kuzum. Ne bu? Çıkar şunu yahu... »

Aylâ, kocaman hasır şapkayı bir çekişte sıyırıp çıkarıyor : Saçları... Saçları sapsarı, saman sarısı, beyaz gibi açık sarı, omuzlarına dökülüyor.

—« Aaa! » Diyor Metin. « Aaa! Ne yaptın saçlarına? »

—« Sen sarışın seversin, biliyorum. Hep sarışın, senin tipin. Bana da demiştin bir kere « Ne tuhaf, gözlerin mavi, saçların siyah! » Demiştin. Esmer sevmediğini biliyorum. Senin için yaptırdım. Gittim, senin için boyattım sarıya... Beğendin mi? Söyle. Beğendin mi? »

—« Hay Allah! » Diye kekeliyor Metin. « Niye yaptın... Bilmem ki... Yâni, beğendim beğenmesine ama... Sen sun'î sarışın olmuştun şimdi. Sun'î sarışın! Ne lüzum vardı? »

Aylâ gülüyor :

—« Hadi, al bakalım! Al da rafa koy şimdi şu lâfı.

Sun'î sarışın dedi, çıktı işin içinden... Ben bunu senin için yaptım Metin. Sen... Sun'î sarışın diyorsun tamam. »

Metin de gülüyor. Bu kez o uzanıyor, Aylânın elini tutuyor, ilk defa, doğru dürüst :

—« Hoş geldin! » Diyor.

—« Hoş bulduk! Göreceksin, memnun edeceğim seni! En azından, o senin ecnebilerin, gerçek sarışınların kadar... Bir hafta yanında kalacağım... Sen ne dersen yapacağım. Her bir şeyi öğreneceğim senden. Senin şu yaşadığın hayata ait her şeyi öğret bana. İstiyorum. »

Her şeyi öğrenmek istiyordu Aylâ. Her şeyle ilgilieniyordu, büyük bir merak ve istekle. Her şeyi soruyor, her şeyi, hepsini birden, hemen, çabucak öğrenmek istiyordu.

Daha, büyük tekneye girdiği andan, o akşam üzeri başlamıştı :

—« Demek bu tekne şimdi, bir gulet?... miydi, neydi o? »

—« Hayır Aylâ. Bu bir tirandil... Bak, baş-kıç, ne biçim... Gulet... »

—« Ha anladım, arkası teras gibi olacak... Öyle balkon gibi yuvarlak. »

—« Tamam. »

—« Burası kaptan köşkü, değil mi? »

—« Kaptan köşkü, çok iddialı bir lâf. Evet, idare yeri burası ama, davlumbaz denir buraya. »

—« Davlumbaz mı?! Ama köşk gibi burası. Hem ferah. Hem çok güzel. Bu, dümen mi? »

—« Evet, dümen dolabı. Bu, ileri-geri, şanjıman kolu. Bu, gaz kolu. Bu... »

—« Kilometre saati mi? »

—« Hayır. Devir saati. Takometre. Makinanın da-

kikadaki devrini gösteriyor... Bu, ampermetre... Bu, sıcaklık ölçeği. Yağ basıncı göstergesi. »

—« Ya bu kocaman, yuvarlak? »

—« Pusula o... Pusula. Bak... Kuzey... Güney... Doğu... Batı. Şunlar ara yönler. Bak, bu alttaki çekmecede de, haritalar var. Hepsi Admiralty. En iyi haritalardır. Bütün Ege, Adalar, Güney Doğu Akdeniz paftaları bir kısmı... Diğer Akdeniz, Marmara ve Karadeniz ruloları aşağıda, kitaplıkta... Bak, bu, cetveller, pergel bunlar, hep rota çizmek için... Haritada yol bulmak... »

—« Bütün bunları sen yapıyor musun? »

—« Tabii... » Gülüyor Metin. « Yapmasam, ne işim var benim burada? »

—« Sen kaptan, mısın? »

—« Değilim... Yâni diplomam yok. Ama bilirim. Hem onbeş senelik usta gemici ehliyetim var... İstedğim an, imtihana girer kıyı kaptanı ehliyeti alırım. Ama yetiyor bu bana. Dünyanın herhangi bir yerine gidebilirim bu tekneyle, usta gemici ehliyetiyle... Sekstant bile kullanıyorum nasılsa... »

—« O da nedir? »

—« Aşağıda, gösteririm. Yön bulmak, bulunduğun yeri tam anlamak için bir âlet. »

—« Demek sen usta gemicisin. Ben de miçon olayım senin, olur mu? »

—« Olur. »

—« Nasıl? İyi bildim mi? Miço derler değil mi ona? »

—« Evet. »

Her şeyle ilgileniyordu Aylâ. Çok zekiydi, çabuk kavırıyordu.

—« Sancak, teknenin sağ tarafı! » Diyordu. « Arkada durup, baş tarafa yüzünü çevirdin mi, sağın sancak, solun iskele! »

—« Aferin. Nasıl hatırlayacaksın, unutursan... Ne dedimdi sana? »

—« Sağ derken ilk hece sa.. Sancak derken de, Sa diye başladın mı, sağ demeyip « cak » ekledin mi çı-

kıyor aşığı yukarı... Sol'un sonunda L harfi var. İskele derken de bir L var hemen hemen sonra. Oldu bitti, tamam mı? »

—« Tamam, peki ışıklar? »

—« Ha bak, bir dakika... Direkteki beyaz ışık neydi? Bir dakika, dur söyleme, sinyal mıydı? »

—« Silyon. »

—« Ha, silyon. İki yanda bordo lâmbaları... »

—« Bordo değil, borda! »

—« Hah, borda... Borda lâmbaları. Şimdi dikkat edeceksin, burada bir terslik var... Sancak... Şanlı sancak kırmızıdır. Ama işte hatırla, onun tersi olacak ışıklarda. Demek ki Sa... Sağ taraf sancak yeşil. Eh sol, yâni iskele de kırmızı. Artık tamam mı? »

—« Tamam. »

Aşığıda salondalar. Daha ilk akşam bu. Yemek yemişler, oturuyorlar. İsmet bulaşıktaki, mutfakta. Aylânın elinde, balık kitabı, kocaman, ilmî.

—« Demek Sparidae familyası, isparigiller, çok büyük bir aile? Şu sinağrit, karagözler, çeşit çeşit sarıgöz, kum sarıgözü, sivri burun sono karagöz, ıskatroz sonuncusu, mavi. Sonra melanur, mırmır, mercan, trança, çipura, sarpa, hattâ izmaritler bile hep bu familyaya bağlı... Serranidae, serran-hanos fransızca, hanigiller, tüm hani balıkları, orfoz, ot lahozu, çamur lahozu, beyaz lahoz yâni, levrek bile bu familyadan... Nasıl? »

Çalışkan, zeki, sevimli bir öğrenci, koca gözleri ışık ışık.

—« Fevkalâde! » Diyor Metin. « Böyle çabuk, aşk olsun! »

—« Ha... » Diyor Aylâ, birden hatırlamış, kitabı bırakıyor. « Ben bavulumu senin odana, kamarana koydum. »

—« İyi ya, n'olacak, nereye koyacaktın başka... »

—« Şey... Yâni orada... beraber mi? Ben salonda yatsam daha iyi olmaz mı? Ayıp olmaz mı aynı ka-

marada... hemen yatarsak? İsmet efendi ne der, böyle birden?... »

Gölüyor Metin. Metin dobra :

—« Aldırma sen İsmet efendiye... O a... »

—« Anladım, söyleme, anladım. O alışıktır diyeceksin. Söyleme. Öyle ya, giren çıkan, ne çok değil mi? Alışık diyeceksin, tamam. »

—« Canım... Yâni... Ne var bunda? Sen ona aldırma diyecektim. Onu yok bil teknedede... Ağırbaşlıdır o, hiç karışmaz, bakmaz böyle şeylere. İşi bitti mi çekilir köşesine, ya kitap okur, ya da uyur. »

—« Sahi, çok efendi adam... Demek şimdi aynı odada, hemen... »

—« Evet, tabii dedik ya Aylâ. »

—« Peki... Ya sesimizi falan?... »

—« Duymaz... Onun yeri uzak dedim ya... Duymaz, dinlemez. Aldırmaz. »

—« Alışık değil mi Metin? »

Metin kaşlarını çatıyor.

—« İlk akşamdan başlıyor musun? »

—« Yok... yok. Darılma... Hem bak sana ne getirdim. »

Fırılıyor, bavulunu bıraktığı küçük kamaraya gidiyor, az sonra, gülerek geliyor :

—« Bak, bu... teknen, motorun için... Ufak bir şey, bir hâtıra. Değeri yok, kusura bakma. Yanlış hatırlamıyorsam, sen bir gün, « en sevdiğim mahlûk yunus-tur » demiştin. Öyle değil mi? Bak, bu da yunus. Motorun kontak anahtarını falan takarsın. »

Bir anahtarlık, pırıl pırıl, sapsarı... Ucunda bir yunus sallanıyor, çok güzel!

—« Çok güzel! » Diyor Metin... - Gözleri ışımsı - « Çok güzel bu Aylâ... Nasıl düşündün, buldun bunu? Hem bu pahalı bir şeye benziyor. Altın mı? »

—« Yok canım... Üç kuruşluk bir şey... Sarı bir mâden...Eskiden, bir seyahatimde, talebelik zamanımda Romadan almışım, bir köşede duruyordu... Bulunca

seni hatırladım. Bak bu da sana... En sevdiğin renkler diye aldım. »

Bir paket açıyor. Mavi-beyaz, ince flanel bir gemici kazağı, dik yakalı.

Metin, zorlukla alır gibi :

—« Neden, niye zahmet ettin? Ne lüzum vardı? »

—« Sana çok yakışacak, biliyorum... Ne zahmeti? »

Kaç kuruşluk şey! Yalnız çok aradım bunu bulmak için, bütün dükkânları aktardım... Nasıl, beğendin mi? Güzel mi? »

—« Beğendim... Ama ne lüzum vardı para sarfetmene? Yâni... »

—« O kadar ucuzdu ki! Pahalısına gücüm yetmez... Çok ucuz bir şeydi... Eh bir kaç kuruşum vardı elimde. Dayanamadım aldım. Bak, bir de bunları aldım. Anla bakalım, ne bunlar? »

Metin bakıyor, ince, tekerlek bir paket daha.

—« Plâk mı? »

—« Plâk ya! - Açıyor Aylâ. - « Hani o gece, otomobilde dinlemiştik, orada... Bizim olsun bunlar demiştik... Nah bak onları buldum aldım. Şu « Rosmary Blue » şu da Aznavour « Mourir d'aimer »! Çalalım mı şimdi? »

Çalıyorlar.

—« N'olur bir daha! » Diyor Aylâ, başını Metinin göğsüne koymuş.

Metin, düşünceli, dalgın, bir elindeki yunuslu anahartlıkla oynuyor, öbür eliyle, sanki bilmeden, hafif hafif Aylânın başını okşuyor.

« Saçları da ne tuhaf olmuş! Bir tuhaf, kıtık gibi, cansızlaşmış. Saman sarısı... Sun'î olduğu ne kadar belli! Hay Allah, ne lüzum vardı? Ama çok güzel koyuyor başı Aylânın... Yahu neler de düşünmüş almış bu kadın. Kimbilir ne kadarcık parası var, onu da sarfetmiş böyle... »

Bir çeşit borçlu, yüklü, yükümlü hissediyor kendini.

—« Eh artık içeri geçelim mi Aylâ, kamaramıza? »

Yorgunsundur... »

Daha tam karanlık olmamış dışarda.

Giriyorlar kamaraya.

Her taraf ayna, boydan boya.

Aylâ, utanır gibi, yavaştan başlıyor soyunmaya, sonra hızlanıyor, hızlanıyor. Geldi geleli, tek kere öpüşmemişler bile... Soyunuyorlar, sarılıyorlar birbirlerine... İlk öpücükleri uzun bir nefes, aç kalmış bir soluk, upuzun... Çırılçıplak orta yerdeler. Kamara küçük, yatak büyük. Devriliyorlar içine.

Aylâ, en olmadık zamanlarda bile gözünü açıyor, kapıyor, aynayı seyrediyor, çıldırıyor, saldırıyor, ısırtıyor, her kısacık duraklayışta göz aynada, kuduruyor...

Metin güçlü, sâkin, emin. Tekrar tekrar, hiç durmadan, ateşi közlemeden uzun uzun, deli gibi seviyorlar.

Geceyarısını geçe, Aylâ uyuyup kalıyor, yüzükoyun. Nefesi, hafif bir horultu. Metin ince pikeyi, onun üzerine çekiyor. Uykusu yok. Kamara sıcak. Giyiniyor, çıkıyor dışarı.

İsmet, davlumbazın bir kenarında, o oturuşan tahta sıra gibi yerde kıvrılmış uyuyor.

Deniz hareketsiz, gene de kıpır kıpır bir bekleyiş, kıyıda, adanın taşlarından vurup gelen lokur lokur bir sesler...

Ay yarım olmuş, yeni çıkmış dağlar ardından. Tam ortadan kesik ama, gene de yuvarlak görünüyor, etrafında renk renk, hafifçe mor-pembe-sarı ışılan, kocaman bir hâle.

Gökte hiç bulut kalmamış gibi. Ama derinliğini perdeleyen bir şeyler var, uçsuz bucaksız bir gece lâci-verdi değil yukardaki.

İsmeti dürtüyor Metin.

Hemen toparlanıp kalkıyor İsmet. Alesta.

—« Buyur Abi. »

—« Leva demir! » Diyor Metin. « Leva demir... Vira, hada. Gidiyoruz. Hava yakın. »

Makinanın kontak anahtarını, yunuslu anahtarlı-

ğa takmış, yerine sokuyor, basıyor marşa, gır... gır... gır...

Onbeş günden fazla olmuş motor çalışmamış ama, Ford Diesel bu, bir takırdayış, kavırıyor, alıyor, çalışıyor, hır... hır... hır hır! Sevinç, canlanış! Ne zamandır uyuyan tirandil, tepeden tırnağa titriyor. Rossinante'ın şahlanmaya hazır eşinişi bu, soluyarak, keyifli.

Kürekleri, ambarına yatırılmış küçük kayık arkadaş, iyi bağlı, Johnson çıkarılıp alınıyor tirandile...

« Yedekteki tekne, bizim değil, denizindir. En çok onu kollamalı » demezler mi hep? Bir kere daha kontrol ediliyor bağları...

Borda ışıkları, silyon yanmış, canlı canlı bakıyor Rossinante, yüreği kıpır kıpır.

Demiri almış, bağlamış, geliyor İsmet.

—« Abi, tamam. Ver ileri. Ben geçeyim mi dümene? »

Başıyla işaret ediyor Metin; önce : « Hayır. »... Sonra da « Geç o tarafa, sen yat... Ben kullanacağım » demek bunlar.

İsmet gene kıvrılıyor, gölgede, köşede.

Makina ısınmış, daha bir tatlı gevrek titriyor, elinin ayağının altında Metinin.

Şanjımanı ileri veriyor, sular fokurduyor, çatır çatır fırlayıp açılıyor pervanenin ansızın başlayan dönüşüyle, fışkırıyorlar gerilere, gitgide daha hızlı, daha düzgün, ilk köpükler ve kocaman bir daire... Davulun ilk vuruşu orada, arkada kalıyor.

Rossinante, kıpırdıyor, dönüyor... Metin gaz kolu-nu azar azar çekiyor arttırıyor... 1100... 1500... 1800 devir-dakika, diyor takomatre.

Ford, sessize yakın, memnun, incecik bir şarkı tutturmuş gidiyor. Dümen, yeke, teknenin ardında sular, gümbür gümbür ediyor...

Adanın burnunu dönüp açığa kıvrılınca, hep sahili takip ederek, -lodosa kapalı kıyılar-, Datça yarımadası hep iskelesinde, kâh omuzlukta, kâh bordada, körfez yukarı çıkmaya koyuluyor Metin.

Uzaklarda, Yunan adalarının orada, esmeye başlamış lodosun ilk soluganları, kaygan, yusuvarlak, parlak, teknenin burnunda düzenli, aralıklı şarlıyor; arkada kayık, sıçraya sıçraya geliyor, keyifle, altına serilmiş bol köpüklü, bembeyaz bir halıyı çiğneyerek...

İsmetle Metin, dışarda, başüstünde oturmuş, peynir ekmek yiyorlar, çay içiyorlardı.

Motor susmuş, demir atılmıştı.

Kıpkırmızı bir sabahtı, yemyeşil, denize, taa kıyıya dek inmiş çamların ardında ışıyan.

Su derindi besbelli. Koyu mavi, lâcivert, karanlık. Gene de berrak. Tekne baştan demirlemiş, iyice sahile sokulmuştu kıçtan. On metre geride, beyaz, koca çakıllı, dar bir plaj uzanıyordu. Hemen onun ardında dikiliyordu çamlar, itişe itişe kıyıya, denize dek gelmişlerdi, omuz omuza, kafa kafaya, sık... Bazıları, öncüler, en denizciler, çakılı bile delip geçmişlerdi... Dağlara, tepelere doğru uzayıp giden deliksiz, uçsuz bucaksız bir çam ormanı işte, yakın yakın orada

Tirandili kıçtan, iskele sancak babalardan, iki ayrı halat, palamar, koltuk almışlardı, arkadan, birer çama bağlamışlardı sağlam.

—« Kıyamet kopsa, bir şey olmaz burada! » Dedi İsmet. « Fazla fazla, rüzgâr çıkartır. O da kiblede eser se sâde... Her havaya liman, Cenab-ı Mevlâm nasıl da düşünmüş yaratmış! Döne döne gir ağızdan... Boğaz, sanki mahsus yapılmış. Dışarda kıyamet kopsa, burası, bu koca göl, hep süt-liman! Rüzgârı bile düşmez içeri... Şu hâle bak be Abim... Üstelik ne geniş meralar, ufak ufak adalar, kıyıları, taşlar, plakalar... Bir ay kal içerde, her gün dal, gene bitiremezsin balığın... Hey Allahım, ne yaratmış! Şu çamlar... Şu dağlar... Şu orman... Şu adalar... Şu liman! »

Çok keyifliydi İsmet.

Belli, epey sıkılmıştı, Sedir Adasında, onbeş gün orfozu beklemekten...

Gökte, gene sıra sıra bulutlar, turuncu-sarı, peş-peşe, katar katar hem de daha hızlı...

Açığa, o dar boğaz girişe doğru, üzeri tüm kaya, bazıları çalı diken, bazısı da ağaç, çam, basbayağı orman, ufacık ufacık adacıklar serpili, gerçekten geniş mi geniş bir küçük gölü andıran koy'un dışından, uzaklardan, dalgaların sesi vuruyordu. Gelip kavuşan ilk öncülerdi bunlar...

Limanın içi, kıpırtısız, nefessiz, ayna misâli dümdüdü. Ölü gibi yatıyordu. Sabahın daha bu erken saatinde dayanılmaz bir sıcak, az ötede, oynak oynak buharlaşmaya başlıyordu. Tirandil, çamların gölgesindeydi, kıyıda. Ağaçların suya düşen koyu yeşil aksini kuşanmış çiğniyordu serin serin, mis gibi...

—« Lodos aldı dışarda » Dedi Metin. « Sağlama aldı... »

—« Yağmurunu getirene kadar, bakalım kaç gün sürecek Abi... Ama bize dokunmaz ya burada... Biz iyiyiz ya! Mera geniş. Dalarız da. Bize ne? »

—« Gene jeneratörü çalıştıralım İsmet.. Yol yok, bir şey yok burada... Besbelli bir kaç gün muhafaza edeceğiz balıkları buz odasında... Nasıl kalırlar? Bak-tın mı sabah? »

—« Baktım... Hiç erimemişler Abi. Çok iyi. Hemen gidip çalıştırayım mı jeneratörü bir parça?.. »

—« Dur hele, az sabret... Gürültü yapar şimdi o... Aylâ hanım da uyanıp kalksın da... »

Gerinerek, esneyerek, gözleri azıcık şiş, geldi Aylâ. Boyanmış, saçları düzgün, kokusu güzel. Üzerinde yeni bir kıyafet, değişik, şık.

—« Günaydın! Ben çoktan kalktım. Biliyorum erkencisiniz. Ben de kalktım. »

Etrafına bakındı :

—« Aaa! » Dedi. « Biz neredeyiz? Neresi burası? Burası, orası değil... Burası yeni... »

İsmet kalktı, jeneratörü çalıştırmaya gitti.

Metin gülerek, buyur etti :

—« Günaydın, gel çay iç, ekmek peynir ye! »

—« Neredeyiz Metin? Burası neresi?... Burası yeni... »

—« Yeni ya! »

—« Ne zaman geldik? »

—« Gece, sen uyurken... »

—« Ah bana niye haber vermedin? Ben de çok görmek isterdim. Peki, buraya neden geldik? »

—« Lodos var da ondan... Lodos fırtınası var. »

—« Hani, nerede? Kâğıt gibi dümdüz deniz! »

—« Dışarda... Burası liman... Dışarda esiyor... Esec-
cek. Yeni başladı. Çok esecek... Ama burayı tutmaz.
Burası liman. »

—« Demek burayı tutmaz! Hiç mi tutmaz? Ne
güzel... »

—« Hiç tutmaz... Kiblede başka, rüzgârı bile düş-
mez içeri. Hava geçene kadar buraya geldik, beklemek
için... Burada mera geniş, dalabilirim de... »

—« Metin, çok sevdim burayı... Çamlar.. Şu koy...
Adacıklar çok güzel... Adı ne buranın? »

—« Adı mı? » Dedi... Metin düşündü.

—« Adı ya? Adı yok mu? Elbet bir adı vardır...
Adı ne buranın Metin? »

—« Valla... Kayıkaşırın diye bir yer var... Ka-
çakçılar, gümrük motorundan kaçarken, Datça denizin-
den, bu tarafa sözde karadan aktarırlarmış kayıkları...
İşi yoksa, aynı yere gelmek için artık koca Datça ya-
rımadasını upuzun, yüz mil yol, dönsün dursun güm-
rük motoru. İşte o Kayıkaşırana yakınız... Yakınız ama...
Buranın ismi yok. Yâni bu kıyılar, tüm Datça yarım-
adası, Bozburun yarımadası, bütün bu kıyılarda, böy-
le yüzlerce koy var. Allah vergisi. Tabiatın yaptığı,
irili ufaklı pek çok, liman. Dışarda fırtına, sen gir
içeri, koyver tekneni, istersen hiç demirleme, öyle li-
manlık... Sahilleri hep çam ormanı... Bunun gibi yüz-
lerce var... Ne bileyim adını. Adı yok bunun. Hiç biri-
nin... Pek çoğunun adı yok. » - Güldü - Sen bul adını.
Sen koy adını! »

—« Burada çok kalacak mıyız Metin? »

—« Ne bileyim... Herhalde... En azından bir kaç gün. Önce bir-iki gün, hiç değilse bugün-yarın, bu hava eser dışarda. Sonra yağmurunu getirir, borasını, yağmurunu... Yağmuru da sürer bir kaç gün... Mevsim öyle. »

—« Demek kalacağız burada. Çok beğendim, çok sevdim burayı. Çamlıkta da gezer miyiz? »

—« Gezeriz herhalde. Neden olmasın? Nasılsa, bütün gün bu limandayız »

Aylâ, sevinçle, ellerini çırpı.

—« Buldum!... » Dedi. Buldum Metin... Buranın adını buldum! »

—« Ne buldun, söyle bakalım, öğrenelim. »

—« Buranın adı, buranın adı şey olsun... « Huzur limanı ». Nasıl, iyi mi? »

Güldü Metin. Beğenmişti.

—« Huzur limanı ha?... Olsun. »

—« Bizim limanımız Metin... Burası bizim limanımız. Adı « Huzur limanı » olsun. »

Her şeyi öğrenmek istiyordu Aylâ.

Hepsini birden, hemen çabucak.

—« Demek bu kompresör? Hava basıyor? »

—« Evet, tüpleri dolduracağız... 200 kg/cm. kareye basıyoruz. Tüpler yeni. İki çarpı on litrelik demek 4000 litre hava alıyor. »

—« Burada, tüple mi dalcaksın Metin? »

—« Evet, sular derindir burada... Birden iner. Balık dipte. Sonra bir işim daha var, göreceksin. Böcek toplayacağım, anladın mı? Tüple dalmaya mecburum. »

—« Metin, tüple dalma n'olur! Tüp tehlikeli... Korkarım. Çok uzun kalacaksın aşağıda, değil mi? »

Metin gülüyor.

—« Korkma kızım... Bu benim işim, mesleğim. Çok

iyi bildiğim bir şey. Hem bak gör, hoşuna gidecek... Mâdem her şeyi öğrenmek istiyorsun!»

Kompresör çalışıyor. Manometreler, kompresör çıkışında ve suda ne kadar hava kaldığını gösteren fosforlu kadranlı, lâstik gövdeli, yüksek basınç hortumunun ucunda tüplere bağlı, sarkan manometre, her ikisinin de ibreleri yavaş yavaş, belli belirsiz kıpırdıyor, hareketleri paralel, 110-120-130... yükseliyor.

Büyük direğe takılı, yukarı kalkmış, upuzun hortumu gösteriyor Aylâ :

—« Bu neden böyle asılı tepede? »

—« O, temiz hava girişi tüplere... Kompresörün emdiği havaya, şu benzin motorunun egzoz gazı - ki en tehlikeli şey, karbon monoksit biliyorsun, en son Marmariste, böyle rüzgâr yönünü hesap etmeyen, lâstik botta tüp dolduran, egzoz gazını da işte farketmeden havayla beraber tüplere basan üç Almandan ikisi, zehirlendi dipte, üçüncü de onları kurtarayım derken, üçü de öldüler - evet, egzoz gazı falan hiç bir şey, koku duman temiz havaya karışmasın diye öyle yükseğe asılı o... »

İsmet, arada sırada gidiyor, filtrelerin musluklarını açıyor, faaaş! Sıkıştırılmış hava kaçıyor, altlarına tuttuğu kutuya, sanki bembeyaz süt akıyor...

—« Metin, bunlar filtre mi? »

—« Evet, havadaki su buharını, yağı falan karışan kompresörden işte onlar süzüyor... »

—« Metin... O ne?... O ne? Süt mü? Süt gibi bembeyaz akıyor? »

Metin gene gülüyor.

—« Yağlı su dedim ya sana... Pek çok litrelerce alınıp sıkıştırılan havadaki nem buhar, epey toplanınca su, öyle süt gibi oluyor, tüplere sokmamak lâzım tabii... »

Aylâ, çalışkan, zeki, hevesli, sevimli bir öğrenci, koca gözleri ıslıl ıslıl, masmavi.

—« Demek buradan hava alıyorsun... Dur bir nefes de ben çekeyim... »

Regülatörün diaframı açılıp kapanıyor : har-fıss... har-fıss.

Tamam. Tüpleri sırtlamış Metin. Bunlar, kayıkta ne zamandır duran tüpler. Manometre yok bunlarda. Sabah doldurdukları, sandalın içinde, yedekte bekliyor.

Maske alnında, şnorkel yanda, kurşunlar, paletler, her şeyi tamam... Kuşanmış, küçük kayıkta ayakta duruyor.

Kayık, adacıkların birinin eteğinde, az açıkta... Tiranil, uzakta kalmış, ufalmış. Dışarda lodos, gökte bulutlar, limanın içinde bir sıcak, bir sıcak... Metnin alnında boncuk boncuk ter. Çenesinin altına, göğsüne, iki yandan gelen hortumun arasındaki ağızlığa uzanmış Aylâ, bir kaç nefes çekiyor.

—« Demek böyle? Basbayağı hava bu! »

—« Ya ne sandın? Elbette hava... »

—« Metin, dalıyor musun? Hemen mi? Buraya mı? Çok kalma, merak ederim. Çok uzama. Tehlikeli işler yapma... »

İsmet bile, dayanamayıp gülüyor.

Metin sabırsız, sallıyor başını hep : « Olur » gibisine.

—« N'olur çok gecikme Metin... Ha ellerini de çok kesme. Dikkat et ellerine... Nasıl kıyıyorsun kendine böyle... Neden eldiven takmıyorsun? »

—« Eldiven mi? » - Gülüyor Metin. - Alnında ter, sırtı, beli yüklü, ayakta zor duruyor, sallanıyor.

—« Ne var, eldiven giyilmez mi? Yok mu? »

—« Var Aylâcığım, var, giyilir... Ama onu hanım evlâtları yapar. Eldivenle balıkçılık, eldivenle avcılık, atıcılık, hep aynı şey. Olmaz yavrum... Yâni parmağın, elin, duyarlığı kalmaz tetikte. Anladın mı?... Hadi eyvallah. Çok konuştuk. »

—« Fazla kalma Metin, güle güle. »

—« Abi, rasgele! » Diyor İsmet.

—« Sen de öğren bakayım... » Diyor Metin, Aylâ'ya... « Güle güle olmaz. Rastgele denir. De bakayım. »

—« Rasgele Metin, rasgele. Çok gecikme. »

—« Olur. Hadi, çuvalı versene İsmet. »

Metin hiç tüfek almıyor önce. Bir naylon çuval, ağzı büzmeli. Hepsi o. İniyor suya, hemen dalıyor... Sırtından fışkıran kabarcıklar, ilkin tekerlek tekerlek, iri. O indikçe küçülüyor, ama hep pıtır pıtır, bazan kocaman bir top, arada sırada lokurdayan, yüze gelince patlayan, ışıklı, hareketli, itişe kakışa gelip gelip, yukarı varınca sevinçle sıçrayan binbir kabarcık, bir tül perde sanki, ardı arda süreklenen, yırtılan, dağılan, saçak saçak.

Aylâ, ayağa kalkmış, korkuyla, merakla bakıyor. Metnin elbisesinin siyahlığı, tüplerin sarılığı, sırtındaki regülatörün parlaklığı, bacaklarının beyaz beyaz sallanışı, en son, ayaklardaki paletlerin kıpırdanışı bile, bir süre belli oluyor.

Fışkıran, diplerden kopup gelen, yavaş yavaş küçülen, sessizleşen, derine doğru ilerleyen, ama hep gelen hava kabarcıklarından başka bir şey kalmıyor sonunda, tek işaret Metinden... Metin yok olmuş, gitmiş... Ne zaman gelecek? Hiç çıkmayabilir... Hiç dönmeyebilir...

Tek bağ, tek nişan Metinden, bir başka dünyada ilerleyen Metinden bu dünyaya tek bağ, tek nişan, tek haber o kabarcıklar. O kabarcıklar, pıtır pıtır kopup geliyorlar diplerden yukarı... Önce ezik ezik yamyassı, sonra kabara şişine yusuvarlak olup fırlıyor çıkıyorlar esas ait oldukları yere... Zorla tıkıldıkları suların içinden kurtulunca, zıplayarak, hoplayarak!

Tek haber Metinden, onlar.

Haber ki, Metin yaşıyor, nefes alıyor. Bir başka dünyada...

Aylâ, gözlerini kocaman açmış, merakla, korkuyla bakıyor.

Nerede Metin?

Bir başka dünyada Metin.

Çok güzel, çok çok güzel bir dünyada. İlk 15-20 metrenin « rengarenkliği » geçmiş... Önce kırmızı, son-

ra sarı, kahverengi, yeşil de kaybolmuş... O son griliğe dönüşmeden önceki sulara Metin, 40-45 metrelerde, Ege denizinin eşsiz mavisi, kopkoyu, dolu dolu masmavisi, her şey mavi, dimdik inen kayalar sular, gelip geçen irili ufaklı lahozlar, bir kaç trança... -hani nerede o kırmızı - pembe giysileri? - Uzaktan bakıp kaçan bütün canlılar mavi... Yüksekten geçen bembeyaz akya sürücü bile mavi görünüyor aşağıdan... Güneşsiz koyu mavi, ıçığı tcz olmuş, suda erimiş, her taraf ışık olmuş masmavi... O eski zamanların fotoğrafları gibi her şeyiyle mavi bir dünya bu!

Metin, yusuvarlak, kocaman bir taşın yanına iniyor.

Her yeri, evi gibi biliyor. Evinden iyi biliyor.

Taşın altından ince ince bir şeyler çıkmış, kıpırdanıyorlar mavi mavi...

Çuvalın ağzını açıyor Metin. Yakalıyor o ince uzun şeyleri, çekiyor, çektikçe geliyor, kış atan, kuyruk vuran, kaçmaya çalışan, bazan da upuzun dizgin gibi boy-nuzu kırılıp kaçan, havada bir tur atıp, tekrar taşın altına girmeye çabalarken gene yakalanan, ayakları birbirine dolaşmış, bazan ikişer-üçer gelen böcekler bunlar...

Çok iri değiller. Bir kilodan aşağı olanlar var. İki kiloyu geçeni pek yok. Ama sayıları öyle çok ki... Kaynıyor taşın altı... Çektikçe geliyor... Çuvala tıkıyor onları, çuvalda kış atıyor böcekler, naylon torba, dört bir yana oynuyor, ağırlaşıyor, içi, elleri kolları birbirine sarılmış, durakalmış, gitgide daha az oynak bir yükle gitgide doluyor.

Taşın etrafını fırdolayı geziyor Metin.

Sırtından hep fokur fokur fışkırıyor hava.

Böcekler azalıyor... Kalanlar, boynuzlarını iyice içeri çekmişler... Metnin elleri, hayvanların kabuklarındaki keskin dikenlerle, çıkıntılarla gene kesilmiş, ne kadar değmemeye çalışsa da gene kesilmiş kanıyor. Kanı ne tuhaf! Parker mürekkebi gibi dağılıyor suda, kırmızı değil, masmavi sızıyor, duman duman...

Feneri yakıyor Metin. Kanı kızarıyor. Taş, mer-
can dalları, bütün bitkiler « rengârenk ». Taşın altında,
tâa gerilere çekilmiş böcekler, artık mavi değil, pes-
pembe, kırmızı, mor-beyaz benekli...

Daha bir kaç tane yakalıyor. Hep aynı taşta oya-
lanıyor Metin. Çuval dolmuş. Metin yukarı bakıyor.
Yukarıda, suyun yüzü, kayık görünmüyor. Bir mas-
mavi gökyüzü, sınırı yok.

Kolunda saat : 20 dakika! Diyor.

Profondimetre 43 metre.

Metin hep aynı yerde nefes aldıkça, sırtından yük-
selen hava hep aynı yerden kopup çıkıyor... Yukarıda
hep aynı yerde fışkırıyor, pıtrak gibi aynı yerde kay-
nıyor, kaynatıyor suları.

İsmet, boncukların yükselirken çizdikleri eğriyi ve
yönünü, kaynağını çok iyi biliyormuş gibi, alışlagel-
miş rahat bir hareketle, Champion tüfeği bir kalın,
ağır kancaya bağlamış, atıyor denize, az uzağa, ipi hiç
ellemeden kcyveriyor, sağılsın gitsin...

Metin başını yukarı çevirmiş bir şeyler bekler gibi
bakarken, işte o derin maviliklerden, gökten, tüfek,
çengel, ip geliyorlar, uçarcasına, döne dolaşa tam vak-
tinde, tam yerine, azıcık öteye, yanı başına geliyor-
lar.

Vuruyor paletleri gidiyor, tüfeği çözüyor, çuvalı
çengele geçiriyor, asılıyor ipe hızlı hızlı bir kaç kere
« Hadi tamam, al yukarı! »

Çuval, içinde böceklerin kararan yüküyle, çekiliyor
birden kulaç kulaç, kesintili hareketlerle yükseliyor,
ufalıyor, gidiyor.

Yukarda, İsmetin kayığa almaya uğraştığı çuvala
yardım ediyor Aylâ, ellerini bir iki kesiyor, aldırımı-
yor parmaklarını emiyor :

—« Ne çok... Ne çok istakoz toplamış! » Diyor.

Çok uzaklardaki sevgilisinden yeni bir haber, pos-
tadan bir büyük koli almışçasına sevinçli.

—« Istakoz değil, böcek bunlar Aylâ hanım! » Di-
yor İsmet. « Dikkat edin ellerinizi doğrarsınız... Çok

keser dikenleri namussuzların... Amma da toplamış ha Metin Abim! Kimbilir ne haldedir şimdi elleri... »

Metnin elleri masmavi kanıyor aşağıda.

Metin, -yeri böyle uygun olursa- en güzel bir kademelî çıkış usulü bu, yavaş yavaş, taşların oyuklarına bakıp oyalanarak yükseliyor, kayaların üst üste yığılarak aşağı düştükleri bayırı bu kez yokuş yukarı... Tüfek elde, belinde üç lahoz, iki orfoz olmuş bile... Lahozların ikisi, beyaz lahoz.

Profondimetre 30 metre derken, saati de tam 30 dakika, iki kiloluk bir orfoz, ansızın nereden fırlamışsa, gelip bir koca deliğe giriyor. Metin bakıyor, bulantı az, bakıyor, orfoz orada... İşte sırtı. Ama bu sırt O değil!

Hiç düşünmüyor sallıyor, zıpkın içeri giriyor, girmesiyle de çıkıyor, bir tos Metnin göğsüne, bir yaratık deli-dolu, iri kapkara, boğa gibi zıpkını bir yandan bir yana yemiş, demiri eğmiş yamıltmış bükmüş, bir kılıç gibi kuşanmış sırtına! Tüfek? Tüfek? Çekiyor tüfeği, Metni bile sürüklüyor... Metin atik değil, sırtında tüplerle ağır, manevrası az, balık güçlü, yaralı, çılgın, tüfeği öyle bir çekiyor, koparıp alıyor Metnin elinden, kaçıyor kabza avucundan.

Eyvah! Hayvan gidiyor, ağır yaralı. Her kuyruk vuruşunda, iki yanından duman gibi mavi, azıcık kahverengi kan fışkırıyor, pofluyor... Kalbine yakın vurulmuş, boşalıyor, ama gene de gidiyor. Az yukarıda, bir başka mağara, bir oyuk. Dur alıyor önünde, baygın, yan yatıyor... « Aman yetişeyim » derken Metin, tekrar yavaşça düzeliş bir kuyruk vuruyor, dalıyor içeri, kayboluyor.

Yalnız tüfek dışarda. İpi taş duvarın tavanına dayanmış, usul usul yükseliyor Champion, şamandıra gibi orada dimdik.

Derinlik 27 metre. Saat 37 dakika.

Metnin beyni işliyor : « Birinci dalış bu, boş ver. Uykusuzsun ama, hudutlar çok az aşılmış... Vurgun gelip seni mi bulacak? Bunu burada böyle bırakıp bek-

leyecek hâlimiz yok ya! Canlanıp son bir hamle yapar, tüfeği de çeker içeri... Ya da ipi koparır. Davran. Çabuk ol oğlum! »

Kabarcıkların içinden, birden bir şeyler şekilleniyor, oynak dalga dalga, renk renk... Sanki baskısı kaymış bir adam resmi bu. Çıkıyor, büyüyor ansızın Metin.

Aylâ hep ayakta bakıyor. Hiç oturmamış. Meraklı ve korku dolu...

Sevinçle bağırıyor hemen :

—« Metin... Metin geliyor! »

İsmetin suratı asılıyor. O, Metini beklemiyor daha. Metin fırladı suyun yüzüne.

—« Hoş geldin Metin... Hani balıklar? »

—« Abi, n'oldu? Hani tüfek? »

Bir eliyle küpeşteye sarılıp, hortumu ağzından atıyor :

—« Çabuk İsmet, çabuk! Al belimdeki balıkları, ver bana öbür yeni Championu, kakıcı da ver... Çabuk ol. »

—« Metincim, gene mi dalacaksın? »

—« Evet Aylâ evet. Merak etme. Görürsün, epey iri bir orfoz vurdum, tüfeği aldı elimden, deliğe girdi. »

İsmet hızla çalışıyor, dışarı eğilmiş balıkları alıyor, öteki tüfeği, kakıcı uzatıyor.

—« Abi... yetecek mi havan? »

—« Yeter. Daha rezervayı çekmedim. 70-80 hava vardır herhalde. »

—« Abi kaç metredesin, abi? Havan az. Ne zamandır bekliyordu kullanılmıyordu bu tüpler. Manometresi de vok bunların. Az kalmıştır havan. Kaç metredesin abi? »

—« Yirmi yedi. Hadi eyvallah. »

—« Abi... Dikkat et! »

—« Met'in... Metin! Ay gene daldı... »

Metin hızla iniyor. Tüpler hafifledi sırtında. biliyor havası az. « Boş ver, daha vaktim var. Oh şükür! »

Tüfek orada dikili duruyor. Ne içeri çekmiş hayvan, ne de ipi kopmuş.

Yeni Champion'u kurup, kakıçla beraber yere koyuyor. Lâmbayı yakıyor, bakıyor. « Hah iyi be! Hayvan burada. Hem de sağlama vurulmuş, iyi. Şu hale bak, nerdeyse ölecek... Zorlukla solukluyor... »

Ama orfoz, gene de Metnin fokurdayan sırtını duyuyor, ürküyor, kımıldanıyor... Can havli, son hamle, bilinçsiz umut... « Ulan gidiyor » ip içeri çekiliyor, tüfek alçalıyor, kabzası yere değiyor. « Aman! »

Metin kapıyor öbür tüfeği, mağaranın ağzı uygun, kocaman, adam alır; geliyor taşa, dayanıyor, « Nah koca kafa, al bu da sana! »

İkinci zıpkın, yandan ama, tam ense köküne. Kas-katı kasılıyor hayvan, kuyruğunu titretiyor sade... İki zıpkının ipinden asılıyor Metin. Zıpkının birini, hattâ öbürünü de ele geçiriyor, çekiyor çekiyor, gelmiyor orfoz!

« Hay Allah! Ulan ölmedin mi be! Nasıl şiştin böyle? »

Balık ölmüş ama, ölmeden, daha yaralıyken şişmiş, kabarmış, sıkıştırmış kendini o araya...

« Hadi al alabilirsen şimdi... »

Çek gelmez, çek gelmez!

İşte orfozculuğun derdi bu. Bir kere kabardı mı bu babahindi, taşın içinde böyle... Uğraş Allah uğraş ki, alasın dışarı.

Hele bir de ölmezse...

Metin nefes nefese... O halde, orada, Bademliyi hatırlıyor, iki sene önce bir orfoz vurmuştu, hani o tek kayalığın dibinde... Hayvan çok büyük değildi. Bile bile sakata atmıştı. Balık da zıpkını alıp bir deliğe girmişti... Kuyruğu dışarı dönük, kaf içerde. Kakıç işlemez, el ancak giriyor, delik küçük. Elle tutuyorsun balığı, kuyruğuna, şidikliğine dek gövdesini, o kadar. İmkânı yok, sökemiyorsun. Hiç geri gelir mi? Şişmiş kabarmış orada, üstelik yaşıyor da!

İki tüp harcamıştı Metin, balığı çıkarana kadar, ama sonunda başarmıştı bunu. Parmağıyla balığın karnını delmişti, şidikliğın oradan, bütün barsaklarını çe-

ke çeke, içinde ne varsa dışarı boşaltmıştı yavaş yavaş... Ölmüştü balık neden sonra... Birinci takım tüp bitip, yukarı çıkarak ikinciyi kuşanıp indikten, onun da rezervasını çektikten sonra ancak...

« Eyvah! Bu da mı öyle olacak? »

Zor nefes almaya başladığını, regülatörün öttüğünü, ciğerlerinin zorlana zorlana, uzatarak havayı sömürdüğünü farkettiler.

« Hah! » Dedi içinden. « Bitiyor, tamam. »

Çekti rezerva kolunu.

« Çııı » Diye bir ses, rezervanın havası açıldı, yayıldı iki tüpe de. Rahatladı Metin, ama biliyordu artık. En çok on dakikası kalmıştı. Hele böyle zorlanır, sık sık nefes alırsa... sadece yedi dakikası!

Soluklarını yavaşlattı. Kendini tutmaya çalıştı.

Bir kere daha denedi, zıpkınlardan asıldı, gelmedi balık. Çare yok, gitti, bıraktığı taşın üzerinden kakıcı aldı. Havası az, biliyor, ama çare yok!

Uğraşa uğraşa, -sırtında tüpler tak tak taşlara vuruyor -yarı beline yakın, kafası, omuzları kaybolana dek girdi mağaranın ağzından içeri, sıkışa, zorlanarak... Çengeli bir hamle, bir hamle daha vurdu geçirdi hayvanın ağzına. Fokur fokur kaynıyor mağaranın içi, sırtından yükselen, taşlara vurup çıkamayan, içerde kalan havayla kaynıyor! Bir yandan da düşünüyor :

« Şimdi İsmetin gözleri faltaşı gibi açılmıştır, yukarıda, kabarcıklar kesinti yapıyor diye... Ha gayret be aslanım! »

Gene zorlana zorlana çıktı dışarı. « Hah! Hadi şimdi, hadi gelme istersen şimdi, bakayım! »

İki ayağını dayadı yanlara, paletler geri kıvrılıyor, var gücüyle asıldı kakıca, balık oynadı çatırdadı. Bir daha asıldı Metin, kıpırdadı geliyor, döndü kafası, bir eline de zıpkının biri geçti, oradan da « hada beraber » balık, « karakoyunun son oyunu! » çekti dışarı : simsiyah bir orfoz, iki zıpkın, karmakarışık tüfekler.

İçerde hapis kalmış hava kabarcıkları, mağaranın

çatlaklarından, her taraftan hâlâ yükseliyor.

« Eh, bu iş bu kadar olur! » Zıpkının birinden tuttu, öbür elinin iki parmağını balığın gözlerine geçirdi, kakış hemen yandan, sarkıyor ağzından aşağı, tüfekler epey geriden savrula savrula geliyorlar, vurdu paletleri, vurdu Metin... Yüku ağır, havası çok az, içini çekiyor, içini çekiyor, tüplerin dibini sömürüyor... Tüpler de şamandıra gibi olmuşlar, çıkışa yardım ediyorlar...

Bir ara baktı Metin, hem ellerinden kan akıyor, hem de balıktan, zıpkın deliklerinden hâlâ... Baktı, kanın rengi değişiyor, koyu maviyken kahverengi, pas rengi derken kıpkırmızı, hem kendi kanı, hem de balığinki...

« 12 metreyi geçtik demek, geldik demek, hele şükür! »

« N'olur n'olmaz » Diye, bir ip sallandırmıştı İsmet, o ucu çengelli ipi, ona tutunabildi görür görmez, öyle kayıktan aşağı sarkan...

Daha fazla zorlanmadı.

Tüp boş, ciğerleri boş, maske yüzüne yapışmış gibi. İsmet çekti aldı yukarı hepsini...

—« Aaay! Aman Allahım, bu ne? »

Aylâ balığı görmüş bağılıyor.

Balık yüze çıkınca renklenmiş, güzelleşmiş.

Metin zorlukla sıyırdı maskeyi, sıyırdı sırtından tüpleri. Uzandı aldı İsmet hemen.

—« Uuuf be! Zor çıkardım deliğinden namussuzu! »

—« Metin... Metin, bu ne büyük balık »

Metin de girdi kayığa, soyundu. Hep beraber, kakıştan, zıpkınlardan, kuyruk bileğinden, « Hoop-hoop hada » tutup, aldılar içeri devirdiler iri hayvanı boylu boyunca. Kocaman kafası, gövdesi, mor yeşil sarı hâreli, bakır rengi, karııı koyu sarıdan açığa dönmüş, yanak kenarları sapsarı, kocaman açılmış galsamaları kat kat kıpkırmızı parlak...

Aylâ baktı baktı da :

—« Çiçek gibi, kat kat, ne güzel! » Diyip sevicecek başka yer bulamamışçasına, ellerini uzatmasın mı birden, o açık galsamalara doğru...

Son anda farkettti, yakaladı elini, Metin.

—« Dur, deli misin? Hiç oraya parmak sokulur mu? »

—« Ölü değil mi bu hayvan, n'apar ki? »

Yorgun argın, ders verdi Metin :

—« Bak bu... Bunlar binlerce bıçak! Buraya giren kurtulamaz. İster ölü, ister diri, eli, parmağı keser, doğrar atar bu cins balıkların galsamaları.. Öyle si-nağrit, mercan, karagöz gibi değil. Dikenli, görmüyor musun, binlerce bıçak! Lahoz, orfoz, unutma hiç, yalnız gözlerinden tutulur, ufak bile olsa balıklar, kulaklarına el sokulmaz asla. Keser mahveder parmakları. »

—« Peki! » Dedi Aylâ. « Öğrendim. Bir daha yapmam. »

—« Abi... » Dedi İsmet. « Çok bir güzel balık bu! Otuz kilonun üzerinde... Kırk bile var belki... Aşkolsun. Eline sağlık. »

—« Benim kısmetim! » Diye sevindi Aylâ. « Bu benim kısmetim, ne güzel! »

Balık, öyle yatıyordu.

Hepsi, ona bakıyorlardı.

—« Abi... Abi.. n'oluyorsun? Abi... »

Metin, birden sendelemiş, düşer gibi olmuş, düzelmiş oturmuştu. Sık sık soluyordu.

—« Abi, fena mı oluyorsun? »

—« Biraz yoruldum galiba İsmet. Çok zorladı namussuz beni! Şöyle bir başım döndü, geçti. »

—« Çok hızlı çıktın abi... Çok hızlı çıktın. Birincide çok hızlı çıktın. Doğru söyle abi, iyi misin? »

Güldü Metin.

—« İyiyim, meraklanma. »

—« Abi, uykun geliyor mu, uykun? »

Sıcaktı, yorulmuştu, Metinin gözleri kapanır gibi oluyordu. Lodos, sıcak... Bir ağırlık.

—« Aman uyumasın! » Dedi İsmet. « Aman uyuma-

sın. Aylâ hanım, lâfa tutalım, uyumasın. Uyku, vurgun işareti. Ne zamandır tüple de dalmadı... Çok hızlı çıktı... Aman dikkat, uyumasın!»

—«Metin, Metin, Metin, uyuma!»

Çığlık çığlığa yansıdı sesi Aylânın, bütün koyu dolandı geldi.

Metin, gözlerini açtı... Sıcak.

—«N'oldu? Ne diyorsunuz? Ne var?»

İsmet, Aylâya döndü bir hızlı :

—«Aman lâfa tutalım, uyumasın!»

Sonra da Metine : «Abi... Uyuma. Bak ne diyecem... Bu var ya bu... - Yerde yatan balığı gösteriyordu, adam gibi kocaman, iri balığı - Abi bana bak, buna bak... Bu nasıl, senin öbür tarafta beklediğin, o çok büyük dediğin balığa göre nasıl? Bunun kadar mı o orfoz?... Abi, uyuma, beni dinle. Bu balık mı büyük, yoksa o mu? Uyuma abi, gözünü seveyim, uyuma.»

Fırladı ayağa Metin, kalktı dimdik, sapasağlam.

—«Ne uykusu?» Dedi. «Uykum falan yok, geçti. Ulan İsmet, ulan İsmet, sen dalga mı geçiyorsun benimle be?... Bu balık... Nah bu... burada yatan balık... Çocuk bu be! Balık mı bu be? Alay mı ediyorsun benimle? Ne diyorsun sen.. O büyük orfoz, bunun dördü beşi gibi var... Bu onun yavrusu olamaz be! Yavrusu... Hey Allahım... Sen ne diyorsun?»

Büyük tekneye gittiler.

Böcekleri livar ettiler, hemen öyle çuvalıyla sallandırdılar gölge bordadan denize. Balıkları, hele büyüğü, zorlukla ikisi birden taşıyıp, buz odasına tıktılar. Jeneratör, çalışıyordu hep.

Dışarda lodos, dalgaların sesi kuvvetlenmişti. Tek nefeslik rüzgâr almayan liman içinde sıcak.

O gün, daha bir çok kereler daldı Metin. Tüplü, bir kere daha. Sabah doldurduklarını bitirdi. Tüpsüz de, en az on dalış yaptı. Bir çok balık vurdu.

Aylâ, İsmet gibi, akşama dek kayıkta bekledi, güneşte. İsmet gibi, o da bir kaç defa denize attı kendini serinledi sözde. Bir kaç kere de peynir ekmek falan atıştırdı. İsmet gibi, bol bol su, epey de sigara içti, İsmetle beraber.

Çok balık yaptı Metin. Bir sürü karagöz, lahoz, orfoz, minakop, akşam üzeri en son, tuhaf bir iş : Şnorkelle dalıyordu, adalardan birinin, uçurum misâli, dümdüz derine inen kayalıklarının üst tarafında « Duvarcılık, takozculuk » yapıyordu çatlaklarda. Bir an aşağı baktı, sonra hemen, var gücüyle indi daldı, kayaların kuytusuna, gölgesine siner gibi sakınarak, saklanarak indi, indi... Yukarıdan, tâa uzaktan gelirlerken gördüğü Akyâ sürüsü, hepsi onar, yirmişer kiloluk, en az elli parça balık, kuyrukları suları gümbür gümbür öttürerek, mavi beyaz çakan çelik renkleriyle parladılar birden önünde, köşeyi dönüp çıktılar ansızın. Bekliyordu. En irilerinden birine, tam geçerken, salladı zıpkını. Uzaktı zıpkın yavaşlayarak gitti, duracak sanılırken, vurdu balığa deldi, kulağının hemen arkasından geçti içeri.

Metnin sımsıkı kavradığı zıpkını tüfeği kaptı hayvan, ağzından burnundan duman duman kan kusarak bir ölüm koşusu delice... Öbürleri, bir anda yokoldu. Yaralı balık çılgınca bir hızla gitti, gitti, ardında Metin, bir acayip su altı kayağı, bir yukarı bir aşağı koşturdu. Zıpkının ucu kurtulup çıkmadı, çekti, çekti tüfekte Metin arkada, bir koşu! Ama kısa çok sürmedi. Ansızın elektriği kesilmişçesine, durdu balık suyun içinde, dikildi, baş yukarı, kuyruk aşağı, tir tir titreyip kazık kesti. Irkına has bir çabuklukla hemen rengi attı, gözleri belerdi ve işte o dakikada can verdi... Dibe çökmeye bile başladı, kuyruk üzeri, öyle dimdik, yavaş yavaş, derinlere...

Sarıldı, çıkardı yukarı Metin, daha nefesi tam bitmemiş...

—« Bu ne? Bu ne balığı? Bu ne? »

—« Akyâ derler buna Aylâ. »

—« Abi... yirmi kilodan yukarı bu da! Gördün mü ne kuvvetli mera!... »

—« Ne kısmetliyim, değil mi Metin? Bu kadar balık, bir günde... Hem o orfoz, hem de bu... A... Ak... »

—« Akya »

—« Akya.. Kısmetliyim, değil mi Metin? Dünkü gibi, işlerini berbat etmedim bugün! »

Metin baktı ona kayıkta. Soyunuyordu artık, tamamdı dalma işi. Akşam yakınlaşmış, gün düşmüş, gökler kızarıyordu, çamlar bile...

Aylâ, yeni bir mayo almış, o kadar açık değil. Gene de her tarafı yanmış, yüzü, gözü, sırtı, kolları kıpırmızı olmuş, iyice yanmış bir günde...

Sevinç dolu, bakıyor ama :

—« Nasıl? İyi miço oldum mu? »

Metin gülererek başını sallıyor.

—« Oldun! Oldun Aylâ! »

Soyunan « balıkadama » bu kez Aylâ yardım ediyor. Çıkartıyor, koyuyor, sıralıyor takımları, kurşun kemeri zor tutuyor, elbiseyi sıyrıp devşiriyor, yayıyor bir kenara...

İsmet makinaya geçmiş.

Aylâ, durmadan soruyor :

—« Nasıl? Memnun musun benden? İyi öğrenci oldum mu? Miço yapacak mısın beni yanına, söyle? Uğurlu geldim mi sana? »

Metin hep başını sallıyor.

Büyük teknede, gene balıkları taşıyorlar. Buz odası doldu bir günde. İri orfoz, akya, bir sürü de parça balık...

—« Abi... » Diyor İsmet. « Yarın kendini hiç üzme, bana sorarsan. Nasıl olsa yerimiz kalmadı, tamam. Beş on parça daha balık, zor alırız. Yarın bir tâtıl yap abi... Ye iç, keyfine bak bir gün de. Ben de takımları elden geçireyim... Hepsini bir bir... Ha ne dersin? »

—« Sahi! » Diyor Aylâ da. « Yarın tatil yapalım Metin. »

Metin başını sallıyor, hep gülüyor.

Yemek yiyorlar, bol balık, böcek, adam başına iki-şer üçer!

—« Plakları çalalım mı gene? »

Çalıyorlar... Güneş yeni batmış ufukta... Mor-alaca, kıpkırmızı gök.

—« Birazcık yandım galiba Metin... Sırtım acıyor. Ne dersin? Erken yatalım mı ha? Sen de yorgunsun... »

Kamaraya giriyorlar.

Aylânın sırtı acıyor, Metinse, sözde yorgun, uykusuz, öyle mi?

Jeneratör iyi ki durmadan çalışıyor. Aylâ çığlık çığlığa çılgın, onun sesini bastırıyor.

Gecevarısına az kala, kadın, tükenmiş, bitmiş uyuyor. Metin de uzanmış yanına, Aylânın ağzı onun göğsünde. Metin de uyuyor orada, öyle. Sonunda kapanıyor gözleri.

Ertesi gün, bulutlar çatkın, kara, keskin kenarlı, vüksek, beyaz-gri, hızlı... Güneş parçalı gökyüzünde. Dışarda dalgalar coşmuş, sesleri artmış... Görünmüyorlar ama, gümgürdüyorlar. Öfkeleri uzaktan bile belli. İçerde, liman hep süt-liman, sıcak sıcak ağızları yakan.

—« Tatil bugün! » Diyor Aylâ.

—« Tatil bugün Metin Abi. »

İsmet elbiseleri yamıyor. Shark-skin ama, kayalar keskin kenarlı... « Baksana, nasıl yırtmış, takmış! »

—« Peki! » Diyor Metin. « Pekiyi, bugün tatil olsun. »

—« Metin, çamlara çıkalım mı? »

Kıyı, hemen on metre geride.

Cıkıyorlar.

Sabah erken, çamların altı serin. İğne iğne, cıtır cıtır, ne de güzel kokuyorlar. Bir koca orman! Denizin sesi duyulmasa, kaybolur içinde insan... Öyle de güzel ki...

Bir çok yabanî çiçek var. Sümbül gibi, kocaman kırmızı menekşe gibi, yabanî sıklaman gibi, çeşit çeşit sarı, eflâtun, pembe... Bazıları, pek güzel kokuyor... Papatyalar da var... Beyaz yapraklı taşlarının arkaları kızarmış...

Koşuyor, eğiliyor, kalkıyor, ne yaşına, ne de dış görünüşüne pek de uymayan, bir tuhaf kaçan, küçük mektepli kız halleriyle çiçek topluyor Aylâ. Metin de arada bir eğilip koparıyor, getirip ona veriyor.

—« Ne güzel çiçekler Metin! Ne bunlar? Adları ne? »

—« Bilmem. Çiçek işte. Bir sürü yabanî çiçek. Çiçekleri pek bilmem. Severim ama, adlarını bilmem... Hem bilip de ne olacak? Bak bunları bilirim. Bunlar, « karabaş »... « Elma yağı » derler bir yağ yaparlar bundan... Romatizmaya, mide barsak sancısına iyi gelir diye satarlar... Nah bak, bunlar da adaçayı... »

Her taraf; çamların iğne iğne kuru döküntülerinin üzerine tepeden gün eşin inebildiği her beyaz, ışıklı leke çiçek, ot dolu renk renk, çeşit çeşit kokulu. Hele bazı yapraklar, elde uğuşturulunca, nasıl da güzel kokuyorlar!

Aylâ, ufak ufak demetler yapıyor, sonra hepsini birbirine karıştırıyor, papatyalarla fal bakıyor... Bazan üst üste hep « sevmiyor » çıkıyor. O zaman ikişer ikişer yoluyor, işi ayarlıyor « seviyor... seviyor... seviyor... »

—« Hesabın kuvvetli! » Diyor Metin.

Gülüyorlar, elele tutuşmuş geziyorlar, koşuyorlar bile ormanın içinde. Oysa, ikisi de çocuk değil. Aylâ yirmibeş yaşını aşkın, Metnin saçları kırlaşmış...

Orada, limanın kenarında, bir çam ormanı, limanda bir tekne, her nasılsa gelmiş demirlemiş oraya, İsmet onun içersinde... En dışarda, ötelerde lodos, fırtına...

O çam ormanının içinde Aylâ'yla Metin, gölgede, ama apaçık, saklısız, gizlisiz, ilk yaratıldıkları gibi, Adem oğlu görmemişliğe katılmışlar, birer ağaç, çiçek, kuş, hayvan, en yalınından bir yaratık olup çıkmışlar... Başka insanın işi ne crada? Kim gelir bozar ki büyüyü? Hoyrat ayaklariyle kim ezer, kim? Tabiat, oradaki tek « Hâkim ». Ve onlar « Doğaya » karışmışlar, birbirlerine sarılmışlar, sevişiyorlar işte yerde, iğneler batsa

da altlarına, dirsekleri dizleri acısa da...

Sonra kalkıyorlar, düzeliyorlar, toplanıyorlar, ot-ları dikenleri ayıklıyorlar... Son anda hatırlıyor, dö-nüp geliyor Aylâ, çiçeklerini alıyor.

Koşuyorlar... Kıyıya, çakıla... Kayığa... Büyük tek-neye.

Çiçekleri bir vazoya koyuyor Aylâ.

—«Bana dalmayı öğret bugün, n'olur!» Diyor.

Az sonra gene çakıldalar, mayolu.

Gözlük palet nasıl takılır, gösteriyor Metin. İm-kânı yok, şnorkeli, ağzına alamıyor Aylâ!

Çapkın çapkın da gülüyor:

—«Ben bunu alamam ağzıma... Başımı da soka-mam suya. N'olacak?»

—«Alacaksın... Sokacaksın!» Diyor Metin. «Yok-sa olmaz. Bak böyle, benim gibi.»

Zar zor yapmaya çalışıyor Aylâ. Zaten çok iyi yüzemiyor. Yüzüyor ama, bir stili yok. Crawl, kulaç falan bildiği yok. Doğru dürüst ayak bile vuramıyor paletlerle, ne yapacağını şaşırmış gibi. Bir ayağını fla-ma salar gibi sudan dışarı çıkarıp havada tutuyor, ya da pat-şap suya vuruyor, dalmaya çalışıyor, başını suya sokuyor, arkası, kalçaları dışarda... Battım sanı-yor, hiç batmıyor. Bir süre çabalıyor, ağzında şnorkel var ama, nefes almayı unutmuş, sonunda poflayarak ayağa kalkıyor, maskeyi falan sıyrıyor.

—«Çok... Çok zormuş. Sen dal, ben seni seyrede-yim.»

Sular pırıl pırıl berrak. Çakıllar bembeyaz tek tek... Ufak karagözler, minicik taş hanosları var... Kü-çücük sarpalar, sarı sarı çizgili.

Metin dalıyor. Aylâ ona bakıyor, dipten, hemen iki üç metreden yüzen erkeğin kasları nasıl bir ahenk-le çalışıyor, kollar, sırt, bacaklar, nasıl bir süzülüş, su samuru kadar hâkim suya, bildik bir dünyada, rahat, alışık, sevinçli...

Aylâ, başını sokup sokup, dipleri seyrediyor... Kü-çük küçük balıklar.

Birden Metin, yanına gelmiş, kolunu tutmuş, sar-sıyor « Bak, bak! Oraya bak! »

Az ötede, hemen altlarında, set set plakalık taşlar var. Orayı mı gösteriyor? Bir küçük balık, renkli, kah-verengi üstüne sarı benekli minnacık bir balık, ufak bir deliğe girip girip çıkıyor, kapısında durup bakıyor.

—« Aa, orfoz bu!... Ne küçük bir orfoz öyle o Me-tin! Parmak kadar. Ne şeker şey! »

Metin, onu bir daha dürtüyor :

—« Bırak o orfozu, o değil... Onun yanına bak... Baksana... Görmüyor musun? Bak ben dalıyorum, ba-na bak. »

Metin dalıyor. Derinlik en çok beş metre. Taş he-men ayaklarının dibinde. Zor duruyor üzerinde, kendi paletlerini görüyor Aylâ.

Metin, taşın yanına indi işte...

« Aa! O ne o? Top gibi bir şey... Aa! Açıldı... BÜ-yüdü... Kolları var.. O ne o? »

Taşın altına kaçmak istiyor o şey.

Metin sarılmış, bırakmıyor, yakalamış hiç salmı-yor.

«Aman Allahım, Metin elini kolunu dirseğine dek taşın altına sokmuş, çekiyor! Zorluyor! Koparıyor çatır çatır! Aman Allahım, toz duman, o siyah bulut ne öyle fışkıran? Aman o elindeki ne öyle? Bacakları oynuyor, Metnin koluna sarılıyor, kavırıyor! »

—« Bak ne tuttum! » Diye gülerek, sıyırdı maskeyi Metin, yukarı gelip çıkınca.

—« O ne?... O ne? »

Aylâ yüzmeyi unutmuş, batıp batıp çıkıyor şaş-kın.

—« Hadi gel kıyıya, gel çabuk... »

Metin önde yüzüyor sahile. Aylâ vardığında, ayağa kalkmış dikilmiş çakılların üzerinde, hâlâ sol eliyle uğraşıyor, sağ avucunda tuttuğu şey, bacaklarını uzat-mış, Metnin sağ kolunu sarmış kavramış, kıpır kıpır yapışmış oynuyor, besbelli kuvvetli, emer gibi... Metin,

sol eliyle bunları sökmeye uğraşüyor. Sonunda söküyor, ayırıyor kendi kolundan.

Elindeki« şey » şemsiye gibi. Bacakları bir an aşağı sarkıyor ama gene de kıvrım kıvrım kıvranıyor, yapısacak yer arıyor.

Aylâ bakıyor; Metnin sağ kolu, sanki binlerce bebek ağzı emmiş çürütmüş, kan oturmuş gibi küçük küçük beneklerle kaplı...

—« Bu ne Metin? Bu ne? »

—« Ahtapot! » Diyor Metin. « Bir hârika, yalnız biraz irice... Parmaklarını yiyeceksin akşama... Gör bak, şimdi ne yapacağım ona... »

Bir hamlede, sanki bir eldiven, ya da çorap tersine çevrilen! Ahtapotun kafasını tutup, içini dışına, ters yüz ediveriyor. Hemen hareketleri yavaşlıyor, kalından inceye, vantuz vantuz uzanan sekiz kol sarkar gibi oluyor. Bembeyaz içi dışına çıkmış kafaya parmaklarını geçirmiş Metin, deniz kenarında yassı bir taş bulmuş, vuruyor ha vuruyor bir bir üstüne, şark, şark, yere.

—« Ahtapotu, bir de karıyı ne kadar döversen, o kadar iyi yaparsın der balıkçılar! » Diye şaka ediyor, bir yandan da vuruyor.

Köpük köpük olmuş hayvanı, arada sırada, taşın üzerinde yoğuruyor, yoğuruyor, çamaşır yıkar gibi sürüyor sürüyor taşa, suya daldırıp çıkarıyor bir, köpüğünü akıtıyor, sonra haydi gene, Allah yarattı demiyor, kaldırıp vuruyor şırak şırak, bir bir ardına.

Duruyor, çömeliyor, sürüyor sürüyor taşa, uvalıyor, gene kalkıp vuruyor

—« En az, kırk bir kere vuracaksın ki yumuşasın! Ama böyle iri oldu mu, daha da çok... Yumuşamazsa yenmez, pişmez. Yumuşadığını, nasıl mı anlıyacaksın? Bak böyle... »

Elinde, parmağında asılı tutuyor hayvanı. Ahtapot beyazlamış, kolları iyice sarkmış, yalnız en uçları, bacaklarının o en ince kısımları, azıcık kıvrılmış tersine, yukarı doğru.

—« Bu uçlar, böyle kıvrılmadı mı çımaz. Bak, bu oldu artık. Tamam. Akşama hem salata, hem tava, hem de pilâki yapacağız. Hayvan büyük, üç dört kilo var... - Eliyle bir şeyler araştırıp, çekip koparıyor kafanın içinden - Papağan gagası gibidir bu sert kemik. Nah al, bunu da sakla istersen. Bu da ağzı. »

Hediyeyi, çekine çekine alıyor Aylâ, korkarak tutuyor. Cilâlı gibi, siyah-beyaz, böcek kabuğu rengi, parlak, basbayağı bir papağan gagası bu, sivri keskin kenarlı, kıvrık, büyük, sımsıkı kapanmış, ucu çengel, altlı üstlü...

Ahtapotu, dövüldüğü, çırpıldığı taşın üzerine bırakıyorlar. Kolları bir yandan suya sarkıyor. Aylâ da, gagayı, kıyıya koyup geliyor.

Epey bir süre yüzüyorlar. Oynuyorlar. Diplere bakıyorlar. Metin dalıp dalıp, Aylânın bacaklarının arasından geçiyor, geçerken mahsus dur alıyor, uzanıp, şurasını burasını sıkıyor.

—« Yapma! Yapma! » Diye bağılıyor Aylâ, sözde sığıyor.

Metin, suların altında duymuyor, yapıyor hep...

Neden sonra kıyıya dönüyorlar.

Bir şey daha öğreniyor Aylâ : Bakıyorlar, taşın üzerine bıraktıkları ahtapot yana kaymış, hâlâ da oynuyor yavaş yavaş, sanki canlanmış ya da o bir karışıklık suda, biri aşağıdan gelmiş çekiyor, sarkık kollarından yakalamış, çekmeye, almaya uğraşıyor... Ahtapot nerdeyse suya düşecek, elden gidecek!

—« Hay namussuz! » Diye bağılıyor Metin. « Ulan nasıl, ne çabuk aldın kokusunu da geldin! Bu kadar sığ suya nasıl girip de buldun! Eh, ben şimdi sorarım sana... »

Lâf olsun diye bir tüfek almış, çakılın üzerine bırakmıştı takımlarla. Hoş, suya da sokmamıştı ya... Gene sokmuyor. Tüfeği dışarda kuruyor.

Sessiz, kedi gibi adımlarla, yassı taşın üstüne çıkıyor.

Bir eli ağzında :

—« Suss! » Diyor Aylâya. Sonra, parmağıyla aşağıyı, tam taşın dibini işaret ediyor. « Bak, bak » dercesine.

Belli, orada bir « şey » var.

Kalın, renk renk çiçekli, kırmızı, mor, sarı, halka halka çizikli, kordelâya benzer bir « şey » kıvrıla büküle, çekiştiriyor ahtapotu.

Metin, iki eliyle tüfeği tutmuş, yukardan, havadan, suyun içini nişanlıyor, çekiyor tetiği.

Zıpkın, hışım gibi dalıyor, bir kıyamet kopuyor köpük köpük!

—« Tam kafadan vurmazsan olmaz! Tam kafadan... Yoksa, ne zıpkın işler... Ne elle tutulur... Hadi bakalım, al işte namussuz! Yer misin benim ahtapotumu, ucundan tutar da yer misin? Al sana... Gördün mü? »

Zıpkını tutmuş kaldırmış, gösteriyor Aylâya : Ucunda bir « şey », bir yılan, bir küçük boa, kıvrılıyor, kıvrıyor, zıpkına sarılmaya uğraşıyor, sanki kavrayıp da kıracak... Tam kafasından yemiş, başı küçük, ağzı testere gibi ince dişli, ufacık gözleri sapsarı, kin dolu, öfke, nefret dolu... bakıyor... Ama sönüyor çabucak, gövde bir süre daha debeleniyor, kalıyor.

Aylânın korka korka seyrettiği belli.

—« Neydi bu? Deniz yılanı mı? »

—« Murena! İzmirina Türkçesi... Müren yâni. En bir kötü hayvanlarından bu denizin. Deliklerde durur, saldırır, boş bulunursan, parmağını falan da kapar. Her yanı kaypaktır, elle tutulmaz. Zehirlidir de. Lâfın kısası, belânın teki. Ama, gene de insandan beter değil ki... Korkma. Aslında kimseye bir şey yaptığı duyulmamıştır bu sularda. En fazlası, ısırır kaçır... Yalnız sevimsiz işte lânet... Hem epey derinde olur. Sade, ahtapota bayılır... Taa nerelerden duymuş kokusunu da, şuna bak... bir karışlık suya gelmiş! »

Attı çakılın üzerine murenayı, zıpkını, tüfeği. Eğildi, ahtapotunu aldı, baktı.

—« İyi... Daha hiç yiyememiş... Bir kolundan çekiştirmiş, o kadar. »

Aylâ, murenanın başında. İlgiyle bakıyor. Güneşin o halka halka renkleri parlatışına bakıyor :

—« Ne de güzel derisi... Yılan derisi gibi. Çok güzel çanta olur bundan... »

—« Olur ya! » Diyor Metin. « Kemer olur, çanta olur. Ne istersen olur, bunun derisi. İsmet yüzer, çıkarır sana kayıkta... »

—« Sahi mi?... Sahi mi? » - Ellerini çırpıyor Aylâ, sevinçle. Kadınca.

—« Gaganı da unutma! » Diyor Metin. « Ahtapotun ağzını unutma. İşte benim hediyelerim de bunlar! »

—« Bundan güzel hediye mi olur? »

Metin, ahtapotu alıyor, takımların çoğunu yükleniyor koltuğunun altına kadar dolu : Paletler, gözlük, şnorkel, tüfek. Bir eliyle de zıpkının bir ucunu, öbür ucundan da Aylâ tutuyor. Demirin ortasına itilmiş müren, asılı, sarkıyor. Sallandıra sallandıra yürüyorlar.

—« Sahi, çanta olur mu bundan? »

—« Olur, hem de çok güzel olur! »

Dönüyorlar tekneye.

Yiyorlar. Böcek, balık. Tıka basa. Ahtapot akşama.

Yemekten sonra yatıyorlar.

İkindiye dek sevişip, ter içinde uyuyorlar. Akşam kavuşurken kalkıyorlar. Ufuk, kırmızı, kara, güneş bulutta batıyor. Gök, kızarıp sararıyor, en sonunda batı simsiyah oluyor.

Dışarda hep gürüldüyor dalgalar.

Yemekten önce Aylâ :

—« Bana klâsik müzik çalsana. Öğretsene bana. Bilmiyorum, konçerto ne? Senfoni ne? Öğret bana. Hiç meşgul olamadım daha önceleri. Vakit bulamadım. Balle falan severim... Avrupa'da çok seyrettim. En çok, süslü dekorlarını sevdim. İnsan kendini rüyada sanıyor. Hele o kıyafetler... Çok güzel. N'olur Metin, sahi istiyorum. Bana klâsik müzik nedir, öğret! »

—« Pekiy. » Dedi, koştı pikaba.

Bach'ın ikinci orkestra suit'i, flüt ve yaylı sazlar için.

Çaldı biraz, bir kaç kısım. Kaldırdı.

—« Nasıl? Sevdin mi bunu? »

—« Eh... Evet... Güzel. »

—« İyi. Bak bir liste yapalım. Gel yanıma. Bak ne kolay. Şu çağlar : Barok, preklâsik, klâsik, romantik, modern. Şunlar da milletler : İtalyan, Alman-Avus-turya beraber, Fransız, İngiliz ve öbürleri. Yâni Rus, Çek ve saire... Tamam mı? Şu da isimler, besteciler : Corelli, Vivaldi, Locatelli, Pergolesi = İlk Barokçular, İtalyan. Sonra Alman büyükleri, Bach ailesi, Haendel... »

Uzun uzun yazdı çizdi. Konçerto ve senfoni de, şu demek; sonat, trio, kuartet, kentet, sextet, septet ya da septuer...

—« Sayı saymak gibi kolay, değil mi? Al bu kâğıdı ezberle, yeter. »

Aylâ, hayran hayran bakıyordu.

—« Ne güzel öğretiyorsun. Ne güzel öğretiyorsun her şeyi... Ne güzel adamsın... »

İsmet yemeği getirdi : Üç çeşit ahtapot hem de bol bol. Şarap ve böcek, üç tane.

Elleri ağızları sıvaşık, tıka basa yediler gene.

Bir ara Aylâ kendini görüyormuş gibi mırıldandı, yüzüne düşen saçını elinin tersiyle geri atarken :

—« Ah annem beni bu halde görse, gözlerine inanmaz. Tanımaz beni. »

—« Ne varmış hâlimizde? Beğenemez miymiş annen? »

—« Yok... Yâni... Beğenir de... Canım, boş ver. İşte öyle bir lâf ettim. Ben beğeniyorum ya, sen ona bak. »

—« Sahi, beğeniyor musun bu hayatı Aylâ? »

—« Bayılıyorum Metin.. Bu hayata da... - İsmet, kalkmış mutfağa gitmişti - Sana da! Yemekten sonra plaklarımızı çalalım mı gene? »

—« Çalalım. »

Klâsik değil, « Rosemary Blue » ve « Mourir d'aimer »yi çaldılar. Tekrar tekrar.

—« Erken yatalım mı Metin? »

—« Yatalım. »

Yattılar.

Dışarısı kapkaranlıktı. Zifiri ve sıcak.

Sarıldılar birbirlerini.

Hafifçe beyazlandı birden ortalık. İlk şimşekti çakan. Uzaklardan, çok uzaklardan gök gürledi, zor duyulur...

Şimşekler arttı durmadan. Gök gürültüsü yaklaştı, büyüdü. Daha bir sıkı sarıldı Aylâ, Metine.

Kapıldılar birbirlerine. Unuttular kendilerini.

Dışarda, fırtına, bora, gökte gümbür gümbür çatalayan... Liman içinde deniz durgun. Tekne gene de sarsıldı, titredi, uzun süre hep, dıştan dışa, içten içe, geceyarısını buldu geçti.

Sonra, yağmur başladı birden.

Önce tek tek damlalar. İri iri, tane tane gelip vurular, kamaranın üstüne. Tık tık ettiler bir iki...

Hemen hızlandılar... Teknenin her yanında oynamaya, sıçramaya koyuldular. Bir büyük şarkıydı, gökten boşanan.

Camlar, tahta tavan, küpeşteler, güverte, hepsi ayrı bir türkü tutturmuş, çığırıyorlardı hep beraber, tir tir titreyerek. Deniz şakırdıyordu yanda, güvertede sular oluşup, koşuşuyor gidiyor, onlar da denize dökülüyordu, bir mırıltı...

Yağmur yağıyordu hiç durmadan, hep artarak. Başka hiç ses yoktu. Her şey susmuş, kendini kaptırmış, dinliyordu sanki... Bir güzel harıltı teknenin üzerinde, her taraf kapalı, gene de ıslak tahta kokusu, serin, yayılıyor içeri...

Damlalar hızlı hızlı, gelip vuruyorlar, yüz binlerce küçücük kalp, pıtır pıtır atıyor. Zaman ve Doğa canlanmış gene. Gece, gözle göremezsin, kulakla duyuyor-

sun, tekne tir tir titriyor. Bir büyük şarkı bu evet, gökten dökülen... Sevgi, sevinç ve dostluk işte!

İsmet uyuyor. Aylâ da Metnin göğsünde.

Metin uyumuyor. Yağmuru dinliyor. Kamaranın içi, zifiri karanlık. Yalnız, Metnin gözleri parlıyor. Açık. Hiç bir şey görmüyor, gene de yağmuru sesinden görüyor. Perde perde iniyor yağmur, teknenin üzerine, yanda denize, bir harıltı, bir uğultu, bir mırıltı...

Hepsi birbirine dolanmış, dur duraksız, bir eski çağ allegrosu, milyon seneden bu yana, taze, serin, canlı, dipdiri.

Metin « rahmet »i dinliyor.

Aylâ, göğsünde uyuyor. Metin, onun nefesine alışmış, o hafif horlayış sıcak.

Yağmur, hepsini bastırıyor.

Metnin eli, Aylânın başında. Yavaş yavaş parmaklarını oynatıyor, kımıldatıyor. Kendini yağmura kaptırmış Metin, yağmuru okşar gibi, ne tuhaf, Aylânın başını okşuyor.

Damlalar hep aynı, iri. Hızla iniyorlar gökten.

Metnin gözleri kapanıyor. Gülümseyerek uyuyor.

Yağmur hiç durmadan böyle, tam üç gün, üç gece yağdı.

Uyudular, uyandılar.

Sabah, öğle, akşam, ikindi, gece, hiç durmadan, pek çok kereler, seviştiler, Metinle Aylâ.

Kalkıp balık yediler, plak çaldılar, şarap içtiler, gene yattılar. İsmet, bol bol kitap okudu. Çok güzel yemekler yaptı.

Tekne, hep demirli kaldı, ıslak; ağırlaşmış, bir tuhaf küçülmüş sanki... Arkadaki küçük kayığın farş tahtaları yüzdü içinde. Bir kaç kere, elde tulumba, suyunu bastı çıkardı İsmet.

Yağmur sırtlarına vurdukça, Aylâ ürpererek, Me-

tin hoşlanarak yukarıda su, aşağıda su, öyle denize gir-
diler kaç kere.

Deniz durgun, rüzgârsız, ölü. Gene de kalkınmış
binlerce fiske, delik delik, göz göz oynuyor, yuvarlak
binlerce halka, binlerce kamçı, binlerce topaç!

Dipler hafifçe bulanmış. Güneş yok. Gök yok. Her
taraf su, gri, toz toz dökülen su.

Sabah, ikindi belli değil. Aydınlık, karanlık, bir
de yağmur.

Öyle ıslak, çekinmeden, çamların altına da gittiler
bir çok kereler... Yerler, toprak, çamlar, kabuklar, ko-
zalıklar, dallar ne güzel Allahım, ne güzel kokuyor.

Metin, yere çöküp, çam iğneli, kırık dallı, kıpkır-
mızı ıslak toprağı avuçlayıp kaldırıyor :

—« Kokla, kokla şunu! » Diyor.

Ağaçların altında yağmur, hem daha az, hem daha
çok, öyle değişik yağıyor. Bazı dallar şemsiye, sığınak...
Bazı koca çamların dibi kuru bile... Kimi yerlerde de,
süzülen damlalar toplanmış, hep birden olukluyorlar
tepeden, yemyeşil parlak saçaklardan.

Koca bir çamın dibinde, yağmur sanki yok gibi;
kokusu, serinliği, sesiyle varsa da yağmur sanki yok
gibi, elele tutuşuyorlar Metinle Aylâ, ıslanmış mektep
kaçağı çocuklara özenmişçesine, ağacın kırmızı gövde-
sinin etrafında, güle oynaya dönüyorlar.

Birbirlerine sarılıyorlar. Öpüşüyorlar. Tekrar tek-
rar öpüşüyorlar. Saçları, yüzleri, gözleri, yağmur koku-
yor, damla damla ıslak.

O gece, yağmur başlayalı üçüncü gece. Aylâ geleli
altıncı. Damlacıkların sesi birden azalıp, hafifliyor, se-
kiyor.

Kamarada ışık yanıyor hâlâ.

Aylâ, Metnin göğsünde, uyumuyor, kalbini din-
liyor, bir eliyle tüylerini okşuyor. Birbirlerine sarıl-
mışlar, kolları, bacakları, tüm organları, gövdeleri, sım-
sıkı karışmış, bir olmuş... Çözülmemişler.

Metin başını okşuyor Aylânın. Sapsarı, kıtık gibi
saçları.

— «Yarın dönmeliyim!» Diyor Aylâ. Kafasını kaldırmadan. «Yarın gece, evde olmalıyım.» Nefesi sıcak üfürüyor.

— «Biliyorum...» Diyor Metin. «Hava kaldı. Yarın sabah gideriz.»

Aylâ, parmaklariyle, hafif hafif göğsündeki tüylerde oynuyor Metinin... Okşuyor, dönüp öpüyor bir, sonra gene yanağı dayalı yatıyor okşuyor.

— «Metin...»

— «Efendim?»

— «Ne güzel atıyor kalbin...»

— «Öyle mi?»

— «Öyle. Çok güzel atıyor. Bu hiç durmasın, olmaz mı?»

— «Bilmem. Olur... Benim elimde mi?»

— «Elinde... Her şey senin elinde Metin.»

— «...»

— «Metin...»

— «Efendim?»

— «Bu tüylerle kimse oynamayacak değil mi Metin. Söz verdin.»

— «Evet.»

— «Metin...»

— «Efendim?»

— «Metin, seni seviyorum... Seni çok seviyorum Metin.»

— «...»

— «Metin...»

— «Efendim?»

— «Sensiz nasıl yapacağım Metin? Sensiz nasıl duracağım?»

— «Bilmem.»

— «Ben de bilmiyorum. Metin...»

— «Efendim?»

— «Seni çok arayacağım. Çok alıştım sana Metin. Bu bir hafta, çok güzeldi. Çok alıştım bu bir haftada sana. Sanki daha önceleri de hep berabermişiz, hiç ayrılmamışız... Ne bileyim? Senelerden beri, hep karı-

kocaymışız gibi geliyor bana. Senden önce hiç yaşamamışım, senden öncesi hiç yokmuş gibi geliyor... Öylesine alıştım ki sana... Nasıl ayrılacağım? Nasıl ayrılacağız Metin? »

—« Evet. »

—« Sen de arayacak mısın beni? Bir parça? »

Aylânın başını okşayan el bir an durdu. Metnin sesi dalgındı, derinlerde bir yerden koptu geldi :

—« Evet... Arayacağım... Ben de arayacağım galiba... »

Fazla konuşmadılar.

Metin ışığı söndürdü.

İkisi de uyudu.

Yağmur durmuştu dışarda.

Sonra... Sabah oldu. Ortalık yeni ısıırken, hâlâ ıslak ve taptaze, erken erken demir aldılar, limandan, boğazdan çıkarken, Aylâ elini salladı :

—« Allahâısmarladık Huzur Limanı... »

Deniz, dışarda da dümdüzdü. Gökyüzü, tümüyle açık, güneşi bekliyordu. Koca dağların üzerinde, iki topak bulut.

—« Poyraz alacak! » Dedi İsmet. « Sıra onda şimdi. Doğru karşı yakaya geçelim, atlayalım kanalı, dosdoğru Gökovanın dibine gideriz, Maden iskelesinin oraya girer, demirleriz. Sağlam poyrazlıyor hava. Biraz yol ver Abi. Aylâ hanımı otobüsüne yetiştireceğiz. Marmaris-İzmir, tam 9'da geçer Gökovadan. »

Ford'un sesi biraz daha inceldi. Yeke-dümen, daha bir gümbürdedi. Sular, daha çok kabardı arkada, kayık daha çok kabardı arkada, küçük kayık daha hızlı sıçramaya başladı, altından kaçan kar-köpük dalgalar şarlarken iki yanda...

Takometre 2100 devir/dakika gösteriyordu. Egzos-ta pek hafif bir duman, gerilerde, havada asılı kalıp uzayan kara bir duman.

—« Sekiz mil temiz, dövüyoruz! » Dedi İsmet. « Üç saat çeker en çok... »

Mutfağa indi, çay yapmağa.

Metin dümendeydi. Aylâ, yanında. Hiç konuşmuyorlardı.

Tam vaktinde vardılar Gökovaya. Demirlediler, çıktılar. Biraz yürüdüler orman yolunda. Turnalı'dan Skoda kamyonet geliyordu, onları da aldı. Cipin yanında bıraktı.

Tam zamanında vardılar Akyaka'nın kavşağa.

Marmaristen gelen otobüs, okalıptüs yolu dolanıp, çıkıyordu ortaya.

Aylâ, binmeden, bir kere Metine baktı. İsmet, bavalu muavine veriyordu.

Ağzını açtı Aylâ, bir şey söyleyecekti, söylemedi.

Metnin elini, iki eliyle birden sıktı. Döndü girdi otobüse. Daha yerini bulup oturmadan, otobüs yürüdü hemen, uzaklaştı gitti.

Camlardan, son bir kere gördü Aylâyı Metin... Daha oturamamış, ayakta... Gene de bakmaya, son bir el sallamaya uğraşır halde...

—« Hadi Abi! » Dedi İsmet. « İş başına. Satılacak balıklarımız bizi bekliyor buz odasında... İşimiz çok, bugün. »

—« Hadi! » Dedi Metin de.

Cipe bindiler.

Otobüs, Sakar'ı tutmuş, yapılmakta olan yolun tozunu, sapsarı savura savura ardında, çıkıyordu bile... Bir kuyruklu yıldız kayan...

Baktı Metin.

O sırtından giden yük, o rahatlayış, o özgürlüğün buruk tadı, hepsini duydu gene.

Ama nedense, fazla sevinemedi.

Tekrar yakınına döndüğü büyük orfozu bile, hemen düşünemedi.

Sevinemedi.

Kendi kendine :

« Allah Allah! » Dedi.

O kadar.

V

BİR HAFTA DAHA

Balıkları çıkarmak, taşımak, « Uzun-belli »ye yüklemek epey zamanlarını aldı.

Allahtan cip rıhtıma, tâ teknenin arkasına kadar geliyordu; daha bir kaç küçük şilebin, maden, odun, kömür yükledikleri bu ufacık limanda, Rossinante'ın baştan demirli, hemen hemen kıçtan kara bağlı olduğu büyük rıhtıma girip denize iyice yaklaşabiliyordu.

Mallarının bir kısmını, Gökova içinde sattılar.

Ara sıra bir dana, ya da çoğu zaman hep keçi kesen kasap, kocaman Akyayı aldı. 300 liraya. Astı çen-gele.

—« Ben bunu parçalar parçalar satarım... Gene keçiden iyi olur sürümü... » Diyerek.

İri orfoz, daha bir kaç tane minakop, bir sürü böcek, takozlar⁽¹⁾ lahozlar, - vakit ikindiye bulurken - Marmarise getirildi.

Metin, yolda hiç konuşmadı. Tam anlamadığı bir keyifsizliği vardı. Poyraz almıştı, serin esiyordu yağmur üzerine, yıldıza kaçıktı, üfürüyordu, daha epey

(1) Takozlar = Karagözler.

uzakta olan kışın, şom ağızlı, aceleci bir habercisiydi sanki...

Balıkların çoğu, meydanda, çeşmenin dibinde satıldı. İyi para yaptı. İri orfozu, bir düzine böcek, üç minakopla, o büyük otelin adamı aldı ayırttı, rica etti gene : « Otele atıverin. » Diye... Kahvede oturmuş, tavla oynuyordu.

Keyifsizdi Metin. Her şeye, herkese kızmak ister gibi bir tuhaf öfke... Neden?

—« Babasının uşağı vardı herifin! Bir de balıklarını otele taşı. Ulan, vasıtan mı yok be. Hem motorun denizden, hem de kamyonetin karada. Herkes sattığı malı, senin ayağına mı getiriyor be. Kaldır kışını da kendin taşı... » Diye söylenerek yürüyordu, cipe doğru.

—« Boş ver Abi... N'olacak, uzak bir yer değil ya... »

Ellerinde iki lahozları kalmıştı. Mahsus mu ayırmıştı İsmet?

—« Abi... » Dedi. « Geçerken, şunların birini o bakkala verelim. Ne zamandır hiç balık getirdiğimiz yok... Birini de anneye... Ha ne dersin? »

Metin dinlemiyordu. Kaşları çatık oturuyordu. Gene de, bakkalın önünde durunca İsmet, önce o indi, lahozun birini aldı. Dükkâna yöneldi.

Tam o sıra, kapı açıldı. Zayıf bir genç çıktı, eli kolu dolu, Terzinin sünepe oğlu. Upuzun saçlı. Gülüyordu. Ardında da, bakkalın kızı görüldü kapıda, kanadı tutuyor, o da kahkahalar atıyor...

Metini görünce, gülmesi kesildi, durakaldı birden, sonra bağırdı :

—« Aa! Metin Abim gelmiş... Buyur Metin Abi... Hoş geldin. »

Saçlarını hoplatarak dışarı koştu. Metini kolundan tuttu.

Metin, çabucak savuşan terzinin oğluna, saçları sal-kım-saçak kıza benzeyen, sıska, biçimsiz oğlana baktı arkasından...

Çekti kurtardı kolunu, bir öfke gene, sebepsiz,

sorgusuz, sualsiz, acımasız... Patlayıverdi :

Kızın gözleri, şaşkın şaşkın açıldı, orta yerde kalakaldı.

—« Bırak kolumu! Nah bu balık size, al. Babana selâm söyle. - Bir an durdu, uzaklaşan « uzun saçlıyı » işaret etti - : Bakıyorum keyfiniz pek yerinde ha! İyi, iyi! Maşallah... »

Döndü yürüdü. Kız, peşinden koştu. Bir elinde, koca lahoz.

—« Metin Abi... Metin Abi... Dur. Dinle. Vallahi bir şey yok. N'olur, dinle bir dakika... »

Cipe atladı Metin. Kız yanı başında durmuş, hâlâ yalvarıyor :

—« Metin Abi... Dinle bak bi dakka! N'oldu içerde, n'aptı o aptal biliyor musun? Şeker kutularını devirdi... »

—« Çek » Dedi İsmete Metin. « Ne duruyorsun? Ne bekliyorsun? Yürüsene be... Gazla hadi. Masal mı dinleyeceğiz burada? »

İsmet, orada dikilekalan kıza, acıyarak baktı.

—« Abi, Anneye uğrayalım mı? Şimdi, mi, sonra mı? »

—« Otele... » Dedi Metin kısaca. « Yol ver otele, uzatma İsmet. »

Akşam yakınlamıştı gene.

Otele vardılar.

Girdiler bahçeye, durdular.

Personelden bir kaç kişi, meraklılar, hep geldiler. Balıklar taşınmaya başladı.

Metin indi, bir dolandı. Resepsiyondan yana bir baktı.

Kapalı kapı açılmadı.

« Acaba vardı mı İzmir'e? Varmıştır. Çoktan varmıştır. Evine bile varmıştır çoktan. Evi nerede, nasıl acaba? Yahu ne tuhaf iş, sahi! Bir hafta beraber olduk da, gene hiç bir şey bilmiyorum. Hiç tanımıyorum onu gene. Benim her şeyimi bir bir sorup öğreniyor... Tuhaf şey. Kendinden hiç konuşmuyor. Kimdir? Ne-

dir? Necidir? Nerede? Bir yabancı gibi geldi. Bir yabancı gibi gitti gene. Çok tuhaf! Hoş, ben de bir şey sormuyorum ki... Adresini de kaybettim... Amaan, bana ne be. Boş ver. Hiç işin yok mu? »

Resepsiyondan yana, bir daha baktı. Kapı kapalı.

« Yahu, sen deli misin oğlum? O öyle binde bir clan bir tesadüftü geçen defa. Sen geldin, o telefon etti. Her zaman olur mu böyle raslantı? O seferdi o. Binde bir, nasılsa oldu. Bugün neden arasın yâni, gider gitmez, ayağının tozuyla? Hem arasa n'olacak? Söyleyecek, konuşacak nemiz var ki? Arasa n'olacak be oğlum? Aman, iyi ki aramıyor... »

Ayakları onu çekti mi ne... Gene de kapıya gitti, açtı, içeri girdi, resepsiyona yöneldi. Kendi kendine kızıyor, saçma sapan soruyor : « Daha sabah gitti Aylâ be! Hem neye? Aman aramasın! »

—« Merhaba Metin bey, buyurun. »

—« Merhaba, kuzum... acaba bana, mektup... Şey, telefon falan, öyle bir şeyler var mı? Geldi mi bugün? »

Resepsiyondaki adam başını yukarı sallıyor!

—« Yok. Hiç bir şey yok Metin bey. Mektuplarınıızı vereli beri yeni bir şey gelmedi. »

Orada, yakında oturan bir grup var. Müşterilerden. Renk renk giysili, kadınlı-erkekli bir grup.

Bir çığlık kopuyor aralarından :

—« Metin bey mi? Metin mi geldi? Ben de onu bekliyordum! »

Fırlayıp geliyor, Metnin koluna sarılıp giriyor, kısaca boylu, esmer, cin gibi zeki siyah gözlü, kısa siyah saçlı, güzel, kıvrak vücutlu, şakrak sesli bir genç kadın.

—« Metin! Beni tanımadın mı? »

Metin, afallamış bakıyor.

Kadın kahkahalar atıyor.

—« A vallahi tanımadı! Ee, beyefendi kolleksiyoncu! Hangi birini hatırlasın? Metin, ola ola beş sene oldu! Beş sene sadece, beş! Sahi unuttun mu beni?

Hiç mi hatırlamıyorsun? Kimim ben? Hadi n'olur, söyle, bul bakayım! »

—« Şey... » Diyor Metin... - Kekeliyor - Tanıyorum tanımamasına sizi ama... Tam çıkaramıyorum... Nerede, nasıl... »

Kadın kahkahalar atıyor.

Biraz ötede oturan, onlara bakan gruba sesleniyor :

—« Çocuklar! Vallahi tanımadı. Demedim mi ben size? Bu adam böyledir. Görünce tanımaz Allah bilir, demedim mi?

Oturanlar gülüşüyorlar, sonra başlarını döndürüyorlar, kendi konuşmaları, yarıda kalmış sözleri... kahkahalar... Kendi işleri, içleri, konuları.

Kadın Metnin kolundan çıkmıyor. Daha bir sıkı tutuyor, çekiyor bile dışarı doğru.

—« Metin, beni tanımadın mı? Ben Devlet Tiyatrosundan, Konservatuardan Zeynep değil miyim yahu? Tam on bir gün geçirmedik mi seninle o yıl, Antalyada, beraber... »

Metin, birden hatırlıyor. Hatırladığına memnun, gülüyor bile.

«— Senin için geldim Metin. Buralarda bir yerde olduğunu biliyordum. Duydum... Bizim çocuklara, hadi dedim, bir adam görün. Nasılsa turnedeyiz, anladın mı? Ama ben senin için geldim. Seni, buralarda bulurum diye... »

İsmet girdi.

—« Abi, tamam. - Baktı. Hemen hatırladı. Bir de koca sünger vermişti bu hanıma giderken fil kulağı, hediye diye - Siz misiniz Zeynep hanım!... Hoş geldiniz... Nereden böyle? »

—« Meraba İsmet efendi. Nasılsın? »

—« Eh, ben gideyim! » Dedi Metin.

—« Nee?... Vallahi bırakmam... İmkânı yok bırakmam hemen, bu akşam. Bırakmam vallahi. »

—« İşim var ama... »

—« Ne işin var? Hadi canım!... Bunca yıl sonra, nasılsa buluştuk... Hem ben bu kadar yol gelmişim,

sırf seni görürüm ümidiyle... Aşkolsun! Biraz, bir parça oturup konuşalım hiç değilse... Nasılsın? Ne halde-sin anlat... İsmet efendi, artık kusurumuza bakmaz... Bekler elbette! »

—« Beklerim ben... » Dedi İsmet, telâşla.

Metin, yakasını kurtaramayacağını anladı.

Boynunu büktü.

—« Peki! » Dedi... « Sen al arabayı, kahveye git istersen İsmet. »

—« Yok Abi, sen beni hiç düşünme, boş ver. Ne yapacağım ben kahvede... « Uzun - belli »nin gözünde, yarım bıraktığım kitabım var, bir haftadır beni bekliyor! Avluda çekerim bir kenara, okurum. Otururum, uyurum... Sen bana bakma. »

—« Yaşsa İsmet efendi! » Diye bağırdı, delişmen Zeynep. « Ne adam! Üstelik beni hemen tanıdı... Bu senin Metin beyin de, beni hiç mi hiç hatırlamadı, anladın mı? »

Resepsiyondaki adam, heykel gibi dinliyordu, duygusuz, ağızsız, kulaksız, gözsüz.

Zeynep, çekti kolundan Metini.

—« Hadi gel, önce bahçeye çıkalım biraz. - Bir el salladı oturanlara - : « Heey, hadi eyvallah çocuklar. Biz gidiyoruz şimdilik. Sonra görüşürüz. Artık ne zaman? Orası belli değil! »...

Kahkahalar ata ata, çekti Metini bahçeye, sürükler gibi.

Metin, genç kadına baktı. Güzeldi, kıvraktı, kıpır kıpır sıcaktı da galiba, yanlış hatırlamıyorsa... « Neden olmasın? » Dedi kendi kendine. Ne istediğini biliyordu, Zeynebin.

Kadın da biliyordu.

Metini unutmamıştı.

Ne istediğini, çok iyi biliyordu.

Kestirmeden gitti. Bahçeyi çarçabuk dolandılar. Odasını buldular. Kapıyı, kadın kilitledi. Perdeleri çekti.

« Hay Allah kahretsin! » Dedi Metin içinden. « Ulan

hep bu aksi tesadüfler, gelir beni mi bulur? Ulan, bu oda, o oda mı yoksa? Çok benziyor. Bu otelin odaları hep benzer birbirine ya... Ama bu odaydı... Yahut, onun yanındaki. Aylâyla kaldığımızız... Aylâ, şimdi nerede? İşe bak... Amaan, boş ver be! »

Zeynep koştu geldi, boynuna sarıldı Metinin.

Nefesi, hafifçe içki kokuyordu.

Metin, alıştığı bir başka kokuyu aradı mı gerçekten? Hiç sevmediğini sandığı sigara kokusunu?

—« Metincim, hiç mi özlemedin beni? Unuttun mu, bana ne derdin. Çılgın bâkire, derdin. Hatırladın mı? Bâkire falan da değildim ya, sen öyle derdin... Nasıl sevişirdik. Metin... Metincim, n'olur, hadi gel hadi... »

Elinden tutmuş, yatağa çekiyor. Bir yandan soyunuyor da...

Metin düşünüyor : « Neden olmasın? Neden olmasın? Hep böyle olmadı mı? Hep böyle olmayacak mı? Bu hep böyle olacak oğlum. Önüne çıkan her kadını mutlu etmek, en yükseğe çıkarmak, gırtlığına kadar doyurmak, senin görevin, sorumluluğun değil mi? Hep böyle bellemedin mi bunu? Üstelik, her duyan, koşup gelen her kadın, bunu beklemiyor mu senden apaçık?... Ne var, her zaman nasılsa, dün, bugün, yarın, hep aynı. Şu yürek vurdukça sende, ne olacak? Neden olmasın. Hâdi... »

Metin de soyundu.

Bakıyor : Kadın yatmış sırtüstü, hareketsiz, bir tuhaf gülüş yüzünde, ağzı aralık, dili görünüyor, solukları hızlanmış, elleri, kolları, bacakları... Her yanını açmış bekliyor öyle, hazır. Kımıldamadan bekliyor.

Zorlukla çıkıyor sesi... Gözleri bulanmış, hafifçe sehlâ, yana kaymış, boyalı kirpikleri titriyor.

—« Hadi! » Diyor... « Gelsene... Gelsene... »

Metin, eğiliyor, kolunu kadının sırtının altına sokuyor, kadın da ona, bütün gücüyle sarılıyor, alabileceği ne varsa çabucak ve tümüyle almaya, sömürmeye niyetli... Yıllardır unutmamış bunu besbelli.

Metin durmuyor. Çok iyi bildiği bir şeyi, çok iyi

yaptığını bilerek yapıyor... Zeynebin saçları, ensesinde niye kısacık kesilmiş? Eline batıyor, hem de o çizik yaralardan birinin içine batıyor, canı acıyor...

Zeynebin saçları, neden öyle kısacık kesilmiş? Batıyor. Her yanında öyle, her yanına batıyor. Bu Zeynep, eskiden de böyle miydi?

« Çok da terledi. Teri kaypak ve ekşi kokuyor... Göbeği terle doldu, ne tuhaf! »

Kadın soluk soluğa bağılıyor :

—« Durma Metin... Durma! N'olur, durma! »

Metin, hiç zevk almadığını, hayatında ilk kez mi farkediyor?

Ömrü boyunca, ilk defa duruyor işte.

Duruyor basbayağı.

En durulmayacak sırada, ömründe ilk ve belki de son defa, bir kere durmuş işte. Durmuş ya!

Ve birden geri çekiliyor.

Ayağa kalkıyor.

Zeynebin gözleri, faltaşı gibi açılmış.

—« Metin! N'cluyor Metin? Yorgun musun? Sen yorulmazsın... »

Metin ayakta, dimdik, hiç de yorgun hâli yok, dipdiri.

Kadın öyle apaçık kalmış... Örselenmiş, hızla sararan, bembeyaz bir manolya, bitik, kopmuş, parça parça...

Kımıldayamıyor bile. Sırtüstü kalmış, toparlanamıyor. Sade scruyor, sesinde telâş :

—« N'oldu Metin? N'apıyorsun? Zevk almadın mı benden? Çok mu değiştim? »

Metin, hiç bir şey söylemiyor.

Dönüyor, iki üç adım yürüyor, yavaş yavaş giyniyor.

Kadın inliyor bağılıyor. Yatakta, kalkmış oturmuş, çıplak, zavallı duruyor, inliyor, bağılıyor, yalvarıyor :

—« Metin, n'oldu? Ne yaptım? Affet... Böyle mi

bırakıyorsun beni?... Çok mu değiştim? Hiç zevk vermedim mi? Metin... Giyindin! N'oldu sana? Gidiyor musun? Dur gitme. Gitme Metin. Affet diyorum. Ne yaptım ki? Kabahatim ne, söylesene? »

Giyinmiş, geliyor Metin.

Zeynep, elleriyle yüzünü kapatmış, oturduğu yerde ağlıyor.

Ne tuhaf!

Belki de ilk ve son bu da... Bir tek kere, Metin, ağlayan bir kadına acımadığını farkediyor hayretle.

Kısacık kesilmiş, siyah saçları gene de okşuyor şöyle :

—« Senin kabahatin yok Zeynep. Hiç de değişmemişsin. İyisin. Yalnız ben... birden hatırladım, aklıma geldi ansızın... Çok acele bir işim var. Onun için mutlaka hemen, hemen gitmem gerekiyor. Kusura bakma. Asıl, sen beni affet. Hadi Allahaismarladık Zeynep. »

Kilidi, kapıyı açıyor. Ardına bakmadan çıkıyor. Ama çok kötü bir şey yaptığının farkında.

Bir küçük kuşu bile bile öldüren, boğazını sıkkan, ya da en güzel oyuncağı parça parça kıran bir çocuğun, kendi kötülüğünü sezerek duyulan bir çeşit korku, kuşku dolu bilinci... Kedinin kuyruğuna tava bağlamaktan da öte, apacı bir şey, senden neler bekleyerek açılmış bir kadın kucağını böylesine doyumsuz, boş bırakıp, hırsız gibi kaçmak!

Hızla, koşarcasına yürüyerek geçiyor koridorları... Herkes ona bakıyor sanıyor. Oysa, kimsenin baktığı yok.

Avluya çıkarken, resepsiyondaki adam, hattâ sağa sola dağılmış oturan tiyatrocı grubu bile, başlarını çevirmiyorlar ondan yana.

Koşarak varıyor cipe.

İsmet irkiliyor.

—« N'oldu Abi? Ne var? Ne çabuk geldin... »

—« Hadi... Hadi. Çahştır, gidelim. »

—« Nereye Abi?... Anneye gidelim mi? Balığı verelim. »

—« Olur, gidelim Anneye, gidelim. »

Gidiyorlar.

Meydanda, cipi bırakıyorlar. Ara sokaklar basamak basamak. İsmetin elinde lahoz. Kapıyı çalıyor. Anne açıyor. Önce İsmet öpüyor, elini. Metin de sarılıyor öpüyor annesini.

İsmet papuçlarını çıkarmış girmiş içeri, balığı mutfağa bırakıyor... Anne, daha birilerini arar gibi dışarı bakıyor :

—« Hani o? Nerede? O yok mu? »

—« Kim? » Diyor Metin.

—« Aylâ! Ben onu, senin yanında sanıyordum. Bil-sen, geçen hafta, bana ne güzel bir mektup yazdı İzmir-den. Kısacık ama, güzel. Bir de hediye yollamış bana, fildişi bir kitap açacağı... Tam bir hanımefendi bu kadın. Mektubunda, senin yanına gideceğini yazı-yordu. Seninle sandım. Yok mu o? »

—« Yok » Diyor Metin. « Döndü. Bu sabah. »

—« Çok bir hanımefendi kadın. Böylesi hiç çat-madı sana Metin. Bir görsen yolladığı hediye-yi, ne kadar zevkli. Hadi, gel gir içeri de göstereyim. »

Metin duruluyor.

—« Anne, girmeyeyim. »

İsmet de gelmiş, kapıda. O da Metine şaşkın şaşkın bakıyor.

—« Oğlum haftada bir, ancak geliyorsun. Eşikten içeri geçmeden mi gideceksin? »

—« Anne... Çok işim var bu akşam... Affet. Yalnız, dinle beni, bir şey soracağım sana. Şey... Çok mu de-ğişik, eşine az mı rastlanır buluyorsun sen bu Aylâ-yı? »

—« Evet... Çok. » Diyor Anne. « Çok hanımefendi, fevkalâde bir kadın. Ah oğlum aklını başına toplasın... Aç artık gözünü... »

—« Dur anne... Bırak şimdi... Mâdem böyle diyor-sun. Peki, nasıl biliyorsun bu kadının böyle oldu-ğu-nu? Nereden tanıyorsun? Tanımıyorsun ki... »

Annesi gülüyor :

—« Aaa oğlum... » Diyor. « Kadınlar sezer bunu. Onun böyle olduğu, içime doğuyor... Daha doğrusu, ilk bakışta anladım. Konuşmasını dinledim. Uzun boylu tanımaya, bilmeye ne lüzum var? Ancak kadınlar sezer bunu... »

—« Emin misin anne? »

—« Eminim oğlum. »

—« Pekiy! » Diyor Metin... « Pekiy şey... Anne... » Söyleyemiyor bir türlü.

—« Söyle Metin, söyle oğlum, çekinme söyle... »

İsmet, hemen geri çekilmiş, sırtını dönmüş, içeri girmiş, kitaplara bakıyor, duygusuz, dalgın, sağır.

—« Anne... » Diyor Metin. « Şey... Yâni... Sana yazdığın mektupta, acaba... adresi, telefon numarası falan var mı? Bana vermişti, kaybettim. Sana da yazdı mı acaba? »

—« Aaa! Olmaz mı oğlum. Ben ona hemen cevap bile yazdım. Teşekkür ettim, hatırını sordum. Adresi de var, telefonu da. Hem iki numara. Birinin altını çizmiş. Gel içeri de bulayım, yazıp vereyim sana... »

Metin içeri girmiyor, kararsız, pişman bile bir parça, orada dineliyor. Az sonra annesi geliyor. İsmet de.

—« Nah, al işte. Sâhi, hemen gidiyor musun oğlum? »

—« Gidiyoruz anne. »

El öpüp çıkıyorlar.

Hızlı hızlı yürüyor Metin, kâğıt parçası elinde. Kendi kendine : « Yahu, » Diyor. « Annem de hiç sormadı o büyük orfoz n'oldu diye... »

Yürüyorlar. Biniyorlar cipe. « Uzun - belli » zangırdayarak fırlıyor.

—« Nereye Abi? »

—« Postanenin önünde dur İsmet. Sen bekle arabada, hemen geleceğim ben... »

Gece saat dokuz buçuk.

Kâğıda bakıyor Metin.

İlk defa görüyor, öğreniyor.

« Demek soyadı « Açık yürek »! Aylâ Açık yürek. Ne

güzel, ne hoş. Tam aradığım benim, yalansız, dolansız, gizlisiz, saklısız. Demek Açık yürek ha? Güzel... »

İzmir - acele istiyor. Gene de bir çeyrek bekliyor. Arada bir, kaçıp gltmeyi düşünüyor .

Mantığı mı, duygusu mu, bir sıcak nefes alışkanlık mı sadece, kimbilir, onu orada tutuyor, o en sevmediği âlet telefon, nasıl da kısıkvrak bağıyor Metini.

—« Alo? » Diyor, bal gibi tatlı ses. « Alo? Kimsiniz? Kimi arıyorsunuz efendim? »

—« Aylâ! » Diyor Metin, kısaca.

—« Aa! Sen misin Metin? Metin sen misin? Dur bir dakika. Bizimkiler yattılar da, ara kapıyı kapayıp geleyim, bir dakika... Ayrılma. »

Son bir kere daha, Metin, telefonu bırakıp kaçmayı düşünüyor.

Aylâ dönmüş, bağılıyor :

—« Metin!... Metin, orada mısın? »

—« Buradayım. »

—« Nasılsın Metin? Ne iyi ettin de aradın... Ben de yeni yıkanmıştım... Neredeyse yatıyordum. Metin... Nasılsın? »

—« İyiyim. Sen nasılsın? Nasıl gittin? »

—« Oof, otobüs bir felâket. Hem çok uzun, hem de dayanılmaz sıcaktı... Neyse geldim. Metin, sen neredesin? Marmariste mi? »

—« Evet, balık satmaya geldim, sonra anneye uğradım. Mektubunu, hediyeni söyledi. Ben de bir arayayım, teşekkür edeyim dedim. »

—« Aman Metin, lâfı mı olur? Ne kadarcık bir şey, üç kuruşluk! Bir hatırlamak, işte o kadar... Metin. »

—« Efendim? »

—« Ne yapıyorsun... şimdi?... Yalnız mısın? »

—« Evet... Tabî. »

—« Ben de yalnızım... Seni çok arıyorum. Çok alışmışım sana. Şimdiden özledim seni. Çok arıyorum. Sen de mi? »

—« Evet... »

—« Özledin mi, sen de beni? »

—« Evet. »

—« Metin... Ne yapacağız Metin? »

—« Aylâ... » Dedi. Duraladı.

—« Evet? Söyle dinliyorum. »

Kısa, emir gibiydi sesi. Sevinçsiz bir söyleyiş, ağzından kaçırıldığına pişman gibi, gene de tok, tane tane :

—« Aylâ... Yarın kalkıp gelsene. »

—« Ne? Ne diyorsun Metin? »

—« Gel buraya diyorum. Hem de yarın. »

—« Metin, sen ne söylüyorsun! Daha bugün döndüm buraya. Bir kaç saat oldu henüz. Nasıl gelirim? Ne söylerim annemle-babama? »

—« Yirmibeş yaşını. geçmiş kadın! Amma korkuyorsun onlardan yahu! »

—« Metin, anlatamam, bizimkiler başka, çok sıkıdır, nasıl söyleyim? Hadi bir kere Antalya dedim kandırdım geldim. Bu defa nasıl gelirim? Gelemem... Sen gel n'olur! Sen gel... »

—« Ben gelmem! » Dedi Metin kısaca. « Ben gelmem. Sen gelersen gel. O kadar. »

Santral sordu : « Devam ediyor mu? »

—« Bilmem. Bitiyor herhalde. » Dedi Metin.

İzmir yönünden bağırdı Aylâ :

—« Durun kesmeyin. Devam ediyor. Bir dakika. Metin... »

—« Efendim? »

—« N'olur, sen gelsene Metin. »

—« Gelmem diyorum. İstersen sen gel. »

—« Gelemem Metin, anla biraz. »

—« İyi ya, öyleyse sen bilirsin... Hadi... İyi akşamlar diyeyim sana... İyi uykular. Renkli rüyalar. Tamam mı? Benden bu kadar. »

—« Metin... Metin. Dur bir dakika. »

—« Söyle. »

—« Çok mu istiyorsun gelmemi? »

—« Lâf mı bu? Niye telefon ettim? İstiyorum demek. İstemesem, söyle miyim? »

—« Metin... Geliyorum Metin. Ne yapıp yapıp geleceğim. Bir şeyler uyduracağım. Bir çare bulacağım. Metin geleceğim. Yarın... Yarın öğleyin oradayım. »

—« İyi... Yalnız bir ricam var. Mümkünse erken gelmeye çalış. Büyük orfoza yetişeyim... »

—« Olur. Çalışırım, Metin... Beni nerede bekleyeceksin? »

—« Halilin kahvede. Tamam mı? Orada oturur beklerim. Nasılsa, Akyakadan, köyden geçer otobüs. Söylersin, tam önünde, kahvenin önünde inersin. Tamam mı? »

—« Tamam. Metin, seviniyor musun geleceğime? »

—« Evet. Hadi kapatıyorlar. Yarın kahvede bekliyorum, tamam. »

—« Metin, seni çok öperim... Çok çok öperim... Metin... Metin! »

Santral kesmiş gibi, kapadı telefonu Metin.

Bir an durdu, düşündü kulübede. Başını salladı : « Hey Allahım! »

Verdi parayı, çıktı dışarı, oturdu İsmetin yanına.

—« Hadi... Çek bakalım gene Gökovaya. »

Poyraz kalmıştı. Gök yıldızlık. Ay doğmamıştı daha.

Halilin kahvede oturmuş, bekliyordu Metin.

Bekliyordu.

Kızıyordu.

Öğle yakınladıkça, çatlayacak gibi oluyordu öfke- den. Kendi kendine küfür yağıdırıyordu : « Ulan ne halt ettim ben? Nasıl yaptım bu işi? Çocuk mu oldum? Neden çağırdım? Şimdi o orfoz orada. Ben de burada. Bekliyoruz boş boşuna. Neden çağırdım? Niye çağırdım? N'olacak... Gelse n'olacak? Gelmeseyse n'olacak?... Ya da gelmezse? Ulan ben burada, böyle boş boşuna bekler miyim? Dünyada beklemekten daha çok deli eden şey var mı beni? Hey Allahım! Bak ne diyor

Halil, sabah otobüsü ikindiye anca gelir... geçer bile. Nasıl bilmiyorsun, düşünmedin. Diyor. İşe bak, bugün öldü. Hayvan orada bekliyor. Ben de burada. Nasıl yaptım ben bu işi? Hey Allahım! »

Kahvenin içine girmişti Metin. O tek göz gecekon-
dunun, biricik odasının içine. Sinirden dışarda dura-
mamıştı. Ama içerde de kahroluyordu. Sıcaktarı bunal-
mıştı. Çay üstüne çay içmekten, ağzı zehir gibi acıydı.
Kalkıyordu, çıkıyordu bir, dolaşıp dolaşıp tekrar giri-
yordu.

İsmet, Ahmede rastlamıştı. Ahmet. Marmarise git-
mek için vasıta bekliyordu. Kayığına biraz macun bo-
ya falan alacaktı. Kahvenin dışında, o çardağın altına
oturmuş konuşuyor, ahbaplık ediyorlardı. Ahmedin gö-
zü, hep yolda, geçecek arabayı kaçırmamak için diken
üstünde.

—« Hah! Geldi. » Dedi birden.

Tam o sırada, Metin de, içerde daha fazla dayana-
mayıp kahveden dışarı bakıyor.

Az yukarıya, yola bakıyor; anlamadan, doğru dü-
rüst kavrayamadan.

Mercedes geldi, yanaştı, kenara çekildi durdu. Pır-
rıl pırıl. Bej.

Şoför atladı çıktı. Koştı kapıyı açtı. İri yarı bir
adamdı. Efendi kılıklı.

—« Buyurun Hanımefendi. »

Elinde, küçük bir yolculuk çantası, başında deği-
şik bir şapka; üstünde, Metinin hiç görmediği gene çok
şık, çok zarif bir « dö piyes », çıktı Aylâ.

İsmet'le Ahmet, ayağa kalkmış bakıyorlardı.

Nedense, Metin de kalakalmıştı. Koşamıyordu yu-
karı doğru.

—« Aman Mehmet efendi... » Dedi Aylâ, şoföre. « Ko-
nuştüğumuz gibi, olmaz mı? Sakın kimseye söyleme,
burada olduğumu. »

—« Başüstüne efendim. Siz merak etmeyin. »

—« Hadi güle güle. Şen hemen dön. Teşekkür ede-
rim. »

—« Sağolun efendim. Gidiyorum efendim. Bir şey değil efendim. »

Aylâ, çantası elinde yürüdü. İsmet'le Ahmet, ona doğru ilerlediler, Ahmet, çantayı almaya davrandı.

—« Meraba İsmet efendi, Ahmet efendi, meraba. »

—« Hoş geldiniz Aylâ hanım. »

Metin, hep bakıyordu aşağıdan. Şoför, tam arabaya girerken, bir el salladı, selâm gibi, Gökova'lı Motorcu Ahmede.

—« Meraba Ahmet kaptan. Nasılsın? »

—« İyiyim... » Dedi Ahmet, ondan yana. « Sen nasılsın Mehmet efendi? »

Şoför, gene bir el salladı, bindi arabaya, çarçabuk bir iki manevra, ileri geri, döndü gitti, geldiği yöne... Uzaklaştı.

Ahmet, elinde Aylânın çantası, yanında İsmet, bir adım ilerde Aylâ, Metine doğru yürüdüler, küçük bayırdan aşağı indiler, geldiler.

Dere, sıcaktan, sanki tüte tüte akıyordu.

Metin hep aynı yerde, kapının ağzında dikiliyordu. Gölgedeydi.

—« İşte geldim! » Dedi Aylâ. - Elini uzattı. Eli titriyordu. Yüzünde bir gülümseyiş, gamzesi, zorla oluşuyormuş gibi. -

—« Hoş geldin! » Dedi Metin.

Sıktı uzanan eli.

Bir an, karşılıklı durdular.

Başka söz yok.

İsmet, çantayı, Ahmedin elinden aldı.

Yokuş yukarı Sakar'ı tırmanan Mercedesin tozu, bayır aşağı inen mavi minibüsüne karışıyordu.

« Eyvallah! » Dedi, koştu Ahmet, Marmaris arabasının önüne dikilmeye.

—« Nasıl, erken geldim mi Metin? Seni fazla bekletmemek için, Emin beyin arabasını rica ettim. Otobüs geç kalkıyordu... Hem çok geç geliyor buraya. Öğleye kadar yetişeyim istedim. Rica ettim arabasını Emin

beyden... O da verdi, eksik olmasın. - Ellerini uğuşturdu - İşte geldim. »

Ne zamandır tuttuğu nefesini koyverdi, bir soluk aldı Metin ve ilk kez gülümsedi.

—« Hah, şimdi anladım. İyi. Demek Emin beyden istedin... Ben de sanmıştım ki birden... yâni... o şoförü falan görünce... Otomobili senin sandım birden. Tuha-fıma gitti. »

—« Canım tanımıyor musun, gelmedik mi ilk gün-lerde? Bilmiyor musun kimin? Emin beyin işte... Şofö-rü de verdi tabî ki, geri döndürsün arabayı... Otobüs-le yetişemem diye istedim, rica ettim, aldım arabasını. Fena mı ettim? »

—« İyi... » Dedi Metin. « İyi. Hoş geldin. Çok bekle-dim. İyi ki erken geldin. Hadi çabuk olalım, belki ye-tişiriz büyük orfoza... Bir dalış yapabilirim ikindiden önce... »

—« Hiç sormuyorsun, nasıl bir izin kopardım bi-zimkilerden! Öyle zor oldu ki... Anneannemden kalma bir eski bileziğim vardı. Metelik etmez ama, hatırası işte çok kıymetli... Geçen defa getirmemiştim bile. Ama güya onu getirmişim gibi, « Eyvah, plajların birinde, düşürdüm herhalde... Yok. Kayboldu... Çok kıymetli hâtırâ. Hemen gidip arayacağım. » Dedim, üç gün izin kopardım. Üç gün seninleyim. Üç gün! Nasıl, iyi be-cerdim mi? Bak senin için, hayatta en yapmadığım şeyi yapıyorum, yalan bile söylüyorum. »

Metin düşünceliydi.

—« Üç gün mü? Sadece üç gün mü? »

—« Ne istiyorsun daha Metin? Bir bilsen onu da nasıl temin ettim. Ne zorlukla! Bırak kalsın bilezik. Değer mi onca zahmete, zaten bulamazsın dedikçe on-lar, aklım çıkıyordu. »

İsmet, cipi hazırlamış çevirmişti.

El etti. Gittiler.

Metin hep düşünceli. Aylâ koluna girdi onun, çık-tılar yukarı. Bindiler cipe. Tozlu-sıcak yol, ormana dö-nünce serinledi, çam gölgeli, yeşil kokulu liman, rih-

tım... Bıraktılar « Uzun - belli »yi, Rossinante'a geçtiler, çözdüler palamarları, vira demir, fayrap makina, doğru Sedir Adasına. Yedekte küçük kayak, iri bir kaydırak taşı gibi sekiyor köpüklerin üstünde.

—« Üç gün sadece ha? » Dedi Metin.

—« Ne yapalım? Buna da şükür! » Dedi Aylâ, ağzı dolu. Yolda bir şey yememişti. Teknede de balık yoktu. Beyaz peynir - ekmek - domates getirmişti İsmet. Aylâ hem yiyor, hem konuşuyordu.

—« Sen onu da yapamıyorsun ya Metin. Üç günlüğüne değil, üç saatliğine bile gelmiyorsun İzmir. Hem senin bağlı olduğun kimse de yok. »

Metin, başını sallıyordu, elleri dümen dolabında, gözleri ilerde :

—« Demek, senin bağlı olduğun kimseler var! Serbest değilsin. »

—« Elbette var. Annemle-babam. »

—« Ama sen yirmibeş yaşını geçmişsin. Çocuk değilsin ya! »

—« Olsun. Bir ailem var benim. Onların yanında oturuyorum. Onlara bağılıyım. Hem çok sıkıdır onlar. Öyle her istediğim zaman dışarı çıkamam. Bakma ilk defaya. Emin beyler var diye bıraktılar beni... Bir onlara emanet ederler. »

—« Allah Allah! » Dedi Metin. « Ne biçim iş... Koca kadınsın yahu! »

—« Ne yapalım, bizde böyle. »

Yuttu lokmasını, ağzını kâğıt peçeteyle sildi, yanaştı, Metinin kolunu tuttu :

—« Metin, sevinmedin mi geldiğime? Üç gün için bile olsa... »

—« Sevindim. »

—« Sahi, çok mu istedin beni, geleyim diye? »

—« Evet. »

—« Aradın mı beni? »

—« Evet. »

—« Canım benim. Canım benim. »

Sarıldı, asıldı erkeğin koluna.

Rossinante, bir tarafa doğru dönmeye başladı, rotasından çıktı. İsmet, bu dönüşü aşağıda, teknenin içinden bile farkettil. Düzeliir diye, aldirmadı. Dümen dolabı boşta, uzun uzun öpüştiler, Metinle Aylâ.

Aylâ, bir değişik kokuyordu. Şehir kokusu. Gene de hoşlandı Metin. Sonunda :

—« Dur! » Dedi. « Dur, çok yol kaybedeceğiz. Dur, düzelteyim şunu. Temelli yoldan çıktı kayık... »

—« Biz de çıktık yoldan! » Dedi Aylâ, soluk soluğa, çapkın çapkın gülerek. « İstersen... Çağır İsmeti dümene de, biz şu benim çantayı, kamaraya koyalım. »

—« Yok. Şimdi olmaz. Şimdi şu orfoza dalacağım. Yakınladık adayı. Ne kaldı bak... Nah şurası. İsmet ancak, takımları hazırılar. Bir dalayım... Tamam mı? Belki de senin kısmetine... - Güldü - : Sonra, akşama... rahat rahat... Olmaz mı? »

—« Olur... Olur. Akşama. Haklısın benim kısmetime... Bakarsın... Nasıldı o gün, değil mi? Yağmurdan önce? Hem de o iri orfoz üstelik bir de akyâ! »

—« Bakıyorum, unutmadın balık isimlerini! »

—« Hiç unuttur muyum? Hepsini, her şeyi öğrenmek istiyorum senden... Metin! »

—« Efendim? »

—« Ne olur, bâri şu adaya kadar, bırak ben kullanayım tekneyi. Çok istiyorum dümen tutmasını öğrenmeyi... Hadi ver... Bırak bana, ne olur. »

—« Şey... Ama vakit geçecek. Çok gezecek şimdi tekne. İyi ya! Peki, hadi al. Dikkat et. Öyle ileri bak. Tekne öbür tarafa dönmeye başlamadan, sen karşıla onu. Çevir dümeni... Az... az. »

İstemeye istemeye verdi dolabı Metin.

Sabırsızlanıyordu.

Avurtlarını ısıırıyordu.

Rossinante, ardında yuvarlak yuvarlak, geniş, bir sancağa, bir iskeleye kıvrılan köpüklü izler bırakarak, bir çeşit selâm dansı sirklerde, bir o yana, bir bu yana başı... Köpürmüş burhunda bir sağa, bir sola çeken gemin dizginleri o şapkaklı - şehirli kadının elinde, gene

de vardı Sedir Adasının, her havaya lûnan koyuna, on-beş gün demirli kaldığı tanıdık sulara, demirledi.

Zincir şarladı gitti aşağı... Dağlar, kıyılar yankıladılar bu selâmı.

Küçük kayık, çabucak hazırlandı. Metin de, hepsi geçtiler içine. Vakit tam ikindiydi, hafifti poyraz, düşe kalka büyük orfozun merasına vardılar.

Metin, yarımşar saat arayla gitti.

Yoktu orfoz.

Dışarda değildi.

Mağaranın ağzı, da, önü de boştu.

En sonunda, elde fener, tekrar daldı, arka taraf-taki küçük deliğe. Baktı. Hiç bir şey göremedi. Elini soktu. Hiç bir şeye değmedi parmakları.

« Eyvah!.. Aman! »

Çıktı suyun yüzüne. Nefes aldı, bir daha daldı.

Bir kere yaptığı gibi, elektrik lâmbasını büyük ağzın önüne, yanar olarak bıraktı, hemen geçti arka tarafa, gözünü - maskesinin camını dayadı küçük deliğe.

« Oh be!... Şükür be! Allah be! »

Hayvan içerdeydi.

Az geride.

Simsiyah.

Ağzının bir kenarı, üst dudağı ve burun yukarı alnının çizgisi görünüyordu, keskin, tepe aşağı, bas-bayağı bir bayır!

« Alâmet hayvan » ... Oradaydı. « Oh be! »

Çıktı Metin. Kayığa döndü. Akşam yakınlaşmış. Günler kısıyor. Ekim ayını sürüyorlar.

—« Orada! » Dedi Metin kısaca. « Neyse, orada... İçerde. Bugün çok geç oldu. Yarın belki... »

Demiri aldılar.

İsmet, motoru çalıştırmadan :

—« Abi... » Dedi. « İçerde hiç balık yok, biliyorsun! Yâni, ne yiyeceğiz bu akşam? »

Metin güldü.

—« Yâni, bu akşam açız diyorsun ha? »

—« Patates musakka yapayım mı Abi? »

—« Yapsın! » Dedi Aylâ. « Ben çok severim. Bir gün de balık yemeyiverelim, n'olacak... »

—« Olmaz... » Diye karşılık verdi Metin. « Olmaz. Yâni sen musakkıyı gene yap İsmet. Ama tirandile giderken, bırakın, atın beni adanın burnuna... Duvarları yoklaya yoklaya gelirim tekneye kadar... Elbet bir yemeklik çıkarırım. Balıksız olmaz. Atın beni şu burun taşlarına. Gidin siz tekneye... Hadi. »

Poyrazdı. Kayalarda, dalgalar çatlıyordu.

Gök, kızarmadan sararıyordu.

—« Yalnız mı bırakacağız seni? » Diye meraklandı Aylâ.

Suya inerken, güldü Metin :

—« Tabii, ne var, ben böyle millerce yüzerim. İş mi bu? Tekne, liman üçyüz metre ilerde. Hadi gidin siz. Başla musakkıya İsmet. Sen de yerleş Aylâ... Geliyorum ben. Yarım saate kalmaz... »

İçinde, ondan yana merakla bakan kadını da sürükliyerek, döndü burunu, gitti kayık.

Metin daldı çıktı, daldı çıktı.

Kayaların çatlakları, oyukları iyice gölgeydi, karanlıktı. Poyraz dalgaları kaptırıp kaptırıp gelip vuruyorlardı taşlara... Köpük köpük, beyaz, boncuk boncuk... Bir akıntı alıp götüren her şeyi, sonra tekrar getiren, sürüm sürüm süründüren otları, balıkları, Metini.

Kayalar keskin kenarlı, sivri. Dalganın, köpüğün, bulantının, o en kuvvetli kaynaşmanın altına dalıp da bakmak gerek.

Mağaralarda, oyuklarda, gümbür gümbür ediyor deniz.

Dipte bile duramıyor, tutunamıyor Metin. Sular sığ. Doğru dürüst dalamıyor. Bir o yana, bir bu yana, yuvar yuvar yuvarlanıyor. Maskesi, şnorkeli ya da dizi, taşlara vuruyor. Çatlakların içinde bir balık parlıyor, iri bir sarıgöz, iki kiloluk bir sono... Tam tetiği çekecekken, hâdi gene gerisin geri...

İnmekten, çıkmaktan, kayalara tutunup tutunup kopmaktan, sallanmaktan, gelip gitmekten, bıcır bıcır kabarcıklı milyon köpüklü bir şampanyaya dalıp çıkmaktan sarhoşlanmış, en sonunda Rossinante'a vardı kavuştu Metin.

Tırmandı. Güvertede zor durdu bir an. Başı dönüyordu basbayağı, « dalga duvarcılığına » ne kadar alışık olsa da...

İki sarıgöz, bir sono karagöz, bir kaç melanur, kuyruk vuruyorlardı belinde... Ve en az üç kiloluk bir levrek!

—« Biraz balık yaptım! » Dedi Aylâya; belinden çözdüğü kurşun kemerle birlikte uzattı İsmete.

Islak, pırıl pırıl çırpındılar. damlalar fırlattılar dört bir yana.

—« Yaptım gene bir kaç parça balık. Yeter bize, bu akşama. »

—« Yeter... » Dedi İsmet, gözleri, dikenli yanaklarını öfkeli öfkeli açıp kapayan levreğe takılı... « Yaptın gene balığını be Abi! »

—« Aç kalmadık... » Diye güldü Aylâ. « Bu akşam da, aç kalmadık. Kim aç kalır senin yanında? - Tuttu elinden Metini - : « Senin yanında, hiç kimse aç kalmaz Metin... Hadi soyun, üşüyeceksin, akşam oluyor. Soluk soluğasın. Yoruldun mu? »

—« Dalgalardan... » Dedi Metin.

Aklına, bir akşam önce, otel odasında ağlayan, çıplak, zavallı bir kadın geldi ansızın, kulağında Aylâ'nın sesi « Senin yanında kim aç kalır? » diyordu.

Birden sevindiğini, çok sevindiğini farkettti.

Aylâ yanındaydı :

Alıştığı o sigara kokusu, kocaman gözleri, -kıtık gibi de olsa, sun'î sarışın da olsa-, sallantılı saçları ve o tatlı, tane tane ses... Yanındaydı işte. Elinden tutuyordu.

Sıyırdı üstündekileri. Elbise, paletler, gözlük, şnor-kel, fener, hepsi öyle, güvertede yayılı kaldılar.

—« Bunları topla, balıkları da ayıkla... Bildiğin gibi yap. Ben üstümü deyişeyim. » Dedi İsmete.

Elinden tutup, yürüdü Aylâyla. Kadının gözleri, onun lâcivert, ıslak, gergin mayosuna takılıydı. Öylece girdiler içeri.

Yemekten önce seviştiler.

Yemekten sonra da.

Uzun uzun, dolu dolu. Geceyarısına dek.

—« Kadınlığımı senin yanında hissediyorum... » Dedi hep Aylâ. « Senin yanında anlıyorum, kadın olduğumu! Parmağının ucuyla değ bana, yetiyor. Hep hâzırım. Canım... Canım... Canım benim. »

En sonunda, yüzükoyun, hafifçe horlayarak, sıcak ve ıslak, Metnin göğsünde uyudu.

Yavaş yavaş, alışkın hareketlerle, başını okşuyordu Metin. Gözleri kapanıyordu onun da. Uyumak üzereydi.

Sıçradı birden.

Açtı gözlerini, düşündü.

Ne zamandır aklına takılmış, anlamadan kafa yorduğu bir şey, beklenmedik bir anda sislerden sıyrılmış, yüzeye çıkmıştı sanki.

Farketmişti birden.

Dayanamadı. Dürttü, dürttü, uyandırdı Aylâ'yı.

İşığı yaktı.

Kadın; yüzü ezik, zorlukla kaldırdı başını. Bir süre anlamadan baktı, gözlerini tam açamadan.

—« Ne var, ne oldu? Ne çabuk sabah oldu... Sabah mı oldu? »

Metin, kendini geri çekti, sırtını arkaya dayadı, öyle yatakta oturdu ve :

—« Aylâ... » Dedi.

Sesinin tonu bir tuhaftı. Diriltti Aylâ'yı. O da toparlandı, doğruldu, kalktı oturdu.

—« Ne var Metin?... Ne oluyor? Ne diyorsun? Bir şey mi var? »

—« Aylâ... O şoför... O şoför var ya... »

—« Evet, kim? Hangi şoför? N'olmuş şoföre? »

—« O şoför işte... Hani Emin beyin şoförü... Seni getiren. »

—« Evet, n'olmuş? »

—« O adam, bizim Gökova'lı Ahmede selâm verdi. Nasılsın kaptan dedi... O da ona, meraba Mehmet efendi mi ne dedi... »

—« Eee? Ne var bunda? »

—« Yahu, nereden tanıyorlar bunlar birbirlerini? İlk defa gelmiyor mu bu şoför buraya? Bugün... »

—« Şey... » Dedi Aylâ... « Sâhi... Ben sana söylemeyi unuttuğum. Geçen gelişimde de, hani sen, büyük orfuzu vuracaktın da, ben gelip ürkütmüştüm, bir hafta önceki gelişimde de, sana çabuk kavuşayım diye, gene Emin beyin arabasıyla gelmiştim... O zaman kayıkçı Ahmedi arayıp bulurken, tabii tanıştılar şoförle ikisi... Tamam mı? »

Düşünüyordu Metin.

—« İyi ama, sen o zaman bana... otobüsle geldim demedin miydi? Neden o zaman söylemedin bana otomobille geldiğini? Ben sana sordum. Otobüsle mi geldin dedim. Sen de evet dedindi. İyi hatırlıyorum. »

Kocaman gözleriyle, dimdik Metine bakıyordu, Aylâ.

—« İyi hatırlamıyorsun herhalde Metin! » Dedi. « O gün, o büyük balığı kaçırmanın telâşıyla iyi hatırlamıyorsun. Sen bana hiç bir şey sormadın. Neyle geldin demedin. Ben de o yaptığım sakarlığın üzüntüsü, sana kavuşmanın heyecanı, söylememiş olacağım, arabayla geldiğimi... Hem ne önemi vardı ki bunun? Ne önemi var, anlamıyorum. »

—« Aylâ... Benden hiç bir şey saklamıyor musun sen? »

—« Hayır, ne saklıyacağım? Saklıyacak nem var ki sevgilim? »

—« Hiç yalan söylemedin mi bana? »

—« Metin, neler söylüyorsun... Hiç bir zaman yalan söylemem ben. Hiç bir zaman. Hele sana, asla. »

—« Hayatına giren ikinci erkek olduğumu söylerken bile mi? »

—« Evet. Evet. Yemin ederim... Yemin ediyorum. »

—« Ben... o gün, otobüsle geldiğini falan sordum öyle mi? »

—« Evet... Evet diyorum Metin. »

—« Ben senin, hayatta, beraber yattığın ikinci erkeğim, öyle mi? »

—« Evet... Ve bu şekilde severek... Deli olarak ilk de diyebilirsin. Ne olur, inan bana. İnan bana canım sevgilim... Bir tanem, inan. »

Sarılmış, neresi rastgelirse, öpüyordu Aylâ.

—« İyi! » Dedi Metin. « İyi öyleyse. Bana... Hiç, ama hiç bir zaman, en ufak bir şey için bile yalan söyleme sakın e mi? Nefret ederim ben yalandan. »

Aylâ, başını kaldırıp, onun yüzüne baktı.

Metin, sarı-kıtık saçlı kafayı, iki yandan tuttu, sıkı sıkı göğsüne bastırdı.

Aylâ da ona sarıldı.

Metin, yavaşça geri kaydı, uzandı sırtüstü.

Kadının dudakları göğsünün tüylerini öpüyor, elleri okşuyordu. Soluk soluğaydı, sıcak nefesi, « Canım, bir tanem, sevgilim! » Diyordu... Sıcak sıcak iniyordu, usta ve ateşli, kavırıyordu her yanını, okşuyor, öpüyor, ısıırıyordu.

Onun inen kalkan, oynayan, hareketli kafasına, epey uzaktan, tepeden baktı Metin.

Kendi kendine :

« Demek sadece ikinci erkeğimin ha! Demek sormamışım, neyle geldiğini ha... Allah Allah... İyi o zaman... İyi... » Dedi.

Çok geçmeden, döndü, sarıldı kadına.

Bir kere daha, uzun uzun seviştiler.

—« İyi ki uyandırmışsın! » Dedi Aylâ, epey sonra. Ve hemen uyudu. Sabah yakındı. Metin uyumadı artık.

Üç gün çok çabuk geçti.

Her gün, bir kaç kere, büyük orfozu yokladı Metin. Balık çıkmadı dışarı. Çıktıysa da, Metinin baktığı zamana rastlamadı.

Metin de, bütün gün düşmedi bu işin üstüne, doğrusu.

« O hayvan orada ya » Diyordu kendi kendine, bankaya para koymuş gibi rahattı. Hattâ biraz da boş veriyordu. « Üç dört gün sonra bakarım! » Güzel bir şeyi ileriye saklamanın buruk zevki, yemekteki en iyi lokma en sonraya... işte öyle bir tuhaf duygu... Çok fazla gitmiyordu balığa, öyle yarım saat, yirmi dakika arayla bütün gün değil. Bir kaç kere her gün, o kadar. Balık çıkmadı. Ama içerdeydi.

Biraz da tembelleşmiş gibiydi Metin.

Parça balığa bile çok çalışmadı. Yedikleri balığı vurdu. Ve sandığı, ancak üç günde, doldurabildi o da tıka basa, ağzına kadar değil.

Daha çok Aylâyla geçirdi vaktini.

Adada dolaştılar. Keçiye kovaladılar. Bir gece çıktılar. Ay yoktu. Çakır yıldızlık ortalık. Hava serin gibiydi. Plajda çok uzatmadılar.

Döndüler.

Kamarada seviştiler.

Her akşam, plak çaldılar. Rosemary Blue, Mourir d'aimer, Rachmaninoff, Mendelssohn, Tchaikowsky... Metin : « Şuna iyi bak, şunu şimdi iyi dinle, gerçek müzik bu! » Diyince de, Beethoven, Schubert, Prokofiev ve Mahler.

Aylâ, zevkle dinliyordu. Yüzü, belli ki, zevkle aydınlanmıştı. Her şeyi öğrenmek istiyordu hep... Müzik, gemicilik, balıklar, dalgıçlık, tüm tabiat, bulutlar, rüzgârlar, rota nasıl çizilir, « Bu sekstant ne işe yarar? »

Bir öğleden sonra, dürbünlü 22'lik tüfekle, atış bile yaptı, denize, şişelere, yüzen boş kutulara... Attığını, çarçabuk vurmayı, en çok iki mermide, teneke kutuları delip, yanlatıp batırmayı başardı. Av tüfeklerini, saçma numaralarını bile öğrendi.

En çok da seviştiler. Deli gibi. Her gün daha hızlı, daha çok, daha sık, daha uzun uzun.

Çok konuşmadılar.

Son gece :

—« Yarın gidiyor musun? » Diye Metin sordu, göğsünde yatan başı okşarken... Bir gün sonra boşalacak yerini görüyormuşçasına.

İyiden iyiye bir alışkanlık. Sigara içmeden, kokusunun tiryakiliği mi bu? Oysa, hiç sevmiyordu başlangıçta...

—« Gidiyorum... » Dedi Aylâ. « Gitmem lâzım. Gitmek istemiyorum, hiç istemiyorum ama... Gitmem lâzım. Sen de biliyorsun bunu. »

—« Ben hiç bir şey bilmiyorum Aylâ. Aslında hiç bir şey bilmiyorum senin hakkında! »

—« Ne var ki bileceksin Metin. Benim hayatım o kadar boş, yalın ve renksiz ki seninkinin yanında. Ailemle beraber oturuyorum işte, bütün gün evde... Binde bir sinema... Arada sırada bir çarşı-pazar. Ne var ki anlatayım? Ne var ki bileceksin.. Bomboş bir hayat benimki! »

—« İyi ya, niçin bırakmıyorsun o hayatı? Neden hemen üç günde gidiyorsun? »

—« Ama bir ailem var Metin. Darılma bana, senin ecnebilerin gibi, her şeyi hemencecik terkedip gelemem. Annem-babam var benim. Onların sözünden çıkamam. »

—« Süt kuzusu ha? »

—« Ne dersen de... Bizde böyle... Ve... »

—« Evet, söyle... »

—« Ah Metin... Seni çok seviyorum. Sensiz, bir dakika bile duramıyorum. Nasıl ayrılacağız bilemiyorum. Ama şunu bil ki... Bir daha, böyle çabuk, kolay kolay gelemem buraya... Çok uzun bir zaman gelemem bir daha... N'olur sen gel... »

—« Gelmem! » Dedi Metin. « Mecbur olmadıkça şehre gitmem. Benim yerim burası... »

—« Öyleyse... » Diye kekeledi Aylâ... « Öyleyse, çok

uzun zaman görüşemeyeceğiz demektir. Belki de hiç görüşemeyiz bir daha... Zaten, hep bu korku var içimde... Neden biliyor musun? Uğurum kırıldı, geçen gün, İzmirdeyken... Boynumdan hiç çıkarmadığım o güzel uğur kolyem, mavi boncuğum kırıldı! Ah Metin... - Sarıldı var gücüyle - Gel, öp beni, sarıl bana, sarıl. Son bir kere daha kadınlığımı hissedeyim. Kadın olduğumu, son bir defa daha anlıyayım. »

Sonunda, Aylânın gözleriydi, Metinin göğsünü ısılatan.

Nefesi sıcak, kesik kesikti.

Çocuk gibi uyuyordu içini çeke çeke, horlamadan.

Ertesi sabah erken Rossinante, Gökovaya vardı. Balıkları satmaya ve Aylâ'yı uğurlamaya.

Aylâ, otobüse, gene çabucak bindi, hiç konuşmadan.

Yerini buldu, oturdu bu kere, camdan el sallaya sallaya uzaklaştı gitti.

Basbayağı hissetti Metin, o sırtından kalkan yükü gene. Bir deliğin kenarına gelip de, düşmeden kaçabilmenin sevincini, özgürlüğün serin tadını.

Ama : « Off be off! »

Hiç keyiflenemedi.

Poyraz sert esiyordu. Kış habercisi. « Amma da erken! »

Hiç keyiflenemedi o gün Metin.

Balıkları sattılar. Döndüler.

O gün, büyük orfoza, hiç dalmadı. Ondan sonra iki gün, bir kaç kere daldı. Hayvan çıkmadı. Zar zor parça balık yaptı. Sandığı doldurdular, iki günde.

Geceleri, bir sağına, bir soluna dönüyordu Metin. Güverteye çıkıyor, tekrar iniyordu kamaraya. Üşüyor gibiydi yatağında. Oysa, hava gene değişmişti. Limanlık. Çok sıcaktı.

Balıkları satmaya Marmarise gittiler.

Bakkalın kızını görmedi Metin.

Annesine gitti. Yemekte de kaldılar.

Annesi ona, hep Aylâdan bahsetti, methetti kadını :

—« Biliyor musun gene yazdı iki satır bana. Hatırımı soruyor. Gene bir hediye. Bir koku göndermiş. Hafif, çok güzel bir parfüm. Kendisi gibi nâzik. Ne efendi, ne hanımefendi kadın. Demek, bıraktın gitti ha oğlum? Hiç aramadın peşini? Yazık, çok yazık oğlum. Bambaşkaydı bu kadın. Çok büyük aptallık, bu senin yaptığın... »

Dönerlerken, İsmet, hiç bir şey sormadan, postahänenin sokağına saptı. Ağırladı.

—« Dur. » Dedi Metin.

Cip, hemen durdu.

Metin gitti, acele aradı İzmirli.

—« Alo? Kimsiniz efendim? »

—« Aylâ... »

—« Ah Metin, sen misin! Dur bir dakika, ara kapıyı kapatayım. »

—« »

—« Alo Metin. Geldim. Nasılsın? Çok özledim seni. Ben iyiyim. Hayır, sensiz hiç iyi değilim. Aradın mı beni... Ah ben ne çok özlemişim seni, ne çok alışmışım sana... Seni çok seviyorum. Metin, ne yapacağız böyle? »

—« Aylâ... » Dedi Metin kısa. « Aylâ, gel gene. Hemen gel. Yarın gel. »

—« Gelemem, gelemem. İmkânı yok artık, gelemem, gelemem. »

—« Pekiy. »

—« Metin... Metin ne olursun, sen gel. Ne olur bir kaç günlüğüne gel... Seni bir kere göreyim. Bu kadarlık hatırlam yok mu? Hiç mi, hiç mi sevmedin beni? Metin ne olur, ne olur, sen gel. »

—« Sen şimdi gelmiyor musun buraya? »

—« Gelmiyorum... Gelemiyorum. Metin, ne olur anla beni. Yalvarırım, sen gel buraya. »

Kısa, kesin bir sesle :

—« Peki! » Dedi Metin. « İyi, öyleyse. »

—« Ne diyorsun? Ne olur anla, darılma, kızma Metin. »

—« Peki dedik ya. »

—« Metin, ne diyorsun Metin? Tam anlamıyorum. Ne diyorsun? »

—« Hiç! » Dedi Metin. « Tamam. Oldu. »

—« Ne tamam? Neymiş olan? Kesiyor muyuz? Her şeyi mi? Böyle mi? Bitti mi? »

—« Aylâ... » Diye mırıldandı Metin. « Tamam, oldu dedim ya sana. Tamam. Marmaris otobüsüyle, ben geliyorum yarın. İzmir. Tamam mı? Ben geliyorum. Yarın. »

—« Geliyor musun! » Diye bağırды Aylâ. « Metin, doğru mu? Sâhi mi? Yarın mı? - Acele acele tamamladı - Ben karşılarım seni terminalden. Otobüs kaçta geliyor, biliyorum... Ah Metin... Ah ne çok sevindim bir bilsen! - Ağlar gibiydi sesi - Demek geliyorsun ha Metin? Benim için... Hem de yarın... »

—« Geliyorum. » Dedi Metin. « Senin için. Hem de yarın. »

Çabucak kapadı telefonu.

Çok kızıyordu kendine.

Biraz da annesine.

Otobüs gidiyor ha gidiyor.

Aylânın getirdiği, o ince flanel, mavi-beyaz, dik yakalı gemici kazağını giymiş Metin. Gri bir pantolon. Ceketini yana asmış. Yukarıda, filelerin üstünde ufak bir « Air France » çantası. Bir beyaz gömlek, kravat, traş takımı falan var içinde. Ne olur ne olmaz diye almış...

Otobüs gidiyor.

Metin oturmuş, düşünüyor, başını kaldırıp « Air France » çantasına bakıyor. Eskimiş. Dışı solmuş. Ne çok yol tepmiş onunla, Metin.

Yabancı memleketlere, İtalyaya, Almanya, hele

Fransaya, ne çok kereler gitmiş... Uçak yolculukları, hava meydanlarında bekleyen sevgililerin arabalarıyla, Avrupa içinde uzun otomobil gezileri yapmış, daha çok kışları, mevsim kapanıp, hava soğuyup, dalmak iyice « keyifsizlendikten » sonra... Hele evli olmadığı yıllar, ne çok gitmiş... Başka çantası, bavulu mu yok? Var. Ama işte şu küçük mavi Air France, ne tuhaf, ayrılamıyor ondan. Üstelik fermuarı da biraz bozulmuş, iyi kapanmıyor. Gene de bırakamıyor nedense...

Metin düşünüyor, otobüs gidiyor, yol uzun. Tam olarak ne yaptığını anıyamıyor. Onca kişi girmiş çıkmış hayatından. Ona çocuk doğuranları bile, uyuşmazlıkları belli olunca, bırakmış. Gidenlere, o kadar alışık bulunması gerek!

Ama neden o yatak, o kamara, neden ona o kadar boş geldi bu kez? Soğuk, boş ve sersemce? Gene bir yıl devrilecek ve kış yakın diye mi? Bir alışkanlık mı yoksa, çarçabuk oluşmuş, o ıslak-ılık nefese, göğsünde uyuyan başın sigara kokusuna, gözlerini kapatınca hep karşısına dikilen o koca mavi bakışlara, o bal gibi tatlı sese ve bir başka sıcak sarılışa her yanını kaplayan?

Yalnızlığın, tabiat içindeki yalnızlığın, doğaya karışarak tamlaşmanın tadına, doyulmaz tadına varmış, kendi kendine yetmek mertebesine ermiş, yıllarca bunu uygulamış Metin, yoksa sadece yalnızlıktan mı korkuyor?

« Hey Allahım! N'oluyor bana be? Neden gidiyorum şehire? O kadar kişi uğurladık bu yıl da... En sonunda, buna mı takılacağım? Neden gidiyorum? Yaşlanıyor muyum? Kıştan mı korkuyorum? Yoksa seviyor muyum bu kadını? Sevmek, böyle mi olur? Gidiyorum işte basbayağı şehire... Hiç gitmem dediğim yere. Peşinden gidiyorum. Niçin gidiyorum? Gidersem n'olacak? Ben nereye gidiyorum Allahım? »

Otobüs şarlayarak koşuyor asfaltın üzerinde.

Bir sevinç var mı Metnin içinde, yoksa gitgide büyüyen bir korku mu bu?

Oysa, daha fazla sabredemiyeceğini anlamıştı Aylâsız!

Ne aptalca şey ama, birden tekne boş, Gökova boş, büyük orfoz bile boş gelmişti ona. Her şeye boş vermişti... Annesinin lâflarına sıkı sıkı sarılmış gidiyordu işte.

Kimlerin ardından gitmemişti. Gitmeyi düşünmemişti, aklından bile geçirmemiş de... Şimdi... Gidiyordu.

Gittikçe de korkuyordu.

Bir tuzağa, kendi eliyle-ayağıyla kendini kaptırmışçasına.

Yaklaştıkça daha çok sinirleniyordu.

« Neden gidiyorum ben? Gidince n'olacak? Bu işin sonu ne olacak? »

Selçukta, vazgeçip inmeyi, Gökovaya dönmeyi, ilk olarak düşündü. Sonra, daha pek çok kereler ve sık sık... Bir ara, yapacaktı da bunu.

Annesi : « Bu bambaşka bir kadın, tam bir hanımefendi. Bıraktın, gitti ha? Aramadın mı peşini? Aptal oğlum... » Dedi.

Aylâ, iri iri baktı sadece. Tek lâf etmeden otobüse bindi, otobüs çabucak gitti, kayboldu. Aylânın gözleri kaldı, koyu mavi, kocaman. Silinmediler bir türlü. Hep baktılar.

Yatak bomboş ve soğuktu kamarada.

Ayna... Camdı, o kadar.

Battaniyeler, pikeler, çarşaflar, halat gibi bükülmüş, sabaha dek dönmekten!

Metin, Aylâ'yı görmek istediğini anladı gene, tuhaf bir sevinç, buruk ve kuşkulu, ama sevinç işte, kapladı içini.

« Eh... » Dedi kendi kendine. « Ne var? Ne korkuyorum be? Evet, yaptığım, aptalca bir iş. Bir kadının peşine düşüp, şehire gidiyorum. Tamam. Aptallık, Ama ne var bunda? Ne diye korkuyorum? Onu bir kere daha görmekten ne çıkar? Bir gün şehirde kalıp, onu bir kere daha görürsem, kıyamet kopmaz! Evlenmeye

gitmiyorum ya be yahu... Beni yakalayan, bağlayan mı var? Giderim, görürüm, dönerim. »

Korkusu azaldı, geçti, bu düşünceyle. Ama gene de inip kaçmayı, bu kez bambaşka bir sebeple aklından geçirdi. Bir sıkıntı kapladı içini, daha otobüsten inmeden, İzmir'e, büyük şehire yaklaştıkça, girdikçe, boğulacak gibi olmaya başladı.

Gitgide artan trafik, peşpeşe sıralanıp bekleyen otomobiller, o kalabalık, o itişen kakışan, koşan, duran, birbirine karışmış insan kalabalığı, gittikçe büyüyen yükselen binalar ve ezilen, küçülen adamlar, iyice aklını aldı başından.

Her şeyi unuttu.

Kalktı.

Kaçacaktı.

Ama geç kalmıştı.

Otobüs durdu. Aylâ oradaydı. El salladı, gülerek yaklaştı.

Metin de - ne yapsın? - indi.

—« Geldin mi Metin? » Dedi Aylâ.

—« Allahım, bu ne kalabalık! » Diye karşılık verdi Metin. İlk sözü bu oldu.

—« Geldim... Geldim ama, az kaldı kaçacaktım. Yarı yolda inip kaçacaktım. Bu ne kalabalık! Ne zavallı bütün bu insanlar... »

—« Metin, geldiğine çok sevindim. Seni çok özlemiştim. »

Erkeğin ellerine sarıldı.

Otobüs boşalıyordu. Metin, hâlâ şaşkın gibiydi. Konuşamıyordu. Etrafına bakınıyordu terminalde. Her tarafa koşuşan, bağırان, çağırان, gelen veya dağılan, çeşit çeşit kıyafet ve surattaki insanların tek bir görüntüde, telâş ve huzursuzlukta, nasıl da birleşip, karınca yuvasından herhangi bir karınca gibi kişiliksiz ve eş bir damla olarak çevrede eriyip yittiğini, dehşetle seyrederiyordu adetâ...

Aylâ, kolunu çekti :

—« Hadi Metin, gidelim. »

—« Haa? Gidelim evet... Gidelim. Kusura bal ma Aylâ, şaşırdım. Bilmediğim bir şey değil şehir ve kalabalık. Uzun seneler içinde yaşamışım ve bile bile bırakmışım. Avrupa yolculuklarımdan da alışkın olmam lâzım... Ama, uzun bir süre gelmeyince, görmeyince, insan unutuyor bu kargaşalığı. Şehire ne zaman gelsem, tekrar alışana kadar, bir zaman yadırgıyorum, şaşıyorum böyle... Ve emin ol şu milletin hâline bakınca, basbayağı bir acı duyuyorum içimde... Neyse, hadi gel, gidelim. Nereye gidiyoruz? »

—« Şey... Senin için, otelde yer ayırttım. Korkma, Büyük Efes falan değil. Biliyorum, çok lüks ve kalabalık sevmiyorsun. O civarda... iyi, temiz, güzel bir yer... Şuradan bir taksiye atlarız. Önce otele gideriz, eşyalarını bırakırız, sonra da bir yerde yemek yeriz diye düşündümdü. Bildiğim bir lokanta var, deniz kıyısında, çok güzel balık yemekleri yapıyor. Ve mutlaka benim dâvetlimsin bugün. Tamam mı? Katiyen verdirmem burada sana. Bak önceden konuşalım. Söz ver. Söz ver. Gidelim. »

Güldü Metin.

—« Peki! » Dedi. « Olur. Hadi gidelim. »

—« Yalnız... » Dedi Aylâ. « Bir şey var, yâni ben önce otele gidelim diye düşünmüştüm ama... »

—« Eee? »

—« Yâni, pek lüzum yok galiba... »

—« Neden? »

Aylâ, başıyla işaret etti Metine. Üstünü kasdediyordu.

—« Böyle mi geldin Metin? Otele bırakacağın bir şey yok herhalde... »

—« Aa! Unuttum be... Kalabalık aptallaştırdı beni. Çeketimle çantam içerde, otobüste kaldı. Unuttum. İyi ki söyledin. Dur alıp geleyim. »

Memnun, gülümsedi Aylâ.

—« İyi. » Dedi. « Demek bir şeyler aldın yanına. En azından bir iki gece kalırsın diye düşündüm. Öyle yer ayırttım ben de... »

Metin, lokantada, garsona :

—« Ben balıkçıyım, ona göre. Balıktan anlarım. Taze değilse, hiç getirme. » Dedi.

—« Başüstüne beyefendi... » Diye güldü garson. İnanmış mı, inanmamış mı, belli değil.

Şarabı, önce Metnin bardağına koydu. Metin, alışkın, tattı. « Tamam, beğendim » işaret. « Beyefendi » Diye bir daha boyun kırdı ve gitti.

Masa, çeşitli mezeler, salatalarla doluydu. Epey sonra, çipura, trança şiş ve karides de geldi.

Çipura bayattı. Karides de ondan üstün sayılmazdı. Yumuşak ve tatsızdı eti. Trança şiş, trança değil düpedüz köpekbalığıydı.

Deniz kenarında bir masadaydılar. Su, pis ve yağlıydı, bulanık ve çamur kokulu.

Önlerinde, az açıkta, değişik tip ve renklerde kotlar, yatlar irili ufaklı... Kamaralı sürat tekneleri, demirli, salınıyorlardı. Hepsinde, yapmacık bir fiyaka!

—« Yemiyorsun! » Dedi Aylâ. « Ben ikram ettim diye mi? »

—« Yoo... Bütün bu balıklar, karides, hepsi bayat da ondan... O kadar söyledim, namussuz herif, gene bildiğini getirdi. »

—« İnanmadı, senin balıkçı olduğuna. »

- Gülererek bakıyordu Aylâ. Devam etti - :

—« O kadar şık, güzel ve yakışıklısın ki... Kim diyebilir balıkçı, sana? Tam bir salon adamı olursun istesen. Her şeyi de biliyorsun. »

—« Balıkçıyım ben! » Dedi Metin. « Ama yol iz bilirim. Bir zamanlar salon adamıydım. İstedim mi gene salon adamı olurum. Fakat istemem. Nefret ederim. Ben balıkçıyım. Balıkçı kalacağım. O kadar. »

Aylâ uzandı, elini tuttu :

—« Canım! Ben de seni bunun için seviyorum. Değişiksin. Kimseye benzemiyorsun. Her şeyi biliyorsun. Her şeyi yapabiliyorsun, istedin mi... - Güldü - Ve yaptığını, en iyi yapıyorsun! - Bir daha güldü, gamzeli, cilveli - İstedin mi, şehire bile gelebiliyorsun! »

—« Evet. Geldim. » Dedi, güldü Metin de.

—« Benim için, değil mi? »

—« Kimin için olacak başka be Aylâ? »

—« Sâhi, hiç kimse için gelmez miydin benden başka? Dünyada hiç kimse için? »

—« Gelmezdim tabi. »

—« Özledin mi beni? »

—« Evet. »

—« Çok mu? »

—« Evet. »

—« Pek alıştık birbirimize, değil mi Metin? »

—« Evet. Öyle. »

—« Ben de sensiz burada, deli gibi oldum. Ne yedim ne uyudum. Çok mu aradın, sen de beni Metin? » Metin yemiyordu. Çatalıyla oynuyordu.

Aylâ, onun, kâh derili, yer yer kabuk bağlamış, çizik çizik elini okşuyordu.

Kaldırdı başını, ilk defa uzun uzun baktı Aylâ'ya.

İri iri açılmıştı o koyu mavi gözler, oracıkta, bekliyorlardı.

—« Evet Aylâ. Aradım seni. Çok aradım. Hiç böyle aradığımı hatırlamıyorum bir kimseyi. Kamara, yatağım, çevrem, deniz bile boşaldı, sen gidince. Neden? Hâlâ tam anlamıyorum. Ama seni çok aradım. Dayanamıyacağımı anlayınca da geldim. »

—« Canım! Bir bilsen ne çok seviniyorum buna. Bir bilsen, ne çok seviyorum seni. Sensiz, bir tek dakikanın kıymeti yok Metin. Bil ki, hayatta kaç dakika, kaç saat yaşamışsam, hepsini senin yanında yaşadım. Canım, sen de seviyorsun beni, değil mi? »

—« Bilmem... Daha önce, hiç kimseyi sevmedim. Sevmek, nasıl şey? Hiç bilmiyorum, inan Aylâ. Yalnız, seninle ve senden sonra, sen gidince duyduklarımı... hiç duymamıştım daha önce. Belki de sevgi bu. Seni aradım. Yanımda olasın, her şeyi paylaşalım istedim. Ne bileyim... Nasıl anlatayım? İki gün ayrı kalsam, denizi nasıl özlersem, onsuz dayanamaz olursam, seni de öyle özledim... Özgürlüğüm, sensiz, tam özgürlük olmak-

tan çıktı. Seninle paylaşmayınca, özgürlüğüm eksildi sanki, bir çeşit bağlarla bağlandı. Seni aradım. Çok aradım Aylâ. Büyük orfoza bile bakamadım, sensiz. Anlıyor musun? O bile küçüldü gözümde. Öneminden kaybetti. Doğru dürüst düşünemedim bile. Eskiden, çok büyük bildiğim bir çok şey, evet, o büyük orfoz bile küçüldü gözümde.»

Günah çıkartırcasına, kendi kendine söylenir gibi, başını gene eğmiş, çatalıyla oynayarak konuşuyordu Metin.

Aylâ uzandı, onun saçlarını sıvazladı.

—« Canım benim! Saçların ne güzel... Dalga dalga oluyor. Uzuyorlar biliyor musun? Çabucak uzadılar. »

—« Evet! » Diye kafasını salladı Metin.

—« Benim için mi uzatıyorsun onları? »

—« Tabii değil mi! »

—« Göğsüne değen oldu mu, benden başka? »

—« Hayır. »

—« Olacak mı? »

—« Bilmiyorum. Ama olmuyor. Zor olacak. Hiç olmayacak galiba Aylâ. Seni istiyorum sadece. Bilmem neden? »

Güle, şakalaşa, kadınlı erkekli bir turist grubu geldi. Amerikalıydılar galiba. Yandaki masaya oturdular.

Kızlardan, sarışın ve çok güzel olanı, hemen Metini farkettiler. Elindeki fotoğraf makinasıyla, sanki limanın resmini çekecekmiş gibi, bir süre iyi bir bakış aradı, çerçevenin içine neyi ve kimi aldığı besbelli.

—« Kız seni ayarlıyor! » Dedi Aylâ.

Sesi çatlak ve kuruydu.

—« Ha! » Dedi Metin. « Kız mı? Hangi kız? »

Gerçekten yüzüne bakmamıştı. Bakınca kız güldü, Metin şaşırıp, başını eğdi, bir şeyden korkmuş gibi.

—« Emin misin? » Dedi Aylâ. « Hiç kimseyi istemiyor musun, benden başka? »

—« İstemiyorum. »

—« Ama ben sun'î sarışınım ve senin ecnebilerin

gibi değilim, öyle kıvrak, çıta gibi! Onyedi-onsekiz yaşında da değilim, hep sana gelen, gelince seninle kalan ecnebilerin gibi! »

Başını kaldırdı Metin.

—« Bunları neden söylüyorsun Aylâ? Ne lüzum var bu lâflara? Ben yalan konuşmam. Sordun. Ben de, hiç alışık olmadığım, bu şekilde söz etmediğim, kendim de bu işe şaştığım halde, ne dedim? Evet, seni aradım. Seni istiyorum. Sana alıştım. Yanımda istiyorum dedim. »

Metinin elini, daha bir kuvvetli sıktı Aylâ.

—« Darılma. Affet beni. Seni o kadar çok seviyorum ki, hayatta hiç kimseyi kıskanmadım. Gururuma da çok düşkünüm. Ama seni kıskanıyorum işte. »

Garson geldi, bir şişe şarap daha getirdi.

—« Nasıl? Balıkları beğendiniz mi? » Diye sordu.

Açtı ağzını Metin :

—« Bir de alay mı ediyorsun? Hepsi bayat, biliyorsun. Ve de git ahçıbaşına selâm söyle, köpekbalığını, trança diye yutturmasın. İki saat şaraba yatırsın, tava yapsın, kendi yesin. Anladın mı? Hadi yaylan, topla bunları da, iki karışık ızgara söyle bize... »

Adam şaşırmış, gitti. Masa hafiflemiş, balık leşleri uzaklaşmıştı.

—« Valla, en iyi lokantası bu buranın... Beğenmedinse affet. » Dedi Aylâ.

Onun üzgün yüzüne, koca gözlerine baktı Metin. Dayanamadı, uzandı, yanağını okşadı.

—« Üzülme, senin ne suçun var? Prensip olarak, büyük şehirlerde balık yememek, ısmarlamamak lâzım, en iyi lokantada bile, bana sorarsan... Bak bu patlıcan salatası iyi meselâ... Şu börekler de... Hem benim iştahım yok aslında... »

—« Neden? » Diye sordu Aylâ. « Benim de yok. Hiç bir şey yiyelim yok. Şu şarap iyi geldi sadece. Bir de şurada, şöyle oturmak. Denize karşı... Şu tekneler... Öyle değil mi? »

—« Öyle. »

—« Metin, bak orada, az ötede, nah şu koca kama-
ralının arkasında, bir tekne var, iki direkli... Nasıl o? »

—« Deminden beri bakıyorum. Buradaki en güzel
yapı. Nasıl anladın? Gerçekten güzel o. »

—« Anlarım ben! Bak nasıl anladım, değil mi? »

—« Buldun buldun da, en iyisini buldun, aşkol-
sun. »

—« Seni de buldum. Aklım var benim... Zevkim
var. Senden öğrendiklerimi de hiç unutmadım. Ne san-
dın ya!... Metin... »

—« Efendim? »

—« Metin, içime doğuyor, inanıyorum... Bir gün,
çok yakında bir gün, bu tekneden de güzelini yapacağız
biz... Göreceksin. Yapacağız. »

—« Ne, ne diyorsun? »

—« Daha iyisini yapacağız diyorum. »

—« Kim? »

—« Biz, beraberce. İnanmıyor musun buna? Biz
beraber olmayacak mıyız? Beraber kalmayacak mıyız?
Ayrılabilir miyiz biz Metin? »

—« Bilmem... Ayrılamiyoruz... Çok zor... »

—« Çok zor Metin... Sensiz, bir tek dakika yaşamak,
çok zor! »

Garsonı gene geldi, çok saygılı :

—« Ahçıbaşı özür diliyor, bir yanlışlık olmuş... Ay-
rıca soruyor, karışık ızgaraya ciğer de koyalım mı di-
yor efendim. »

—« Koymasın! » Dedi Metin. « Şiş, pirzola, biftek,
köfte. Tamam mı? »

—« Tamam efendim. »

Bir süre sustular.

Aylâ, Metinin elini hafif hafif okşuyordu. Ameri-
kalı grup, bayıla bayıla balık yiyordu. Kız, umudu
kesmiş, fotoğrafı bırakmış, pavuryalara sarılmıştı, kim-
bilir nereden gelme...

—« Metin... » Dedi Aylâ.

—« Hıı? Söyle. »

—« Metin... Biz birbirimizi çok seviyoruz gâliba! »

—« Galiba! »

—« Metin, ben anneni de çok sevdim. Çok seviyorum, biliyor musun? »

—« Annemi mi? Nereden hatırladın şimdi onu? »

—« Hiiç! Aklıma geldi birden. Ne mükemmel bir hanım. Çok seviyorum onu. »

—« O da seni çok beğeniyor. Çok seviyor. »

—« Metin... »

—« Hıı? »

—« Ne yapacağız biz? N'olacağız böyle? Ne yapacağız? Ayrılamıyoruz. Denedik. Ayrılamıyoruz. Ne yapacağız pekiy biz? »

Metin, başını kaldırdı gene, dimdik Aylâ'ya baktı.

—« Ne yapacağız. » Dedi. « Niye geldim sanıyorsun buraya? Alıp seni götüreceğim. »

—« Ne... Nereye? Nasıl? »

—« Tekneye... Benimle yaşamaya... Yanıma. Seni almaya geldim. »

—« Şey... Yâni... Nasıl? Birdenbire anlamadım. »

—« Ne var anlamayacak? Bineriz bir otobüse, gideriz. Sana benimle gel, beraber yaşayalım diyorum. İstedğin bu değil mi? Sevinmedin mi? »

—« Metin, sen neler söylüyorsun kuzum? »

—« Ne söyleyeceğim. Buradan kalkarız, istersen hiç eve bile uğrama. Üstündekilerle, böyle bir kat elbiseyle gel. Sade bir mayo alırız bir dükkândan, tamam, gideriz. Eksiklerini ben tamamlarım ilerde, yavaş yavaş... Sen de hep yanımda kalırsın diyorum. Hemen gidelim diyorum. »

Metnin gözlerinde, pırıl pırıl bir sevinç vardı, katıksız, hilesiz, hurdasız. Denizi, balığı anlatıyordu sanki. « İşte sensin, seni seçtim, üzerinde ne varsa sade onunla gel! Çırılçıplak da olsan, daha iyi. Seni seçtim, gel! » diyordu.

« İki mektep çocuğu gibi kaçalım, beraberce, elele, çıkarsız, plânsız, kuşkusuz ve dolapsız... »

Aylâ güldü, elini çekti. Çantasını arandı. Bir si-

gara yaktı. Savurdu dumanı püfür püfür, saçlarını arkaya doğru salladı bir :

—« Metin... » Dedi. « Sence, her şey ne kadar kolay! Ama ben bunu yapamam. Bizimkileri böyle bırakıp da çıkamam. Hayatımda... bir kere, bundan önce, onların arzusu dışında bir iş yaptım. Dinlemedim onları. Sonradan çok pişman oldum. Onlara döndüm ve onlar beni çok iyi karşıladılar. Çok borçluyum onlara. Onlara danışmadan, onların rızası olmadan hiç bir şey yapamam. Onları yüzüstü bırakamam. »

—« Onlar... Onlar! Kim bunlar? Kaç kişi yahu? »

—« Annemle-babam. Başka kim olacak! »

—« İyi ya yahu... Git söyle onlara. Eve gittiğine göre de, çok elzem öteberini topla, koy bir çantaya gel... »

—« Metin, anlamıyorsun. Artık ben bir daha bu şekilde hareket edemem. Zaten duyulmuş, dedikodusu çıkmış bile bizim meselenin. Marmariste, beraber görmüşler bizi. Dedikodusu çıkmış hemen. Bizimkilerin kulağına gitmiştir. Pek belli etmiyorlar ama bana... Yâni, artık ben öyle kolayca senin yanına gelemem. Haber vermeden onlara... »

—« İyi ya, haber ver. Ben bu adamı seviyorum, onun yanında yaşıyacağım de. »

—« Olmaz. İzin vermezler. Sen bizimkileri bilmiyorsun, anlamıyorsun. Hem, kendini bilen hiç bir Türk ailesi, kızını bırakmaz, istediği adamla gitsin yaşasın, öyle ecnebiler gibi... »

—« Başlama gene ecneblerle... »

Kızıyordu Metin. Devam etti :

—« Sorarsın bir kere. İzin vermezlerse, kalkar gellersin, bırakırsın onları. Bebek misin? »

—« Anlamıyorsun. Olmaz bu artık Metin. Ben onların sözünden çıkamam. İzin vermezlerse gelemem. Yalan da söyleyemem onlara... Onları bırakamam. Onlar da buna, bu şekilde izin vermezler. »

—« Ya ne şekil lâzımmış peki? »

Metin öfkeli öfkeli soruyordu.

Karışık ızgaralar gelince, sustu bir an.

—« Metin... » Dedi Aylâ, garson çekilince... « Ben hiç bir şey bilmiyorum. Bildiğim tek şey, seni çok seviyorum. Çok arıyorum. Çok özlüyorum. Ayrılma-ya-çağımızı anladım. Senin yanında olduğum zaman, ancak o zaman yaşadığımı hissediyorum. Ve yanında yaşamak istiyorum. Bir de... Neden bilmem, bir duygu var öyle içimde hep... Seninle hep... hep beraber olacakmışız... Ve bunun gibi, nah şu tekneden güzel bir tekne, kocaman, öyle lambrili, vernikli kamarası, arkası balkon geniş... O gece, Marmariste gördüğümüzden de, bundan da güzel bir tekne yapacağız, daima beraber yaşayacağız sanıyorum. »

Dinliyordu, ama dalgındı, düşünceliydi Metin.

—« Seninkilerin sözünden çıkamazsın... Ve onlar da izin vermezler diyorsun öyle mi? »

—« Öyle. »

—« Pekiyi, o şekil neymiş? Demin söylüyordun... Ne şekil lâzımmış, izin vermeleri için? »

Güldü Aylâ:

—« Ben sana izin verirler demedim. Herhangi bir şekille de belki izin vermezler... Belki hiç bir şeye, hiç bir zaman izin vermezler. Ama benim demek istediğim... Bu şekilde, böyle gidiyorum diyip de çekip gitmeye, bu şekle dünyada razı olmazlar... Bu şekilde hiç olmaz, anlıyor musun? »

—« Yâni... Yâni... Ne demek istiyorsun? Geveleme ağzında, konuş be Aylâ... Yüzüme bak da konuş! »

Kaldırdı başını :

—« Yâni... » Dedi Aylâ. « Ona da ne diyeceklerini bilmem, ama evlenmeden beni hiç bir yere bırakmazlar Metin. Evlenmeden, hiç bir erkekle bırakmazlar, evli olmadan... »

Birden, çok, ama çok kızdığını hissetti Metin.

—« Ha şu mesele! » Dedi. « Şimdi anladım. Ne olacak be! Yapmadığım şey mi? Demek mesele bu? Bak ben sana bunu hiç söylememiş olayım, sen de duymamış ol, ama eğer tek çare buysa, yâni başka hiç bir

şekil yoksa, belki buna bile razı olurum be! Yanıma gelmeni istiyorum. Seni arıyorum. Ne şekil varsa yapacağım be. Ulan sen esir misin? Ben de korkak mıyım be? Tamam mı? »

Onun ellerine sarıldı, öptü, öptü Aylâ. Yüzüne gözüne sürdü :

—« Hayatta duyulmuş, en acayip evlenme teklifi bu! »

—« İyi ya! » Dedi Metin. « Olsun. Yalnız, yâni, ben söylememiş, sen de duymamış ol... Hani en son çare bu ise diye söyledim. »

Aylâ güldü.

—« Hemen de geri alacaksın teklifini! Söyler söylemez pişman oldun. Vazgeçtin. Korktun. »

—« Ne korkacağım! Ne var ki korkayım?... »

—« O zaman... Demek ne söylediğini biliyorsun? »

—« Eh biliyorum... Söyledim işte. »

—« Canım benim! » -Tekrar öptü ellerini. Amerikalı kız, aç gözlerle bakıyordu uzaktan... Önü boş kabuk dolu.

Devam etti Aylâ : « Canım, bir tanecik sevgilim. Hayatta söylenmiş, duyulmuş en tuhaf evlenme teklifi bu! Tam sana göre... »

—« Eh ne yapalım, ben böyleyim. Hadi artık kalalım mı buradan? Ne yapacaksak yapalım. »

Aylâ güldü :

—« Daha cevabımı bile sormadın. Beklemedin. »

—« Ne cevabı? »

—« Yâni, evet mi, hayır mı? »

Şaşaladı Metin. Hiç düşünmemişti bunu! Zaten ne söylediğini de tam bilmiyordu ya!

—« Kızım... Ben sana ne dedim? Neyin cevabını bekleyeyim? Anlamadım. Seninle beraber olalım dedim. Mecbur kalırsak, eh, ne bileyim, her şekli göze alacağız dedim... Artık ötesini sen bilirsin. Benden bu kadar. Bir de cevap mı bekleyeceğim senden? Amma iş! »

—« Kızma... » Dedi Aylâ. « Şaka ettim. Benim ce-

vabım besbelli. Fakat ne kadar hazırsın sen de, teklifi-
ni hemen geri almaya... Ama yağma yok. Yakaladım
seni. Hadi kalk gidelim. »

—« Nereye? »

Güldü Aylâ :

—« Bizim eve. Telefonundan sonra, senden bahset-
tim bu sabah onlara. Geleceğini biliyorlar. Bir göre-
lim şu Metin beyi dediler, annemle-babam seni bekli-
yorlar. »

Metin öyle kalakaldı.

Hesabı Aylâ ödedi.

Amerikalı kız gülümsedi.

Deniz çok pis kokuyordu. Kalktılar.

Kordonda, denize karşı rastlanan yüksek yeni yapı-
ların, güzel apartımanların önünde, taksiden indiler.

Aylâ, gene parayı vermek istedi. Metin atik dav-
randı, bırakmadı.

—« N'oluyoruz kuzum! » Dedi. « Unutma ki ben
erkeğim, değişmeye de niyetim yok. Müsaadenle ben
öderim. »

Şoför, bir temennah çakıp gitti.

Aylâ :

—« İşte burası. En üstten bir alttaki kat, yedinci
yâni. » Dedi.

Metin, başını kaldırdı baktı.

Sesi ilgisiz, soğuktu.

—« İyi... Deniz de görüyor, güzel. »

Aylâ, onun koluna girdi.

—« Metin... »

—« Efendim? »

—« Metin, kuzum anla beni. Sana şimdiden söy-
leyeyim, yukarıda göreceklerin, n'olur şaşırtmasın se-
ni... »

—« Ne demek istiyorsun? »

—« Yâni... Bâzı şeyler var... Sana anlatmadım. An-

latamadım. Bence, çok önemsiz şeyler. Ne olur, görünce, aldırma. Şaşıрма. Neden söylemedin deme. Hiç lüzumu yoktu, sana daha önce bahsetmenin. Benim hâlime de şaşıрма, yukarı çıkınca... Bil ki, ben bu evde, hapis hayatı yaşıyorum. »

—« Ve gene de kapıyı vurup çıkamıyorsun? »

—« Evet, ne yapalım. Öyle. »

Apartmanın girişine yöneldiler.

Kaldırımın kenarında sıralanmış bir sürü özel araba, burunlarını bir ötekinin kuyruğuna dayamış bekliyorlar.

Metin baktı.

Tanıdı.

Camları silen şoförün adı? Mehmet efendiydi, onu bile hatırladı. Adam, selâm verdi hemen.

—« Aylâ... » Dedi Metin. « Bu, Emin beylerin arabası değil mi? Onlar da bu apartımda mı oturuyorlar? »

—« Hayır, burada oturmuyorlar. »

—« Eyvah, yoksa onlar da sizde mi? Misafir mi geldiler? Çok sıkılırim kalabalıktan... »

—« Hadi gel Metin, aldırma. Bırak şimdi bunları. Düşünme. Merak etme, misafir falan yok bizde. Annemle babam. O kadar. Seni tanımak istediler. Seni bekliyorlar, tamam mı? Hadi... »

Sürüklenir gibi girdi Metin, kocaman camlı kapıdan. Kapıcı koştı asansöre, aşağı çağırdı, kanadı açtı, bekledi. Aylâ önde, elinden tutmuştu Metnin. Geçtiler içeri. Kapadı kapıcı.

Hemen düğmeye basmadı Aylâ.

Metin dalgın, ceketini giydi. Hep kolunda tuttuğu ceket. Aylâ ona baktı. Beğenen gözlerle.

—« Metin, seni ceketli, ilk defa görüyorum. Bayağı yakışıyormuş sana. Şehirli kıyafeti. »

Metin bir sesler çıkardı. Mırıldandı mı? Homurdandı mı? Ne dediği belirsiz bir sesler.

—« Metin, ne olur, yalvarırım, çok rica ederim, anla beni. Bâzı şeyler var ki, anlatmadım sana. Bâzı şey-

leri de... Belki mecbur kaldım sen sorunca öyle çabuk kızmayasın diye... Ne bileyim, korktum belki de çok kıymetli saatlerimiz saçma şeylerle ziyan olmasın... Tam yalan demiyeyim, yalan söylemem, ama işte saçma sapan, aklıma ne gelirse öyle bir lâflar etmiş olabilirim sana. Yanlış cevaplar vermiş olabilirim. Ne olur bâzı şeyleri yadırgarsan, yukarı çıktıktan sonra gördüklerin, duydukların seni şaşırtırsa, ne olur anla, affet beni. Bil ki, seni çok seviyorum. Sensiz yaşayamam, bir dakika bile... »

Metin, başını kaldırdı.

Ne olacaksa, bir an önce olsun bitsin duygusu bu. Aylâ da amma konuşuyor, ne uzun...

—« Hadi bassana şu düğmeye, çıkalım. »

Aylâ, 7'ye değdirdi parmağını. Asansör hırıldadı.

Metinin, dünyada korktuğu belki de tek şey bu. Onun için kulağına hiç lâf girmiyor. Küçükken, kabinin içinde, bir asansörde kalmış, iki kat arasında, elektrikler kesilmiş, bir saatten fazla beklemiş. Hâlâ korkulu rüyasını görür, duracağı katta durmaz asansör, tavanı damı deler çatır çutur kırar çıkar, Metin bağırarak uyanır, zorlukla daldığı bir kaç saatlik uyku da temelli haram.

Kabin durdu.

Çıkıldılar.

Aylâ, onun yanağını öptü.

—« Unutma Metin, seni çok seviyorum. Sensiz yaşayamam. »

Kapıyı çaldı. Tatlı bir zil sesi, çın-çın, kesik bir melodi gibi, üç dört nota, serpilen su damlaları.

Sonra her şey hızlı hızlı oldu.

Uzun boylu, son derece şık, zarif ve güzel bir kadın açtı kapıyı. Çok tatlı bir sesle, fevkalâde bir hanımefendi edâsı :

—« Buyurun efendim. Hoş geldiniz. Metin Beyefendi, değil mi efendim?... Çok memnun oldum efendim. »

İnce uzun, bembeyaz elini uzattı.

—« Annem. » Dedi Aylâ.

—« Memnun oldum Hanımefendi... » Diyerek, bu eli sıkı Metin.

Girdi. Büyük bir lüksün, akıl almaz bir zenginliğin içine!

Antrenin duvarları kadife kaplıydı. Geniş yaldız çerçeveli bir aynayla, somaki mermer masanın arasından geçip salona ayak basınca, bir an gözleri kamaştı. Tavandaki kocaman, kristal avizelerden ışık çağıldıyordu. Yerler pırıl pırıl parke... Çok kıymetli halılarla kaplı, gene de yansıtıyorlar ışığı...

Zaten dışarısi gündüz.

İçerisi, ışık ışık bir parıltı. En güneşli havalarda bile siyah gözlük kullanmayan Metnin gözleri, iyice kamaştı.

—« Buyurun, oturun efendim. »

Aylâ'nın annesi, en az kızı kadar güzel. Çok genç görünümlü. Tam bir Saray hanımefendisi. Son derece nâzik, mültefit, yer gösteriyor.

Koltuklar, kanepeler, hepsi stil eşya. Yaldız yaldız. Kadife, ipek. Orada burada, yerde duran kocaman vazolar. Küp misâli Sevr ve Çin vazoları. Biblolar, çok kıymetli, belli. Pencereelerde tüller, ağır perdeler... Her tarafta, çok büyük bir lüks, bir ihtişam!

Oturdu Metin.

Avizeler hep ışıldıyor. Çok da ağır görünümlü... Birden düşeceklermiş gibi, korku veriyor insana. Ev değil, sanki Dolmabahçe sarayı!

Oturdu Metin. Altındaki yer yumuşacık, gömüldü adetâ.

Tek gördüğü, farkına vardığı şey, ışık, yaldız, pırlıltı, bir cilâ! Bir büyük nezaket.

—« Kızım sizden çok bahsetti efendim. »

—« Sağolsun. »

—« Biz de bir tanıyalım dedik. Meşhur Metin beyefendiyi bir görelim... »

Metin, başını kaldırdı. Bu kadın alay mı ediyor? Hayır, son derece nâzik, ciddi, vakur :

—« Görüyorum ki, kızım çok haklıymış. Sizi az

bile methetmiş efendim. »

—« Aman efendim! » Diyor Metin.

Kristal, ışık, lüks, cilâ, öf ne sıcak! Ceket de sırtında.

—« Ne içersiniz Metin bey? »

—« Bilmem, beni affedin efendim, şimdilik hiç bir şey almayayım. »

Metin, dekora hiç bakmaz, bu cins döşeli bir ev, sıkar, boğar onu. Eşya pahalı, nadide parçalar. Her biri bir servet belli. Ama tümüyle bir ağırlık, bir yük gibi çöküyor omuzlara... Ve onca şey var da, ne tuhaf! Bir tek kitap, koca L salon-salamanje... Bir tek kitap yok görünürde!

Aylâ, karşısına oturmuş, hiç lâf etmiyor, başı önünde. Annesi, konuşuyor, o hiç karışmıyor, ağzını açmıyor, kafasını kaldırmıyor, öyle, hep eteğiyle oynuyor. Saygı hattâ korku dolu. Anlatılmaz bir çekingen hâl. Sus-pus olmuş, süt dökmüş kedi, sahneden silinmiş bir oyuncu, kenarda, kıyıda öyle oturmuş... O çok ışıktâ bile, sanki karanlıkta kalmış! Yalnız annesi parıldıyor, bir saray kadını, haşmetli, zarif, aydınlıkta. En ön plânda.

—« Demek, denizi çok seviyorsunuz Metin Bey? Ama şehirlisiniz değil mi? »

—« Evet efendim, öyleydim. »

—« Arada sırada gene geliyorsunuz şehire? »

—« Evet efendim. »

—« Bu kalabalık şehirlerde yaşamak, çok zor oldu hakikaten. Size imrenmemek kabil değil. Ama gene de bir ihtiyaç, toplum hayatı. İnsan, sosyal çevresinden tamamiyle kopamıyor, öyle değil mi efendim? »

Metin, tam dinlemiyor gibi.

Koca bir vazo var, karşıda yerde... Öyle dört beş vazo var salonda, ama hele şu karşıdaki, gülleri, çiçekleri dışarı fırlamış kabartma, Allahım ne zevksiz... Nasıl da dokunmuyor sinirine. Şeytan, kalk al şunu yere vur diyor!

—« Öyle değil mi Metin bey? Siz de şehri özlemeyiz

misiniz? Toplum hayatı, değişik insanlar, hareket... Bir yerde ihtiyaç bence, vazgeçilmez bir ihtiyaç! »

Metin dalgın, gene de toparlanıyor. Maksat söz söylemekten çok, ses çıkarmak değil mi?

—« Evet... Öyle. Haklısınız efendim. »

Aylâ hep oturuyor, eteğiyle oynuyor, başı önünde. Tek lâf yok. Evin kızı değil de, beslemesi sanki...

« Allah Allah! »

Tam o sırada annenin sesi :

—« Hah! » Diyor. « İşte kocam da geldi. Gelsene Ali bey. Nerede kaldın? Bak Metin beyefendi seni bekliyor... Hadi gel buyur. »

Kadın, kocasına karşı hürmette hiç kusur etmiyor. Ya da öyle görünüyor. Bir câriye kadar saygılı, bağlı.

Metin ayağa kalkıyor. Gelene tepeden bakmak zorunda.

Bir küçük adam geliyor, çok kısa boylu, alı-güllü kravatlı, pek şık, pahalı giyinmiş, fakat nedense üstünden dökülüyor giysileri... Öyle bir tuhaf, şapşal kılıklı, ufak tefek, iyice yaşlı, ama sevimli, çizik çizik yanaklı, basık suratlı... Bir şempanze sanki... Azıcık asık yüzlü, lâstik topu elinden alınmış, şirin bir maymun!

Metinle el sıkışıyorlar.

Oturuyorlar.

Bir kaç söz, öyle hoş-beş derken, adam Aylâ'ya dönüyor, hep aynı süklüm püklüm tavırlı, eteğini büken, başı eğik kızına:

—« Hadi sen git, bir kahve yap bize! »

—« Olur babacım. »

Aylâ, hemen dışarı çıkıyor.

Adam, bu kez karısına :

—« Hanım, senin de terzin gelmiş, içerde bekleyip duruyor. Bir görünsene ona... Hadi... Biz burada erkek erkeğe konuşalım biraz. Metin bey, yabancımız değil ya... »

Metin, sanki gerçekten alışmış, hemen o havaya girmiş, kendi kendinin dışına çıkmış... Bütün o lükse, ışığa, zenginliğe, Aylâdan çok daha uygun yakışık, rahat otur-

muş, konuşuyor.

Ana Kraliçe :

—« Müsaadenizle efendim... » Diye kalkınca, Metin de nasıl fırlıyor ayağa.

—« Rica ederim hanımefendi, buyurun. »

Kadın çıkmadan oturmuyor.

Kendi hâline gülüyor mu? Yoksa bir intikam mı alıyor kendinden? İnadına mı yapıyor?

Tam bir salon adamı gibi davranıyor, hiç noksan-sız.

Hiç bir şeye şaşmıyor, irkilmiyor. Hayret yok. Alışmış, bekliyor. Kendi ayağıyla gelmedi mi? Tamam. En tepeden inme sözü bile gülerек karşılıyor. Rahat.

—« Evet... » Diyor yaşlı adam. « Kızımız, sizden çok bahsetti. Biz de sorduk soruşturduk. Çok iyi bir aileden olduğunuzu zaten biliyorduk. »

—« Aman efendim! »

—« Bak oğlum... Sana oğlum diyorum. Benim bir sürü işlerim var. Fabrika falan. Ticaret yapıyorum, yağ ticareti. Epey büyük çapta. Tabii duymuşsundur. »

—« Duymadım efendim. »

Adam, bir an, hayretle bakıyor, inanmaz gözlerle.

—« Sahi mi? »

—« Evet, duymadım. Affedersiniz efendim. Ticaret, çok az ilgilendiğim bir konu. »

—« Her neyse. Duyarsın. Yâni, işlerim büyük. Ben yorulдум. Yaşlıyım... Her zaman, bir erkek evlât istedim. Bana yardım etsin... Ona güvenebileyim. İştittiğime göre, sizin belirli bir işiniz yokmuş. »

—« Var. » Dedi Metin. « Balıkadamlık yapıyorum. »

—« Her neyse. Yâni, kendi işiniz bu. Serbestsiniz. Memur değilsiniz. Bağlı değilsiniz. Kışları falan bilhas-sa, tamamen boşsunuz demektir. »

Metin dinliyordu. Rahattı ama, tam anlamadığı bir sıkıntı canlanmış, kıpırdanıyordu içinde.

Ne demek istiyordu bu küçücük adam, ufak, zeytin çekirdeği gibi siyah, fıldır fıldır gözleriyle?

—« Evet... » Dedi birden Ali bey. « Size oğlum de-

mek isterim. Biz bir damat değil, evlât istedik her zaman. »

Doğruldu yerinde Metin :

—« Anlamadım. » Dedi.

Yaşlı adam güldü :

—« Telaşlanmayın Metin bey. Kızım sizin kendisiyle evlenmek istediğinizi bize söyledi. »

—« Nasıl? Ne zaman? Biz kendisiyle bunu ne zaman konuştuk? Ne zaman söyledi? »

—« Üzülmeyin Metin bey. Niyetiniz ciddi olduğuna göre, ne var bunda utanacak? Her erkeğin hakkı bu. Kızımız, kendisiyle, ne zamandır evlenmek istediğinizi, hattâ bir kaç günlük bir arkadaşlıkta bulunduğunuzu söyledi. Biz de kaç zamandır, sorduk soruşturduk sizi tanıyanlardan hep aileniz hakkında, çok iyi şeyler duyduk. Zaten bir çok müşterek tanıdığımız var. Burada, sizin dayılarınız falan, hep benim iş hayatımda karşılaştığım, sevdiğim tüccarlar... Kültür bakımından, müstesna bir seviyede olduğunuzu zaten biliyoruz. Başınızdan geçen eski evlilikleri de, biraz talihsizlik olarak vassıflandırabiliriz. Bu, bir yerde, sizin mert bir adam olduğunuzu gösteriyor. Kendinize uygun olmayanları bile, ortada bırakmamışsınız. Karı diye alacak efendiliği göstermişsiniz. Yâni Metin bey oğlum, prensip olarak... »

Uyuşmuş gibiydi Metin.

Dinliyordu sadece.

Bir nefes aldı Ali bey. Sözüünü bitirdi :

—« Kızımız zaten büyüktür. Yirmibeş yaşını geçkindir. İstedğini yapabilir. Ve de söz, onun sözüdür. Son söz. Biz bir ana-baba olarak, kendisini tesir altında bırakmak istemeyiz. Kendisi karar versin. Yalnız biz, mâdem kızımızla evlenmeyi talep için buraya geldiniz, biz prensip olarak bu işe evet diyoruz Metin bey. »

Ana Kraliçe, içeri girdi :

—« Şoför, bekleyim mi, gideyim mi diye soruyor Ali bey. Araba lâzım mı sana? Gitsin mi Mehmet efendi? »

—« Gitsin. Hem bak hanım, bu genç, Metin bey oğlumuz, buraya ne için gelmiş, biliyorsun. Ben kendisine kararımızı söyledim. Biz, prensip olarak evet diyoruz. Fakat esas karar, son söz, kızımızındır. Söyle şoföre gitsin, sonra çağır kızımızı da buraya, sen de gel. Bir de kendisine soralım? »

Metin dinliyor, bakıyor, duyuyor, görüyordu.

Her şey, onun dışında, kendiliğinden oluşuyordu nasılsa...

Anlamasına gerek yoktu bir de...

Öyle bir akıntıya kapılmış, gidiyordu, hiç palet vurmada, ayak diretmeden, tek ses etmeden.

Sular akıyordu. Zaman gibi. Onun dışında.

Aylâ geldi, başı önünde. Kahve yapmamış. Elleri boş, iki yanında. Saygılı bir çocuk. Heyecanlı değil, korku dolu. Sanki bir müsamere öncesi, rolünü unutmamak için çaba harcıyor, başka bir şeye bakmıyor.

—« Kızım! » Dedi Ali bey. « Bak bu genç, Metin bey gelmiş, seninle evlenmeyi talep ediyor. Birbirinizden hoşlandığınızı biliyoruz. Kendisi, mükemmel bir genç. Biz annenle bu işe, prensip olarak evet, peki dedik. Fakat sen ne diyorsun? Karar senin. Son söz senin. Sen ne diyorsun? Bak hepimiz buradayız. Açık açık söyle. Bu bey, Metin bey, evlenmek istiyor seninle. Düşünmüş, taşınmış, gelmiş, seni bizden istiyor. Oyuncak değil bu. Söz meselesi, şeref meselesi. Kendisi bunu istedi. Biz de evet dedik annenle. Şimdi esas karar senin. Düşün taşın ve cevabını ver. Evet mi, hayır mı? »

Aylâ'nın sesini, zor duydu Metin. Ama.

—« EVET! » Dedi Aylâ.

Rıhtımda yürüyordu, deniz kenarında. Sabahtı.

« Dönsem, şu çantamı alsam, çekip gitsem. Ne bekliyorum yahu? »

Aylâ'yı bekliyordu.

« Biz birazdan kokteyle gideceğiz, dâvetliyiz. Yarın sabah gene görüşürüz, teferruatı konuşuruz. Esasta anlaştık şimdi. Bizi affedin. Çok önceden dâvet edilmiş-tik de... Gelip alacaklar bizi... Sizi Aylâ, otomobille otelinize kadar götürür, biraz da gezdirir İzmirli... »

Demişlerdi, annesiyle babası.

Az sonra, Aylâ ile çıkmışlardı.

Metin lâf edemiyordu. Otomobile binerken, en önemli konu buymuş gibi sadece :

—« Demek araba sizindi... Zaten bir tuhaflık sez-miştim bu işde hep... Neden söylemedin? » Dedi.

Aylâ onun kolunu sıkımişti her şey için, toptan özür dilercesine :

—« Affet. Mecbur kaldım. » Diye karşılık verdi. O kadar.

Doğru otele gitmişlerdi.

Uyur-gezer gibiydi Metin.

Ama ayılmıştı çabucak.

Aylâ, bütün kadınca kokusunu burnunun dibine sermişti... Çırıl-çıplak, hemen iki eliyle bastırıyordu ensesini, tırnaklariyle deliyordu.

—« Canım! Çok özledim. Çok özledim seni. »

Sesi, uzaktan, gerilerden geliyordu sanki... Zor-lukla nefes alıyordu... Soluk soluğa inip kalkıyordu karnı, göğüs aşağı, oynak tepeler, kıvrım kıvrım, yus-yuvarlak yayılmış, ıslak.

Uzun uzun sevişmişlerdi, saatlerce, yemek yeme-den... Hemen hemen hiç konuşmadan... Bir kaç istek veya emir sözü dışında!

Bir çok çılgılık ve boşalan soluklardan başka, pek az lâf etmişlerdi.

Çok sonra :

—« Artık gideyim! » Demişti Aylâ. « Geç oldu. Me-rak eder bizimkiler. Fazla geç dönemem eve. Yarın sabah, erken gelir seni alırım. »

—« Neden yaptın? » Demişti Metin, ancak o za-man.

—« Neyi Metin? »

—« Neden bir çok şeyi gizledin, değıştirdin? Hattâ yalan söyledin bana?... Meselâ o otomobili bile sakladın, neden? Yalandan nefret ederim ben, sakın söyleme dememiş miydim? »

Eliyle ağzını kapatmıştı Aylâ.

Elleri ıslaktı, yapış yapış.

—« Sus! » Demişti. Ne olur anla, affet. Mecburdum diyorum. Başka çarem yoktu. Seni kaybetmek istemi-yordum. Seni çok seviyorum Metin. »

Bir yorgunluk çökmüştü Metine. Alışık olmadığı şehir havası mıydı? Fazla üstelememişti.

—« Yarın gelirim. Sabah erken... » Demiş, giyinmiş, gitmişti Aylâ.

Bir süre yatmıştı Metin, öyle çıplak. Düşünceler durmuş gibiydi beyninde. Sonra uyuyakalmıştı.

Kaçıp gitmek fikriyle uyandı, sabah erken. Güneş doğmamıştı.

Otel odasında, bir aşağı bir yukarı yürüdü, epey bir zaman.

Pencereden dışarı baktı. Sokaklar boştu. Şehir o kadar korkunç değildi, tek tük geçen arabalar ve bir kaç adam.

Bir kenardan deniz görünüyordu. Bir şerit, yağlı ve kaygan. Mavi değil, renksiz.

Söz vermişti bir kere. Aylâ gelecekti. Onu otelden alacaktı. Çıkamıyordu dışarı bile. Kaçta gelecek, belli mi?

« Sabah erken » ne demek?

« Beklemek, Allahım neyi beklemek, neden, niçin, nasıl oldu bütün bu işler? »

Gitmek, savuşup gitmek istiyordu. Ama gidemiyordu. Söz vermişti. Daha doğrusu, sözü almışlardı ondan. Çeke çeke almışlardı.

« Yarın sabah buyurursunuz, teferruatı da konuşuruz. Bak kızım, bu bey iyice düşünmüş taşınmış, gelmiş. Oyuncak değil bu iş. Söz meselesi, şeref meselesi... Sen de düşün. »

Gidemiyordu Metin.

Gitmek için, delice bir istek duyuyordu. Ama kaçamıyordu, yiğitliğine yediremiyordu.

« Sizin mert bir adam olduğunuzu gösterir bundan önceki evlilikleriniz » Diyordu Ali bey... « Pek çok müş-terek tanıdıklarımız da var. Dayılarınız, iş hayatımda hep karşılaştığım, sevdiğim tüccarlar. Çok iyi bir aile-den olduğunuzu biliyoruz. »

Kaçamıyordu Metin.

Ali beyin sesi :

« Sizi evlât gibi istiyoruz; işimizde bize yardım edecek, güvenebileceğimiz biri » deyince... Hele akşam sevişirken, bir ara, iki nefes arası : « Arada sırada, şehire de geliriz, değil mi sevgilim? » diyince Aylâ, aklı çıkmıştı Metinin. Hemen kalkıp kaçmak istemişti.

« Şehire mi? Ben şehire gelemem. Gelmek istemem. »

« Canım, kışın. Dalma işi bitince. »

« Gene gelmem. Kara avına çıkarım. »

« Canım, arada bir de mi gelmeyiz? »

« Ne zaman yâni? »

« Öyle... iki haftada bir, ayda bir meselâ. »

« Aylık alır gibi ha Aylâ. Maaş almaya gelir gibi! Pek bana göre iş değil... »

« Şunun söylediği lâfa bak! » Demiş, kesmişti sözü Aylâ, gülerek. « Bırakalım şimdi bunları... Çok aramışım seni, doyamıyorum sana. Her tarafını öpmek, öpmek, yemek, seni içime sokmak, hep içimde tutmak istiyorum »

Sarılmıştı Metine.

Kaçamıyordu Metin. Küçük « Air France » çantasını alıp, bir adım atsa, biliyordu, kurtulacaktı. Ama neden, kimden kurtulacaktı?

Aylâ için gelmemiş miydi? Aylâyı aramıyor muydu, yokken? Annesi de, Aylâ için « Bu bambaşka, peşini bırakma! » Dememiş miydi? Aylâ, onu sevmiyor muydu?

« Of Allahım! Deli çıkacağım be! Ne geldim? Nerden, geldim? Bütün bu işler, neden böyle oldu? İyi mi

oldu? Kötü mü oldu? Karar veremiyorum, ayırt edemiyorum yahu! »

Üstelik de söz vermişti. Yalan söylemek bir, sözünde durmamak iki. Bildiği, bellediği, benliğine, kişiliğine kaydettiği en önemli, en başta gelen anayasalar değil miydi?

Kaçmak şöyle dursun, odadan da çıkamıyordu.

Ya o dışardayken, Aylâ gelir de bulamazsa diye! Ona da söz vermişti ya.

Bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu küçücük odada, kafeste kaplan gibi... Gelip gelip, burnunu pencereye dayayarak...

Saat sekizi geçerken, sabrı tükendi, çabucak giyindi, kravat bile taktı, resepsiyona haber bıraktı, « Gelen, beni arayan olursa, rıhtımda, deniz kıyısında yürüyorum, bir saate kalmaz dönerim. »

Yürüyordu. Deniz kaypaktı. Bulanıktı. Pis kokuyordu.

« Dönsem, şu çantamı alsam, çekip gitsem. Ne bekliyorum yahu! »

Aylâ'yı bekliyordu.

Söz vermişti... İçinde, öyle gıdıklar gibi bir duygu : « Kaç! » diyordu... Bir başkası da : « Korkak mısın, kaçmak yiğitliğe sığar mı? Hem de neden kaçacaksın? » Diye sesleniyordu.

Metin, yürüyordu kıyıda, rıhtım boyu. Mavnalar, takalar, yük boşaltıyorlar... Ufak tankerler, şilepler yanaşmış... Şehir hatlarının iskelesine doğru, bir kaç gezi motoru, bir iki ufak süngerci kayığı... Fiberglass bir sürat teknesi, kamaralı... Bir kaç yelkenli, yerlerini yadırgamışlar, nedense, gelip girmişler araya...

Metnin gözleri açıldı birden : Buluttan sıyrılan güneş, bir dost eli, bir şarkı sevdiği, poyraz kokusu gibi taze serin bir sevinç; tüm düşüncesi, kaygusu, sıyrıldı gitti... Ve bakakaldı.

Üç direkli büyük bir gulet, yirmi metrenin üzerine! Allahım ne arma, ne malzeme, ne işçilik, ne güzel şey! Serenler, çarmıhlar, o kamara, o baston, bodosla-

ma iki yanı tüm oymalı-sarmalı desenler, o güverte, o donam! Yugoslav yapısı, ahşap büyük bir tekne, turist taşıyor Egede.

Ağzı açık, bakıyor Metin.

Yollar kalabalıklaşmış, şehir uyanmış, canlanmış, çoktan. Gelip geçenler çoğalmış.

Bir el vuruyor sırtına :

—« Meraba Metin bey! Amma da dalmışsın. Ben de ne zamandır, bir rastlasam diyordum size... Bir rastlasam da tebrik etsem. Otele gelip gidiyorsunuz ama, ben yoktum. Bilirsiniz, sezon sonu, çok durmam Marmariste. Hayat mı kalıyor orada! »

Gözleri, gönlü, beyni, « güzel tekneden » zor sıyrılıyor. Metin uzun uzun bakıp, zor tanıyor karşısında-kini.

Marmaristeki otelin sahibi bu. Şık, uzun boylu, yakışıklı, yaşlıca bir adam. Gür sesli :

—« Cidden, sizi çok çok tebrik ederim. »

Metinin elini sıkıyor.

Metin anlamaz halde, bakıyor.

Adam, devam diyor heyecanla :

—« Doğrusu fevkalâde bir iş yaptınız! Aylâ hanımı, hep tanırdık. Büyük hörmetimiz vardır. Ailesi, emin olun, İzmirin en ileri gelen üç beş ailesinden biri. Nasıl oldu bu iş, hep şaştık. »

Metin, durmuş, dinliyor.

—« Bizim resepsiyondaki memur söylemişti de, önce inanmamıştım. Ama şimdi, bütün şehir çalkalanıyor. Bir görsem de tebrik etsem Metin beyi dedim! Doğrusu, fevkalâde bir evlilik... İzmirin, en büyük yağ ve sabun işlerini elinde tutuyor kayınpederiniz! Binlerce işçi, fabrikalar... Bırakın bu şehiri, Türkiye'nin en zengin üç beş şirketinden birinin, bir büyük Holdingin sahibi! Milyoner değil, Milyarder! Aşkolsun size! »

Omuzuna pat pat vuruyor Metinin.

—« Aşkolsun, bravo azizim! Bir kere evlerine gitmiştim, bir dâvet olmuştu da... Ne ev değil mi? O mobilyalar, o kristaller, o avizeler! Yüz bin liradan fazla

eder beheri... Hele Çin vazoları, emin olun, ellibin liradan fazladır tanesi! Ne servet efendim... »

« Vazo! » lâfını duyunca, Metin gülüyordu, elinde olmadan gülüyordu.

—« Gülün! » Dedi otel sahibi. « Gülün. Kim olsa güler, sizin yerinizde kim olsa güler! Kaç erkek, kuyrukta bekliyordu, böyle bir voliyi, biliyor musunuz? Aşk olsun size... Bunca maceradan sonra, böyle bir aileye damat girmek! Yalnız Kordon boyunda, üç apartımanları var. Karşıyaka ayrı. Kızın... Affedersiniz Aylâ hanımın da, kendi üzerine yapılmış üç katı var, biliyor musunuz? Tabii bilirsiniz ya! »

—« Bilmiyorum! » Dedi Metin.

Adam, iyice heyecanlanmıştı. Gene sırtına pat pat vurdu :

—« Hadi canım! Ağız yapmayın! Hiç bilmez olursunuz? Çok akıllı adamsınız! Tam saçınız kırlaşmaya başladı... Ömür boyu hayat sigortası yaptınız. Avcılığınızı, atıcılığınızı bilirim! Bu defa, en büyük balığı, hem de tam gözünden vurdunuz!.. Aşk olsun, bravo, tebrik ederim. Ama, bir de bunca zenginliği, malı mülkü, parayı... Bilmiyorum demeyin. Gülünç olur. Kim inanır? »

Ne istiyordu bu adam?

Tebrik mi alay mı ediyordu?

Hınç çıkarmak, kıskançlık mı? Yaptığı, sadece gevezelik değildi.

Metin, birden kızdı, köpürdü:

—« Size yalan mı söyleyeceğim? Bilmiyordum dedim, o kadar. Siz beni ne sandınız kuzum? Ben jigolo muyum yâni? Yoksa okkayla satılacak bir adam mıyım, söyleyin? Bu Aylâ hanım kimin nesi, bilmiyordum. Anladınız mı? Bana ne elâlemin servetinden! Milyon ya da milyar! Bana ne. Benim hayatım, bana yeter. Milyarım da olsa, yaşayacağım, gene deniz üzerinde, aynı hayat değil mi? Ve hiç bir milyarderin, hele bizim ülkemizde yaşamadığı, yaşayamayacağı bir hayat... Özgür ve de dümdüz açık! Bana ne başkasının servetinden? Paray-

lan pullan ilgim yok benim! Bakın, bakın, şuna bakın. — Adamı kolundan tuttu, denize doğru çevirdi, direkleri göğe yükselen, bembeyaz guleti, Yugoslav gemisini gösterdi— : Buna bakın... Bir bu ilgilendiriyor beni. Tamam mı? Başka şeyle ilgim yok.»

Adam korkmuştu. Kolunu çekti, ceketini düzeltti :

—« Ben sadece tebrik edeyim dedim Metin bey. Yanlış anlamayın. Eh hadi, bana müsaade. Otele, bizim otele beklerim. »

Bir an durdu.

—« Bu gemi mi? » Dedi. « Sizi sahiden ilgilendirin? »

—« Evet, bu. »

Güldü adam :

—« Düşündüğünüz bu olsun! Aylâ hanım, size üç tane böyle gemi yaptırır, isterse... »

Döndü, yürüdü.

Metin orada kalakaldı, düşünceli. Bir tokmak vurmuş başına. Bir gong, durmadan inliyor:

« Olur mu hiç?.. Olmaz. Ama neden olmasın? Neden kabul etmeyesin?.. Mâdem seni o kadar seviyor Aylâ... Mâdem evleneceksin onunla... Hep verdin hayat boyunca... Bir tek kere de al. Ama olmaz. Alamam. Rahat edemem. Olmaz. Olur. Neden olmasın? Olmaz. Neden olmasın? Neden olmasın? »

Çok güzeldi gulet. Dayanılmaz derecede güzel! Baktıkça, kendini mi kaybediyordu Metin?

—« Ben de seni arıyordum. Otelden, çıktı dediler. Biraz geç kaldım, affet. »

Aylâ geldi, koluna girdi.

Metin hâlâ, tekneye bakıyor.

—« Çok güzel değil mi bu?... Otelde bulamayınca, « çıktı yürüyor » dediler. Hemen anladım, seni nerede bulacağımı. Çok güzel, değil mi bu? Günaydın sevgilim. »

—« Çok güzel. »

—« Günaydın Metin. »

—« Günaydın. »

—« Hasta mısın? »

—« Değilim. »

—« Beklettim diye mi kızdın? Affedersin, çıkamadım daha önce. Kızdın mı? »

—« Kızmadım. »

—« Bir şeye mi sıkıldı canın? »

—« Hayır... Sadece şu tekneye daldım... Bir şeyim yok. Tekneye bakıyorum sadece. »

Kolundan çekti onu Aylâ :

—« Hadi gel, bizimkiler bekliyorlar; annemle babam, çok sevmişler seni. Tam aradığımız gibi bir damat diyorlar. Çok efendi, çok mert, çok kültürlü diyorlar. »

Metin yürüdü. Gözü oyuncakçı vitrinine takılı kalmış bir çocuk gibi, kafasını çevirip çevirip bakıyordu gulete.

—« Bizimkiler diyorlar ki... » Dedi Aylâ. « İsterse otelden çıkıp bizim eve gelebilir diyorlar senin için. Oda çok. Ne lüzumu var otelde masraf etmesine diyorlar. Mâdem söz kesildi, bugün gidin yüzükleri ısmarlaysın diyorlar. Benim çok beğendiğim bir model var, meşhur bir kuyumcуда... Sade, fakat çok değişik, eşi de hiç yok. Bir İtalyan modeli. Herhalde senin de hoşuna gider. Sonra bir muameleci varmış, bütün işleri yapıyormuş hazırlıyormuş, evlenme muamelelerini... Gün veriyormuş, sen hiç uğraşmıyormuşsun. O her şeyi hazırlıyor, sonra nikâh memurunu da eve getiriyormuş. Ona da gider, nüfus kâğıtlarımızı veririz, yerini öğrendim ben. Yalnız... Babam, asla yıldırıma müsaade etmem, normal nikâh olsun kâğıtlar asılsın beklesin, iki üç hafta sürsün, birbirinizi de daha iyi tanırırsınız, dedi. Ne yapalım, biz de biraz bekleriz. Herhalde artık evleniyoruz diye bir izin koparabilirim onlardan. Bu süreçte ayrılmayız birbirimizden. Yalnız bırakmam seni. »

Metin, dinlemiyor gibi, bir daha baktı arkasına.

Tekne, ince uzun ve kıvraktı. Yaşlı ve kurt bir denizciye benziyordu.

Aylâ da durdu baktı:

—« Çok güzel, değil mi Metin... Beğendin mi bunu? »

Ben de beğendim. Eminim ki bir gün, bundan iyisini yaptırırız beraberce, göreceksin. »

Metin içinden: « Neden olmasın? Neden olmasın? » Dedi.

**Aylânın elini okşadı, koluna girmiş duran eli.
Yürüdüler.**

Metin, bir daha bakmadı arkasına.

VI

BİR AY

Bodrum'da, tekrar ve gerçekten inandı Metin, Aylâya.

Bir kırılış vardı yüreğinde ona karşı. Onun yalan söyleyebileceğini, ilk günden numara yaptığını hep düşünmüştü de, zamanla bu fikri unutmuştu. Ama İzmirde, basbayağı yalan söylediğini görmüştü otomobil içinde... Bir çok şeyi de değişik ya da hiç anlatmadığını görmüş, kırılmış, bir şeyler yitirmişti içinden, ona karşı.

« Mecburdum, affet! » Diye yalvarıyordu Aylâ. « Bir daha hiç bir zaman sana yalan veya değişik bir şey söylemem. Hem zaten artık her şeyi biliyorsun... » Diye söz veriyordu.

Ama onun doğru söylemediğini, yalan söyleyebileceğini bir kere bile görmüş olması, diken diken ediyordu Metnin içini.

Fakat, işte Bodrumda, tekrar ve gerçekten inandı Aylâyaya, bütün kalbiyle.

Akşam oluyordu.

Balkona çıkmışlardı. Yeni yapılmış yat limanının, hemen oradaydı otel. Odaları deniz üstü. Karşıda kale ve bembeyaz Bodrum. Evler, palmyeler, burçlar ve bütün tekneler yanyana binbir direk, aynı anda kızararak, birbirine karışıyor, yavaş yavaş sönüp kararıyordu.

İç liman, yusuvarlak, durgun, parılıyordu.

Girişte, mendireklerin ucundaki fenerler çakıyordu.

Uzakta, karada... Sağda, yolun hemen bitiminde, -ardı mezarlık-, «eski tersane», bir çok gulet, tirandil, omuz omuza karada, daha bir heybetli duruyorlar, bir kısmı bakım için çekilmiş, çoğu da yeni yapılıyor, beyaz-boyasız tahtalariyle sessiz bir umut... Kızaklarından denize doğru kayarak, her şey tamam, suya değince, ilk nefeslerini alıp başlayacakları gerçek hayatlarında dirilmeyi, doğmayı bekliyorlar yakında bir gün...

Bâzıları ise büsbütün ilk basamaklarında, yaradılışlarının ilk aylarındalar, yeni kurulan, henüz tahta sarılmamış tekneler, çıplak kaburgalariyle zayıf ve üşüyor gibi duruyorlar, henüz hiç bir şeyin bilincine ermemişler besbelli.

—«Bak!» Dedi Metin Aylâya, «Benim Rossinante da burada yapıldı. Mehmet ve Erol Özyurt kardeşler. O eski Tersanede. Bilsen, ne çok gelip gittim burarlarda... Bir seneye yakın sürdü. Şu lâzım, bu lâzım, koştur dur. Bir ara, tamamlanabileceğinden umut kestim. Ama nihayet, her iş bitip de teknenin denize indiği günü hâlâ hatırlıyorum. Nisanın onbeşiydi. Kurban kesildi. Çektiler takozları. Çalıştırdılar ırgat motorunu. Kımıldadı tekne, hiç unutmam. Nasıl bir canlanıştır, anlatamam sana Aylâ. Hiç bir çocuğumun doğumunda öyle heyecanlanmadım. Onca zaman bekleyen, çivi çivi, tahta tahta ilerleyen, büyüyen... En son, donam, boya, vernik... Bir türlü bitmeyecek gibi görünen tekne, bir gün, bir saat geliyor, içine motor yerleşmiş, -yalnız direk-arma hariç. Çünkü onlar, suya indikten sonra takılır -evet her şeyi tamam, inanılır gibi değil... öyle bir dakika, kımıldıyor, hızlanıyor denize doğru... Sonra birden duruyor... Çıraklar geliyor, «Tel dolandı Abi!» Diyorlar. «Irgatın teli kaptı, karıştı. Bu kayık inmez!» Diyorlar. İnmez mi? Nasıl inmez? Kayık canlanmış bir kere be... Biliyorsun, ırgatın teli neden dolandı? Çok eski bir numara bu! Seve seve atıyorsun çırakların önüne bir elli, ya da yüz kâğıt... Bütün tersane orada.

Öbür ustalar, öbür ustaların çırakları, çekili kayıkların gemicileri, boyacısı, macuncusu, kalafatçısı, donamcısı, yelkencisi... Ve bir sürü Bodrum'lu! Zaten kurban kesilmiş, başüstünde bodoslamadan hâlâ kan akıyor, helvalar yenmiş. Herkes, herkes doğum u bekliyor... Attın mı yüz kâğıdı çırakların önüne, hemen çözülüyor ırgatın sözde karışmış teli! Bir daha kımıldıyor koca tekne, iki yana sallana sallana... Ve artık durmamak üzere hızlanıyor, hızlanıyor, koşuyor arka arka ve birden faaaş! Önce dümen, kış bodoslaması suları buluyor, dalıyor, karnı da dalıyor, birden yavaşlıyor, düzeliyor, altından sıyrılıp çıkıyor kızak... Denizin üzerinde pırıl pırıl, yepyeni boyalı, azıcık daha geri geri gidip duralıyor... Canlandığına şaşmış gibi! Baştan demir atıyorlar. Marşa basıp motorunu çalıştırıyorlar. İlk nefesleri, ilk sesi!... Anlatamam sana Aylâ... Dünyada hiç bir şey, insan eliyle yapılan, cansız sandığın hiç bir şey, bir çok ölü parçanın birleşmesi sonunda, böyle kıpır kıpır dipdiri ve ruhu bile var besbelli, bir gerçek yaratık olamaz, bunu bil. Hiç bir şey, yeni denize inen bir tekne kadar heyecan verici olamaz... Belki, bir de klâsik müzik... »

Hafif bir rüzgâr dolaştı, limanın içini. Rengi koyulaşarak, bürümcüklendi sular.

Metin susmuştu.

Yavaş yavaş kararıyordu ortalık.

Aylânın da gözleri pırıl pırıldı. Tuttu elinden Metini :

—« Gel! » Dedi. « İçeri girelim. Serin oluyor biraz. » Girdiler.

Camlı kapıyı kapadı Aylâ.

Metin hâlâ dışarı bakıyordu. Limanda ne de çok tekne var demirli, yeni yeni, büyük, gösterişli. Ne çok yapılmış yapılıyor hep yenileri iniyor suya, daha iyiyeye, daha güzele yönelmiş, gittikçe ustalaşan ellerden çıkma... Liman, eskisinden çok daha « kalabalık »!

Uzandı, perdeyi çekti, kapattı Aylâ.

Oda, karanlık oldu, yüzler zorlukla belli.

—« Metin! » Dedi.

İki eliyle, ama sıkı sıkı değil, kendinden uzak tutarak, onun boynuna sarıldı, ensesinde kavuşturdu parmaklarını.

Yüzleri yakın yakındı birbirlerine.

Gövdeleri, karınları dayalıydı. Solukları sıcaktı. Gözleri, iri ve pırıl pırıl seçiliyordu karanlıkta.

Metin, öpmek için öne doğru eğilir gibi bir hareket yaptı. Aylâ, başını azıcık geri çekti ve Metnin yüzünü elleriyle sıktı, tuttu, bırakmadı.

—« Metin, » dedi.

Sesi, çok çok tatlıydı : « Biliyor musun, ne düşünüyorum? Sen şehirde yaşayacak adam değilsin. Bâzı bâzı gidip geliriz ama, devamlı durmazsın şehirde, anladım. Diyorum ki... Benim iki katım var İzmirde. Biri büyük, biri küçük. Küçüğü bize yeter. Arada sırada gittiğimiz zaman, kalırız. Büyüğüne yedi sekiz yüz bin lira veriyorlar. Satmadımdı. Ne yapacağım artık onu? Diyorum ki... Nasılsa evleneceğiz... Beraber olacağız ve sen şehirde yaşayamazsın... Diyorum ki, o büyük katı satayım... Onunla, onun parasiyle, istediğin gibi bir tekne yaptır sen... »

Kıpırdamıyordu Metin.

Soluk bile almıyordu.

—« Ha, olur mu? Ne diyorsun Metin? »

Güm... Güm... Güm atıyordu yüreği Metnin. O büyük orfoza dalışındaki gibi. Kendi de duyuyordu bunu.

—« Ha? Ne diyorsun? Bu para yeter mi, senin istediğin gibi bir tekne yapmaya? »

Sıcak, dolu dolu sıcak bir şeyler, kalbinden, gönlünden, içinden yükseldi, geldi, boğazına beynine dek geldi, vurdu Metnin.

İşte, tam o dakika, orada, gerçekten ve bütün benliğiyle inandı Metin Aylâ'ya. Büyük bir şükran, bir sevinç, - tekne için değil - bu büyük sevgi ve anlayış için, tepeden tırnağa sarstı onu.

Hiç kımıldıyamadı önce.

Aylâ dayanamadı, koştı gitti, ışığı yaktı, döndü geldi.

Baktı.

Metnin, dolu doluydu gözleri. Elleri titriyordu, Aylânınkilere uzanırken. Sesi de :

—« Aylâ... Böyle bir şeyi söylediğin, düşündüğün için, sana çok teşekkür ederim. Olmasa da, böyle bir şey olmasa da, sırf düşünmen, söylemen beni çok çok mutlu etti. Sana çok teşekkür ederim. »

Sarıldı Aylâ'yı, sımsıkı bastırdı göğsüne.

Yüreği güm güm atıyordu. Aylâ duydu bunu. Bir süre, öyle sıktı göğsünde kadının başını, Metin. Saçlarının kokusunu içine çekti.

Aylâ, kafasını kaldırdı, azıcık geri çekildi :

—« Neden olmasın Metin? Olacak tabî. Lâf olsun diye söylemedim. Olsun istiyorum. »

Metin, hafifçe güldü :

—« Ama ben kadın parası yerneye alışkın değilim Aylâ. »

—« Herhangi bir kadının parası değil ki bu! Senin karının parası... Karı-koca arasında, bunun lâfı mı olur? Hem beraber yaşamıyacak mıyız o teknenin içinde? Yarın sabah gidelim, dolaşalım ustaları, istediğin gibi bir tekne ısmarlayalım. Satacağım o büyük katı... Yalnız bir özel mesele var. Nisandan önce, para geçmez elime... Yâni beş-altı ay sonra... Yarın gidelim, konuşalım ustalarla... O zaman başlamak şartıyla anlaşalım. »

Metnin, hep aynı tempoyla atıyordu yüreği.

—« Aylâ... Bu olmaz. Böyle bir şeyi yapamazsın. »

—« Yapacağım. »

—« Olamaz. Alamam ben... »

—« Olacak. Alacaksın. Neden olmasın? »

« Neden olmasın! »

—« Peki... » Dedi Metin. « Bir şartla, ben bu tekneyi senin paranla... »

—« Bizim paramız. »

—« Neyse, senden aldığım parayla tekneyi yaptım »

rırsam, her seneki kazancımdan elli-altmış bin, yavaş yavaş, gene sana ödeyeceğim. Veya bir kat alacağım sana. Tamam mı? »

—« Tamam... » Dedi. Güldü Aylâ. « Hadi öp beni... Yarın sabah ustaları dolaşırız... Şimdi öp beni. Biliyorsun evde nasıl ayrı ayrı yattık. Çok özledim seni. Öp beni Metin, öp... Çok seviyorum seni! »

—« Aylâ... Ben de seni çok seviyorum. İnaniyorum sana. O demin söylediğin olmasa bile, gene de çok çok teşekkür ederim, sırf bunu düşündüğün için... »

—« Olacak! » Dedi Aylâ.

Sesi boğuk ve hırıltılıydı. « Öp beni Metin. »

Dosdoğru, erkeğin kemerine gitti elleri.

Deli gibi sarıldı Metin ona.

Delice seviştiler.

Işık hep yanıyordu.

Saatler sonra, Aylâ, uyuyakaldı göğsünde. Metin, uyumadı. Ona baktı, çırılçıplak, sessiz, baygın gibi yatan « sevgiliye ».

Bir büyük şükran duygusuyla, hemen, peşin peşin borçlanmış gibi biraz ezik, fakat en çok böylesine anlaşılmanın ve sevilmenin sevinci ile uyuyamıyordu Metin. Düşünüyordu.

« Hey Allahım! » Diyordu. « Ne çok seviyor bu kadın beni... Gerçekten seviyor... Hem de böyle bir kadın! »

Düşünüyordu...

İzmirde, o gün, tekrar evlerine gitmişti. Anne ve baba, son derece nâzik ve « iltifatkâr » idiler.

—« Kızımız iyidir, yalnız bir parça maymun iştahlıdır. Bir de lükse alışmıştır. Ama elbette sizi seviyorsa, sizin yolunuzdan gider. Bez alsanız, bez giyer! »

Aylâ, bin zorlukla başını kaldırıp mırıldanıyor :

—« Hiç bir şeye ihtiyacım yok baba... Sâyenizde... »

—« Dur kesme lâfımı... Ev işlerine hiç akli ermez oğlum, bilesin... »

—« Öğrenirim baba... »

—« İyi. Bizden söylemesi. İki gönül bir olunca,

samanlık seyran olurmuş!... Hadi mâdem anlaştınız, gidin yüzükleri alın. O muameleciyi de bulun. Unutmayın, yıldırıma iznim yok. Normal. Askılı, mühletli.. »

Yüzükleri alırken, « Adet böyledir » diye, birinin parasını, Metininkini Aylâ vermek istemişti.

—« Benim aklım ermez buna... » Diyerek, ikisini de Metin ödemişti.

Sonra, o muameleci Cezmi beyi bulmuşlardı.

Adam, defterini karıştırmış karıştırmış :

« Nüfus cüzdanlarınızı bırakın. Tam otuz altı gün sonra, kıyarız nikâhınızı! Muameleler, askı müddeti falan, üç hafta sürer. O günlerde çok doluyuz. Yüzlerce nikâh var elimde. Otuz altı gün sonra, sizinki. Tam bir ay ve altı gün. İstiyorsanız, memuru eve getiririz. » Demişti.

Aylâ da :

« Eve lûtfen... Evde yaparız, biz bize... » karşılığını verirken, Metine bakıp gülmüştü : « Kalabalık sevmez, benim beyim. »

Otelden « Air France » çantasını alıp, eve dönmüşlerdi.

Gece, baba, yüzükleri takmıştı. « Hayırlı olsun. » Demişti.

Kristal ve gümüş takımlariyle pek pahalı, pek pırıltılıydı sofrası. Ama ne yemekler usta işiydi, ne de sofrası -servis düzeni.

Metin, bir ara düşünmüştü bile : « Bunca zenginlik, servet... Doğru dürüst yemek yemiyorlar mı bunlar ya-hu! »

O gece, ayrı ayrı yatmışlardı.

Sabah, erken erken uyanmıştı Metin. Önce odasında, sonra dayanamayıp salonda, gezin Allah gezin!

Kimse kalkmıyordu bir türlü.

Sonunda sabrı tükenip gitti, odasını biliyordu. Ama yatmadan önce, « nişanlısının » yanına hiç sokulmamıştı. Sabah, dayanamadı gitti uyandırdı Aylâyı.

—« Aman! » Dedi Aylâ. « Sen salona git. Hemen geliyorum. Burada görmesinler seni... Hem bak, ne ha-

berim var sana... Gece konuştuk, artık evli sayıyorlar bizi... Bu evde olmaz ama, bir ay beraberiz. Seninle gitmeme izin verdiler... «Nişanlısınız, aklın başında, yetişkin kızsın. Neyin doğru olduğunu bilir yaparsın. Hem daha da iyi tanırırsınız birbirinizi.» Dediler. İzin verdiler. Ama, aman şimdi burada görmesinler... Git içeri, geliyorum ben.»

Metin, Aylânın odasını, ilk defa o sabah gördü. Üç duvarı da baştan başa gömme dolaplarla çevriliydi. Elbise dolapları!

—«Demek gitmekte acele ediyorsunuz?» Dedi Ali bey, kahvaltıda.

Metin bir şey dememişti ama, canına minnetti.

—«Şey efendim... Tekne yalnız... Gerçi, içinde güvenilir adamım var ama... Haberi yok... Yâni, müsaade ederseniz... Bugün gidersek... Çok iyi olacak.»

Aylâya baktı.

Aylânın başı, önüne eğikti.

—«Gidin,» Dedi Ali Bey. «İş iştir. Bizim kız da gidiyormuş sizinle. Aman dikkat edin, denize falan düşüp boğulmasın... Sakardır biraz.»

—«Baba rica ederim.»

—«Şaka ediyorum evlâdım. Ha, sizin adamınız hem şofördü değil mi Metin bey? Siz araba kullanmıyorsunuz, sevmiyorsunuz galiba.»

—«Evet, sevmiyorum efendim.»

—«İyi şoför müdür?»

—«Evet, oldukça...»

—«İyi, bizim Mercedes'i de vereyim, yalnız kızılma kullandırtmayın. Merak ederiz. Sizi Mehmet efendi götürür, Gökova mı neresi oraya kadar götürür arabayı, sizin adamanıza teslim eder. Sonra dönsün hemen o. Öbür araba da lâzım bana. Bugün cumartesi, yarın pazar. Pazartesi, burada olsun sabah erken...»

İsmeti hatırladı birden Metin. Güldü kendi kendine. Nasıl telâşlanmıştı duyduğunu farkedince. Arabayı Mehmet efendiden teslim alıyordu. Her yanını öğreniyordu. Mercedes kullanacağına, galiba epey de sevini-

yordu. Gece mece, ne vasıta bulursa, hemen dönecekti Mehmet efendi, acele ediyordu.

En son bagaja gelmişti sıra. İsmet, biraz da şaşkınlıktan, tam arkasında dikilen Metini görmemiş, konuşuyordu hep :

—« Böyle olacağı belliydi Mehmet efendi. Demek evleniyorlar ha? Eh bunca gelip-gitme belliydi bu iş! Allah hayır etsin... »

Son kelimeleri söylerken, arabanın bagajını işaret etmişti. İsmet. Tıka basa bavullarla dolu bagaj yerini.

Metin Aylânın odasını, dolapları hatırladı. Bavulları yerleştirirken, Metini de çağırmış: « Bunu mu alayım? Şunu mu alayım? Şunu da alayım mı? » Diye sorup durmuştu.

Yüzlerce elbise, ayakkabı... Kürkler kimi kılıflı, kimi kılıfsız... Yirmiden fazla galiba!

Bavullar ağız ağıza dolmuştu. Yedi tane.

İşte onları işaret etmiş ve nedense pek tuhaf bir benzetiş, Mehmet efendiye :

—« Allah hayır etsin! » demişti İsmet... Ve sözünü şöyle bitirmişti : « Yâni kiraz ağacına, gül aşısı yapmaya benziyor bu iş! İnşallah tutar! »

—« Tutar... » demişti Mehmet efendi bilgiç, « Beyimizin maşallahı var. »

Tam o sırada girmişti araya Metin. Onu görünce de nerdeyse havaya sıçramıştı İsmet.

—« Ne aşısı diyorsun sen bakayım?... »

—« Şey... Yâni olsun, iyi olsun, dedim Metin Abi! Tutar aşî inşallah... »

Onun bu telâşlı hâlini hatırladı güldü gene Metin. İsmet de onlarla beraber Bodrumda, aynı otelde, iki oda ötede yatıyordu.

Acaba uyuyor muydu, yoksa kitap mı okuyordu? « Uyuyordur herhalde. » Dedi Metin kendi kendine. Aylâ da uyuyordu göğsünde.

« Ne olur Metin... » demişti o gün yolda. « Bak arabayı da verdiler, bir kaç gün gezelim. Mehmet efendi, İsmete teslim ettikten sonra, otomobili, bir kaç gün

gezelim. Bu bizim balayımız aslında. Hemen balıkçılığa başlama. Bir kaç gün gezelim. Olur mu? Hatırım için. Rica ediyorum.»

İsmette de bir heves, Mercedes kullanacak diye... Çok da güzel kullanıyordu. Kilitlemişlerdi Rossinante'ı, baştan demir kıçtan palamar, o şileplerin odun, mâden yükledikleri limanda, Gökovada, her havaya kapalı, en uygun yerde. Ahmede de « arada sırada bir göz atıver » demişler, önce dayanmışlardı dik aşağı güneye, Köyceğiz, Fethiye...

Yollarda köylü çocukları, çöpe dizili, havuç rengi mantarlar satıyorlardı... Kızlı oğlanlı, yolun iki yanında sıralı, kimi daha çam ormanlarından yeni çıkıp geliyor, bağırsıyorlardı : « Çinter, çinter, çinter! »

Ellerindeki hevenkleri kaldırıp gösteriyorlardı. Mantarlar canlı gibi, dipdiri, serin kokulu... İki - iki buçuk liraya çinterin dizisi...

—« Alalım! » Diyordu Aylâ. « Bunu da alalım. »

Sade dizi dizi değil sepetle de alıyorlardı, üç beş kilosu, üç beş liraya... Otomobilin her yanı mantar oldu. Ayak basacak yer kalmadı. Deviriyordu çocuklar mallarını içeri. Ezildikçe, ne de güzel kokuyordu çinterler!

Yolda, canlarının çektiği yerde durup, küçük bütangaz ocağında tava yapıyordu İsmet. Bol bol mantar yiyorlardı.

Köyceğiz'den sonra, Dalyan'a uğramış, hepsi tanıdık, biraz balık, kefal, ispendek falan da almışlardı. Onları da yiyorlardı.

Çok güzel yemek yiyordu Aylâ. Kıtlıktan çıkmış gibi. Yalayıp yutuyordu.

Çok güzel de sevişiyordu... Her şeyin hakkını vere vere...

Yalnız... Metin, aklına geleni kovmak istedi. Bir gölgeydi bu, tesadüftü. Aylâ yorgundu tabif... Fethiye'ye giden yol, bir yerden sonra, akıl almaz derecede güzel oluyordu. Kıpırmızı tepeler ve yemyeşil çamlar.

Bir dönemeçte dayanamamış, arabayı yolun kenarına çıkarmış ve durmuştu İsmet.

—« Abi, ne olur bir dakika duralım... Çok güzel burası. Ben de rahat rahat bir bakayım. »

Metin, Aylâya :

—« Aylâ, görüyor musun, ne güzel! » Dedi.

Ses alamadı.

Aylâ uyuyordu.

Metin, dürttü onu. Uyandı, gözlerini açtı.

—« Baksana, ne güzel Aylâ. Bak, şu güzelliğe bak. »

İri gözlerini devirerek etrafta gezdirdi Aylâ.

—« Hı. Güzel. » Dedi, sonra gene, hemen uyudu.

İsmet, beş dakika falan durdu, seyretti etrafı.

Aylâ, çok sonra açtı tekrar gözlerini ve hemen sigaraya davrandı.

Fethiyeye gittiler, dolaştılar. Gece dönüyorlardı. Köyceğiz kavşağını atlayıp, yol iyileşince, o asfaltta hızlandı İsmet, Gökovaya doğru.

Arabanın içi karanlıktı.

Aylâ, Metnin dizlerinin üzerinde, uyur gibi yatıyordu. Birden harekete geçti. Elleriyle, ağzıyla... Parmakları dosdoğru pantolonun düğmelerine gitti. Metin, bir kaç kere itti kadının başını. Fazla kıpırdanamıyordu, önde İsmet farkedecek diye aklı gidiyordu. Ama Aylâ, inatçıydı, tuttuğunu bırakmıyordu. Sonuna dek iştahlıydı.

Çok güzel yemek yiyordu, kıtlıktan çıkmış gibi. Yalayıp yutuyordu, sömürüyordu...

Çok güzel de sevmesini, sevişmesini biliyordu, en uygunsuz durumlarda bile!

O karanlıkta, araba 110 kilometre giderken, kendini tutmaya çalışıp, içi dışına çıkacakmış gibi kıvrılırken, düşünmüştü Metin, son bir kere : « Nasıl ikinci erkeğiyim ben bu becerikli ve usta kadının? » Diye... « Neden böyle söyledi ve o kadar şeyi hep neden değişik yaptı, ayarladı? » Diye...

Ama Gökovada bir gece geçirip, tekneyi yoklayıp, bu kez de dik yukarı Bodruma gelmişlerdi işte. Akşam

üzeri varmışlardı.

Yollarda, vakit vakit durarak, kubbe gibi sarnıçların içine bağırıp, seslerinin çınlamasını dinleyerek, gülüp şakalaşarak...

Herkes koşup geliyor, selâmlıyordu Metini.

—« Burada da ne çok insan tanıyor seni! » Demişti Aylâ.

—« Tanımaz mı? Burası ikinci vatanım benim! »

« Az mı yattım bu otelde, bu odada, teknemi yaptırırken. Ve belki de bir yenisini yaptıracak olursak gene burada... » diye düşündü, göğsünde yatan başı hafif hafif, sabaha kadar okşarken.

Evet, Bodrumda, tekrar ve gerçekten, candan yürekten inandı Metin, Aylâya.

Sabah erken, gözlerini açtı Aylâ.

Metin, dürtüyordu.

—« Ooo! » Dedi. « Sabah oldu mu? Sen uyumadın mı gene? »

—« Uyumadım. »

—« Şaşıyorum sana, nasıl bu kadar az uyuyorsun... Hem de bu kadar dinç kalıyorsun, uyumadığın halde! »

Kımıldadı, güldü, akli başına gelmiş gibi toparlandı :

—« Kuzum, neden uyumadın? Ne düşündün? » Diye sordu.

—« Seni... Kendimi... İkimizi. Bizi. »

Aylâ onun elini aldı, yanağına sürdü, öptü.

—« Canım!... Çok mutlu olacağız seninle. Çok seviyorum seni. »

—« Ben de seni seviyorum Aylâ. İnanıyorum da sana. Her dakika daha çok anlıyorum bunu. »

—« Canım... Bir tanem benim! »

—« Aylâ. »

—« Efendim canım? »

—« Şey... Dün gece söylediklerini hatırlıyor musun? »

—« Aa! Tabii... Hadi kalkalım hemen, başlayalım dolaşmaya, ustaları. »

—« Aylâ, bak sana bir şey söyleyeyim. Çok istemiyorsan veya en ufak bir tereddüdün varsa, hemen kalkışmayalım bu işe. »

—« Ne tereddüdüm olacak? İstiyorum tabii. Yalnız söylediğim gibi. Para Nisandan önce elime geçmez. Ekim ortalarında olduğumuza göre, bu ayı saymazsan, Kasım, Aralık, Ocak, Şubat, Mart, beş ay sonra... O şartla başlatırız. »

—« Aylâ, bak, burada beni çok tanır ve severler. Sözümün söz olduğunu bilirler. Eğer en ufak bir şüphen varsa, hiç acele etmeyelim. Ustalara falan gidip, söz vermeyelim, bağlanmayalım. Adamlar öbür işleri bırakıp benimkini öne alırlar. Herhangi bir sebepten kalırsa bu iş, benim... bütünüyle yürütecek, tamamlayacak kadar birikmiş param yok. Yarıda kalır, veya başında kalır. Adamlara da söz vermiş oluruz. Yâni demem şu ki, çok zor, çok ters bir duruma düşerim. Benim için sözünü, tutamamak, ölümden beter. Bir daha Bodruma gelemem. Yâni, çok emin misin? »

Fırladı yataktan Aylâ. Çırılçıplak. Hafifçe sarkıyordu göğüsleri. İri iriydiler.

—« Metin! » Dedi... « Neler söylüyorsun sen? Emin olmasam, söyler miyim? Kuzum sen bana inanmıyormusun yoksa? »

—« İnanıyorum, inanıyorum Aylâ! »

Kalktı ayağa çabucak, sarıldı kadına.

Sonra dışarı çıktılar. Bütün ustaları gezdiler. Kısa konuşarak. Fazla oyalanmadan. Yeni yapılan teknelelere fazla bakmadan...

Özyurt'ları, Çolağı, Ziya'yı.

Hepsi, en azından iki sene doluydular. Hem, bir kaç tekne siparişini atlatıp, Metini öne aldıkları halde: « İki sene... İki sene sonra başlayabiliriz! » Diyorlardı.

En son, yeni « tersane » açmış, kızak yapmış, eski çıraklardan, yeni bir usta buldular.

Adam :

« Yirmi bir metre gulet, çok büyük bir kayık. Bod-

rumda, bu kadar büyüğü, daha denize inmedi... Ama sen başında durursan kurarım, yaparım Metin Abi. Biliyorsun, senin şimdiki tirandilin yapılışında, ben Özyurt'ların çırağıydım... Olur, Nisanda kurarız, o vakite kadar ben de anca teşkilâtlanırım... » Dedi.

—« Söz mü? » Diye üsteledi Metin.

—« Söz! Yalnız bak bilmiş ol, başka iş almayacağım. Sen olduğun için, kaparo da istemem. Sözünü bilirim. Nisanda başlarız... »

Aylâ atıldı :

—« Tamam. Nisan, bize de uyar. Teknelerin en büyüğü, en güzeli olsun. Arkası teras olsun. Üzeri lambri olsun. Bir de bütün bir oda, benim eşyalarım için, bütün bir oda dolap olsun. »

—« Olur. » Dedi Metin.

Adama baktı. Yeni usta, göz kırptı ona. Sonra hemen ciddileşti gene :

—« Abi, başında durursun yapılırken... Yazın gelemersen bile, kışları mutlaka başında durursun. Yalnız yapamam. » Dedi.

—« Ah Bodrumu çok sevdim. Oteli çok sevdim. Ne güzel, burada kalır. kışı geçiririz, sıcacık! » Dedi Aylâ.

—« Söz! » Diye tekrarladı adam. « Plânını kendin çiz, getir bir ay sonra. Son bir kere daha konuşuruz. Ama şimdiden söz! Metin Abi, kuruyoruz senin tekneyi! »

Metin döndü, Aylâya baktı. Kadın hızlı hızlı başını salladı.

—« Söz! » Dedi Metin de.

Sonra el sıkıştılar.

İsmetin de, Aylânın da elini sıktı adam.

Pırıldayarak giden Mercedesin arkasından baktı bir süre...

Aylâ'yla Metin, Kaleyi dolaştılar. Deniz-altı Müzesini, şöyle böyle gezdiler. Burçların en yükseğine çıkmadı Aylâ. « Sıcak! » Dedi.

O sıcakta, bütün incik boncuk dükkânlarını, koku-

şuk deri çanta mağazalarını tekrar tekrar dolaştılar. Pek fazla alış-veriş de yapmadılar. Girdiler, çıktılar, gezdiler ha gezdiler.

—« Bu da benim zevkim! Bayılırım dükkân dükkân dolaşıp bakmaya... » Dedi Aylâ... Sonra da gamzeli gamzeli gülümsiyerek : « Anla beni! » Diye ekledi.

İsmet, meydan kahvesinde, eski ahabplarını da buldu, çöktü kaldı. Araba, az ilerde park edilmiş.

Hava iyice sıcaktı.

Denizi özledi.

Büyük orfozu, kaç gündür ilk defa olarak düşündü Metin. İsmarladıkları tekneyi hatırladı. Tam sevinip sevinemediğini anlamadı.

Ama Aylâ'yı seviyordu, ona inanıyordu. Elbet, onu anlamaya da çalışacaktı. Hem artık bu onun sorumluluğu, ödeviydi de!

Aylâ, onu delice seviyor ve ne denli anlıyordu ya... Nasıl bir fedakârlığı göze alıyordu hemencecik... O da anlıyacaktı Aylâyı.

Seğirtti peşinden.

Aynı dükkâna üçüncü kez girdiler. Sonra çıktılar, bir başkasına! Aylâ önde, Metin arkada, o cânım kıyı kentinde, hep tozlu sokak aralarında dolaştılar!

Her şey, daha o gün, orada, o arı'yla mı başladı? Nihayet Gökovaya dönmüşlerdi.

Balayı haftasının içindelerdi henüz. Bütün Bodrum Yarımadasını, Yalıkavak, Karatoprak, Gümüşlük... Yeni yeni, tek tük olgunlaşan mis kokulu mandalina bahçelerini gezmiş, dönmüşlerdi Gökovaya.

Gece, Rossinante'da yatmışlardı. Metin denizi özlemişti. Kendi vurduğu balıkları yemeyi çekiyordu canı. Ne tuhaf! Sanki hep açtı.

Tam balıkçılık olarak değil de, piknik gibi, öyle karadan, otomobille hemen iki - üç kilometre ilerleyince,

Turnalı yolunda, çamların denize kadar indiği, içi boş koca koca vazoya benzer çeşit çeşit çakıl taşlarının sahile yayıldığı, ilk koyda durdular. Otomobili, gölgeye, kenara çektiler.

Takım taklavatı, bu arada tencere, tava, ekmek, bütangaz ocağı, tabak-atal-bıçak sepeti gibi şeyleri Metinle İsmet, kıyıya taşıyıp indirdiler.

Aylâ da, bir elinde sigara, açık sandaletlerinden giren am iğneleriyle ayak parmaklarını acıtmamaya çalışarak, iki yana sendeler gibi dikkatle basıp yürüyerek, gelip vardılar, hafif, küçük dalgaların mavi-beyaz ışıklarla yansıyarak kırıldığı taşların üzerine.

am kokusundan, tuz kokusuna. Gölgeden, güneşe ıktılar.

Vakit epey ilerlemişti. Saat onbir sularıydı. Çok sıcaktı. Ortalık yanıyordu, Ekim sonu güneşiyle bile.

Aylâ geç kalkıyordu sabahları. Geç uyanıyordu. Zor uyanıyordu. Uyandıktan sonra da süsü, makiyajı, saı, hazırlanması, akıl almaz şey, en az iki saat sürüyordu. Yarım saat de üst üste içtiği iki sabah kahvesi ve bir seri sabah sigaraları, uzun uzun ve yavaş yavaş!

Beklemek, biraz zor geliyordu Metine. Dürte düрте altında uyandırıyordu Aylâyı. Dokuzda ancak hazır olabiliyordu.

Ne de şık! Hep değişik... Tabiat içinde, kim görecek? Ama sanki, binlerce seyircili bir defileye çıkıyor-muş gibi, özene bezene, günde bir kaç kere değişerek, Avrupanın en ünlü moda evlerinden alınma kıyafetler giyyordu Aylâ... amların altında, bâzan pek de tuhaf kaçan, ünlü film yıldızlarını bile kıskandıracak pek pahalı, pek iddialı, gösterişli giysiler!...

Beklemek, epey zor geliyordu Metine. Henüz üç-beş sabah olmuştu. Balayındaydılar. Profesyonel balıkadamlık yapmıyordu ama, zor geliyordu beklemek.

Hele o sabah, kaç gün sonra, ilk defa dalacak, denizine kavuşacak, piknik gibi de olsa, sırf yemeklik için bile olsa, seviniyordu. Çocukça bir sevinç içinde,

yerinde duramıyor, acele ediyordu.

Gene de saat onbir olmuştu. Sıcaktı. Boncuk boncuk terliyordu Metin, dalış elbiselerini giyip hazırlanırken. Heves etmişti işte. Bir yeni takımı vardı, hiç giymediği. Her vakit üstündeki yamalı, yırtık, günlük balıkadam elbiselerine biraz şaşarak bakanlara, gülererek : « Yeni bir takımım var, onu damatlık saklıyorum » dediği... Omuzundan aşağı sarı sarı şeritli, çok şık ve hiç kullanılmamış açılmamış ceket, pantolonu ne kadar pudralanırsa pudralansın, İsmet yardım için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, çok zor giydi. Acele ettikçe terledi. Terledikçe, iş zorlaştı. Boğulacak, ölecek gibi oldu, orada, o taşların üzerinde, tam teçhizat giyin, kuşan, kurşunlar, bıçak, en son gözlük alında, şnorkel yanda, paletler ayakta hazırlanana dek.

« Eh çok şükür, her şey tamam! » Ama buhar çıkıyor ensesinden... Elde tüfek... « Yahu, amma da sıkıyor bu yeni elbisenin boğazı be İsmet! Bakalım kurşun ayarı da tutacak mı? Hay Allah! Amma da sıcak. Nerden çıkardım şu damatlık takımı giyme işini be! Öleceğim yahu... »

Metin, bir an dikildi taşın üstünde. Aylâya bir selâm çakacak, inecek suya... O da soyunmuş, mayolu, mavi-beyaz. Kendisine gülerek bakıyor, iri çakılların üzerinde, ayakta.

El sallıyor, parmaklarının arasında gene bir sigara.

« Birden çok arttırdı sigarayı bu kız gene yahu! Ne güzel azaltmıştı geçen haftalarda... Neyse... »

Metin artık, tam oturacak taşa ve... suya inecek.

Yanıyor... Başı dönüyor.

İsmet :

—« Tamamsın değil mi Abi? Hadi rastgele. Ben daha taşınacak bir kaç şey var, alıp geleyim... » Demiş, dalmış çamların altına...

Metin çömeliyor, oturacak, inecek suya ve dalacak artık, nihayet, kaç gün sonra...

Ansızın bir çılgılık attı Aylâ.

Upuzun, apacı bir çığlık : « Aaaay! »

Döndü ardına Metin.

« Hay Allah, n'oluyor be? »

Yüzü acıyla buruşmuş, orada kıvranıyor Aylâ, sigarayı falan atmış, elleriyle karnına mı bastırıyor?

« Yahu, apandisit krizi mi tuttu bunun? Hey ya-rabbi, tam sırası! »

Aylâ kıvranıyor. Çakılların üzerinde zor duruyor ayakta. Sallanıyor...

« Düşecek be! »

Metin attı tüfeği... « Hay aksi Şeytan, paletler de ayakta. » Çıkardı onları, maskeyi şnorkeli sıyırdı, bıraktı yere. Kurşun kemer belde. Ancak elbisenin fermuarını çekti, biraz göğsü açılsın diye... Sıcaktan ölecek halde... Boncuk boncuk değil, dere gibi akıyor teri!

O kılıkta koştu, kurşunlar lölnbür lömbür belinde... Aklına yolda geldi, açtı tokayı, kemer de sıyrıldı, kaldı yerde...

Taştan kayaya sıçrayarak koştu, bir kaç adımda, vardı Aylânın yanına... Kadın hâlâ kıvranıyor.

Karnını değil, daha aşağısını, pek tuhaf bir yerini uğuşturuyor.

Metin onu kolundan tuttu. Aylâ başını kaldırdı. Basbayağı ağlıyor. Orada, güneşin altında, taşların üzerinde Metin şakır şakır terliyor, Aylâ da, iri gözlerinden, iri iri damlalar dökerek basbayağı ağlıyor!

—« Ne oldu Aylâ, nen var? »

—« Arı soktu... Arı soktu beni Metin! Ü... Hü... Hü... Hü! »

—« Yahu dur bakayım... Arı nereni soktu? Nasıl da seni buldu da soktu? Nasıl da tam zamanında soktu?... Yahu, bu arılar sokmaz... Nasıl yaptın, ne yaptın da sokturdun kendini? Dur bakayım, nereni soktu? Kızım, dur da biraz göster, nereni soktu? »

Dudaklarını büze büze, çocuk gibi burnunu çekti Aylâ :

—« Na burasını... »

İsmet de koşup gelmişti. Sırtını döndü. Görmemezliğe vurdu, hattâ bir kaç adım uzaklaştı.

Metin, gülmemek için, dudağını ısırды.

—« Hayret! Amma da yerini bulmuş bu arı be! »

Aylânın tam iki bacağıının arasında, önde değil altta, mayoyu azıcık sıyrınca belli olan, pek acayip bir yerde, yarısı içerde kalan bir kırmızılık vardı, hafifçe şişmiş...

Ağlaması durmuştu. Bir an, güler gibi oldu Aylâ da, gözleri yaşlı...

—« Gülme Metin! » Dedi. « Çok canım yanıyor, gülme. »

—« Benim de duman çıkıyor sırtımdan. »

—« N'olacak şimdi? Uf, çok acıyor Metin, n'olacak? »

—« Hiç, n'olacak! Eşek arısı bu, nah bu sarı arılardan, olacağı ne, geçer... »

—« Eşek arısı mı? Eyvah... »

Gökova körfezinin Anadolu yakasında; Datça tarafına nazaran daha çok bulunur bu sarı arılar. Ama aslında, her yerde, bütün deniz kıyılarında, bütün Egede, Marmarada bile, vızır vızır uçuşurlar... Etin, balığın kokusunu hemen alırlar, toplaşırlar, doluşurlar, yem keserken bir uçtan çekerler... Balıkçılar alışmıştır. Açıkta balık yerken, bir ucundan da arılar kemirir. Tava da kızaran parçaya bile konarlar... Vızır vızır sarı arılar, koca gözlü, koca ağızlı, iğnelerinden çok çeneleri çalışır, gelir adamın balık bulaşık parmaklarına konarlar, karınlarını doyurmaya bakarlar. Vurulmuş balığın, zıpkın deliğinden, ya da ağzından içeri doluşur, içerden bile didiklerler.

Balıkçılar, denizciler alışkındır bu arılara.

Kovmazlar, el sallamazlar bile... Tutup sıkılmazsa sokmazlar. Sokunca da bal arıları gibi iğne bırakmazlar. Fazla acımaz, azıcık şişer... o da hemencecik geçer. Biraz kaşınır, o kadar.

—« Eşek arısı işte... Sarı arı. Daha iyi ya! » Dedi Metin. « Birazdan geçer, hadi üzülme. »

—« Metin, çok acıyor. Uf Metin! »

Sıcağa alışmış mıydı Metin? Güldü, alay bile etti.

—« Bakayım bir daha, ufuna! Vah yavrum... Amma da ufun varmış! »

İsmet, gene uzaklaştı. Aylâ, bacaklarını araladı. Daha iyi bir gösterdi. Şiş, kızarıklık durmuş, azalıyor bile ama, yeri pek tuhaf!

—« Yahu, nasıl soktu bu arı? Buldu buldu da ne arıymış! Nasıl sokturdun arıya böyle? »

—« Alay etme Metin. Canım yanıyor... Ben mi sokturdum, o soktu. Baktım bir şey kıpırdıyor orada... Bir el sürdüm.. Soktu hemen. »

—« Seni balık sandı demek... Amma da erbab arıymış! »

—« Metin, alay etme. Metin gülme n'olursun. Ne olacak şimdi? »

«— Hiç, n'olacak? Gececek. Geçiyor bile, değil mi? »

Güldü Aylâ, başını eğdi.

—« Evet. »

—« Olan bana oldu. Dalamam artık. Yandım, yoruldum, öldüm. Hadi toparlanalım taşıyalım tekrar arabaya, gidelim. Tamam, bitti bu iş. Durulmaz burada artık. »

—« Dur Metin. Sen dal... N'olur dal. Benim geçti... Hadi dal sen, n'olursun! »

Yerde yayılı takımlara baktı Metin.

Tüm isteği kaçıp gitmişti.

—« Hadi sen dal... Tamam işte. Ben iyiyim. Hadi... »

Aylâ kendini toparlamıştı.

Serinlemeden soyunmanın imkânı olmadığını bildiği için, İsmetin de yardımıyla, toparladı takımlarını Metin. Hevessiz hevessiz giyindi kuşandı bir daha.

Bir daha dönüp ardına baktı, taştan inmeden.

Aylâ daha yakına gelmişti, el sallıyordu. Gözleri hâlâ yaşlı, yüzü solgun, korkmuş ve ürkek, besbelli bir acı geçirmiş, mayosu çok sık, saçları çok yapma, arkada çamlar, yerde çakıllar iri iri, deniz hemen orda, sokulmuş kıpırdıyor, yeşil - mavi, beyaz çakıyor

parlak... Ve orada saçları sarı boyalı Aylâ, arı sokmuş, öyle zavallı, öyle gereksiz, öyle sonradan gelme, hiç yoktan olma duruyor ki, batıyor adamın gözüne arı dikenini gibi...

Denizden bakınca bile, bir fazlalık orada işte, bir ek, bir yama, alışılmamış bir şey orada dolaşan, beyaz-mavi, beceriksiz hareketlerle kıpırdanan... Batıyor Metnin gözüne, arı dikenini gibi. Arı, onun mu gözünü soktu? Şişirmedi de açtı mı, ne zamandır, ilk defa?

Metnin kurşunları da ayarsız. Damatlık elbiseye uymuyor. Zor batıyor... Ama içinde, bir üşenme, bir isteksizlik duyuyor. Kim bir daha gidecek, karaya çıkıp da, kemere takmak için fazla kurşun alacak?

Su, tatlı su akıntıları ile çok bulanık. Üstü başka, altı başka kırılıyor. Dibi görmek için, her sefer, en az yarım metreye dalıp da bakmak gerekiyor.

Bir tuhaf iş! Onca gün sonra, ne biçim hasret kavuşturma!

« Deniz darıldı mı be? »

Plakaları zor buluyor Metin.

Küfrede küfrede dalıp çıkıyor. Yemeklik balığı zor yapıyor. Ancak saat ikide, sofraya başındalar. Metin soyunmuş. Çamların altında, yarı gölge, bir ağacın dibine çökmüşler.

Aylâ, arada bir bacak arasını kaşıyor. Metin ona, pek bakmamaya çalışarak yiyor. Yediğini de pek anlamıyor.

Kafasında hep aynı cümle : « Nasıl da buldu buldu, orasını sokturdu arıya, tam zamanında be! Bu arılar kimseyi sokmazlar burada be! »

—« Kızdın bana, arı soktu diye, değil mi Metin? »

—« Kızmadım... Ne kızacağım! Suç senin mi? » Diye cevap veren Metin, bir elinde tuttuğu, üstü sarı arı dolu lahoz kılçığını sallayıp atıyor arkaya... Vızır vızır savruluyor arılar, daha çok toplaşıyorlar sonra...

Her geçene, korku dolu gözlerle bakıyor Aylâ, başını geri çekerek.

Metin gözlerini kapıyor bir an. Çamların altında,

çakılın üstünde, deniz kenarında, ağlayarak, kıvranarak, ayakta zor durarak dikilen Aylânın hayalini görmemeye çalışıyor.

—« Eh, hadi kalkalım artık... » Diyor. « Bir daha dalmam artık, giyemem bu elbiseleri bugün bir daha... Akşama, patates musakka yaparsın İsmet. »

Ertesi gün de bir terslik oldu.

Johnson motorlu küçük kayıkla, körfez içinde dolaşıyorlardı.

« Ne olur, bugün de dalma. Senden ayrılmak istemiyorum bir dakika bile. Hem bu balayı haftamız bizim. Hiç değilse bir hafta, seni denizle bile paylaşmak istemiyorum! » Demişti Aylâ.

Hafta dolmamıştı.

Metin, gitgide, daha çok düşünüyordu büyük orfuz : « Ne oldu o hayvan? Yerinde mi acaba? On gündür yoklamadım, ne oldu acaba? »

Ama hafta dolmamıştı.

İlerde, karşıda durup duran Sedir adasından, çaresiz başını çevirdi, boynunu bükte.

—« Pekiy, bugün başka bir iş yapalım bâri... » Dedi.

Saat gene onu geçiyordu.

Sıcaktı.

Lodosa kaçıktı hava. Sular kargın, bulutlar ufacık ufacık sıralı, düzenli...

« Yağmur istiyor hava gene bir... Eh zamanı... » Diye düşündü Metin.

İsmet, küçük kayığın arkasında, motor kullanıyordu.

Yavaş yolla, dipte görünen yüksek taşları dolanarak, ne çok açık, ne çok kıyı, com başını tâkip ederek gidiyorlar, kaşık çekiyorlardı.

Üç iri kurşunluydu kaşık. Üçer kulaç arayla mesinaya-bedene sarılmış fır-fır kurşunlardan. Kaşık dört

numara, düz, parlak. Son kurşunun firdöndüsüne yedi kulaç aralıkla bağlı.

Aylâ, bu işi pek sevdi.

Ayakta, yüzü arkaya dönük bekliyor, sonra sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırıyor, iki elle çekiyordu mesinayı, 'güzel güzel de topluyordu içeri. Karıştırmıyordu. Kurşunları ayrı ayrı koyarak alıyordu içeri de, balığı bir türlü elliyemiyordu.

Ufak bir ot lahozu yarım kilodan küçük, bazan daha iri, bir kere de iki kiloluk bir sinagrit, bir ufak barakuda - iskarmoz -, bir kaç palamut - Akdeniz palamutu -... ama en çok o ot lahozlarından, hiç durmadan vuruyordu kaşığa... Yüz, bazen elli metrede bir duralıyordu kayık.

—« Hah! Tamam! » Diye bağıırıyordu Aylâ.

İsmet Johnsonu boşa alıyor, hattâ hafif tornistan bile yapıyordu. « Kaşık için bitirimdi » bu takma makinalar.

Aylâ ustalaşmış, hemen öğrenmişti. Pek de sevmişti bu işi. Koca koca, düzgün kulaçlarla çekiyordu içeri.

Balık lahozsa, aptal gibi, fazla çırpınmadan, bâzen yanüstü kayarak bâzen de bir iki sıçrayarak... Palamut-sa, parıl parıl çakarak geliyordu.

Küpeşteden içeri de alıyordu Aylâ. Ama elliyemiyordu balığı. Bir kaç hamle yapıyor, parmaklarını güya tutacakmış gibi uzatıyor, hattâ bir iki değiyordu bile, fakat balık çırpınca, hemen ürküp bırakıyordu.

Öyle asılı, bir süre debeleniyordu hayvan, ya ağzını dudağını koparıp düşüyordu yere... -yerde de tutamıyordu Aylâ - ya da hele iyi geçmişse kaşığın üçlü iğnesi boğazına...

—« Metin, çıkarıver şunu... N'olur yardım et. Bak içeri kadar getirdim ben... Çıkaramıyorum işte. Tutamıyorum. Hem elime batıyor, hem de -parmaklarını kokluyordu Aylâ - çok pis kokuyor elim... Çıkmayacak bu koku sonra! »

Metin çıkarıyordu balıkları, çabucak, usta... Ba-

lıklar, ufak zaten, atıyordu kovaya, kovada tangırdı-
yorlardı hep beraber, su koyduktan sonra da şakırda-
yarak kuyruk vuruyorlardı.

Bir çok balık tuttular. Ufak, ama pek çok. Sonun-
da yoruldu Aylâ.

—« Al... » Dedi Metine. « Sen al şu oltayı. Ben bir
sigara içeyim ağız tadıyla. »

Metin, kaşığı, aldı, isteksiz isteksiz.

Aylâ, sigarasını yaktı. Savurdu dumanı.

İsmet, ileri vermişti.

—« Dur! » Dedi Metin.

Mesina zorlanıyordu elinde. Bırakmadı. Bıraksa,
taşa girecek « namussuz. » Dalma takımları da yok.
Mahsus almamış, dayanamaz dalar diye... Evet, dalma
takımları da yok ki, atlasın suya, balık taşa girerse,
tüfekte vurup, mesinayı kurtarsın.

Bırakmadı, asıldı. Koparsa kopsun.

Perlon gerildi, gerildi. Fransız « kaplumbağa » mar-
ka, inceldi tın tın öttü, kopmadı... Metin hayvanın ba-
şını yukarı çevirdi. Aylâ, sigara içmeyi unutmuştu.

Metin, dört beş kiloluk bir orfozu kepçeleyip aldı.
içeri.

—« Eh tamam. Bak bu iyi... » Dedi.

Balık, kıpkırmızı açılan kapanan galsamalariyle,
hızlı hızlı solukluyor, yarasız beresiz, canı kuvveti ye-
rinde, kepçeyi de sıçratarak, takır tukur vurarak dö-
vünüyordu farş tahtalarının üzerinde, kayığın içinde.

Aylâ, korkmuş gibi, ayaklarını kaldırmış, bacak-
larını yana çekmiş bakıyordu.

Neden sonra :

—« Amma da ustasın! » Dedi Metine. « Eline alır
almaz oltayı, en büyük balığı tuttun. »

Dudağın kenarına takılı kaşığı kurtardı, ıslak çu-
vala sardı sıkı sıkı hayvanı, sürdürdü itti başaltına Metin.
Gürültü kesildi. Hiç değilse yumuşadı, yavaşladı.

Sonra gülerek doğruldu :

—« Eh... » Dedi. « Uсталık değil canım. Şans işte...
Bana vuracağı tuttu. »

Yeni bir sigara yakıyordu Aylâ. Öbürünü, orfozun heyecanıyla bir yere koymuş, içmemiş, unutmuştu. Belki de denize savrulup gitmişti o da...

Severek, beğenerek bakıyordu Metine :

—« Ustasın... Çok ustasın Metin. Elbette ustasın. Sen beni bile avladın! »

—« Kız! » Dedi Metin, şakacı. « Kız, kim kimi avladı? Sen mi beni, ben mi seni? »

Sen beni, ben seni, lâf uzayacaktı.

—« İkimiz de birbirimizi! » Dedi, kesti Aylâ.

—« Hah, tamam, kabul! » Diye güldü Metin.

İsmet, o sıra, karıştı söze.

—« Abi... » Dedi. « Epey uzaklaştık Gökovadan... Nerdeyse Sedir Adasını bulduk. Çok da balık yaptık. Dalmayacaksın nasılsa. Ben derim ki, dönelim ağız tadiyle, ya teknede, ya da orman parkının piknik yerinde yiyelim. Rahatımızla. Çünkü... Bak ne geliyor. »

—« Ne geliyor? » Dedi Metin.

O gün denizciliğe paydos, o gün daha balayı haftası, turist olmuş, mayolu güneşleniyor oturmuş, oyun oynuyor sanki, kaşık çekiyor, hiç bir yere baktığı, kafasını yordığı yok.

—« Abi... Hava geliyor. Görmüyor musun? Hem de hızlı geliyor. »

Havanın lodosluğundan emindi. Yavaş yavaş ilerleyen bir lodos, ardı yağmur...

Baktı Metin. Gökova dağlarının üzerinden sarkmış beyaz bulutlar aşağı saçaklanıyor. Gerçekten ilk defa dikkat etti. Deniz, lâcivertti Koca dağların altında, genişleyerek geliyordu şerit, sesi bile...

—« Aa! » Dedi. « Hava kaçık yapıyor be! Poyraz bu, poyraz... Yol ver çabuk karşıya İsmet. Nasıl da görmedim be? Yol ver... Tam yol, dayan. »

Körfezi, tam karşıya, rüzgâr üstüne, hızla geçmeye başladı sandal. Dağların dibine doğru, açık açık...

—« Sen çok şöyle... » dedi Aylâya. « Otur ambara, örtün biraz da... - Hepsi mayoluydular. - Hava yiye-

ceğiz bir parça. Ne yapalım? Görmedik. Hızlı geliyor. Korkma, bir şey yok. Atlarız karşıya. Fazla fazla savruntu kaparız biraz... »

Aylâ, anlamaz bakışlarla oturdu. Yakınlarında, etraflarında dümdüzdü deniz. Metin başa geçti.

Johnson vınlıyordu. Kayık, önce sekmeye başladı küçük dalgalara çarpa çarpa « koca bıyık » atmaya iki yana...

Denizler büyüdü, rüzgâr da geldi hemen, körfezin tam orta yerinde kavuştular.

Sandal iyice sallanmaya, dalıp dalıp çıkmaya başladı dalgalarla. İsmet, denizleri, az omuzluktan alıyordu. Savruntu kapıyorlardı biraz, ama makina normal devrinde, tınmadan çalışıyordu... Kayık dala-çıkı, bir göğe, bir yerin dibine, pekâlâ söküyordu, hiç durmadan, tökezlemeden ilerliyordu, tam toslamadan...

Bir süre, öyle gittiler.

İsmet en arkada, Aylâ ortada arka ambarda, Metin başa doğru, başüstüne dirseklerini, kollarını dayamış, ileri bakıyor; kendi de hemen orada, yerde çökmüş.

Kayık çok sallanıyor. Bir kaç kere de bodoslamanın yanından su kaptı, ama motor uzun şaft, kuyruk çıkarmıyor.

İsmet alışkın, çok dikkatli kullanıyor... « Gaz koldan, ne rahat makina be! » Yerine göre gaz veriyor, gaz kesiyor, sallana sallana, düşe kalka gidiyorlar hep, sokuluyorlar dağların altına... Yolu zor yarılادılar... Rüzgârın ilk hızı savuştu geçti bile onları ileri, yalnız, denizler çok büyük, müthiş sallanıyor kayık.

İsmet, bir elle küpeşteye tutunmuş, kıçüstünden dışarı savrulmasın diye... Kasmış gövdesini. Metin bile, her gelen denizde, hafifçe ayarlıyor kendini.

Aylâ, en sağlam yerde oturmuş, « Aferin, sesi de çıkmıyor ». Metin, ondan yana hiç bakmıyor, Makinayı kendi kullanıyormuş gibi, gözleri ilerde, sanki kendi göğüslüyor her gelen dalgayı, her ustaca atlatışında denizleri - onca deniz - domuz görmüşler beraber - gene

içinden « Aferin » diyor İsmete.

İleri bakıyor Metin.

Fakat ardında olan acayıplığı, saniyesinden sezdi :
—« Aman! » Diye bağırdığını İsmetin, hemen duydu.

Döndü arkasına.

Öyle sinik oturduğu yerden tam kalkmadan fırladı, hızla uzandı, son anda yakaladı Aylâyı.

Aylâ, nedense, birden ayağa dikilmişti, o sallanan kayıkta kalkmıştı birden - hiç beklenmez bir iş! - ve hemen, ilk dalgada dengesini kaybetmiş, boylu boyunca dışarı, denize devrilirken, son anda, en son anda yakalamıştı Metin, yeni doğmuş bir çocuk gibi, ayaklarından tersine, tepe aşağı yakalamış, çekmişti.

Aylâ, gene de düştü. Düşmesine imkân yoktu ama, dışarı değil de içeri... Çok sert değil ama, gene de kuvvetle vurdu başını, sırtını, belini, ardını... Serildi kaldı.

İsmet, önce bir şaşalamıştı, bu şaşkınlık yüzünden de, bir kova su yediler baştan, şaar, Metinle Aylâ... Birbirine dolanık ıslandılar. Metnin elleri, kadının ayaklarında hâlâ. İsmet ayıldı, düzeldi, bakmıyor onlara... Gözü gene ilerde.

Aylâ inliyor, üzerine uzanıp çekti, düzeltti onu Metin, kendisi de hep öyle sine sine ambarda ve hep ayaklarından tutarak kadını.

—« Ne yaptın? Ne yaptın Aylâ? Neden kalktın? »

Aylâ inliyor, ama kırık çıkık bir şeyi yok. Çok ucuz atlatmış... İnliyor, yavaş yavaş doğruluyor da...

—« Aylâ, çok sakat bir iş yaptın! Neden kalktın? Nasıl kalktın? »

Genç kadın şaşkın, hâlâ anlamamış bakıyor :

—« Kalkılmaz mı? Neden kalkmıyayım? »

—« Yahu, kendini limanlıkta mı sandın? Bu denizlerde kalkılır mı hiç? Kalkılmaz tabii. »

—« Ne bileyim ben? Uuuf!... Her yanıma acıyor. »

—« Şükret ki, içeri düştün... Aylâ, denize savruluyordun, anladın mı? Bu dalgalarla ne zor kurtarırdık seni biliyor musun? Çok sakat, felâket bir iş yaptın...

Oturdun oturdun da nasıl kalktın birdenbire? »

—« Ne bileyim ben? Kalkılır sandım... »

—« Öyle babanın salonunda dolaşır gibi ha? Birdenbire, bu denizlerle, aklına esti de kalktın, öyle mi? Canın kalkmak istedi, kalktın! »

—« Yok, aklıma esmek değil... Yâni... şey... »

—« Peki, söyle bana Aylâ, neden, niçin? »

Uğunuyordu Aylâ. Belini, en çok da ardını vurmuştu.

Azıcık yan dönüp kabalarını arkadan uğuşturuyordu.

—« Uuuf! » Dedi. « Amma sual soruyorsun sen de Metin. Benim canım yanıyor burada... Ne bileyim ben? Susadım. Su içmeğe, testiye almaya kalktım. »

—« Ne? » Dedi Metin. « Su içmeğe mi kalktın? Bu denizlerle. Aman Allahım! İsteseydin ya testiye ben-den, bir maşrapa su doldurur uzatırdım. »

—« Sen dalmıştın. İleri bakıyordun. Ne bileyim... Seni rahatsız etmek istemedim. Kendim alırım dedim. Uuuf! Ne bileyim Metin, böyle düşüleceğini! Kalkılır sandım. Kırk yıldan denizci miyim ben! »

—« Öyle! » Dedi. Başını salladı Metin. « Geçmiş olsun Aylâ. Çok sakat bir iş yaptın. Dışarı düşebilir-din, çok uğraşırdık. İçeri düşerken de bir yerini kırabilirdin. Bil ki, teknede düşmek, eşek tepmesinden tehlikelidir. Yarası beresi de iyi olmaz kolay kolay. »

Hep arkasını uğuyordu Aylâ.

Dalgalara bata çıka ilerleyen bir kayık - kıyı yakınladı, kolay artık - ama gene de çok sallanan bir sandal... İçinde, ansızın ayağa kalktığı için düşen ve acıyan poposunu uvan bir kadın!

Bu fotoğraftaki tersliği de, uzun zaman hatırlayacağını anladı Metin. Bir gereksizlik ve uygunsuzluk, evet, apaçık.

—« Ne bileydim, kırk yıldan denizci miyim? » Diyince Aylâ, son bir kere... Bakamadı ona uyunurken, iğdi başını önüne.

—« Evet... Değilsin... Olursun inşallah bir gün. »

Kayık, kuytuluğa sokuldu, dalgalar hafifledi, azaldı. Doğru Rossinante'a gittiler.

Ahlayıp oflayarak, belini tutarak çıktı Aylâ büyük tekneye... Ama hiç bir şeyi yoktu. Hem, balıklar ayıklanıp pişerken, yemekten önce :

—« Bak neremi vurmuşum, kızardı öp bak! »... Hem de yemeğin « Balık ve şarap, oh şükür! » ardından, bütün öğleden sonra, akşama dek sevişti Metinle.

Poyraz, çılgınca esiyordu dışarda. Yüksekten geçerken direğin armanın tellerini öttürüyordu.

Rossinante, kıpırtısız, uslu, hep bağlı, yatıyordu limanda, kuytuda.

Gece oturdular. Uzun uzun, ilk fransızca dersini verdi Metin, Aylâya. Yazdı çizdi, anlattı. Kadın, onu ilgiyle dinledi. Sonunda topladı defteri kâğıtları :

—« Tamam. Çalışırım, ezberlerim bunları. » Dedi. Yattılar. Seviştiler gene.

Ertesi sabah, Aylâ, daha göğsünde, az yana kaymış uyurken, iyice hesap etti Metin. Balayı haftasının son günüydü. Canı çok dalmak istiyordu. Hiç değilse bir gidip yoklamak, büyük orfoz ne oldu? Yerinde mi? Bir bakmak.

Ama hava kapalıydı. Bir gecede, gökyüzü kurşunî ve kapalı olmuştu, deliksiz. Yüksek bulutlarla sıkı sıkı örtülmüştü. Tek bir renk : gri. Altta, hâlâ üfürüyordu poyraz biraz yavaşlamış... Koca Dağların üzerinde, alçak poyraz bulutları bembeyaz saçaklanıyordu bir başka çeşit, hızları azalmış, kenarları az daha yuvarlak ve kalkık.

« Hava keyifsiz... » Diye düşündü Metin. « Dalışa uymaz. Boş ver oğlum, son gün nasılsa. Yarın kavuşuruz orfozumuza. Tatalım sözümüzü, bugün de bir başka iş deneyelim. Bakalım hoşuna gidecek mi Aylânın? »

Uyandırdı Aylâyı. Okşayarak, öperek. Birden çok

tatlı oluvermişti Metin.

Arı sokmuş hâlini, kayıkta düşüp uvunur durumunu hatırlayınca, biraz da kendini mi suçlamıştı nedir « zavallı Aylâcım » Diye söylenerek, öperek, okşayarak uyandırdı kadını.

Esnedi, gerindi, « Canım benim » diyerek Metine sarıldı, öptü Aylâ ve yan dönüp uyumak istedi gene.

Yer yer, hafifçe çürümüştü kalçaları, iri iri yayılmıştı.

Arasına elini soktu Metin. Aylâ kıpırdadı, döndü, uyandı, doğruldu, sarıldı adama hemen.

—« Dur... » Dedi Metin.

Kadının ürpermiş sırtında elini gezdirdi... Deri bütünü pürtük pürtük oldu. « İyi, tesir hep aynı, artmış. Azalmamış! » Diye düşündü. Ve sözüne devam etti :

—« Dur. Aylâ, bak bugün de ne yapacağız... Değişik bir şey. Kalk, davran, hadi. Bak bugün ava çıkacağız seninle. Tam havası. »

—« Ava mı? Ne avına? »

—« Kara avına. Tüfekte. »

—« Yürüyerek mi? »

—« Eh, biraz yürümek de var tabii... Ama esas, ciple. »

Birden hatırlamış gibi sordu : « Sade dünkü düşmekten sonra, ne haldesin sen. İyi misin? »

Kendini yokladı Aylâ.

—« İyiyim. Bir şeyim yok. Sade... Ne avına gideceğiz onu söyle? »

—« Yaban güvercini! Çam ormanlarında... Bir de çorak tepe yolumuzun üstünde. Orası da keklik yapar. Kekliğe de bakarız. Köpeğimiz yok ama, taşla falan kalkıyor, öyle çok var... Ben bazan bizim Marmarisli bakkalın köpeğini alıp gidiyorum. Bir düzine vurduğum oluyor. Köpek başka tabii. Ama ben köpek almıyorum artık. Çok iyi bir köpeğim vardı. İnsan gibi lâftan anlardı. İnsandan iyiydi de... Öyle zeki, anlayışlı, iyi huylu... Ve de dost. Eminsin, şüphe yok. Yalan

yok. Konuşurduk onunla... Neyse, uzatmayayım, yaşlılıktan öldü. Üzerine köpek alamıyorum. »

Susuyordu Aylâ.

—« Ne düşünüyorsun? Sevinmedin mi ava gideceğimize? »

Duygusu, düşüncesi belirsiz bir sesle :

—« Sevindim! » Dedi Aylâ. « Sade bakkalı düşünüyordum. Bakkalın kızını, hani sana tutkun olan... »

—« Aman başlama Aylâ... Ne zamandır kıskançlık yapmıyordun, bayağı unutmuş, rahat etmişim. »

—« Ben kıskançlık yapmam. » Dedi Aylâ. Sesi donuk, bir tuhaftı. « Ben gururuma çok düşkünüm sadece. Kuzum unutma bunu Metin. Gururuma çok düşkünümdür! »

Metin duraladı.

—« İyi ya! » Dedi sonunda. « Ne kıskançlık için bir sebep var, ne de gurur kıracak bir durum. Sana sadece ölen köpeğimi anlattım. Bir de ava gidelim, dedim. Yeni bir şeyler göresin diye... İstemezsen gitmeyiz. »

—« İsterim... » Dedi Aylâ, düşünceli. « Neden istemeyeyim? Bakkalın köpeğini alacak mıyız? »

—« Hayır dedim, ya, köpeksiz, taşla... »

—« İyi... Bir de, Marmaris tarafına gidecek miyiz? Yâni Metin, annene de uğramak, bir elini öpmek istiyorum. Bir hafta oluyor, kadıncağızı görmedik, haber vermedik. Hiç düşündün mü bunu? Ufak bir hâtıra getirdim gene ona... Verelim. Elini öpelim. Sıhhatini bir soralım. Çok özledim ben onu... Eğer o yana gideceksek, ciple nasıl olur? »

Metin düşündü.

—« O yana gitmeyeceğiz... » Dedi. « Datça yanında da uygun yerler var ama, biz bu tarafta kalacağız. Bak, ne yaparız. Mâdem sen anneme gitmek istiyorsun mutlaka bugün... Eh hakkın da var. Sabah, ava gideriz ciple. Döner gelir, yemeğimizi burada yer, - hem balık da var dünden - yer, yatar, ha ne dersin? - Aylâ güldü -, sonra araba değiştirir, Marmarise gideriz akşam üzeri Mercedesle, tamam mı? »

—« Tamam! »

Gene, ancak iki saatte « tamam » olabildi.

Cipe, çekine çekine bindi. Alışık olmadığı meydana. Kıyafeti, gene en seçkin bir moda evinin en son « kreasyonu! » Şapka, uzun, geniş etek, boynunda bir bant, ayağında parlak deri çizmeler... « Uzun-belli » ye, zor sığıldı.

Mikası yırtık, oynak kapıdan, aralıktan sızan tozlarla, hopleya sıçraya giderken, İsmet dahi tuhafılığı sezdi mi ne, döndü döndü bir iki kere baktı, sordu bile :

—« Ne haldesiniz Aylâ hanım? »

Bir eliyle şapkasını tutuyordu tepesinden, sıçradıkça tavana vurmasını diye, öbüründe sigara!

—« İyiyim! » Cevabını verdi Aylâ.

Bir süre, orman yolunda gittiler. İri iri yaban güvercinleri, kayalıklardan, bazan çamlardan fırlıyor... Tek... Tek... Bazan ikişer, üçer.

Arabanın içinden, açık arka taraftan, elinde Beretta süperpoze, « S 55 » çifte, dört defa attı Metin, ayrı ayrı seferlerde, iki tek atış yaptı, bir de duble çıkardı aynı kuşa.

Üç tane güvercin vurdu. Hep uçara.

Kuşlar, pat pat düştüler yere. Arabayı durdurdu. Koştı aldı İsmet. İkisi ölüydü. Üçüncü yaralıydı, cırpınıyordu. Şakır şakır kanat vuruyordu.

Kanları, kıpkırmızı ıslatmıştı göğsünü...

Metin Aylâya - Neden bu lâf? -

—« Kusura bakma! » Dedi.

Çekti kopardı güvercinin kafasını. Aylâ, hemen çevirdi başını. Gagası açılıp kapanan, gözleri kırpışan kafayı, attı Metin. İncecik, fıskiye gibi kan fışkıran başsız gövdeyi, arabanın dışında tuttu biraz.

Aylâ bakmıyordu ama, kuşun, Metinin elinden kurtardığı bir kanadını hâlâ cırptığını duyuyordu.

—« Tamam, bitti! » Dedi Metin, sonunda.

Kan durmuş, kuş ölmüştü. Son damlalar serpilsin diye, salladı gövdeyi dışarı doğru tutarak. Sonra da,

oturdukları yerin altına koydu.

—« Tamam dedim Aylâ, bakabilirsin. »

Aylâ döndü. Çenelerini sıkıyordu. Dudakları bir çizgi, ince. - Ağlayanları da görmüştü Metin. Kara avı, biraz çarpar insanı, alışık olmayınca... Zamanla alışılır. -

Aylâ, bir şey söylesin, bir lâf etsin, hiç değilse « yazık, acıdım » falan gibilerden, duygusunu belli et-sin diye mahsus, üstüne üstüne gitti Metin :

—« Nasıl? Hoşuna gitti mi kara avı? Kışın, son-baharda, çok yapacağız bu işi. Sevdin mi biraz? Hoşu-na gitti mi? »

—« Gitti! » Dedi Aylâ.

Hayret! Gözünü kırpmadı, yutkunmadı bile. Ne rahat, hattâ gülüyor :

—« Nasıl da düşürdün pat pat onları yere... Sen bayağı usta avcıymışsın Metin... İyi atıyormuşsun, bravo! »

Dağ yollarında, gene bir süre hoplaya zıplaya git-tiler. Bir ara, çamlar seyreldi... Koyu yeşil aralandı tepelerinde, gri oldu çıktı. Yer gök, kurşun rengi, taş-lık, kıraç bir tepe.

—« Eh, burada inelim, biraz yürüyeceğiz. » Dedi Metin, elde tüfek, arada sırada iğrilip doğruluyor, al-dığı taşı, öbek öbek kavruk çalılara, dikenlere, kuytu-lara savuruyor... Taş şakır şukur yuvarlanıyor, Metin de bağıırıyordu bir tuhaf : « Hınışt!... Hınışt! » Diye bir ses.

Durup durup Aylâyı bekliyordu.

Zor yürüyordu kadın. Yetişemiyordu. Metini de yavaşlatıyordu. Cip, tâ gerilerde ufacık duruyordu. İs-met içinde kalmıştı.

Bir ara, tuttu Aylâyı kolundan Metin :

—« Bak, » Dedi. « En umutlu olduğum yer şu kar-sısı. Nasılsa ava çıktık bir kere. Biliyorsun, ben yap-tığım işi, iyi yaparım. Üstelik bu sene ilk defa alıyo-rum silahı ele. Mutlaka bir kaç keklik vurmalıyım. Sen yetişemiyorsun. İster yavaş yavaş gel sen, ister bekle

burada. İstersen dön arabaya. Ben şu karşıyı yoklayıp geliyorum. Boşuna yorulma, bekle istersen burada.

Cevabı dinlemeden, hızla yürüdü. Taşları savurdu. En umutlu olduğu yerdeydi keklikler, gerçekten. Tümleyle parladı sürü. En az, yirmi otuz parça. Bir, bir yana, bir öbür yana, iki el attı Metin.

İki keklik düştü. Biri ölüydü. İkincisi yaralı. Koşarak, hızla kaçıyor. Ölüyü, yanına da tüfeğini bıraktı Metin. Koştı, koştı, yakaladı yaralıyı, kopardı kafasını, kanadından astı belindeki kuşluğa, döndü geldi. Silâhı buldu aldı, öbür kuşu da taktı beline.

Baktı, Aylâ, uzaktan onu seyrediyor. El sallıyor, o tepede. Kıyafeti olacak şey değil! Ama orada işte, kabartma resim gibi, durmuş, el sallıyor « Bravo! » Diye de bağırıyor, gülerek.

Metin de el salladı... Bir de « Hemen geliyorum » anlamına. Dağılmış sürüden, bir kaç kekliğin konduğunu gördüğü yere, biraz uzağa yöneldi, koşar adım.

Kuşların ikisi, - köpek yok - taşla bu kadar olur, başka başka yerlerden parladılar. Birini vurdu. Ötekine de attı, vuramadı.

Vurulan, yaralı düştü, koştı, kaçmaya çalıştı. Epey uğraştırdı, ama sonunda onu da tuttu yakaladı Metin.

Dönerken, bir keklik daha kaldırdı.

Ona da attı. Kuş çalıya düştü. Çok uğraştı, bulamadı, çıkaramadı.

Elleri, kolları, dikenlerden kan içinde...

« Ah bir köpek... » Diyerek, küfrederek döndü cipin yanına, neden sonra, ter içinde.

—« N'oldu Abi? » Dedi İsmet.

Hoşnutsuz bir tavırla, belindeki kuşlukla beraber çıkardı üç kekliği attı arabanın içine Metin.

—« N'olacak... » Dedi. « En irisi çalıya düştü. Uğraş uğraş, çıkaramadım. Gel de arama şimdi köpeği! »

Baktı, Aylâ oturuyor. Sigara içiyor.

Onun baktığını* görünce, gülümsedi bile.

—« Üç tane de keklik mi vurdun? Aferin... Eh dönüyor muz artık? » Dedi.

—« Dönüyoruz. Acıktın mı? »

—« Acıktım. »

—« Nasıl, sevdin mi avı? »

—« Sevdim. »

İleriye, uzaklara bakıyordu Aylâ. Top top çıkarıyordu dumanı, püf püf. O eski, partial cipin içinde, gülmekten veya ağlamaktan insanın gözlerini yaşartacak kadar şık, parlak ve başkaydı. Bir tuhaf duruyordu. Öyle oturuyordu.

Birden, onun, duygularını, asıl duygularını belli etmeyen bir insan olduğunu düşündü Metin. İlk defa bunu düşündü. Memnun mu, değil mi gerçekten memnun veya gerçekten değil mi? Duvar gibi kalın bir şey hissetti aralarında. Bir görünüp, bir kaybolan, ama bir şey, bir kabuk, bir büyük terbiye ve nezâket, bir maske!

Neyi seviyor, neyi sevmiyor? Belli mi? Sorarsan : « Güzel! » Diyor. Sormazsan, bir şey demiyor.

Çok istedi birden Metin, Aylâ, bağıra bağıra ağlasın : « Nefret ettim ben bu avdan! » Desin... « Canavarlık » desin. Kendiliğinden bir şeyler desin...

Yahut, gerçekten zevk almışsa, sarılsın koluna, gerçekten dolu, sıcak : « Yaşsa sen, ne güzel vurdun! » Desin. « Ben avı sevdim. » Desin. Kendiliğinden bir ses versin canım, bir ses versin!

Aylâ oturuyordu orada. Suskun ve terbiyeli.

Hem var, hem de yok gibiydi. Çevre, zaten içine almıyordu onu, eritmiyordu.

—« Dönelim mi? » Dedi Metin.

—« Dönelim. »

—« Acıktın mı? »

—« Acıktım. »

Bir tek şeyden emindi Metin.

İştahla, kıtlıktan çıkmış gibi yiyordu Aylâ. Her şeyi.

Bir kaç gün bekletildikten sonra pişirilecek kuşları da, kemiklerini sıyırana dek, zevkle yiyeceğini biliyordu. O kadar.

—« Bu benim oğlumu, ancak siz adam edebilirsiniz kızım. Çok memnunum bu işe. Zaten rüyasını görmüştüm. İçime doğmuştu. Allah mesut etsin, hanımefendi kızım benim. »

Metin, homurdandı. İsmet, yavaşça kalktı. Kitaplığa yöneldi.

—« Anneciğim, ne olur bizi affedin. İlk önce size geledim. Bir haber bile veremedim. Çok büyük kabalık oldu bu size, emin olunuz, bir an aklımızdan çıkmadınız. Önce sizin izniniz almak, elinizi öpmek gerekti. Ama beni ne kadar sevdiğinizi bildiğimiz için, hatâmızı affedeceğinize emindim. Ne olur bağışlayın bizi. Sizi annem kadar, bir yerde ondan daha çok beğenerek, beni anlıyacağınızı umarak seviyorum. Kusurağımızı bağışlayınız efendim. »

Ne diller döküyordu Aylâ!...

Gene pek şık, çok zarif, çok değişik giyinmişti. Zevkle paket edilmiş kutuyu uzattı yaşlı kadına.

—« Bu sizin için pek ufak bir hâtıra, sırf düşünmüş olmak için... İnsan bizim memlekette, öyle Avrupadaki gibi, her istediğini bulamıyor. Size lâıyk değil efendim... »

Metnin annesi kutuyu açtı.

Gümüş bir çerçeve, resim koymak için. Ama çok zarif, çok güzel, kenarı ince ince oyma gibi işli...

—« Buna sizin nikâh resminizi koyarım artık... Çok beğendim. Zahmet ettin kızım... »

Kalktı, sarıldı iki kadın, öpüştiler. Yanak yanağı, iki kere.

—« Aylâ hanım, gelin bakın... » Dedi Metnin annesi. « Buradaki fotoğraf müzemi hep ezberlediniz... Odama gelin, daha ne albümler var. Metnin çocukluğu falan... Başucumda durur hep... Göstereyim size... Gelin beraber alıp gelelim. »

Gittiler, geldiler. Uzun uzun konuştular hep. Bir büyük sevgi, karşılıklı.

Yemek yenildi.

Nişan yüzüklerini gösterdi Aylâ :

—« Nasıl beğendiniz mi? Çok değişik değil mi? »

Aylâ'nın kıyafetini de çok beğendiğini, çok zevkli bulduğunu, giyinmenin de bir güzel sanat olduğunu söyledi anne. Üstündeki şunu bunu, nereden aldığını sordu.

Aylâ, utana sıkıla, Parisin en ünlü bir modaevinin ismini söyledi. « Prenses Süreyya, Brigitte Bardot, gibi meşhurlar giyinirmiş orada! » Metnin annesi, çok duymuş bu ismi.

Hoş, Metin de duymuş ama, onun böyle şeylere aldırdığı yok ki... « N'olacak yâni! »

Sonunda, dayanamaz oldu Metin. Kendi kendine : « Neredeyse anamı tanıyamıyacağım be! Kırk yıllık anamı! Nelere kıymet veriyormuş da ben bilmiyormuşum! » Diye düşündü.

—« Aylâ! » Dedi birden.

Sesi sertti, keskin.

—« Efendim? » Diye cevap verdi Aylâ, ürkek.

—« Kuzum, kaç kere gittin sen Parise? »

—« Eh... Şey... Okul için Avrupadayken falan... Hepsini sayarsan, yedi sekiz kere gittim. »

—« Her gidişinde, ne kadar kaldın? »

—« Bir-bir buçuk ay falan kalmışımdır her defa... Yâni hepsini toplarsak bir sene yapar! »

—« Kuzum Aylâ... Affedersin... Louvres'a, kaç kere gittin? »

—« Efendim... Ne dedin Metin? Öyle bir şey duymuştum... Ama vakit bulamadım gitmeye... Neydi sahi orası? »

Metin, annesine baktı. Annesi, çabucak başını eğdi.

—« Müze! » Dedi Metin. « Dünyanın en büyük müzelerinden biri. Ben Fransada çok bulundum ama bir kere gittim Parise, sadece on gün kaldım. İki günümü, orada, Louvres'da geçirdim. Pekiy Bouquiniste'leri gezdin mi Aylâ? »

—« Onlar da neymiş? Müzeyi hatırladım. Gitmek

istemiştim, ama vakit olmadı. Bu şimdi dediğini anlamadım. Fransızca bilmiyorum ben. Sen öğreteceksin ya! »

—« Bouquiniste'ler... Kitapçılar yâni... Seine nehrinin kenarında sıralı, açıkta kitap satanlar... El yazması kitaplardan tut da, ne arasan bulunur... Ee, gezdin mi onları? »

—« Hayır. » Dedi Aylâ. Sesi daha durgundu. « Vakit bulamadım. »

—« Pekiy, sen ne yaptın Pariste kuzum? Sade modaevlerini, kuyumcuları, kürkçüleri, büyük mağazaları, dükkânları mı gezdin? Başka hiç bir şey yapmadın mı? Sade shopping mi? »

Dikti başını Aylâ, gururla :

—« Evet, » Dedi. « Sana söylemedim mi Metin? Bu da benim zevkim. Benim için Paris, bu demek. Günlerce, caddelerinde gezdim. Alayım, almayayım, vitrinlere baktım... Mağazalarda, bazan bütün gün, bazan aynı mağazada bir kaç gün dolaştım. İner çıkar merdivenlerle, indim çıktım. Evet, en ünlü modaevlerinden giyiniyorum. Bu da benim zevkim. Ayıp mı sevgilim? Ben senin avına, balığına bir şey diyor muyum? Sen de anla beni, hayatım... »

Bal gibi tatlıydı sesi. En yumuşak, en şakrak...

Metin, utanır gibi oldu.

Gene de ne kadar nâzik, terbiyeli bu Aylâ! Oysa, basbayağı kabalık etti, tutamadı kendini, kızın gururuyla oynadı... Ve unutmamak lâzım. Aylâ çok önem verir gururuna.

—« Sen ona bakma kızım! » Dedi Metnin annesi. « Elbette, alış veriş yapmak da bir güzel sanat, hele böyle zevklisi. » - Gözlerini oğlundan kaçırıyordu - « O patavatsızın biridir. Aklına geleni söyler... Ama kalbi temizdir... Seni de çok seviyor. Kimseye, sana bağlandığı gibi bağlanmadı. Sen de onu çok seviyorsun, biliyorum. İçime doğuyor, çok mutlu olacaksınız. En başından sezdim bunu... Kadınca bir duygu, siz anlarsınız... Onun karşısına, sizin gibi bir hanımefendi çıkmadı. Bu

yüzden mutlu olamadı. İnaniyorum. Sizinle olacak... Ve siz onu adam edeceksiniz Aylâ hanım kızım. »

—« Eh, artık kalkalım, yarın dalacağım nihayet! » Dedi Metin.

—« Siz onun patavatsızlığına aldırmayın... » Diye bir daha sıkıladı anne.

Aylâ gülüyordu.

—« Alıştım artık, aldırmıyorum. Hattâ, uzun bir süre, böyle bir cevher yumurtlamazsa, bayağı yadırgıyorum, bekliyorum. Bir kere ne dedi bana, biliyor musunuz efendim? »

—« Ne dedi kızım. Çok şey der o... »

Aylâ, Metine döndü :

—« Söyleyeyim mi? »

Metin dudağını büktü, somurttu çocuk gibi :

—« Söylee... »

Aylâ, hep gülüyordu.

—« Efendim, hangisini söyleyeyim? En unuttuğum şu : İlk uğurlayışında beni tekmeden, « üzülme, ben buradan çok kadın geçirdim! » demez mi!

—« Der kızım, der. »

—« Saçımı, onun için böyle sarıya boyattım. Sarışın seviyor diye... Ne dese beğenirsiniz efendim? « Sen şimdi, sun'f sarışın oldun » demek lûtfunda bulundu! »

Anne, hep başını sallıyordu, malını bilir gibi.

Aylâ, gamzesini çukurlatarak gülüyordu, yapmacıksız. Hep bal gibiydi sesi :

—« Alıştım artık efendim. Dedim ya, söylemezse böyle bir şey, aranıyorum adetâ! »

—« Eh artık tamam. Gidiyoruz. » Dedi Metin. Kalktı.

—« Sizi çok seviyor, unutmayın... » Diye üsteledi anesi. « Bir kocaman çocuktur benim oğlum. Onu siz idare edeceksiniz, gerçekten seviyorsanız. »

—« Biliyorum efendim. Gerçekten, çok seviyorum ben de onu. Metin, eşi bulunmaz bir insan. »

Metin, kafasını kaldırmadan baktı.

Utanmış mıydı biraz?

—« Onu sana emanet ediyorum kızım. »

—« Merak etmeyin efendim. »

Sarılıştılar, öpüştüler.

—« Yakında gene geliriz efendim. Sizi yalnız bırakmayız. Buralardayız nasılsa... Hayırlı geceler efendim... »

—« Hayırlı... Hayırlı... Hayırlı olsun! » Diyordu hep, yaşlı kadın

Oğlunu, hattâ İsmeti de yanaklarından öperken, ağlıyor muydu? Arkada, kapıda kalmış, gözlerini mi siliyordu?

Bastıkları yere dikkat ederek biraz yürüdüler.. O basamak basamak dar sokaklardan dönüp çıkana kadar konuşmadılar.

Aylâ, Metnin kolundaydı.

Bir ara, daha da sıkı.

—! Hı? » Dedi Metin. Düşünceliydi.

« Bu kadın onu seviyordu. Kendisi de onu seviyordu be! Gerçekten hanımefendi kadındı. Hay o sarı-arı cehennemin dibine gitsin yahu! »

—« Metin... » Dedi Aylâ.

—« Hı? Söyle, ne var? »

—« Hiç. Sana çok teşekkür ederim. Bu gece, annene getirdin beni. Çok özlemiştim. Çok görmek istiyordum. Öyle seviyorum ki onu... Fevkalâde bir insan... Sana çok teşekkür ederim, bu gece getirdin beni... »

« İşte Aylâ, kendiliğinden konuşuyor. Aman ne güzel! Gerçek değil mi bu ses? Bak bir de üste teşekkür ediyor. Neresi yapmacık bunun? Aptal adam, ne istiyorsun daha? »

Metin yüreğinin kabardığını hissetti. Sarıldı kızın koluna.

—« Bir şey değil... Hem... Ben sana teşekkür ederim asıl... »

Şaşmış gibi baktı Aylâ :

—« Neden? Ben ne yaptım ki? »

Güldü Metin.

—« Sabredebiliyorsun bana. Ben zor adamım, biliyorum bunu. Sabredebiliyorsun bana... »

Aylâ da güldü. Parmağını salladı.

—« Şimdilik... » Dedi.

—« Ne dedin? Anlamadım? »

—« Hiç. » Diyip, daha çok güldü Aylâ. « Hep sabrederim Metin. Seni seviyorum ben. Senin için yapmayacağım şey yok. Unutma bunu. »

Metnin içinde çağılayanlar taşıyordu.

—« Sahi? Her şeyi yapar mısın benim için? »

—« Elbette sahi. Seni seviyorum. Senin için yapmayacağım hiç, ama hiç bir şey yok bu dünyada! Her şeyi yaparım. Yalnız... Yalnız, ne olur, gururumla oynama. »

İsmet kapıyı açmış tutuyor, bekliyordu. Zor bulunur bir Mercedes şoförü pozunda!

Bindiler. Aylâ, başını Metnin göğsüne dayadı.

—« Canım... Biricik sevgilim. » Dedi.

Metin, onu göğsünde sıktı.

Araba kımıldadı, yollandı.

—« Metin... » Dedi Aylâ. « Sen de benim için, ufak bir şey yapar mısın? Rica etsem... »

—« Tabii Aylâ. Söyle, hemen, rica ne demek? »

—« Diyorum ki, annen için hazır Marmarise gelmişken, ben de şuradan, Postaneden falan bir yerden, bir telefon açıp arasam bizimkileri. Merak ediyorlardır belki beni... Bir haber versem, iki kelime konuşsam. »

—« A tabii... Hemen. Postaneye git İsmet. Dur önünde. »

Marmaris, acele aradı İzmirli.

Aynı kabin.

Aylâ girdi.

Metin dışarda.

Dışardan cama vuruyor, « benden selâm saygı. » diyor.

Aylâ, başını sallıyor, « olur » diye, ama hep kendi bildiğini okuyor, uzun aralıklarla, tek kelimeler: « Evet »... « Olur »... Bazan da çift: « Tamam babcım. »... « Pekiy annecim »...

Daha çok hep dinliyor karşı tarafı. « Biz de iyiyiz. O da iyi. Saygılarını yolluyor. Peki. Tamam. Yarın. Olur. Ellerinizden öperim. »

Dedi, kapadı telefonu. Çıktı dışarı.

—« İyiler mi? » Diye sordu Metin.

—« Evet. »

Soluk soluğaydı Aylâ.

—« Ne var, ne oluyor kuzum? »

—« Metin, benim için bir şey yapar mısın? »

—« Söyle. Ne var? »

—« Anlatması uzun. Yâni bir sürü özel meseleler. Yarın İzmirde olmam lâzım. »

—« Nee? » Dedi Metin. « Ne... Ne diyorsun? »

—« Evet, bu sabah, otobüsle şoförü yollamış bile babam. Bizi alsın diye. Bir de İsmet efendi zahmet etmesin, tekneyi yalnız bırakmasın diye. Bizim Mehmet efendi, o sulu kahvede bekliyormuş. Orayı biliyor ya. «Şimdi oradadır. Geçerken alın. Sabah erken yola çıkın. Öğleden önce gelin. » Dedi babam.

Sesi çıkmıyordu Metinin. En sonunda :

—« Ama ben daha hiç dalmadım. » Dedi. « Doğru dürüst, hiç dalmadım. Büyük orfoz ne oldu, ona bile bakamadım. Hem daha yeni geldik Aylâ... »

—« Ne olur, bu seferlik, böyle olsun. En fazla iki gün kalırsın orada. Söz, iki gün sonra, burada oluruz. O zaman dalarsın. Hatırım için... Benim için... Hem bak, hazır gitmişken, ben o benim kat işine de bakarım. Şimdiden, satış işini veririm tellâla. Bizim bir adamımız var. Bu işlere bakıyor, işte ona veririm. Nisanda falan bir aksilik olmaz. Bakarsın önce bile olur. Belki de daha evvel başlatırız teknemize... Tamam mı? »

Boynunu büktü Metin.

Sevinsin mi, sevinmesin mi? « Yahu kız, koca katını satıyor senin için, sen iki gün İzmirde gitmeyi düşünüyorsun. Ne adamsın be! Ama o büyük orfoz?... O büyük orfoz be oğlum? Boş ver... İki gün sonra olsun... Bak kız nasıl yalvarıyor... Ailesine de ayıp değil mi? Çağırıyorlar işte... Hay Allah, ne iş! Daha hiç dalma-

dım be! »

—« Tamam mı Metin? Hatırlım için. En çok, iki gün... »

—« Tamam ». Dedi Metin. « Tamam, ne yapalım. Hadi. »

Girdi arabaya.

Gökovaya, Halilin kahveye gidip, peykede uyuyakalmış Mehmet efendiyi bulana kadar, hiç konuşmadı. Aylâ, onun kolunu okşuyordu.

O düşünüyordu.

Bir gariplik vardı bu işde. Hiç akıl erdiremediği bir acayıplik. İçin için, beyni ile konuşuyordu hep .

« Yahu, şoförü de yollamış adam. Nasıl da emin, her işten. Yoksa bize ait bütün kararları, bu baba mı verecek? Ne biçim iş için çağırıyor bizi? Peki, bizim telefon edeceğimizi nereden biliyordu? Günü, saati hesaplı gibi... Netice, sanki önceden konuşulmuş! Şoförü bile yollamış adam... Amma da tesadüf! Peki, biz telefon etmeseydik, ne olacaktı? Ha! Herhalde şoför, araya araya, elbet sonunda bizi bulur diye yolladılar... Ne biçim iş? Aklım ermiyor... Neyse be, iki gün... Al-lahtan iki gün! »

Gerçekten, sadece iki gün kaldılar İzmirde.

Zaten daha fazla dayanamazdı Metin. Ne için geldiğini tam anlamamıştı. Mehmedi bulunca, geceden, hemen yola çıktılar, sabah, gün ışıırken eve vardılar.

Konuşmalar hep aynıydı.

Bir büyük nezâket, zerafet, bir terbiye, sanki havada asılı! Büyük bir servet. Ana kraliçenin yalnız bir akşam taktığı mücevherler yüz binlerin çok üstünde...

« Ama doğru dürüst, yemek yenmiyor evlerinde yahu! »

Baba, sabah erkenden, işe gidiyor, bir allahaısmarladık diyip. O kadar. Öğle yemeğine gelmiyor. Akşam, geç vakit dönüyor eve, yorgun bitkin, hemen yatıyor.

« Amma da çalışma temposu! O yaşta... Hayat mı be? »

Anne ile kızı da, sabah erkenden çıkıyorlar. Şoför Mehmet babayı bırakıp, dönüyor, onları alıyor, kuva-före götürüyor ilk gün, pediküre, maniküre!

Metin, saatlerce, evde bekliyor.

Ne soran var, ne arayan. Kitap da yok ki, oku-sun.

Sonunda yollara düşüyor, yürüyor ha yürüyor cad-delerde, o insan selinin içinde. Çok dayanamaz oldu mu, Kordona atıyor kendini. Bir deniz havası alsın... Ama orası da kalabalık. Suları da pis kokuyor.

Ertesi gün, sabahtan, Ali bey gene işe gidiyor. Bu defa, eve terzi geliyor. Meşhur bir « sosyete terzisi » Hem de ahabap. Saatlerce modeller, kumaşlar, kürkler, konuşmalar...

Gece, ayrı yatmışlar.

Bir ara, zor yaklaşıyor Aylâ, Metnin yanına. Ko-lunu tutuyor. Saçları daha parlak, yeni yeni koku-yor.

—« Sen sıkılırsın... » Diyor. « Bütün gün terzi var. Öğleden sonra da annemle alış-verişe çıkacağız. Eh evlilik hazırlıkları yeni bir şeyler lâzım tabif... Hem ben gidip... o kat işine de bakmak istiyorum, vakit bu-labilirsem... Sen al şu kapının anahtarını. Aşağıdaki-ni kapıcı açar. Bizimle dolaşmak, seni sıkar. Kendin gez dolaş. İstersen akşama gel... Biz en çok saat altıda buradayız. »

—« Yarın gidiyor muyuz? » Diye soruyor Metin.

—« Tamam, gidiyoruz. Yalnız öbür araba bakım-daymış. Bunu kullanacakmış Mehmet efendi... Ya bizi çabucak atar Gökovaya döner diyor babam... Ya da artık otobüsle gideriz. Taksiye para harcıyacak değil-z ya. Otobüsle gideriz. »

Derin bir nefes alıyor Metin :

—« Biz gideriz. » Diyor. « Baban merak etmesin, otobüsle de gideriz, taksiyle de... İş ki yarın gidelim. » Aylâ gülüyor.

—« Çok sıkıldın, değil mi? Hep de yalnız kaldın. Ama iki gün için gelince, ne yapayım, bırakamıyorum onları. Sonra hazırlıklar var. Hem o kat işine de ben kendim, bir ara bakayım, bizimkiler duymasın istiyorum. Hadi sen çık gez, sıkılma. Biliyorum, bu evin havası, emin ol bütün bu kristal-gümüş... Boğulur gibi olurum burada. Dayanılmaz, ezer insanı. Ama daha bir kaç gün katlanacağım. Sonra yerim, hep senin yanın. Yeni teknemiz inşallah. »

Ne güzel konuşuyor Aylâ.

Ne iyi anlıyor Metini!

—« Aylâ, sahiden bu vazoların tanesi kırk elli bin eder mi? »

—« Eder... Fazla bile eder. Nasıl buluyorsun onları? Felâket değil mi? Niye gülüyorsun? Ne oluyorsun Metin? »

Gözleri yaşarırcasına gülüyor, boğulur gibi gülüyor Metin. Tutamıyor kendini. Sonunda :

—« Ulan... » Diyor. « İşe bak be Aylâ! Şu dört beş vazo... Vazo bu be! Güzel, yepyeni bir tekne eder. İşe bak be! İkisini yanyana bağla, nah sana tekne, bin üzerine... Birini de kıçına tak, elli kuvvet Diesel makina... Biriyle de donat kayığı. Yuh be! Ne duruyor bu vazolar burada? Çiçek mi koyuyorsunuz içine? Koca bir tekneye çiçek mi koyuyorsunuz. Bütün gün, bu yaşta, doğru dürüst yemek bile yemeden çalışmak. İş mi babanın ki be? Sonra da tekneleri vazo yapmak... Vazoları tekne! »

Aylâ, Metinin kolunu tuttu, salladı çekeledi :

—« Dur... Ne oluyorsun... Deliriyor musun Metin? Kendine gel... »

Metin birden sustu. Sonra tane tane :

—« Sıcak başıma vurdu. » Dedi. « Bir de kalabalık. Bir de beklemek. Bcş boşuna beklemek. »

Onun saçlarını okşadı Aylâ :

—« Yarın tamam. Sabah erken, gidiyoruz sevgilim. »

Başını kaldırdı Metin :

—« Aylâ, affet beni. İçimde dayanılmaz bir istek var. Bugüne kadar, aklıma ne geldiyse yaptım. Bunu da yapabilirim. Bankada, yeni tekne için ayırdığım bir para var. Altmış bin kadar... Şimdi nasılsa sen yapacaksın kayığı. Bankadakine ihtiyacım yok demektir. Aylâ, ne olur anla beni. O parayı babana versem, yahut annene. Kim isterse ona versem... Şu köşede, yerde duran koca güllü, kabartma çiçekli olanı yok mu vazoların... Deli ediyor beni. Alın parayı desem ve o vazoyu kaldırıp yere vursam... Vursam, bin parça etsem... Ha? Ne diyorsun? Olur mu? Olur mu? Söyle. Kırmak istiyorum bu vazoyu! »

Aylâ, tuttu onu, dışarı çekti :

—« Bu şehir, sahiden dokundu sana... » Dedi. « Çok istiyorsan kır vazoyu! Kimse bir şey demez sana. Parasını da almazlar, emin ol. Ama bana sorarsan... Sabret. Evlenelim. Teknemizi yapalım. Ve onun başında kiralım bu vazoyu. İsterim verirler. Biz de kırarız. Şampanya şişesi gibi! Hadi canım, tamam mı? Çık sen, gezmene bak... Çok sıkıldın bu evde... Zor tanıyorum seni... »

—« Ben de seni! » Dedi Metin. Aylâya baktı. « Süt dökmüş kedi gibisin. Ben de zor tanıyorum seni bu evde! »

—« Bil ki, hiç bir zaman mutlu olmadım burada Metin. Başka yerim, sevdiğim bir kimse olmadığı için, çekip gitmedim. Ama şimdi gideceğim. Kurtulacağım. Sen varsın. Teknemiz olacak... »

Onu yavaş yavaş, kapıya doğru itiyordu Aylâ.

Yanağına, kaçamak bir öpücük bile kondurdu. Açtı kanadı :

—« Hadi git gez sen. » Dedi.

Metin çıktı.

Bütün gün dolaştı.

Sıcak. Kalabalık. İnsanlar itişiyor. İnsanlar didişiyor. İnsanlar, sade lokantalarda değil, her yerde birbirini yiyor!

İnsanlar yaşamıyor. Saatlerini, ömürlerini, koşu-

yorlar, basıp geçiyorlar, çiğneyip eziyorlar. Dirsek, muşta ve ter. Suratlar asık. Bir acele... Nereye?

Sinemanın birine girdi. Yarıda çıktı. Bir başkasına daldı, çıkınca gene dolaştı biraz. Sokaklar adam almıyor. Akşam üzeri, arabalar caddelere doluşmuş, burunlarını birbirlerinin ardına sokmuş « Ya sabır! » çekiyorlar.

Bu da eve dönüş ha?... Bu da ayrı bir cendere. Sabah ayrı, akşam ayrı. Otomobillisi, yayası, otobüs-lüsü, zengini, fakiri, hep aynı...

« Şehirde hayat, işkence be! Ulan bir lokma ekmek, bunun alt tarafı... Ve de cepsiz, iki metrelik kefen en sonunda! Hayat mı bu be? Yere batsın... »

O gece, sofrada, çok az konuştu Metin.

İki gün içinde, zayıflamış gibiydi. Yüzünün çizgileri sertleşmiş, derinleşmişti.

Ana Kraliçe, hep terbiyeli, nâzık, zarif ve çok güzel.

Gülerek:

—« Metin beyi, şehir hayatı yordu galiba.. İki günde süzüldüler. Ama bizim de kızımız, biricik evlâdımız. Büsbütün hasret koymazsınız değil mi, bir kere evlenince, arada sırada gelirsiniz... Hem babanız, sizden yardım da bekliyor işlerinde... Unutmayın, bir evlât gibi seviyoruz sizi... Yalnız damat gözüyle bakmıycruz size... Geleceksiniz değil mi, sık sık, şehire? »

—« Annecim, tabiî değil mi! Bir haftada gelmedik mi işte? Geliriz elbette... » Dedi Aylâ.

Baba çoktan yatmıştı.

—« Ben, Metin beye soruyorum. Sen karışma kızım. Metin beye soruyorum. Öyle değil mi efendim? »

Metin başını kaldırdı.

—« Öyle tabiî... Elbette... Doğru... Merak etmeyin. » Dedi.

Bir soluk aldı Aylâ. Rahat ve derin.

O gece, hasta gibi yattı Metin.

« Gereksiz masraf, taksi olmaz. Yazık! » Demişti Aylâ, bırakmamıştı. Yoksa cankurtarana bile binecekti

nerdeyse Metin! Ertesi sabah, otobüsün bagaj bölmesi başında bir sürü yeni-dolu bavullarla uğraşırken, muavin çocuğa diller dökerken başlayarak, o upuzun, sıcak, bitmez tükenmez yolda, çoğu köylü, ya da orta halli giyimli yolcuların birbirini dirsekleyip « Hangi artiz bu kız? » Diye gösterdikleri şık mı şık Aylâ, omuzuna başını dayamış uyurken, bütün gün düşündü karar verdi Metin: Hayatında bindiği, en güzel arabalardan biriydi bu! İzmire sırtını dönmüş, Gökovaya giden.

Sakar'ı dolanıp inmeğe başlarken; uçsuz bucaksız gibi büyük, hem de diş diş tepelerle çevrili ilerde, parlayan Köyceğiz gölüne kadar bütün Ova... Ve birden deniz açılıverdi. Bembeyaz dalgaların şeridi, körfezin kumlarına seriliyor, birbirardına yusuvarlak, tırnak tırnak çatlıyor sığıllıklarda...

Kendini gerçekten uçuyor sandı Metin.

Aylâyı uyandırdı: « Bak! Bak! » Dedi.

Sedir Adası bile, küçücük görünüyor işte uzakta, oralarda...

Büyük orfoz orada. Bütün yol boyunca, büyük orfoz büyümüş ha büyümüş Metnin kafasında, gönlünde. Tüm benliğini kaplıyor.

Yüksekten, dağların üzerinden, millerce uzakta, hem de denizin altını gören, keskin bakışlı bir deniz kartalı olmuş Metin.

Yürek yoluyla duyuyor, biliyor, titriyor.

O büyük orfoz, orada.

Uzaklarda, ama orada, gene de hemen yakınında, yanında.

Çıkmış oturmuş, mağarasının önüne, paslı kumdan bahçesine oturmuş bekliyor. O büyük orfoz. Onu hiç unutmamış Metin.

Kaç gündür dalmamış, bir süre dayanmış, boş vermiş, fakat tutkusu yüreğinde.

« Yarın! » Diyor. « Yarın! »

Vakit ikindiye geçiyor. Günler kısalmış. Metin şöföre söylüyor, adam alt yoldan dolanıyor. Zaten başka incekler de var. Akyaka köyünün tam ortasında bir duruyor otobüs. Kahvelerin, bakkalın, küçük sebzezinin orası.

O kadar kişinin içine, onca bavulla nasıl ineceğini düşünürken, bakıyor Metin « Aman Allah! », İsmetin içine mi doğmuş? « Uzun - belli » de kenarda çekili, İsmet kahvede oturmuş, öyle dışarda, bahçede, kitap okuyor.

Ama otobüs durur durmaz başını kaldırıp bakıyor. Besbelli bekliyor işte. Hangi vasıta olursa olsun, bekliyor.

Metin bağılıyor :

—« İsmet! İsmet! »

Koşup geliyor adam.

İniyorlar. Yüklüyorlar, « Uzun - belli »yi. Bütün arka taraf tamam bavullarla. Öne, İsmetin yanına oturuyor Aylâ. Bir masal prensesi o köyde, köylünün içinde, tozlu cipin içinde, en önde!

Metin, arkaya, dışa doğru oturuyor, bacaklarını sallandırmış, keskin köşeli bir saça, basbayağı demire binmiş, oturmuyor, tutunuyor sade, düşüp kalmasın yeter.

Sıçrayarak gidiyorlar. Köylü toplanmış, kahvelerden çıkmış, bakıyor arkalarından.

Limana, rıhtıma varıyorlar.

—« Hava nasıl? » Diyor Metin.

—« İyiydi Abi. Dağlara yağmur yaptı, öyle bir iki bora, sıyırdı geçti. Buraya pek düşmedi bile. Bir kaç damla serpeledi, o kadar. Bugün de denizler işledi biraz kıble lodos gibi, sonra da batı gibi. Ama sağlamladı hava. Toparladı kendini. Sıyırdı. »

Uzaklara bakıyor Metin.

—« Karayel? » Diyor... « Binmedi mi karayele? Getirmedi mi? »

—« Karayel getirmeyecek Abi. Baksana nasıl sıyırdı. Atladı hava... Öyle ufak ufak boralar yaptı, esas

lodos değildi. Tamam şimdi, bak nasıl temizlendi uzaklar... »

Başını sallıyor Metin.

—« Hada... Taşıyalım, yükleyelim şunları... Ekmeğin, suyun, buzun, yakıtın? »

—« Hepsi tamam. »

—« Hada vira demir fayrapla makinayı, doğru Sedir adası, İsmet. »

—« Abi... Bırakmadık mı peşini, o balığın? »

Ne tuhaf soruyor İsmet!

—« Hayır! » Diyor. - Biraz sinirli sesi : « Bırakmadık. Niye bırakacaktınız? »

Güneş batarken, giriyorlar Sedir adasının koyuna. Rossinante'ın, kaç gün demirli kaldığı yer. Aylâyla ilk tanıştıkları.

Yolda sormuştu Metin, genç kadına:

—« Kullanmak istiyor musun tekneyi? Dümene geçecek misin? »

—« Yok. » Demişti Aylâ. « Yorgunum. Hem de yerleşeceğim. »

Hep kamarada kalmıştı, aşağıda.

Funda demirin şarılıtısına çıkmıştı dışarı.

—« Geldik mi? »

—« Geldik. »

—« Acıktım Metin. »

—« Ben de. Ne var İsmet, yemek? »

—« Ne olsun Abi. Patates musakka. Peynir, domates. Ha! Bir de keklikler var Abi. Haşladım onları. Güvercinler daha buzda. »

—« Yeter. » Diyor Aylâ. « Hemen yiyip yatalım. Çok yorgunum. »

Güneş, adanın, tepelerin ardında kaybolmuş, ortalık birden gölge, serin. Tekne daha tam durmamış, zincirin boşunu alırken bir selâm turu, arkasında ufak sandal kuyruğu, bir küçük dönüş demir üzerinde, « Merhaba eski limanım! »... « Merhaba büyük orfoz! » Diyor Metin, içinden.

Sakar'ın üstünden testekerlek, pespembe bir ay

doğmuş. Dolunay gene. Gösteriyor Metin onu Aylâ'ya.

—« Hemen mi yatalım, yemekten sonra? Bak ne güzel, ortalık. Bak, böyle bir gecede tanışmıştık seninle... Adaya çıkıp dolaşalım mı yoksa sahi, hemen mi yatalım? »

—« Ah... Hemen yatalım. Hemen. Çok yorgunum, anlıyor musun? Yarın gece çıkarız. »

Elini tutuyor Metinin, öpüyor: «İki günden fazladır da ayrayım senden! »

—« Peki... » Diyor Metin. Başını eğiyor, giriyorlar, davlumbazdan içeri.

Ay dışarda.

Ada, hemen yakın ve kekik kokulu. Kalıyorlar öyle.

Aylâ bayılıyor keklige! Sıyıra sıyıra yiyor kuşunu.

Metinin istediği kadar erken davranamadılar gene.

Oysa, beş buçukta dürttü Aylâ'yı. Sabah yeni ağarırken. Hazırlık kahve, sigara derken, sekiz buçukta bindiler kayığa.

Dokuzda, ilk kez daldı Metin. İsmet, ayakta, kürekte, arkada durmuş siya siya, henüz demirlememiş. Aylâ, baş tarafta oturmuş, ilgili mi, ilgisiz mi, o koca şapkanın altında - bu seferki gene değişik -, pek belli değil yüzü.

Metin, heyecan duymuyor. Bir inanış var içinde. O balık orada. Gitmedi. Biliyor. Palet sallıyor, varıyor, bakıyor.

Bahçe boş. O açıklık, deliğin ağzı boş. Orfoz yok.

« Vakit erken. » diyip dönüyor. « Hele yemeklik yapalım biraz. »

Hava güzel, deniz, gök, tertemiz. Sâkin. Duru mu duru.

Kıyı başı sığılığında, sonra Fener adasının burnunda, epey balık vuruyor Metin. Ne zamandır dalınmamış. Meralar, balıklar dinlenmiş, kuşkuları azalmış,

sinirleri geçmiş.

Sade yemeklik değil, çeyrek sandığa yakın, epey balık vuruyor.

Daha da çok vurabilir. Balık bol ve gerçekten rahat. Ama Metin tam rahat değil, sanki. Biraz tutuk, düşünceli. Denizi çok zlemiş. « En bir büyük » sevgili, şüphesiz. Ayrılınmaz. Tek ve gerçek. Kavuşmanın sevinci mi, tuzlu suyu yudumluyor. En olmayacak yerde duruyor. Sanki ilk dalışı ne tuhaf... Renkleri balıkları, her şeyi uzun uzun seyrediyor.

Arada bir, dönüp bakıyor. Başını sudan çıkarıp, maskenin içinden bakıyor, kayıktan yana. « Acaba Aylâ ne yapıyor? »

Aylâ oturuyor yle.

Sıkılıyor mu, ilgili mi, keyifli mi? Belli değil. Gene o heykel duruşu, kıpırtısız. Bazı bazı, el sallamak, o kadar. Bir de sigaranın dumanı, mavi mavi topaklanan...

Kocaman bir deniz kabuğu... İri mi iri bir minare!(1) Dalıyor hemen Metin. Alıyor yardan. Alırken yandaki delikte bir orfoz görüyor, iki-üç kiloluk.

El ediyor, İsmet yanaşıyor, az alarga gene de, bozmasın yeri... Champion bir elde, ne yapsın Metin Emniyete itiyor düğmesini.

Öbür elindeki kabuğu uzatıyor Aylâ'ya.

—« Bak sana ne buldum Aylâ! »

Bakıyor kadın:

—« Aa! O ne? »

—« Kabuk. Senin için çıkardım. Fransızcası da « Triton » bunun. »

Korka korka uzanıyor, alıyor Aylâ, küpeştenin üzerinden.

—« Güzel mi? »

—« Güzel. »

—« Senin için çıkardım. »

(1) Kulağa yaklaştırınca deniz şarkıları ığıran « triton » cinsi kabuk.

—« Teşekkür ederim. Hani bunun mahlûku? »

—« Ne mahlûku? »

—« Canlı değil mi bu. İçinde hayvanı yok mu? »
Metin gülüyor, şnorkeli yanda, maskesi alnında.

—« Yok. » Diyor. « Canlı değil. Boş bu... Boş! »

—« Ha, iyi öyleyse. »

Rahatça çeviriyor kabuğu elinde, şarr, içindeki sular kucağına dökülüyor. Mayolu Aylâ. Bacakları çıplak.

—« Aaaay! » Diye sığılıyor.

Bereket, kendi haline, kendi de gülüyor.

—« Aylâ, sıkılıyor musus? »

—« Hayır, sıkılmıyorum. »

—« Güneş dokunuyor mu? »

—« Hayır, şapkam var. »

—« İyi misin? »

—« İyiyim. »

—« Memnun musun? »

—« Memnunum. »

Gene o duvar gibi, içine kapanık, gerçek duygusu gizli bir hâli var. Sezinliyor Metin.

—« Bak... » Diyor. « Şimdi, hemen altımızda bir küçük orfoz var. Küçük dedimse üç kilo falan... Dalıp vuracağım, seyret sen yukardan. »

—« Hadi dal bakalım da görelim. »

Metin, aklı yukarda, marifet yapan bir plaj delikanlısı sanki, dalıyor, deliği buluyor. Tamam. Balık içerde, çekiyor tetiği, çekiyor... Zıpkın gitmiyor. Korkulu rüya mı bu? Tetik düşmüyor, zıpkın gitmiyor. Balık gidiyor, bir kuyruk kendi etrafında, dönüp deliğin derinliğinde kayboluyor. Delik dar. Dibine erişilmez.

Çıkıyor yukarı Metin.

Kayık hemen oracıkta.

—« Ne oldu? » Diye soruyor Aylâ. « Hani balık? »

Metin, kendi aptallığına kızmış, ama sanki başka suçlu arıyor!

—« Hiç... Kaçtı. Seninle lâfa daldım. Tüfeği emniyette unuttum. Çektim çektim, gitmedi zıpkın. Balık

da kaçtı. Allah kahretsin. »

İsmet, söze karışıyor:

—« Abi, başka balık mı yok! Boş ver... Üç kiloluk balığın lâfı mı olur? »

—« Ama ben onu vururdum. »

—« Canım... » Diyor Aylâ. « Vuramadınsa ne olacak? Aldırma... Bir balık da kaçsın. Bırak. »

Bir tuhaf, sinirli çıkıyor kayığa Metin. Bir şeyler söyleyecek, ama söylemiyor. Tutuyor kendini.

Eliyle, İsmet'e işaret ediyor: « Hadi yol ver, gene o büyük orfoza. »

Aynı yere, bildik taşlar, bildik mağara, bildik açıklık, bildik bahçe... İkinci gidişinde, büyük balık gene yok.

Vakit, öğle olmuş. Acaba hiç mi yok hayvan? Yoksa içerde mi? Dev suratını özlemiş Metin. « Bir göreyim de bâri bileyim. »

Hemen yakıyor elektriği, dosdoğru, koca mağaranın ağzına bırakıp da, arkadan, küçük delikten bakacak... Öbür elinde tüfek, geriye doğru dönmüş, iniyor, umutsuz, sırf bakmak için. Lâmbayı uzatmış ileri sol elinde, sağ el geride.

Daha tam inmeden, orta suda, ama mağaranın ağzını hizalamış dalarken... Sanki kayalar doğum yapıyor, fırlıyor çıkıyor dışarı orfoz, dev gibi, hep siyah, hep akıl almaz derecede iri. O işte O! Tüfeği hemen döndüremiyor Metin. En uzun Champion. Sular tutuyor bo-ruyu.

Hayvan, bir yukarı bakıyor. Gözleri nasıl büyük, ne hareketli! Bir kuyruk vuruyor, toz duman bulut! Hadi gerisin geri... Çıkmasıyla girmesi bir oluyor. Mağaranın ağzı çamur kusuyor.

« Tuh ulan! Hay Allah kahretsin seni! Bugün, ama ineklik günü! »

Kendine mi, hayvana mı, hep aynı seriden tersine rastlantıya mı o saniyelerdeki? Bir kaza gibi. aynı yerde, aynı anda karşılaşacakları ne belli? Söve saya çıkıyor Metin.

—« Bugün tamam... Bugün bitti. Gayri hayır etmez bugün. Yahu, bir kaç saniye önce dalsaydım, hayvan tam delikten çıkmadan... Ya da ulan, feneri öne tuta-
cağıma, tüfeği tutsaydım hazırolda! Bu ne ineklik günü, bugün! Sağlama, vurmuştum hayvanı... »

Kayığa döndü. Suratı asık, sıyırdığı maskeyi tak diye atıyor. Nerdeyse kıracak bin parça.

—« N'oldu Abi? » İsmet soruyor.

Tuzlu suyu tükürüyor:

—« Tuh, Allah kahretsin! Boku bokuna kaçırdım hayvanı. Önce yok. Tam ben daldım, inip elektrikle bakayım... Tam o sıra çıkmaz mı o da! Burun buruna geldik. Ne bileyim? İneklik! Tüfek geriye dönüktü. Hiç beklemiyordum tam o anda. Çeviremedim, huylandı o da, döndü girdi içeri. Tamam. »

Metin soluk soluğaydı.

—« Canım üzme kendini... » Dedi Aylâ.

Metin Aylâ'ya baktı. Neden öyle sert? Kendi bile anlamadı.

—« Kızım... » Dedi. Sesi hışır hışır, ıslak, keskin. « Şunu bil ki ben ne yaparsam, iyi yaparım. En iyisini. Herhangi bir sebeple de yapamadım mı, çok kızarım. Bunu bil. »

Aylâ, başını önüne eğdi.

—« Biliyorum Metin. »

İsmet kürekleri bıraktı.

—« Abi, hayvan orada ya, gördün ya, hiç değilse kaçmamış nâlet! Savuşup, defolup gitmemiş. Ya da gebermemiş namussuz. Aldırma, sevin işte. Yerinde. »

İsmet'e de, hışımla baktı, homurdandı Metin:

—« Sen ne diyorsun be! Lâf mı yâni söylediğin? En ufak bir şüphem mi vardı sanıyorsun? O balık orada olacak besbelli. Nereye gidecek? Hem de bu yaşına gelmiş, koskoca, kart bir hayvan olmuş. Tam şimdi mi geberecek? On günde mi? Lâfa bak. Amma hıyarlık bu be! »

Aylâ İsmet'e, İsmet Aylâ'ya, başlarını kaldırmadan

bir göz attılar. İsmet güldü. « Aldırmam ben, siz de aldırmayın » dercesine göz kırptı, acemice, çabucak.

Metin kayığa girmişti. Soyunuyordu bile.

—« Bugün tamam, bu kadar yetişir. Amma da inek gün, bugün be! Hadi büyük tekneye dön çabuk İsmet. Hayır gelmez bugün benden artık, bir şeye... »

—« Dönüyor muyuz? » Diye sordu Aylâ.

—« Evet. Çok sıkıldın değil mi bugün? »

—« Sıkılmadım Metin. Niye hep aynı şeyi soruyorsun? Sıkılısam, gelmem. Büyük teknede kalırım. »

—« Sıkıldın, sıkıldın, biliyorum. Seni sıkılıyor bildikçe kayıkta, ben de sıkıldım, bocaladım suda. En olmayacak şeyleri yaptım. »

Aylâ susuyordu, nâzik, terbiyeli, gururlu ve sâkin.

—« Konuşsana! » Dedi Metin.

Johnson vınlıyordu. Yol yakındı zaten.

—« Ne söyleyeyim? »

—« Canım ne olur, kendiliğinden bir şeyler söyle Aylâ. Güzel de, çirkin de, sıkıldım de, sıkılmadım de. Bir şeyler söyle. Ses ver. İçine kapanık durma. Duvar gibi olma. Sağır olma. Ne olursun, konuş! Söyle. Anlayayım, ne hissediyorsun... »

İsmet duymuyordu. Geride. Gözü ileriye dikili. Bakmıyordu da.

Elini tuttu Aylâ, Metin'in. Bir iki yerden kanıyordu.

Öptü.

—« Canım benim... Ne söyleyeyim Sıkılmadım diyorum, inanmıyorsun. Bir tuhaf sinirlisin bu gün. Ama anlıyorum seni. İki gün şehir, asabını bozdu. Bir de koca balığını kaçırdın. Anlıyorum seni. Üzülme »

Ona baktı, baktı Metin... Birden gülmeye başladı:

—« Ve sabrediyorsun değilmi? » Diye sordu, sonunda.

—« Anlamadım. »

—« Sabrediyorsun. Tahammül ediyorsun henüz bana! »

Aylâ da güldü.

—« Tatlım, neler söylüyorsun?... Elbette... Tabii. »

—« Ben de... » Dedi Metin. « Ben de. »

—« Ne... Ne diyorsun. »

—« Hiç... Ben de sabrediyorum kendi kendime. »
Rossinante'a yanaştılar.

Önce Aylâ çıktı. Hemen kamaraya girdi, kaybordu. Metin'le, İsmet, bir süre, uğraştılar. Balıkları, takımları falan taşıdılar, yerleştirdiler büyük tekneye.

İsmet hemen, —öğleyi epey geçiyordu saat— yemeği hazırlamaya girişti. Bir kaç balık ayıkladı, parçaladı, tuzladı. Tavaya yağ koydu. Ekmeği kesti. Masayı kurdu. Tabakları, bardakları taşıdı.

Metin bile, çatalları bıçakları, el bezini getirdi.

Bütün o süre, küçük kamarada kaldı Aylâ. Balık sofraya, cıtır cıtır tüterek geldiğinde, o da çıktı geldi, elinde sigara. Üstünü başını değişmiş, makyaj tazelemiş, yepyeni olmuş.

Metin sofraya mayoyla oturdu önce. Baktı baktı Aylâ'ya, sonra kalktı, gitti, bir gömlek geçirdi sırtına geldi.

Tekrar oturmadan yerine:

—« Aylâ, minareyi ne yaptın? » Diye sordu.

Elindeki balık parçasını bıraktı Aylâ. Çatala filân pek sarılmadan, hep elle yiyordu.

—« Ha? » Dedi. « Ne diyorsun. Minare mi? »

—« Sana çıkardığım böcek kabuğu. Triton yahu... Senin için çıkarmıştım ya! »

—« Aaa! Kayıkta unuttum. Gördün mü şimdi... Dur gidip alayım. »

Metin güldü.

—« Sen ne kalkacaksın yerinden. Ben nasılsa ayak-tayım. Alır **gelirim**. »

İsmet şaşkın, Metin'in ardından baktı.

Epey sonra döndü Metin. Eli boştu.

—« Yok. » Dedi. « Kayıkta yok. »

—« Oracığa koymuştum Metin. Nereye gider? Kaçmadı ya, koca kabuk! »

Güldü Metin.

—« Uçmuş! » Dedi. « Uçmuş, ya da düşmüş! Merak etme, başka çıkarırım, boş ver! »

—« Abi... » Dedi İsmet. « Balık soğudu. Gel otur artık. »

Metin gülerek oturdu.

Balık mı soğumuştur? Onun mu ağzının tadı yoktu? Çok az yedi.

Yemeğin sonunda, İsmet içeri, mutfığa taşıyordu sofrayı, kalanları.

Gidip gidip geliyordu.

Bir ara, onun yokluğundan faydalanmış gibi, uzandı Aylâ, Metin'in elini tuttu, ağız dolusu dumanı üfördü havaya, ve:

—« Canım... » Dedi. « Gidip bir bakalım mı? »

—« Neye? » Diye sordu Metin. Tam anlamamış ve dalgın.

—« Kayıkta en son ne demiştin, biliyor musun? Sudan çıkınca? »

—« Ne demiştin? »

—« Bugün artık bir şeye hayır etmem, demiştin. Gidip bir bakalım mı? Hiç bir şeylere hayır etmez misin? Sahiden mi? Hiç sanmam. »

Çapkınca gülüyordu Aylâ.

Tek lâf etmeden kalktı Metin. Döndü, girdi odaya.

Bütün öğleden sonrayı, küçük kamarada geçirdiler. Çok fazla ve uzun, sevişmek istemedi Metin.

Gene de uyudu kaldı Aylâ, kesik, ıslak soluklarla. Tam göğsünde değil, az yana devrik.

Metin, yavaş yavaş onun başını okşuyordu, hep aynı dalgın, düşünceli hareketlerle gidip geliyordu parmakları, kıtık gibi, cansız gibi saçların üzerinde.

Sonra, Metin de uyudu.

Uyandıklarında, gün batmıştı.

Ay çıkmıştı.

Koyu maviydi gökyüzü, tertemizdi.

Ay, kocaman. Tam tekerlek. Pembeden sarıya dönmüş, yükselmişti. Parlaktı şavkı.

Güvertedeydiler.

—« Bak, » Dedi Metin. « Ezbere bildiğim, en az eli kere dinlediğim halde, ben bunun zevkine, birdenbire, iki ay önce vardım. O kadar güzel, o kadar anlaşılmaz, o kadar canlı ve değişik bir şey işte, klâsik müzik! Ne zaman, nerede, hangi parça, birden kavrayıp alacaktır seni, bilemezsin. Seninle birlikte değişir aradığın... Bak, işte şu, son piyano konçertoları, en mükemmel eserleri Mozart'ın. On yedinciden tut, yirmi yedinciye kadar, hepsi birer şaheser. Fakat ben şu yirmi dördüncü konçertoyu, uzun süre, fazla sevmeden dinledim. Oysa, Beethoven, bunun için, « Ne yazık, biz böyle bir düşünceye asla varamayacağız, böyle bir lâf, hiç edemeyeceğiz! » demiş talebesine. Koca Beethoven, demiş bunu! Ve birden, geçenlerde, dehşete düştüm. Hiç beklemediğim bir anda, kendi kendime, ıslıkla bunu söylüyordum. Bunu istiyordum. Çaldım. O zaman, gerçekten anladım. Son derece büyük ve güzel. Dinliyor musun? Mozart do Minör 24. konçerto... Bilhassa birinci kısım, akıl almaz bir şey... Dinliyor musun? »

—« Dinliyorum. » Dedi Aylâ.

Kesik kesik bir iki soluk, sonra yeri, göğü, adayı, birbirine katıp ayağa dikerek fışkırdı müzik. Orkestranın, enerji dolu hamlelerle, sıçraya sıçraya, tokmaklaya tokmaklaya upuzun girişi, yürüyüşü ansızın kesilip, piyano başladığında, ay tepeden, damla damla ışık olup düşüyor, denize karışmadan bir süre yüzeyde kalıyor ve eriyordu sanki birden....

Metin, kendini kaptırmış dinliyordu. Her şeyi unutmuştu.

Büyük bir hızla, yuvar yuvar yuvarlanır gibiydi etraf, piyano ve orkestra, karşı karşıya, teker teker veya bazan elele, kalkıp kalkıp iniyorlardı soluk soluğa, yaradılışın bir başka dilden söylenişiydi bu. Başka bir yürek, Corelli'ninkine göre başka bir ağız, ama gene büyük, ölümsüz, çılgınca güzel, evreni uyandıran, zamanı

sapıttıran.... Denizi güm güm attıran, kayığı ve insanın kalbini, aynı anda, beraberce!

Birinci kısım, birden yavaşladı. Umulmaz derecede yumuşadı... Şaşırtacak kadar tatlı, dokunaklı oldu o devlerin, dağların heyecanı, bir çocuk eli kadar hafif, ılık, dokunup da geçen... Ve söndü sonunda.

—« Nasıl? » Dedi Metin.

—« Güzel. » Dedi Aylâ. « Tamam mı? Bitti mi plak? »

—« Canım, bu biten sadece, birinci kısım, bak ikinci başlıyor, daha iki bölüm var. Klâsik konçertolar üç kısım olur. Bir hızlı, bir yavaş, bir de oynak, rondo, son kısım. Dememiş miydin? Yazmamış mıydık? Ne oldu o kâğıt? »

—« Hiç... Saklıyorum. Vakit mi buldum Metin, ona çalışacak? »

Metin sustu.

İkinci kısım, tane tane badem şekeri! Üçüncü, oynak, enerjik, marş havalı, uzun soluklu.

Bitti konçerto.

Dağ taş, son bir inledi gene. Elden ele, kulaktan kulağa... Ruhlar gitti... Canlar çekildi. Her şey bitti. Ada da sustu. Ay bakakaldı tepeden, sessiz.

Metin, Aylâ'ya döndü:

—« Aylâ... »

Aylâ, sıçradı.

—« Hı ne var? Bitti mi Metin? Ne çabuk bitti. Hani üç kısım mı? »

—« Hepsini çaldık. Hepsi bitti. »

—« Metin, ne olur, bir kere, bir de bizim müziğimizi çalsana. Rosemary Blue, Mourir d'aimer. Ne zamandır dinlemedik. Çalsana. »

—« Burada mı? » Diye sordu Metin.

—« Burada tabii. Neden olmasın? »

—« Öyle ya, neden olmasın! Mozart oluyor da yâni, Aznavour neden olmasın değil mi? Haklısın. »

Onları da çaldılar. Tekrar tekrar.

Mozart'ın, hem de 24. konçertonun üstüne, pek

bir tuhaf geldi.

Bir balık atladı denizde, sular yaldız yaldız kıpırdadı, fazla yağlı gibi yapışık...

—« Eh... » Dedi Metin. « Acıktın mı? Yemek yer misin? »

—« Hiç acıkmadım. Çok yedik öğleyin. Hemen de yattık, uyuduk. Bu gece hiç yemesek de olur. »

—« Ne dersin, çıkalım mı karaya? »

—« Sen bilirsin, istiyorsan eğer?... »

Çıktılar. Elele tutuşup yürüdüler. Çalıları döndüler. Yerler çıtır çıtır. Aydınlık gene her taraf. Bembeyaz açılan plaja geldiler.

Deniz, kıpırtısız, ağarmış yatıyor, ama canlı ve orada.

Heyecanlandı birden Metin.

Aylâ'yı elinden çekti. Çevirdi kendine. Gözlerinin içine baktı. Gözler iri iriydi. Derinliklerini görmek istediği, dibi belirsiz bir suya bakar gibi, uzun uzun baktı Metin.

—« Canım! » Dedi Aylâ. « Canım benim! »

—« Aylâ, hatırlıyor musun burayı? Tam bir ay oluyor. Gene mehtap vardı. »

—« Hatırlamaz olur muyum? « Gitmeden bir deneyin » demiştin bana. Bir dene, bak memnun kalacaksın! »

—« Memnun musun Aylâ. »

Güldü kadın.

—« Elbette. Memnunum ya! »

—« Yok. » Dedi Metin. Ciddiydi sesi. « Ben sana sade onu sormuyorum. Bu hayattan memnun musun? Benim hayatımdan? Sana vereceğim bu hayattan. Memnun musun? Bıkmayacak mısın? Gerçekten hoşlanıyor musun? Söyle Aylâ, söyle. Doğru söyle, memnun musun? »

—« Canım benim! » Dedi Aylâ. Kendine çekti, doladı, sardı Metin'in kollarını. « Elbette memnunum. Ne söyleyeyim istiyorsun? Elbette doğru söylüyorum. Seni seviyorum. Bir dakika ayrılmak istemiyorum senden. Ömrümde kaç dakika mutlu yaşadım, senin yanında

yaşadım. Senin yanında olmak, yanında kalmak için yapmayacağım, hiç bir şey yok. İyi mi? »

—« İyi. Biz ayrılamayız, değil mi Aylâ? »

—« Elbette, ayrılamayız sevgilim. Bunu nereden çıkardın? Evleniyorum yakında... Kaç gün kaldı şunun şurasında? »

—« Sıkılmıyorsun değil mi benim hayatımdan? »

—« Sıkılır mıyım hiç! Seni seviyorum. Yanımda olmadığın zaman, deli gibi arıyorum seni. Sensiz yaşayamam. Sana öyle alıştım ki Metin! »

Birden sarıldı ona Metin.

—« Ben de... Ben de... Ben de! » Dedi.

Sonra öptü onu, uzun uzun. Ağzından, kulağından, boynundan. Ay ışığında, açık sırtının ürperdiğini gördü Aylâ'nın.

—« İyi... » Dedi. « Çıkar şunları. Şu üstündekileri. » Kolunda tuttuğu örtüyü yaydı yere.

Aylâ, daha bir sıkı sarındı, saçaklı etolüne.

—« Metin, burada yapmamız şart mı? Biraz serin geliyor artık bana hava... Üşüyorum. Dönelim kamaramıza. Sevişeceksek, rahat rahat, orada sevişelim. »

Metin eğildi, topladı örtüyü. Aldı bir koluna. Öbürüne de Aylâ girdi.

Keçi meçi yoktu. Ada, bomboş gibiydi.

Kıpırtısız, titreşimsiz...

Ayın yüzü ablaktı, Astronotların dışkılarıyla çilli çilli.

Yürüdüler.

Konuşmadan. Hızlı hızlı.

Döndüler tahta kamaraya.

Dahası ne?

Ertesi gün, büyük orfoz hiç çıkmadı. Metin de, hayvanı boşuna ürkütmemek için dalıp dalıp bakmadı.

Parça balığa çalıştı. Pek fazla vurmadı gene. Sandık, ancak yarım oldu.

Düşünceli, dalgın ve tutuktu Metin.

Aklı kayıktaydı.

Baş tarafta, öyle oturuyordu Aylâ. Bakıyordu. Bazan bakmıyordu da. Oturuyordu orada öyle.

O gece, gene müzik çaldılar: Beethoven'ın, Rasoumovsky quartet'lerinden birincisini. Sanki kareler, dört köşeler iç içe geçmiş, eşsiz bir film, siyah - beyaz üzerine.

Dinledi Aylâ, sonunda:

—« Ben bale seviyorum. » Dedi. « Dekorlu, kostümlü, peri masalı gibi! Ne güzel... Çok seyrettim Avrupa-dayken... Bale çalsana. İnsan rüyada sanıyor kendini. »

—« Peki » Dedi. Prokofiev'in Romeo ve Juliette'ini koydu Metin.

—« Nasıl? » Dedi, bir ara, plâğı çevirmeye giderken, tam yarısında « Hârika bir müzik değil mi? »

—« Güzel ama... Doğrusu ben pek tadına varamadım. Üç Köşeli Şapka yok mu sende? Ya da neydi o bakayım? « Kuğulu Göl »... « Kuğulu Göl. » Kuğulu Göl yok mu sende? »

—« Kuğu Gölü, öyle mi Aylâ? Tschaikowsky'nin. Var olmasına, var ama... »

Gitti içeri, Prokofiev'i kaldırdı, koydu Aznavour'u. Sonra Rosemary Blue.

Hiç uğraşmadı, kaz'la kuğuyla!

Karaya da çıkmadılar.

İsmet, kitap okuyordu.

Onlar yattılar. Erkenden.

Sabah, kalkmak, hazırlanmak, çıkmak, gene epey sürdü. Metin, o kadar telâşlanmıyor. Derdi, parça balık değil, belli. Aklındaki büyük orfoz. O da nasılsa geç çıkıyor!

Tam zamanında, telâşsız, sinirsiz, kendi kendine söz vermiş, aklında başka ne varsa hepsini silmiş süpürmüş, atladı suya, gitti Metin.

Baktı,

« Aman Allah! Tamam orada. »

Orfoz dışarda, yatıyor. Tamam. Öyle, duygusuz, düşüncesiz yatıyor. Tamam.

Metin döndü, dikildi, daldı. Paletleri, son bir parladı.

Tık yok. Ses yok. Her şey tamam.

Büyük orfoz, yüzgeçleriyle, o koca koca elleriyle, yere dayanmış gibi duruyor. Başını azıcık kaldırmış, sırtı yelesi dikilmiş... Dikenleri seçiliyor.

Kıpırdatıyor kafasını, büküyor şöyle bir yana, yan gözle yukarı bakıyor.

« Ulan, aman, vay hergele! »

Çok az inebilmişti Metin.

Üç metre, ya da en fazla dört. O kadar. Yarı yola bile varmadan, yavaşça kalktı yerinden dev hayvan. Hiç telâş etmiyor, ağır ağır dönüyor. Son bir bakıyor yukarı. Metin'i gördüğü garanti! Dönüyor, kafasını boyuna kadar, mağaranın ağzına sokuyor. Bir an duruyor.

« Ah ulan! İşte tam ensen, tam sırası. Beklesene! »

Sanki oyun oynuyor hayvan. Biliyor da alay ediyor... Metin, az daha inmiş, yüreğinde umut, gene gümbür gümbür edip büyürken... Bir kuyruk, ama delice değil, şöyle kuvvetli bir kuyruk, hafif dumanlı bir akıntı, mağaradan dışarı fışkırıp geliyor... Orfoz, tümüyle giriyor.

Hızlı bir kayış, içeri, en dibe, belli.

Metin yoldan dönüyor yukarı.

« İşte şimdi yandık » Diyor.

Kayıpta, soyunuyor bir yandan.

—« Hayvan tanıdı artık beni. O dünkü burun buruna geliş. Bir de ışık sıktımdı yüzüne. Hayvan huy-lu oldu galiba. Görür görmez beni yukarda, suyun üstünde, daha dalarken, kalktı girdi içeri. Halbuki çıt çıkarmadım. Her şey tamamdı. Ah bir de her gün böyle yaparsa bu hayvan, temelli yandık! »

—« Temelli yandık! » Diye yankılıyor İsmet.

—« Üzülme! » Diyor Aylâ.

Dönüyorlar tekneye. Balıkları taşıyor İsmet'le, Metin. Aylâ, hiç bir şeye elini sürmüyor. Dosdoğru duşa, sular dökünüyor, yıkanıyor, sonra kamaraya. Yeni giy-

siler, yepyeni bir makyaj. Değişiyor, tazeleniyor, sofraya her şey hazır olunca geliyor.

Öğleyin balık. Gece de güvercinleri yiyorlar.

—« Bayılıyorum kuş etine! » Diyor Aylâ. « Arada sırada hep ava çıkalım ha Metin? »

O gece müzik çalmıyorlar.

Aylâ uyuduktan sonra, sıyrılıyor altından, kalkıp giyiniyor, tek başına güverteye çıkıyor. Etrafı, geceyi, ucundan biraz biraz eksilen ay'ı seyrediyor, sessizliğin sesini dinliyor Metin.

Neden sonra, tekrar giriyor kamaraya.

Aylâ yana gitmiş, tâ ahşap bölmenin oraya.

Soyunuyor, yatıyor, bir an düşünüyor Metin. Yavaş yavaş alışan, kabullenen bir hareket, dönüyor, sarılıyor Aylâ'ya arkasından, sıcaklığına dayanıyor. Kadın, çocuk gibi uyuyor, kesik kesik nefeslerle, bazan içini çekerek, canlı ve sıcacık, yanında işte Metin'in.

Metin sıkıca sarılıyor ona, Aylâ, uykusunda kavırıyor erkeğinin elini, yandan bastırıyor ha bastırıyor karnının altına. Hiç uyanmadan.

Doluyor elini oraya Metin.

Ve uyuyor o da.

—« Kahvaltı hazır, çay ocakta. Zaten kahve içer her sabah. Eh, onu da yapar sanırım artık kendisi... »

Böyle konuşan İsmet.

Aylâ, o sabah uyanmamış. Sağa dönmüş, sola dönmüş...

—« Bırak beni... » demiş, açmamış gözünü. « Bırak beni n'olur, bırak. Bırak, daha uyumak istiyorum. »

Çaresiz bırakmış Metin. Eh, biraz da canına minnetli

Kayıкта bekleyeni düşünmezse, « Bıkkın mı? Sıkın mı? Sahiden memnun mu? » derdinden kurtulursa, belki daha sinirsiz, rahat dalar. Bir manevra planlar, yapar orfoza.

Önce, gene parça balık. Bu kere, epey vuruyor Metin. Zaman geçtikçe, gün yükseldikçe, o ilk rahatlığı kalmıyor. Tutuklaşıyor, kızıyor, sinirleniyor.

Orada, öyle, Sedir Adasının iç limanında, bir koca tekne içinde, her taraf açık, tek başına, kamarada, hem de üstü pike örtülü bıraktığı kadını düşünüyor.

O, onun kadını, Aylâsı, sevgilisi... Pek yakında da karısı!

İyi yanıyla, kötü yanıyla, kusuruyla sevabıyla, sigarasıyla canıciğeri onun. Ona her gün, daha fazla kızsada, kızmasada, alışmış, kabullenmiş onu artık.

Başlıyor beyni, yüreğini didiklemeğe:

« Nasıl bıraktık tek başına yahu! Ya bir gelen olsa, bir kayık falan... Olmaz ya... Ama ya olsa? Korkar. Acaba kalktı mı? Ne yapıyor? Kahvesini pişirir mi acaba?... Mübarek, hiç bir şeye de el sürdüğü yok ki!... Bir şeyin de ucundan tuttuğu yok... Hani bazan, şu İsmet'ten utanıyorum. Öyle ya, adam, babamızın uşağı mı? Hadi bir tek ben varken, ben erkeğim falan gene iyi... Şimdi sayımız üç oldu. Kadın bu be, bir şeye de el vur, n'olur... Of, bir de bunu mu düşüneceğim? Ne yapayım? Seviyor beni... Çok seviyor, bu bir gerçek... Dahası var mı be? Biz de bıraktık geldik kadını... Tek başına bıraktık geldik. Bâri çabuk turalım elimizi, yeter. Bir de şu orfoza bakalım, erken dönelim öğle geçmeden. Kim yemek yapacak ona? Acıkır da. Öyle bekler durur. »

Orfoz dışarda. Yatıyor. Boylu boyunca. Simsiyah.

Kıpırdamıyor.

Yalnız gözleri oynuyor. Tâ yukardan görüyor bunu Metin.

Hemen dalıyor. Ses yok. Tamam. İniyor.

Ama ne kadar?

Dev orfoz, sanki bir « lahâvle » çeker, « çattık belâya » « rahat bırak ulan beni » der gibi, biraz da küfürle karışık eda ile doğruluyor, dönüyor, giriyor içeri. Ağızda hiç beklemeden, son bir kuyruk! Kayböluyor.

Metin, ancak üç metre inebilmiş.

Dönüyor, çıkıyor. Geliyor kayığa.

—« Allah kahretsin! Allah kahretsin! Huylu oldu hayvan. Şimdi tamam. Her gün çıkıyor. Tam vaktinde oturuyor yerine. Ama hiç beklemiyor. Sanki bir küçük balık oldu ürkek... Hey namussuz! Hemen kaçıyor. Şimdi yandık. Temelli yandık. »

—« Temelli yaktı bizi! » Diyor İsmet. « Lânet hayvan. Bu hayvan vurulmaz Abi. »

Metin'in gözleri parlıyor.

—« Vuracağım onu. Er-geç vuracağım. »

—« Abi, hiç değilse, bir kaç gün rahat bırakalım şunu... Huyluluğu geçsin bâri... »

—« Belki... » Diyor Metin. « Bu da bir fikir. Dinlendiririz bir kaç gün burayı... Ava falan çıkarız gene... Aylâ sıkılmıştır hep burada... Kuşları da çok sevdi ha! »

—« Yemesini! » Diyor İsmet. « Abi, parça balığımız da toplandı, satılacak. Aklında olsun. »

—« İyi. Hadi fayrap tirandile. Kimbilir ne yapıyor kadın. Tek başına bıraktık geldik. Bâri bir kitap alıp okusa... »

İsmet başını eğiyor.

Dönüyor, arkaya gidip çalıştırıyor Johnson'u. Tek lâf etmiyor. Metin anlıyor gene de.

Onca gün, Aylâ'nın, eline bir kitap alıp da açtığını gördü mü? Fransızca dersi de öyle kaldı, birincide. Ne defteri açtı, ne kâğıda baktı. Müzik dersi, büsbütün komik! Tekneyi bir defa kullandı. Bıktı. Yatağı bile zor topluyor. Varsa yoksa sigara-kahve!

« Ne yapalım, düzelir. Düzelecek be! O kadar seviyor seni, düşünsene oğlum Metin, düşünsene. Yeni guleti düşün. Katını satıyor senin için be!... Sen de kusur arıyorsun... »

Vakit, tam öğle.

Yanaşıyorlar Rossinante'a.

Aylâ, güvertede yok.

Uyuyor mu, yoksa daha?

« Ne yapıyor, nerede bu kız? »

—« Aylâ! Aylâ! Biz geldik, biz... »

Kamaranın camı aralık, perdeler hafifçe oynuyor.

—« Buradayım! » Diyen ses, boğuk.

Ağlamış mı? Hıçkırıyor mu? Ağzı mendille mi tıkalı?

—« Aylâ, n'oldu? Ne var? Neredesin? »

—« Buradayım. Kamarada. »

Sesi öfkeli mi nedir? Anlaşılmaz bir ton, tuhaf...

—« Çıksana dışarı Aylâ, gelsene. Ne var yahu? »

—« O kadar merak ediyorsanız Metin bey... Siz zahmet edin de geliniz bakın... »

—« Eyvah! » Diyor Metin İsmet'e. « Bir şey oldu... Hep içime doğuyordu. Bir şey oldu! »

—« Koş bak Abi sen... Ben aktarırım, balığı da, takımları da yukarı, yavaş yavaş. Koş bak sen... »

Fırılıyor Metin, atlıyor küpeştenin üzerinden, engelli yarışta gibi.

Koşuyor, kafasını vururcasına giriyor içeri.

Salon boş. Biraz dağınık. Küçük kamaranın kapısı kapalı.

İtıyor. Açılmıyor. Sürgüsü çekilmiş...

—« Aylâ! Aylâ! Açsana, ne oldu? »

Ses kırılgın, ezik:

—« Dur bir dakika... Açıyorum. »

Sürgü çekiliyor. Kanada dayanıp dalıyor içeri Metin. Bir an, anlamadan bakıyor.

Aylâ orada, saç başı, makyajı, her şeyi yerli yerinde, dantel gibi bir elbise giymiş, koyu yeşil, çok şık, zarif.

Müthiş sigara kokuyor ortalık. İçmiş ha içmiş.

—« Ne var, ne oldu Aylâ? Korkuttun beni. »

Biraz gözleri mi şiş Aylâ'nın? Ağlamış mı?

Baş dimdik ama. Gururlu. Hem bakışı, hem sesi:

—« Ne mi var? Daha ne olsun Metin... Bunlar ne? Sabahtan beri okuyorum. Daha yarısını bitiremedim. Üstelik çoğunu da ben açtım. Daha açıp da, cevap veremeye vakit bulamamışsın, öyle mi? »

Lâfın sonuna doğru, ancak farkediyor Metin.

Yatağın üstü sırf kâğıt olmuş..: Zarflar, kâğıtlar, fotoğraflar!

—« Tut! Hay Allah, ben de bir şey zannettim... »

Metin gülmeye başlıyor.

Aylâ, her yanı karıştırmış, eski mektupları, fotoğrafları, —bir kısmı da yenileri, cebine sokup taşıdığı, sonra açmayı bile düşünmeden, her birini bir yana tıktığı— zarfları, çekmelerde, dolaplarda bulmuş, açmış okumuş...

Eh n'olacak! Hepsi de elbette iş mektubu değil, aşk mektubu!

—« Hay Allah! Ben de bir şey zannettim. »

Metin çıplak. Bir mayosu var. O da ıslak.

Gülüyor.

Ama Aylâ, gülmüyor.

Dudaklarını ısırmış, titrediği belli olmasın diye çenelerini sıkmış, ağzı incelmış bir çizik.

—« Metin, ben gülmüyorum. Bana bunu yapmayacaktın. Gururumla oynamayacaktın Metin. Şunlara, şu fotoğraflara bak. Bir de gülüyorsun, öyle mi? Harem kurmuşsun sen, harem! »

—« Kızım, senden gizledim mi? Senden önce vardı dedim. Senden sonra olmadı ya! Olmadı, olmayacak, olmuyor dedim ya sana. Durup dururken, insanın geçmişi hiç kiskanılır mı Aylâ? Senin yanında, senden sonra bir şey yapsam, hadi bak haklısın. Ama yapmam, yapmıyacağım diyorum. Bu da senden korkumdan değil. Sadece senin üzerine, hiç bir şey yapamıyacağımı anladım. Herkes yavan geldi bana. Sevgi de, bu herhalde dedim kendi kendime... »

Aylâ birden yumuşar gibi oldu.

Metin hemen üsteledi:

—« Çok saçma şey kiskançlık, Aylâ. »

—« Kiskançlık değil bu Metin. Benim gururumla oynadın. Bütün bunları sakladın benden. »

—« Saklamadım. Atmayı unuttum. Orada, çocuklarım hakkında analarından gelen haberlerden başka önem verdiğim bir şey yok ki... Çoğunu açmadım bile. »

—« Ama açacaktın. »

—« Hayır. »

—« Peki neden atmadın? »

—« Atmayı unuttum... Ne bileyim... »

—« Metin, yapmayacaktın bunu bana. »

—« Aylâ mantıklı ol. Ne yaptım ben. İnsanın, sende önceki geçmişi kıskanılır mı hiç? Senden sonra yok ya, ona bak. »

—« Biz burada, bunca mektup, fotoğraf, yazı, zarf... Amma da kalabalık yatmışız! Bir harem varmış bu odada, harem! Ben de câriyeniz değil mi? Bir odalık, işte bu kadar. »

—« Ööf! » Dedi Metin, sabırsızlandı. « Ben bir acele sana geldim. O büyük orfoza bile doğru dürüst bakmadım seni yalnız bıraktım diye hep aklım burada kaldı... Sen nasıl karşıladın beni? Evet, tamam, bir hata etmişiz, atmak lâzımmış bu mektupları. Unutmuşum yahu. Bu kadar mesele mi... Amma saçma kıskançlık... »

—« Kıskançlık değil. Gururumla oynamayacaktın benim. »

—« Yahu, kim oynadı senin gururunla! Nasıl? Nereden çıkarıyorsun bunu? »

Aylâ, eliyle kâğıtları gösterdi:

—« Buradan! Bunlardan! Saklamamalıydın bunları benden. Dosdoğru söylemeliydin bana. »

Birden, kıpkırmızı gördü ortalığı Metin.

—« Bana bak Aylâ. Dikkat et sözüme. Ben hiç bir şey saklamam kimseden. Senden de saklamam. Bir kadınla yatacak olsam bundan sonra, ki yatmam, çünkü canım çekmiyor diyorum, önce sana gelir haber veririm. Bir de, sakın çıkarma aklından, ben daima, ve her zaman dosdoğru konuşurum. Ve aptalca kıskançlıktan da nefret ederim. Anladın mı? Tamam mı? »

—« Tamam. » Dedi Aylâ. Birden sesi değişmişti. « Ben seni anladım Metin, ama sen de anla beni... Sabahattan beri aklım çıktı burada, bunlarla. Bir çekme açayım dedim, açamaz olaydım. Şu hale bak... Ne çok... Ne olacak bunlar? »

—« Ne mi olacak? Bana ne be! »

Bu defa Aylâ şaşırdı.

—« Sana mı ne? Sana ne, ne demek? »

—« Öyle ya Aylâ... Bana ne? Ben bütün gün gebermişim dal çık, dal çık, sen iki lokma yemek hazırlayacağına bize, eski defterleri karıştırıyorsun. Bana ne? Seni bu kadar ilgilendiriyorsa... Otur, hepsini yırt yırt at. »

—« A! » Dedi Aylâ. « Bak işte bunu zevkle yaparım. »

Oturdu yatağın üstüne. Önce büyük büyük, cart cart, sonra küçük küçük, yırtmaya başladı kâğıtları... Arada sırada duruyor, bir fotoğrafa bakıyor. Bikinili bir kız. « Güzelmiş de kâfir! » Diyor, sonra çabucak onu da yırtıyordu.

Bir süre, onu seyretti Metin.

« Felâket de kıskanç üstelik » Dedi kendi kendine... « En dayanamadığım huy bu... Felâket de kıskanç... Mantıksız kıskanç. Hey Allahım! »

Birden farketti. Çoktu gerçekten kâğıtlar. Deste deste yırtıyordu artık Aylâ, tam okumadan.

—« Heey! » Diye bağırdı. « Dur. Ne yapıyorsun? Onları bir daha yazamam ben. Dikkat et. Çıldıldın mı? Şiirlerimi yırtıyorsun. Şiirlerim onlar. »

Kaptı, kadının elinden kâğıtları. Parmakları titriyordu.

En üstte: « Ahlat Ağacı » vardı, iki parça olmuş. Boydan boya yarılmış, yıldırım çarpmış gibi.

Yavaş yavaş ayırdı, topladı onları Metin.

Bir de küçük kızının resmi vardı, anasının fotoğrafı yırtılırken, o da biraz zarar görmüş... Onu da aldı, ayırdı.

İsmet yemeği hazırlıyordu.

Aylâ, bütün o parça parça kâğıtları topladı, kucakladı, götürdü denize attı.

Suların üstü bembeyaz oldu.

Limanın içinde, Ada tepmesi bir sıcak rüzgâr oluşuyordu, ince ince. Kaptı hepsini, aldı önüne, küçük küçük yelkenliler, sürdü götürdü, ayırdı, savurdu bir yana.

Dağıldılar.

Islandılar.

Battılar en sonunda.

Geçmişle savaş, işte böyle çabucak bitti. Metin'in ağzı apacıydı. Mayosu, ıslak ve soğuk... Yüreği bile.

Deli bir keşişleme esiyordu dışarda. Tozu dumanı birbirine katıyor, yaprak döken ağaçlardan ilk sarıların sınıyor, dalları sarsıyor, derenin iki yanında sıralanan kamışları haşır haşır kırbaçlıyor, dalga dalga eğip büküyordu.

Kasım girmişti, çoktan. İlerlemişti epey.

Halil'in kahvede, gene oturmuş bekliyordu Metin.

O gecekondlu kahvenin, tek göz odasının içinde.

Halil karşısına geçmişti. Ufacık tefecikti ama, ver yansın ediyordu:

—« Abi be... Koca Devlet, bula bula beni mi buldu? Abi be, hiç mi başka iş yok bu memlekette yapılacak? Hepsi bitti, tamam da, sıra bana mı geldi? »

Metin başını sallıyordu. Düşünceliydi. Halil'i, tam dinliyor muydu, belli değil. Öyle hep sallıyordu kafasını.

Halil, ver yansın ediyordu. Çok yanıktı:

—« Abi be! Eve, karımın yanına gidemez oldum. Yengenin yüzünü unuttum. Gece gelip de yıkacaklar diye burayı... Metin Abi, ben ne yaptım be? Benim suçum ne? Her iş bitti de, sıra bana mı geldi? Koca Devlet, benimle mi uğraşılıyor be! Ne yaptım ki ben? Eşek gibi çalıştım, sırtımla taş taşıdım, bu buz gibi sularla didiştim... Günlerle, haftalarla, her bir şeyi, bir karı, bir ben, mahkûmlar gibi, uğraştık yaptık. Yaptığımız da ne? Şuncağz bir göz oda, bir de şu ufak bahçecik. Fena mı oldu? Nasıl bayılıyor herkes... Hele ecnebler, böyle derenin içine kurulmuş, her bir tarafından sular geçen kahve, dünyada yoktur diyorlar, hususî gelip, fotoğraf çekiyorlar! Nedir benim kabahatim Abi? Turizim, turizim, bağırıyor radyolar. Benim yaptığım ne ki?... Git-

miş, öbür aşağıki kahveci, ihbar etmiş. Neymiş? Ben dereyi doldurmuşum... Ben bu dereyi zaptetmişim! Abi, bu dereyi, ben nasıl zaptederim, dere akıp gidiyor, cebime mi giriyor? Tek balığını mı tutuyorum? Zaten anlamam ki, tutayım. Balığını, vermiş Maliye icara, tutanlar tutuyor, bana ne? Ben bir kenarcığını doldurmuşum. Ufacık bir kahvecik yapmışım. Her gelen bayılıyor. Fena mı? Eskiden kullanılan, yapılmış bir yer miydi ki, ben zaptetmiş olayım? Yoktu burada bir şeycikler... Ben yaptım. Kime ne bundan? Dereye ne? Balığa ne? »

Bir söz etmiş olmak için:

—« Sahiden gelip yıkacaklar mıymış şimdi burayı? » Dedi Metin.

—« Yıkacaklarmış Abi... Karar çıkarmışlar bilmem nereden... Geçende gelip, kapıya astılar. Ben almadım. Ne alacaam? Mühlet verdiler, ya sen yık, topla malını, bas git. Ya biz gelip dağıtırız, kazma-kürek, dağıtırız ne varsa yıkar, kırar geçeriz. Abi, olur mu be? Ne çekmişim ben, bunu yapana kadar... Maliyeye de vergisini veriyorum. Dahası ne? Nasıl yıkarlar? Yazık değil mi? Hiç yoktan yapmışım, bir fakir, üç kuruş sebepleniyorum... Gelen memnun, giden memnun. Nasıl yıkarlar? Nöbet tutuyorum. Yıktırmam Abi. Gece bilem bekliyorum. Eve gidip de yüzünü göremez oldum karımın. Çok bir özlerse beni, o buraya geliyor... Peykenin üzerinde yatıyoruz... Ne diyorsun Abi? Hakkım yok mu, söylese-ne... »

Metin dinlemiyordu Halil'i.

Başını son bir kere salladı, o kadar. Köşesi kırık, küçük camdan baktı. Toz duman savruluyordu asfaltın üstünde. Keşifleme işte, Ova çıkarmış, sonbaharın sonu... Kış yakın. Kaç gün daha dalabilir? En fazla bir ay... Ama nikâha dokuz gün kalmış... Evlendikten sonra, hemen gelinip dalınmaz ya!

Ne olacaksa, işte bu dokuz günde...

Ve orfoz orada duruyor hâlâ.

Hep aynı numara, hep kaçmış, huyluluğunu bırak-

mamış... Zaten kaç defa gidebilmiş ki Metin? Her gün daha sinirli oluyor, o balık orada duruyor ve kendisi işte gene —mektup yırtma faslından bu yana iki hafta akmış gitmiş—, bu geçen onbeş günde üçüncü kere, Halil'in kahvede pinekliyor, durmuş oturmuş bekliyor, Aylâ İzmir'den gelecek diye bekliyor.

« Yâni bu bir dert, bir çile! »

Hemen her balık satışında, Marmaris'e her gidişte, « Aman annene uğrayalım! » Sonra... Artık İsmet bile alışmış, dosdoğru postaneye çekiyor. Hiç dur mur demeden, kendiliğinden duruyor,

« Metin, müsaade eder misin, bir telefon edebilir miyim bizimkilere? »

Metin, ne desin? Sallabaş olmuş. Kendisi, kendisine şaşıyor. Fakat inanıyor, inanmış Metin. Aylâ onu çok seviyor. Evet, hataları var, olmaz mı? Hiç beğenmediği uygunsuz yanları var elbet. Her insanın vardır ama! Aylâ, süse, giyime kılıfa, dış görünüşe düşkün. Epey de tembel. Bu bir gerçek. Elini hiç bir şeye sürmüyor. Kahve, sigara, giyim kuşam! O her şeyi öğrenmek, bir ilk heves, o kadar. Dümen tutmak, denizci olmak, dalmayı öğrenip kamera alarak Metin'in su altında filmlerini çekmek sadece bir niyet, ama fazlası yok. Uğraşmaya hiç kalkmıyor. Fransızca, müzik dersleri hep bir defalık, arkası gelmiyor. Hemen bıkıyor. Gerçekten güzel, derin, ince şeylere kafa yormuyor. Bir tek kitap okumuyor. Kara avında, söylemiyor ama besbelli sıkılıyor.

Yalnız yemesini seviyor.

Bir de Metin'i çok seviyor! Ağzında hep aynı kelimeler! « Kaç dakika mutlu oldumsa, senin yanındadır Metin. Sensiz yaşamama imkân yok... Kadınlığımı, her şeyimi seninle öğrendim, duydum. Hele bir evlenelim bak gör, tek dakika ayrılmam senden... Ama ne olur, anla beni. Bak ben seni anlıyorum. Şehir seni sıkıyor, biliyorum. Sana gel bile demiyorum. Söz, iki günde dönerim. Ne yapayım, çağırıyorlar. Emin ol her telefonu, korka kofka açıyorum ben de. Hiç hayır haber çıkmaz ki oradan... Bir sürü işler, mecburum gitmeye.

Arabayı yollamışlar bile. Çoktan yola çıkmış Mehmet efendi... Ne yapayım işte, bu işler mecbur ediyor... Anla beni... Hemencecik, çabucak... Söz sana, iki günde, ne yapar eder, döner gelirim. Bekle beni... »

« Bir gün gidiş için, bir gün de dönüşü beklemek... balığa çıkmak yatıyor. Arada tek gün varsa, o da hava uyarsa, « işin yoksa » Sedir Adasına bir kaçamak ancak, 'gidip bakarsın, n'oldu orfoz. O namussuz da kurt hayvan, görür görmez, dönüp gidiyor... Onca günde bir tek kere, gene tam av veriyordu, bekledi, durdu, aman iniyoruz dedik üzerine, nerden peydahlandı bilmem, bir başka orfoz, ufacık, iki kilo yok, açıklardan, bir yanlardan geliyormuş —gelmez olasıca— görünce beni, çıldırdı, gitti bir kovuğa girdi... Onun telâşına patırtısına, hâdi, bizim koca oğlan aydı gene, daldı mağarasına... Yahu deli olacağım be! Kaç gün kaldı şunun şurasında? En fazla dokuz gün... Nikâha da kadın yalnız gidemez ya... Dokuz gün kaldı sadece. Gerisi masal. Ve ben bu balığı vuracağım. Ölsem de vuracağım. »

Hep bunları kafasında evire çevire kuruyor, git-tikçe daha sinirli, daha tutkulu oluyordu bu konuda. Kendi de farkındaydı. Daha çok üstüne düşüyordu bu işin.

Dışarda, savuruyor rüzgâr. Tenekeler devriliyor.

« Allah'tan ki keşişleme. Eser eser, kalır gece. Ah bu beklemeler olmasa, onbeş günde üçüncü kere... Ama nasıl beklemeyeyim? Kadın zaten yalnız gidiyor. Bir de gelince kimseyi bulmasın mı karşılayan? Hem bu kadın kim? Senin karın olmak üzere yahu! Ve bu kadın beni anlıyor. « Sen gelme, ne yapalım, ben yalnız giderim. » Diyor. Tek başına gidiyor zavallı. Amma da çok işleri var. Ne olduğunu da hâlâ bildiğim yok ya! Bana ne, boşver. İmza işleri falan diyor. Babamla müşterek işler, mecburum, diyor. Bana ne yahu? Ben daha adamın işyerlerinin, fabrikalarının, hanlarının yerini bile bilmiyorum. İzmir'de, nerede? Umurumda mı? Allah yardımcısı olsun... Ama Aylâ, seviyor beni. Candan seviyor, anlıyor. Kat işine de bakarım, teknemizi yapacağız

diyor. İyi ya, dahası ne oğlum. Kabul et, çok hanım-kadın. Nâzik, terbiyeli, sabırlı. Evet, içine kapanık, doğru, hiç duygularını belli etmiyor tamam, ama saygılı. Tek kötü lâf çıkmıyor ağzından. En ufak bir sinirlilik yapmıyor. Her zaman sabırlı, terbiyeli. Eh kıskançlığı var... Ne yapalım, o kadar olur!... Çok da süse düşkün... Şimdi gene bir sürü yeni kıyafetle gelir, moda defilesinden çıkmış gibi... Gene kuvaföre, maniküre, bilmem nereye gitmiş, parıl parıl gelir... Yahu, geçen gün saat tuttum, bir tek gözünü, kırk dakikada boyadı be!.. Ama seni seviyor oğlum... Hem deli gibi seviyor. Zamanla elbette daha çok uyacak, alışacak sana... Sen ona nasıl alıştın! »

Evet alışmıştı Metin.

Sessiz, kelimesiz, kendi kendisiyle konuşa konuşa bekliyordu işte. Hayatında, belki de ilk defa, tam beğenmediği taraflarına rağmen, kabullenmişti işte bir kişiyi.

Bayağı alışmıştı ona.

Yokluğunda arıyordu.

Tekne, kamara bomboş kalıyordu ve kendini yalnız hissediyordu Metin. Gelsin istiyordu. Çabuk dönsün, gelsin. Kimseyi beklemeyen Metin, o n u bekliyordu. Çok alışmıştı.

Sıcaklığına, sigara kokusuna, şişman sevmemesine rağmen, tekne de çok yediği için hızla kilo alan Aylâ'nın genişleyen kalçalarına bile alışmıştı.

Hiç kimseyi beğenmeyen, kabullenmeyen Metin, beğenmediği yönleriyle, tembelliğiyle, yüzeyde kalan görüşleriyle, o duvar gibi duygusuzlaşan, ne olduğu belirsiz işine kapanıklığı ile, saçma kıskançlığıyla, her şeyiyle kabullenmişti Aylâ'yı.

Onu arıyordu.

Ona gerçekten bağlanmıştı. İçtenlikle. Başka kimseyi istemiyordu.

Tamamdı.

Ömründe, ilk defa.

« Sevgi bu mu? » Diyordu kendi kendine. « Yoksa yaşılanıyor muyum ben? Ya da şu yaklaşan kış mı kor-

kutuyor beni bu yıl. Neden? »

Üfürüyordu rüzgâr dışarda. Toz koparan!

Halil, çayları tazeledi.

İsmet, dipte kitap okuyordu. Bir ara, başını kaldırdı, seslendi:

—« Şu Rus yazarları, aynı insanı bir sürü karma-karışık isimle, hep değişik değişik çağırmasalar, hani iyi yazıyorlar... Ama deli olacağım Abi. Bu kadar adı akılda tutmak! Kafam durdu. »

Kapadı kitabı. Çayına uzandı. Bir yudum aldı.

—« Abi, » dedi, gene dipten. « Yarın o büyük orfoza bakacak mıyız? »

—« Evet. »

—« Abi... Boşver artık şu hayvana be! İn midir, cin midir... Hayrı yok bize. Bırak şunu, düşme bu kadar üstüne. Hasta yaptı bizi. Temelli deli çıkaracak adamı. Sinirli yaptı seni be Abi... Bak nasıl ellerin titriyor... Bırak şu boku! »

Çay bardağı şıngırdıyordu Metin'in elinde.

Döküldü bile.

Ayağa kalktı Metin:

—« İsmet. » Dedi. « Bugüne kadar, belki isteyerek kırmamışımdır kalbini... Ama bil ki, çok ağır lâf ederim sana. O hayvana bok deme. O.. çok, ama çok güzel bir orfoz! Akıllı ve ustaysa, bizden uyanıksa, kabahat mi bu? Kötü lâf deme o hayvana, anlıyor musun? Ve sakın, bir daha bırak şunu deme bana... Her şeyi bırakırım, onu bırakmam. Ne pahasına olursa olsun, vuracağım onu. Kim daha usta, göstereceğim ona. »

Yürüdü, çarptı kapıyı, çıktı dışarı.

Tam o sıra, geldi Aylâ. Mercedes durdu. Mehmet Efendi atladi, bagajları çıkarttı. Aylâ, en son indi. Yeni yaptırdığı saçları, rüzgârla uçuşuyordu. İki eliyle tutmaya çalıştı onları.

—« Eyvah! » Dedi. « Bu ne fırtına. Bu ne hava! Bu ne toz. »

O gece, çok büyük bir istekle sarıldı Metin, Aylâ'ya. Özlemişti apaçık.

İçtenlikle:

—« Sen yokken, burası bana çok boş geliyor Aylâ! »
Dedi. « Düşündüm de, gerçekten çok alışmışım sana.
Sensiz yapamıyorum. Sen ne yaptın İzmir'de? »

—« Hiç... Kahroldum. Her dakika, seni düşündüm.
Hiç uyuyamadım. Telefonla aramak, bulmak imkânı ol-
saydı seni, mutlaka bütün gece seninle konuşurdum. O
kadar istedim, yanında olmak. Hiç değilse, sesini duy-
mak. Canım benim. »

Göğsünün tüylerini okşuyordu, Metin'in.

İlk defa, biraz tutuk sevişmişti. Kısa kesmek, daha
çok konuşmak ister gibi bir hâli vardı.

—« Metin, biliyor musun, çok büyük bir aşk bizim-
ki! Çok büyük. Senin için yapmayacağım, hiç bir şey
yok. Bütün yol boyunca düşündüm gelirken. Bu bizim
son ayrılışıymızdı. Artık bitti. Ömür boyu beraberiz de-
dim. Biliyor musun, kaç günümüz kaldı evlenmemize? »

—« Evet, dokuz. »

—« Bugünü de sayarsan... Saymazsan sadece sekiz. »

« Eyvah! » Dedi içinden Metin. « Ya büyük orfoz?
Tabii bir gün de önce gitmek gerek... Demek, sadece
yedi gün kaldı. »

—« Bir şey söylemiyorsun Metin. »

—« Ne söyleyeyim? »

—« Sence de büyük, çok büyük bir sevgi değil mi
bizimki? »

Ayıldı Metin.

Sıktı Aylâ'yı göğsünün üzerinde.

—« Evet. » Dedi. « Büyük, gerçekten büyük. Sıradan
bir sevgi değil. Herkesin, her gün başına gelecek bir
şey değil. Ben de hep bunu düşündüm. Birbirimizi bul-
mamız, cidden büyük bir şey. Hem de kabul etmek
gerek ki, apayrı dünyaların insanı olmamıza, ayrı ayrı
yerlerden kopup gelmemize rağmen, böylesine bağlan-
mamız birbirimize... »

—« Ama artık bir tek dünyamız olacak, değil mi
Metin? Yanyana, beraberce, bir tek dünyayı paylaşaca-
ğız. Sade bizim olacak o. Seviniyor musun buna? »

—« Evet. » Dedi Metin.

Onun göğsünü, sonra yakaladığı sol elinin avucunu öptü Aylâ.

—« Metin, sahi, hiç böyle olmamış mıydın önceden? Kimseyi sevmemiş, bağlanmamış mıydın? »

—« Hayır. »

—« Peki, ya bundan sonra? »

—« Hiç olmaz Aylâ. Çünkü bunu kuvvetle duyuyorum içimde. Ve böyle istiyorum, iyi bil. Senden başkasına tahammül edemem. »

—« Canım benim... Ben de öyle. Senin için yapmıyacağım bir tek şey yok bu dünyada! »

Bir süre sustular.

Dışarda rüzgâr kesilmişti birden. Sessiz ve sıcak olmuştu kamara.

—« Metin... » Dedi Aylâ.

—« Efendim? »

—« Sen de öyle mi? »

—« Nasıl? »

—« Sen de benim için bir şeyler yapar mısın? Bir şeyler feda eder misin? »

Başını kaldırdı, yanında yatan boyalı yüze baktı Metin.

—« Nasıl? Anlamadım. » Dedi.

Aylâ, onun göğsünü öptü üç kere. Bakışlarını kaçırdı, saçlarıyla konuştu.

—« Meselâ... Benim için, şehirde yaşayabilir misin... Hiç değilse, bir süre? Senede iki-üç ay... Beş ay. Kışları... Buraları bırakabilir misin? »

Metin'in kanı donmuştu birden. Konuşamıyordu.

Aylâ devam etti:

—« Babamın işinde çalışabilir misin? Yardım etmek, meselâ? Günde bir kaç saat. Esir gibi değil. Canın çektiği zaman... »

—« Aylâ, neler diyorsun sen? »

Kadın başını kaldırdı, bir an baktı, gene indirdi. Sesi bal gibiydi, tatlı, sıcak, ve devam etti:

—« Diyorum ki, ben o katı satmayayım... Çok gü-

zel o kat? »

—« Satma. Zaten ben hiç bir zaman, istemedim bunu senden. »

—« Dinle, sen orada oturmak istemezsin diye satmayı düşündüm. Fakat bu gidişimde, gittim baktım. Çok güzel bir kat. Büyük, ferah, denize karşı. Sen daha görmedin. Görsen, beğeneceksin. Dayalı döşeli hazır. Tam şehrin içinde de değil. Karşıyaka'da. Ben... o yeni tekne-mize gidecek parayı, nasılsa bulurum. Küçük katı satarım, üzerine babamdan para alır koyarım. Teknemizi yapacağız. Söz. En geç, nisanda başlarız. »

—« Ben seni istiyorum Aylâ. Yeni tekne olsa da olur, olmasa da. »

—« Dinle bak... Diyorum ki, mâdem yeni tekne yapacağız... Onu başlatana kadar bu kış, sonra da tekne yapılıp bitene kadar, her sene bir kaç ay, şehirde oturabilir misin? Ve mâdem yeni tekne başlatıyoruz, ne yapacaksın iki tane? Satar mısın bunu? »

—« Neyi? » Dedi Metin.

—« Bunu. » Dedi Aylâ. Eliyle tak tak tahtaya, karmaranın ahşap yan bölmesine vurdu.

—« Neden satayım? »

—« Yenisi yapılacak ya... »

—« Peki, o zamana kadar karada mı kalayım? İki yıl sürer, bir guleti başlayıp suya indirmek. O kadar zaman, karada mı kalayım? Neden? »

—« Söyledim ya... Biraz Avrupada gezeriz. Şehirde otururuz. Babama yardım edersin... »

Metin, hızla kendini geri çekti. Arkasına dayanarak oturdu yatağın içinde, bacakları upuzun.

—« Yok! » Dedi. « Yok! » Kısa, kuru, kesin ve tok. « Yok. Bu olmaz. Bunu yapamam. Bunu yapmam. Bunu yaparsam, ben yok olurum. Beni tanıyamazsın. Ben, ben olmaktan çıkarım. Ben.. o dediğin şekilde yaşayamam. Ben o işlerde çalışamam. Paraya tapamam ben Aylâ. Şehirde yaşayamam. Gelip gideriz ailen için tabii... Ayda bir falan, bir iki gün. Bak o olur. Ama uzun süre yapamam, yapamam. Yapamam Aylâ. Buraları bıraka-

mam. Bunu isteme benden, isteyemezsin. Senin için yapmaya çalışsam bile, sen pişman olursun, beni tanıyamazsın. Varsın yeni tekne olmasın. Ne gerek... Ama bunu satmam, satamam Aylâ. Benden bunları isteme. »

Metin, korkmuş bir çocuk gibiydi. Kafasını iki yana sallıyor, hep aynı şeyleri tekrarlıyordu.

Birden farketti, Aylâ'nın güldüğünü.

Kahkahalarla gülüyordu Aylâ.

Şaşırdı Metin.

Kadın doğruldu, sarıldı ona:

—« Şaka ettim. Senin, bu şimdi yaşadığın dünyanın dışında yaşıyamayacağını bilmiyor muyum ben? Bu hayatın dışında olamazsın sen. Şaka ettim. Korkma. »

Metin, derin bir nefes aldı, koyverdi kendini.

—« Sahi mi? » Dedi.

Hâlâ gülüyordu Aylâ.

—« Amma da korktun. Şaka ettim. Lâf olsun diye söyledim. Değişen hiç bir şey yok, önceki konuştuklarımızda. Katı satılığa çıkardım. Tekneyi de yapacağız. Babam, senin onunla çalışacak bir tip olmadığını çoktan anlamış. Elbette üzüyorlar, kızları onların yanında artık devamlı olmayacak diye... Ama senin tâbirinle, aydan aya, bir iki gün, maaş almaya gider gibi gideriz, değil mi? Benim yerim, senin yanın. Benim yerim, burası. »

Öptü göğsünü Metin'in, tüylerini okşadı.

—« Bunları başka kimse elleyecek mi Metin? »

—« Hayır! » Dedi Metin, gönül dolusu bir sesle.

—« İyi öyleyse... Hadi sarıl bana, sev beni, demin hiç doyamadım sana! »

Metin yakaladı, onun karnını sıktı.

—« Neden demin öyle şaka yaptın bana? O lâfları ettin? Haa söyle? »

—« Aaay! » Dedi Aylâ. « Yapma... Şaka ettim işte. Özlemiştim seni, biraz korkutayım dedim. Dur sıkma. Çok şişmanladım, değil mi? Sekiz kilo almışım bir ayda. Tartıldım. Eh tabii... Bu kadar yerse insan... Annem

bu son görüşünde beni, gözlerine inanmadı. Felâket! dedi. Ne haldesin, mahvolmuşsun... »

—« Ben beğeniyorum ya Aylâ. Yeter. »

—« Ama sen de şişman sevmezdin. Çıta gibi ecne-biler isterdin. Ne oldu? »

—« Sende, her şeyi beğeniyorum. Sen, sen kal, böyle kal, yanımda kal, yeter. Başka bir şey istemiyorum. »

—« Metin... » Dedi Aylâ. Hep hınzırca gülüyordu. « Bana kalırsa, sen galiba, azıcık seviyorsun beni, ha? »

—« Evet! » Diye başını salladı Metin. « Seviyorum. »

—« Senin gibi bir adam, nasıl sever beni? Onca kadın geçmiş elinden, bir harem kurmuşsun! »

—« Başlama gene. Ben s e n i seviyorum. »

—« Ama, ben sun'î sarışınım! »

—« Kabulüm! »

—« Bir sürü kadın geçirmiştin uğurlamıştın ya bu tekneden, ne oldu? »

—« Yahu, unutmadın mı bu lâfları daha? »

—« Unutmadım. Hiç unuttur muyum? En çok içime oturan lâf budur. Eh ben sana gösteririm, çok kadın geçirmek, uğurlamak ne demekmiş görürsün dedim. Sırf onun için döndüm geldim. Bak ne hale soktum seni. Nasıl yakaladım! Bir hafta sonra, nikâh ilmiği de boğazına geçecek. İyi mi? »

Metin de güldü.

—« İyi... » Dedi.

Ama, evlilik, nikâh lâfını her duyuşta, bir tuhaf ürperiyordu sırtı... Ve bir kıpırdanış içinde, tâ derinde. İşte onları gene duydu.

Sustu bir an.

—« Söyle. Başka kadın geçirecek misin artık bu tek-neden? »

—« Hayır. » Dedi Metin.

—« Bitti mi? Tamam mı? »

—« Bitti. » Dedi Metin.

Ve birden tanımadığı denizlerde, tanımadığı balıklar görmek, o hep tazelenen umut, genç tutan heyecan, sırada bekleyen tesadüflerin zinciri, o renk renk, pırıl

pırıl, değişik gözler, değişik bakışlar, tepkiler; zamanın koruyan ve kurutan kabuğunu delik delik ederek çıkan egzotik kelebeklerin yanıp sönen kanatları... Hepsi, her şey bitti sandı. Buna inandı. Kalıplaşacağını ve yaşlan-
dığını hissetti. **Tuhaf bir üzüntü duydu.**

Gene de seve seve sarıldı Aylâ'ya. İsteyerek tuttu kalçalarını iki yandan. Kaldırdı... Ve Krallığını ilân eden Prens'in arzu dolu hamlesiyle, bir taş gibi, kendi başına geçirdi. Kocaman ve ağır.

Her geçen gün, biraz daha sinirli oldu Metin.

Bir şeyler vardı onu deli eden. Güm güm yaklaş-
tığını duyduğu adımlar sanki... Altında ezileceği, en bü-
yük bir tersine sayış işte... Özgürlüğünü de bile bile yük-
lediği bir roket, rampada hazır: 8... 7... 6...

Kaç kere evlenmişti, gene de evlilikten korkuyor-
du, o halka boğazına ilk defa geçecekmiş gibi.

Sanki her şey o gün birden değişecek, sevgiler so-
rumluluk, özlenen beraberlik bir zorunluluk olup baş-
kalaşacak, yitecekmişçesine.

Günler tersine düşüyordu: 8... 7... 6...

Üç gün geçmişti. Üç koca gün.

Deli oluyordu Metin, sinirden. Her gün daha fazla.
Ve esas sebep, bunu çok iyi biliyordu, oradaydı, o ma-
ğaranın ağzından dalıveriyordu içeri.

Kocaman.

Sapasağlam.

Her gün, biraz daha usta. Daha tedbirli. Daha az
alaycı. Daha hızlı.

Birinci gün, hava kaplıydı, ince ince yağmur yağı-
yordu bile.

Gittiler, Sedir Adasının limana, demirlediler gene.
Yemeklik balığı bile, tam vurmadı Metin. Dosdoğru
büyük orfoza.

Vakit, aşağı yukarı iyi. Ne olacaksa, olması gerek.

Büyük orfoz oradaydı, tam o sıra güneş açmıştı. Bir aralıktan çıkarmıştı, ışık ışık kolunu...

Her şey tamamdı, ayarlıydı, iyiydi. Metin tümüyle dalıp, suyun altında haybolmadan, paletleri daha parıldarken, orfoz baktı... Kalkındı... Yol verdi!

İkinci gün, sadece yarım çıkmıştı mağaradan. Kuyruğu içerde, öyle, dev bir buldog köpeği çatkın, yarı belinden gerisi kulübesinde.

Metin, dikildi tepesine. Hava, güneş gene iyi, tamam.

Hayvan gözlerini oynattı. Yelesini bir kabarttı.

Elleriyle, alttan, sanki yere dayanıp da, geri geri çekti kendini içeri, sonra belki, hemen orada, içerde, dönüp, mağaranın dibine doğru bir kuyruk vurdu.

Ağızdan fışkıran toz duman hortumu, dışarı...

Üçüncü gün, gene aynı. Metin'in sabrı tükenmiş, bitmiş, satılacak parça balığa, sandığa kim bakar? Derdi para kazanmak değil ya artık... Aklı fikri hep o büyük orfoz! Günler sayılı, geriye kalan sadece beş! Günler, hızla eksiliyor.

Evet, üçüncü gün gene aynı. Hava güneşli, her şey iyi ama hayvan, hep eskisi gibi kaçıyor!

Metin, yemeklik balığa bile, doğru dürüst bakmıyor.

« Musakka yesinler, ne çıkar! »

Ağzını bıçak açmıyor. Öyle bir tuhaf, donuklaşmış halde. En ufak bir şeyi tutturup kızıyor. Çok az konuşuyor. Kısa, tek tek... O da aşağı yukarı hep aynı.

Kafasında dönüp dolaşan kelimeler, hep aynı:

« Vuracağım bu orfozu! Öleceğim... Vuracağım. Beş gün kaldı. Biliyorum. Beş gün, sadece beş hepsi... O kadar. Beş... Ama onu vuracağım! »

Geceleri uyumuyor. Uzun uzun sevişiyor. Aklı, sanki başka yerde. Gövdesiyle ayrı dünyada. Aylâ uyuyup kalınca da, ona sımsıkı sarılıyor, yatıyor öyle, düşünüyor:

« Bir manevra, ah bir çare!.. Bir şey, ama nasıl? »

Hem biliyor, hem bilmiyor. Bir şey var ama, aklına gelmiyor.

O üçüncü günün akşamı işte.

« İzmir'deki muamelecî, tozu altı gün demişti. Bir ay tamam. Bitiyor bugün. Bir gün de yol için gerekli. Demek beş gün var, beş gün... Arkadaş uyan. Bul bir çare... Hava da, yağmura gidiyor gene... »

Aylâ, son iki gün hep büyük teknede beklemiş. Nasılsa, onlar yalnız büyük orfoza gidiyorlar. Kayıkta, saatlerce oturmaktansa, büyük teknede beklemiş. Hem çekmeceler de boşaldı, artık mektup falan yok ya!

—« Metin... » Diyor. « Şu son günlerde, haklısın, anlıyorum seni, vakit az kaldı... Şu büyük balığa kendini çok kaptırdın... Başka hiç bir şey bakmadın. Yâni biraz sıkıldım hakçası... Hep burada kaldım bekledim. Ne olursun Marmaris'e gidelim, hem annenle son bir konuşalım, nasıl olacak, nasıl gelecek? Bizimle mi? Yoksa, kendisi ayrı mı? Bence, bizimle gelmesi daha kolay... Ne olur, bu akşam bir gidelim Marmaris'e. Ne yapacağımızı konuşalım. Hem de onu özledim. Kabul et ki, annenle, çok rahat konuşabiliyoruz biz... Başka kimle konuşayım. Senin de pek lâf ettiğin yok benimle, şu son günlerde. Ama haklısın şekerim, anlıyorum seni. Ne olur Marmaris'e gidelim bu akşam... »

Marmaris lâfını duyunca, pek bir tuhaf bakıyor Metin. Kafasını kaldırmadan, göz ucuyla, yan yan, tıpkı o büyük orfoz gibi kuşkulu, huylanmış...

Aylâ gülüyor:

—« Canım benim... Neden böyle bakıyorsun? Şurada kaç gün kalmış? Artık bir daha İzmir'e gideceğim yok ya. Tamam, o iş bitti artık. Telefon bile etmem, bana ne! Postanenin yoluna bile sapmayız. İyi mi? Ben anneni özledim sade... Canın çekmiyorsa gitmiyelim. Ama ben çok istiyorum... Eğer kabul edersen, çok teşekkür ederim sana.... »

Hep o nâzik, terbiyeli, saygılı, gerçek hanımefendi Aylâ. Gözleri, iri iri, mavi, tatlı. Sesi tatlı. Dayanılır mı?

« Hada bakalım, vira demir. Yolver Gökovaya. Funda. »

« Uzun - belli » boşmuş. N'olur! Herkes, balık var mı diye geliyor. « Yok » denince şaşırıyor. İnanmıyor, içeri bakıyor.

Marmaris'te, bakkalın kızı, dükkânın önüne çıkmış, onlar geçerken, orada, öyle biraz boynunu bükmüş, eli bir tuhaf kıpırdıyor. Selâm mı, değil mi? Kararsız...

Aylâ:

—« Nah işte, seninki! » Diyor.

—« Kim? » Diye soruyor Metin. Tam görmüyor bile.

—« Kim olacak? Bakkalın kızı... Bu kız, sana tutkun Metin. Hem çok tutkun, ben anlarım. Bir kadın, bunu hemen anlar. »

Metin, başını sallıyor.

—« Ha, şu mesele! Anladım, tamam. »

—« Nasıl tamam? »

—« Yâni... Ne yapayım... İyi canım. »

—« İyi mi? Neresi iyi. Bu kız sana tutkun diyorum. »

—« İyi ya, ne yapayım Aylâ! »

—« Evlendikten sonra ne olacak? »

—« Ne mi olacak?... Evli olacağız, değil mi? »

Aylâ, dayanamıyor, gülüyor.

—« Canım benim... Aklın gene nerelerde kimbilir... Orada, o büyük balıkta takılı değil mi? Dinlemiyorsun bile beni! »

—« Dinliyorum valla Aylâ... »

—« Peki, ne dedim en son, ne dedim sana? »

—« Evlenince, şey dedin... Evli olmayacak mıyız dedin. »

İsmet bile gülüyor. Dayanamıyor. Aylâ da.

—« Yahu ne var? Ne gülüyorsunuz, n'olmuş? »

—« Metin, ben bakkalın kızını söylüyorum. Yaşı ufak, çok ufak. Ama kız güzel. Hem tutkun sana... Yâni n'olacak diyorum. Biz evlenince, o n'olacak? »

Metin başını kaldırıyor. En sonunda anlıyor.

—« Yahu Aylâ, buna ben ne yapabilirim? O da büyür, bir gün evlenir. Yahut evlenmez. Artık, kendi bileceği iş... Her tutkun olanı düşünürsek... »

Aylâ onu susturuyor:

—« Hah, tamam işte, al lâfı! »

—« Ne oldu, ne var? Haksız mıyım? Her tutkun olanı, ben mi... »

—« Tamam, anladım. N'olur sus Metin. »

—« Allah Allah! » Diyor Metin. « Sen de mi sinirlisin, bir mesele çıkarmak ister gibi hâlin... »

Aylâ susuyor.

Metin de.

İsmet, zaten hep öyle.

Cipi kenara çekiyor. İniyorlar. Gidiyorlar anneye.

Sevinçten, ışık saçıyor kadın:

—« Geldiniz mi yavrularım! Alıştım sık gelişinize, üç dört günde özlüyorum sizi... »

Gene o büyük, karşılıklı sevgi sahnesi. Öpüşmeler, koklaşmalar.

« Bu koku nereden yavrum. Çok güzel. Kıyafetin çok zevkli. İtalya'dan mı? Güle güle giy! »

Konuşmalar hep ikili.

Nikâh için İzmir'e gidişi de, bir sıkı, uzun uzun konuşuyorlar. Aylâ, yemekte:

—« Tabii efendim, nasılsa araba gelecek beş gün sonra. Nikâh onun ertesi günü. Siz niye ayrı zahmet edesiniz? Ne büyük zevk, şeref efendim sizinle birlikte yolculuk. Biz gelir, sizi buradan alır, sonra hep beraber gideriz. Odanız şimdiden hazır. Kendi elimle süsledim. Bir bilseniz annemle, babam sizi nasıl dört gözle bekliyorlar, tanımak için. Zaten tanıyorlar efendim... O kadar çok anlattım ki sizi... Görmüş gibi biliyorlar... Her gidişimde de efendim, size selâmlarını, saygılarını, sevgilerini yolluyorlar annemle, babam... »

—« Aman... » Dedi Metin'in annesi. « İyi ki söyledin kızım. Az kaldı unutuyordum. Sana bir telgraf var yavrum. Sizinkilerden herhalde. Benim adresime yollamışlar, ne yapsınlar. İzmir diyor, annenle babandandır mutlaka. Dün akşam geldi, geç vakit. Ben de bugün, bütün gün düşündüm. Nasıl iletsem size diye... İyi ki hatırlattın, dur vereyim... »

Metin başını kaldırdı. Çatıktı kaşları, gözleri kısık, bekledi.

Telgraf geldi.

Açtı Aylâ.

Okudu. Bir daha okudu.

—« Hay Allah! » Dedi sonunda.

—« Ne var, ne oldu kızım, kimdenmiş? »

—« Haklısınız, bizimkilerden efendim. »

Metin, bir süre bekledi, sonra:

—« Ne var, ne diyorlar? » Diye sordu.

Aylâ'nın hâli sıkıntılı. Bir an bocaladı, sonunda verdi kâğıdı.

—« Al Metin, sen kendin oku. »

Metin telgrafı aldı. Yüksek sesle okudu:

« Kızım önemli bir durum var. Telimizi alır almaz, derhal bize acele telefon et. Selâmlar. Anne - baba Açık-yürekler. »

Metin, kâğıdı geri verdi. Tek lâf etmiyor. İyice çatkın.

Anne, dayanamadı, sordu:

—« Ee, ne var bunda üzülecek? Şimdi dönerken bir telefon edersiniz. »

Metin önüne bakıyor. Dudağını ısırtıyor.

—« Şey efendim... » Dedi Aylâ. « Metin haklı biraz kızmaya. Yâni sizden her dönüşümüzde, ben evi telefonla aradım. Bir iş çıktı, her seferinde. İzmir'e gitmeye mecbur kaldım. Ve bu gece buraya gelirken, söz vermiştim Metin'e, önceden, katiyen aramam İzmir'i diye... Artık gereği de yok ki... Nasılsa bir kaç gün sonra orada olacağız zaten... Haklı, bıktı Metin bu telefon fasıllarından. Hay Allah! Bu telgraf nereden çıktı! »

—« Şimdi n'olacak? » Dedi Metin.

—« Etmem telefon. Sözümü tutarım. Aramam dedim, aramam. Tamam. Hiç buraya gelmemiş, bu teli almamış gibi yaparız. Oldu mu? »

—« Oldu. » Dedi Metin.

—« Olmaz. » Dedi annesi. « Katiyyen olmaz. Benim evime çekmişler, Biliyorlar ki, ne yapıp yapıp ben bul-

dururum sizi. Olmaz, beni zor duruma düşürürsünüz. Hadi bakın, hemen arayın. Ben toplanım sofrayı, siz bırakın. »

—« Valla efendim, bilmem ki... Metin'e söz vermiştim. »

—« Canım, koskoca adam bu, çocuk değil ya! Sen sözünü tutuyorsun kızım. Sen aramıyorsun ki. Onlar seni arıyorlar. Demek ki önemli bir mesele var. Belki nikâh gününde falan, bir değişiklik oldu. İleri alındı... Olmaz mı? Size bildirmek istiyorlar. »

Metin, başını kaldırdı. Gözleri pırıldıyordu.

« Ah, öyle bir şey olsa!.. Nikâh biraz ileri alınsa, beş günüm artsa, çoğalsa... Bir kaç gün fazlam şu orfoza!.. Olur mu olur... Hay Allah, ya aksi bir şeyse gene? Canım, ne çıkacak yani... »

—« Hadi oğlum, ayıp yâni. Bu kadar yabanilik olur mu? Bak kızım nasıl üzülüyor. Sana bir şey söylemiyor... Öbür tarafta annesi, babası. Sen erkeksin, haydi yürü... »

—« Peki! » Dedi, kalktı Metin. Öpüştüler. Çıktılar.

Aylâ, son bir kere daha sıkıladı:

—« Biz sizi gelip alacağız. Nikâh ileri bir tarihe de olsa, nasılsa gelip haber verimiz, merak etmeyin. »

Hızlı hızlı yürüdüler. Sokakta, Aylâ uzandı, Metin'in elini tuttu. Sonra bir ara, çekti öptü bu eli.

« Uzun - belli »ye bindiler. Postaneye gittiler. İzmir'i aradılar. Acele'yi nasılsa çabuk verdiler. Aylâ kabine girdi.

Bir süre, ses tonu hep aynı.

Ne sürpriz, ne irkilme. Ne bir rica, bir istek ondan. Tam bir teslimiyet, bir baş eğiş, saygılı, bağlı.

« Evet... Olur... Peki babacım... Tamam babacım... Evet. Olur... Anladım babacım... Söylerim babacım. »

Kapadı telefonu, çıktı.

—« Sana çok çok selâm söylüyorlar. »

—« Aleyküm selâm. Başka n'olmuş? Neydi evet, olur, peki, tamam dediğin? Gene gitmiyorsun ya İzmir'e? Gene yollamadılar ya inşallah arabayı? »

Aylâ, onun eline sarıldı. Öptü. Öptü. Postanedeki memur, gözlüğünün üstünden baktı, mabkuzu yazarken.

—« Söyle kızım, ne dediler? »

—« Çıkahım, dışarda anlatırım. »

Metin, parayı ödedi. Çıktılar.

—« Söylesene kızım, ne var? »

—« Metin n'olur, şöyle iki adım yürüyelim mi? Hemen binmek istemiyorum cipe. İsmet çok iyi adam ama, her lâfımızı duymasın, n'olur... »

—« Pekiy, hadi yürüyelim. »

El etti Metin, İsmet'e: « Sen bekle. Biz geliyoruz » anlamında.

Bir kaç adım ilerlediler.

Sezon bitmiş. Yollar karanlık.

Bir elektrik direğinin altında durdular. Deniz, öbür tarafta, simsiyah. Gök kapalı, yıldızsız. Yağmur ha yağdı, ha yağacak. Öyle sıkıntılı, baskın bir hava, ağır... Omuzlara çöken bir yük.

Metin'in elini tuttu Aylâ. Gene öptü, üst üste bir kaç kere.

—« Yahu... » Dedi Metin, kızgın. « Kızım nedir? Bir türlü söyleyemediğin nedir senin? Hepsine olur olur dediğine göre, önemli bir şey değil. Ne var? Söylesene. Arabayı yollamamışlar ya... Ne var? »

Aylâ, başını kaldırdı.

—« Bu geceyarısı, yolluyorlar. »

—« Nee? » Dedi Metin. « Nee? »

—« Metin, ne olur anla, yalvarırım sana... Çok önemli bir iş gene... Mutlaka yarın orada olmam lâzım. »

—« İmkânı yok. » Dedi Metin, tane tane, hecelere basa basa ve kesin. « İmkânı yok, artık bırakmam seni. Ne bu be? Oyuncak mı? Gel diyorlar, gidiyor. Sanki sustalı maymun, ya da onların emir kulu? Yetti. İmkânı yok, bırakmam. »

—« Metin, bırakma. Kim diyor sana bırak diye. Bırakma n'olur. Zâten beş gün var nikâha. Sen de gel, bırakma beni. Beş gün önce gitsek ne çıkar? Beraber gi-

deriz yarın. Hattâ anneni de alırız. Yarın, sabahtan gideriz. »

Birden kahkahalarla gülmeye başladı Metin:

—« Ben mi? Hah... Hah... Hah! Ben hiç gider miyim Aylâ? Bilmiyor musun? Anlamıyor musun? Ben gün değil, saat sayıyorum, ne kadar kaldı nikâh için İzmir'e gidişimize diye... Bilmiyor musun? Ne yapıp edip vura-cağım o orfozu, gitmeden. Hiç ben, o beş günü ziyan eder miyim? Hiç ben gider miyim? Önüme bütün milyonlarını dökse baban, beş günden önce gider miyim? Bu benim, en son şansım, o hayvanı vurmak için, beş gün, nikâhtan önce. Hah... Hah... Ha! Hiç bırakır mıyım? »

—« Metin, çok önemli bir iş, mutlaka gitmem gerek, n'olur anla. Bir daha yüzlerine bakamam onların... »

—« Bakma be! Bıktım. Bütün kararları, hayatımız hakkında bütün kararları, onlar mı verecek? Evlilikten sonra da böyle mi olacak? Gel diyecekler, geleceğiz. Git diyecekler, gideceğiz. Hem ne işi bu be, sizinki? Ne bitmez tükenmez iş bu! Babanın vasisi sen misin? Sen mi idare ediyorsun işlerini? Sen gitmesen batacak mı? Bakamazsan bakma suratlarına. Aç mı kalacaksın! Bir lokma ekmeğim yok mu benim sana verecek? »

—« Metin, dinle beni, n'olur anla. Bilmiyorsun. İçimizde çok yenisin.. Zaten ilgilenmiyorsun diye anlatmadım, bir sürü senet sepet, imza babamın işlerinde, şirketinde, ben de ortak gibi görünüyorum. »

—« İmza... İmza! Yahu, yaptır bir damga... Bırak onlara, gerektikçe bassınlar, tamam mı? »

—« Metin, sen gelme, bırak beni, ben gideyim. Hem nikâh hazırlıklarını da kontrol edeyim. Sana beş gün sonra arabayı gönderirim. Bin gel. Oldu mu? Ben yokken sâlim kafayla vurursun balığını... »

—« Hayır! Hayır. Bu defa bırakmam. Yeter. Sen benim karım mısın, değil misin? Yâni benim malım mısın, yoksa ailenin mi? Yeter. Yetti. Bana seni, kiralık mı veriyorlar be! Yoksa emanet mi? Her dediklerine, ba-

na sormadan, nasıl hemen evet, peki, olur diyorsun. Oyuncak mısın sen? Robot musun? Satılmış mısın? Yumuşakça cinsinden bir yaratık mısın? Senin hiç, kendi kararın olmaz mı? Olmayacak mı? Erkeğine sormaz mısın? Soramaz mısın? Yok Aylâ, bu kere hayır. Ne seni bırakırım... Ne de kendim, beş gün önce giderim. Kimse beni paketleyip teslim almadı bu yaşa kadar. İyi bil ki, bütün milyarlarını saçsa, baban da alamaz. Ve şunu kafana koy, bu defa müsaade etmiyorum sana. Tamam mı. Beş gün sonra, nasılsa gideceğiz. Senet sepet, imza, iş ve de baban - annen, her neyse hepsi, beş gün beklesin. Anlaşıldı mı? Eğer sen, bu beş günden önce gitmek istersen, bu demektir ki, üç beş kuruşa, paraya pula veya bir mal karşılığına satıyorsun beni demektir... Babanla aradaki hesap neyse, işte ona satıyorsun beni. Tamam mı? Kısa keselim. Gitmiyeceksin diyorum sana. Ama beni dinlemezsen, anladın mı, ille de gitmek istersen, benim üzerime basar da gidersin. Bu kadar. »

Ağzı köpürmüştü Metin'in.

Yoldan geçenler, çok seyrekkti Allah'tan. Gene de bakanlar vardı, dönüp dönüp...

Basbayağı bağırıyordu sokağın ortasında.

—« Peki... » Dedi Aylâ. Tuttu onu elinden. « Hadi cipe gidelim. »

Yolda, Uzun - belli'ye kadar yürürken, birkaç kere daha:

—« Yeter be! » Dedi Metin. « Yeter be! Yetti be! Ben kimsenin babasının oyuncağı olamam. Ne kendim olurum, ne de karımı bırakırım olsun... Yetti be... Hepten satıldık mı be! »

Cipte, sıktı dişlerini, bütün yol boyunca, Gökova'ya kadar, tek söz etmedi, bir tek söz çıkmadı ağzından.

Aylâ, bir kaç kere, eline uzandı, hızla çekti elini de. Onun değmesini bile istemedi.

Müthiş, delice bir öfke kaplamıştı her yanını. Ömrü boyunca, kendini, belki de hiç böyle hissetmemişti.

Çabuk geçirdi kızgınlığı. « Saman alevi » derlerdi.

Oysa bu kez, onca günlük boşuna orfoz seferlerinin

hıncı da mı binmişti nedir, kuduruyordu. Kendi de far-
kindaydı... ama tutamıyordu, hırsını yenemiyordu, vurup
kırmak, dağıtmak istiyordu her şeyi.

Kıpkırmızı, katıksız bir öfkeydi, durdukça kaba-
ran, baldan tatlı...

Sanki bir büyük akıntı, karşı konulmaz dalga dal-
ga...

Cipten indiler, Rossinante'a geçmeden, Aylâ'ya:

—« Geliyor musun? » Dedi.

Aylâ arkasından yürüdü: « Geliyorum... » Diyerek.

Başka tek lâf etmedi kadına.

Yalnız İsmet'e, o da kumanda için, bir kere daha
açtı ağzını:

—« Hada, leva demir. Doğru Sedir Adası. Limana.
Dümeni de sen al. Başım ağrıyor benim. Yatacağım. »

Arkasına bakmadan, hızla davlumbazdan içeri in-
di, geçti küçük kamaraya. Kazağını çıkardı, sırt üstü,
attı kendini yatağa.

Aylâ geldi, yanına oturdu.

—« Metin... »

Cevap vermedi.

—« Metin... » Dedi bir daha, kadın.

İsmet, rıhtımdan palamarları çözdü, içeri aldı arka-
da.

Makinayı çalıştırdı boшта, başa geçti, demiri çekme-
ye... Ford, « gar... gar... gar » ediyordu rolantide. İs-
met'in kulaçlariyle yükselen zincir, şar, şar, şar diye ge-
liyordu yukarı.

Teknede, baştan ayağa bir titreyiş vardı, öfke gibi,
dolu dolu bekleyen bir titreyiş.

—« Metin... » Dedi Aylâ.

—« Ne var? »

—« Ne dedin sen bana en son, orada, sokakta, Mar-
maris'te? »

—« Ne mi dedim?... Eğer beni dinlemez, beş gün
daha beklemez gidersen... Benim üzerime basar da gi-
dersin dedim. Çiğner, ezer, geçip gidersin beni... »

—« Yâni? »

—« Yâni... Artık ben yokum senin için demektir. Yok olurum. Unutursun beni. Tamam mı, işte bu kadar. Ne dönecek bir yerin kalır, ne de ben kalırım. İşte bu kadar. Zaten sonumuz yok bizim böyle... Dünyalarımız ayrı! »

—« Metin! » Diye bağırdı Aylâ.

Bir çığlıktı sesi, uzun, acı bir düdük sesi sanki.

—« Metin, sen neler söylüyorsun? »

—« Hiç. Eğer mutlaka gidersen... Kısaca, ayrılırız diyorum. »

—« Metin... Metin... Metin... Metin! Biz hiç ayrılabilir miyiz Metin? »

İki koluyla sarıldı erkeğin boynuna, başını göğsüne dayadı.

Metin tuttu onu hemen, itti, ayırdı kendinden.

Aylâ'ya tanımaz gibi baktı.

Aylâ, uzun çığlıklar attı.

—« Metin... Metin.. Metin n'oluyorsun? Biz hiç ayrılabilir miyiz Metin? »

Tekne ilerliyordu, hızlanmıştı. Dışarda şarlıyordu sular.

Ford vınlıyordu arkada.

Güldü Metin, acı, apacı:

—« Neden ayrılmayalım ki Aylâ? Eğer beni dinlemezsen, elbette ayrılabiliriz biz de. Hem de sana söyleyeyim. İşim falan diyorsun ya... Hiç bir şey bilmiyorum senin hakkında. Kimsin, nesin, necisin, gerçekte? Bir sır mı var hayatında, bilmiyorum. Hiç bir şey anlatmadın bana. Gelen üç günlük ecnebiler bile daha çok açılmışlardır. Evet, bir yabancı gibi geldin. Yabancı kaldın, en sonunda, bir yabancı gibi de gidersin. »

—« Metin, neler söylüyorsun... Metin, kovuyor musun beni? »

—« Yoo! Kovduğum falan yok seni. Sade içimdeki duyguyu söylüyorum işte. »

—« Metin, ayfılamayız biz, Metin. »

—« İyi ya, gitmezsin öyleyse... Biz de ayrılmayız o zaman. »

Aylâ duraladı, düşündü.

Sonra, birden karar vermiş gibi:

—« Senden ayırlamam Metin. Senin için fedâ etmeyeceğim, hiç bir şey yok. Söyledimdi sana. »

—« İyi öyleyse... Yâni gitmiyecek misin yarın? »

—« Hayır, gitmeyeceğim. Tamam mı? Senin yanında kalacağım. Sen ne dersen yapacağım. Beş gün beklesinler onlar. Beş gün sonra gideriz. Oldu mu? Hadi memnun musun Metin? »

—« Memnunum. » Dedi Metin.

Onun boynuna sarıldı Aylâ. Öptü, öptü. Sonra göğsüne gömdü başını.

—« Metin... Çok korktum. Birden, gerçekten ayrılacağınız sandım. Beni istemiyorsun sandım. »

—« Neden istemiyeyim? »

—« İstiyorsun değil mi, hep yanında kalayım? »

—« Evet. »

—« Seviyorsun da beni? »

—« Evet. »

—« Canım benim... Ah canım... Bir an, seni kaybediyorum sandım. »

Fırladı ayağa Aylâ, deli gibi, hızlı hızlı soyundu, çırlıçılak kaldı, koştu geldi... Ata biner gibi, oturdu Metin'in üzerine.

Eliyle pantolonun kemerini, atletini çekiştirdi Metin'in.

—« Hadi, çıkar şunları, çıkar Metin. »

—« Yarın gidecek misin Aylâ? Gidiyorsun yarın, değil mi? »

—« Gitmiyeceğim dedim ya Metin. »

—« Ama gitmek istiyorsun. »

—« İstiyorum veya istemiyorum. Gitmem gerek, biliyorum. Fakat gitmiyeceğim Metin. Tamam mı? »

—« Ama istiyorsun! »

—« İstemiyorum. »

—« İstiyorsun Aylâ, biliyorum bunu. Bir de numara yapma, tamam mı? Bal gibi istiyorsun. Hem de her şeyi biliyordun. Haberin vardı her şeyden. Önceden he-

saplanmış, plânlı düzenli. Daha sen İzmirdeyken. Telefrafı da biliyordun. Ondan anneme gitmek istedin. Telefon da bir düzendi. Her zaman olduğu gibi, değil mi? »

—« Hayır Metin. Hayır. Hayır! »

Üzerinde oturan kadına baktı Metin.

İçindeki öfke, durulmuyordu bir türlü.

İri göğüsleri hafifçe sarkık, kalçaları geniş mi geniş, boyalı saçları hiç dağılmayan bu kadın kimdi?

Onu niye seviyordu? Hem de kızılıyordu bu kadar?

—« Hadi Metin... Niye böyle bakıyorsun bana? —Bir daha çekeledi adamın giysilerini— Çıkar şunları, özledim seni! »

Uzaklaşan fırtınanın son gökgürültüsü mü Pastoral'daki? Yoksa Patetik senfoninin son kısmı mı, o kırıp dökken, kendi de yokolan, nefesine eziyet eden bir ruh hâli... Öfkenin çözülmeyen dişleri?

Elini tuttu, itti Aylâ'nın, Metin. Hafifçe yana da döndü. Süvarisini indirdi. Çekti kendini.

—« Kusura bakma... Bu akşam... Hiç canım istemiyor Aylâ. Öpüşmekle, sevişmekle, her şey hallediliyor mu sence? »

Kadın, öyle kalakaldı.

Metin sırtını, döndü. Yüzü, ahşap bölmeye çevrildi. İçinde bir şeyler kopuyor... Aylâ, öyle çıplak, zavallı, kırık dökük oturuyor... İçinde, bir şeyler kopuyor, kırılıyor Metin'in. Bir an kendini bıraksa, dönüp sarılacak Aylâ'ya, göğsüne bastırıp, başını okşayacak, öpecek öpecek...

Nedense tutuyor işte bu isteği.

Aylâ da değmiyor, dokunmuyor bir daha.

Bir sigara yaktı, oturdu.

Metin, ona hiç bakmadan, kalktı, camı araladı, gene aynı şekilde yattı.

İkinci sigarasını yakarken:

—« Metin... » Dedi Aylâ.

—« Efendim, söyle? »

—« Uyumuyorsun değil mi? »

—« Hayır. »

—« Metin, beni istemiyor musun artık? »

—« Sen yarın gidecek misin? »

—« Hayır dedim ya. »

—« Gitmeyi istemiyor musun? »

—« Hayır Metin... Hayır. Hayır! »

—« İyi. O zaman, ben de istiyorum. »

—« Neyi? Gitmemi mi? »

—« Canım neden gitmeni istiyeyim? Kalmanı istiyorum. Seni istiyorum. »

—« Peki, neden ittin beni demin. »

—« Aylâ, çok yorgunum. Başım çok ağrıyor. Çok da kızdım birden. Deli gibi oldum. Daha da tam geçmedi ya... Canım çekmiyor işte bu akşam. »

—« Seni, ilk defa böyle görüyorum. »

—« Canım, ben de insan değil miyim? »

Aylâ, sigarasını söndürdü. Uzandı, kolunu tuttu:

—« Metin, bu yana dönsene. »

Sırtüstü yattı Metin.

—« Bâri müsaade eder misin, göğsünde yatayım gene? »

—« Tabii değil mi? Gel Aylâ... »

O her zamanki yatışları.

Aylâ, içini çeke çeke uyudu.

Motor durdu. Demir attı İsmet.

Metin, orfozu düşündü. Sonra içi geçti onun da.

Bir kıpırtı.

Açtı gözünü, Aylâ yok.

Bir süre düşündü. « N'oldu? ». Odada, müthiş sigara kokusu. Dumandan çok, sönmüş izmarit kokusu.

Tam o sıra, geldi kadın. O beyaz geceliği sırtında...

—« Neredeydin Aylâ? »

—« Uyuyamadım Metin. Burası çok koktu. Çıktım salonda bir sigara içtim. Tuvalete de gittim. Geldim. »

—« İyi. Yat, hadi. »

—« Metin, biliyor musun, galiba ilk defa bu gece, seni uyurken gördüm ben. Öyle güzel uyuyordun ki... Ne gördün acaba rüyada? Çocuk gibi olmuştu yüzün. Beni mi gördün? »

Güldü Metin.

—« Anladım... O büyük balığı gördün. »

—« Hadi gel Aylâ, gel, yatsana artık. »

—« Göğsüne yatayım mı gene? »

—« Tabii elbette, hadi gel hadi. »

Aylâ yattı gene göğsüne. Yüzünü kapadı, öyle gömer gibi. Işığı söndürdü Metin. Uyuyamadı bir daha.

Bir ara, kolundaki fosforlu saate baktı.

Tam geceyarısıydı. Takvim değişecekti altta kalandaki delikte, ama onu göremezdi.

Pek hafif, incecik bir ses, bir tanıdık koku duydu.

Dışarda yağmur başlamıştı. Aralık camdan giriyordu herhalde içeri, tek tük, incecik.

Göğsü de ondan mı ıslanıyordu?

Yoksa, Aylâ da ağlıyor muydu hafif hafif?

Uykusunda mı? Uyanık mı?

Bir türlü eli varıp da, değemedi ona, okşayamadı başını...

Şırp, şırp ediyordu sular dışardan, teknenin bordasına, belli belirsiz.

VII

BİR GÜN

Yağmur, ince ince, hep yağıyordu. Gök kapalı. Her yer gri. Rüzgâr yok, poyraz bulutu yok.

İncecik damlalı bir sis tepeden inen, yağmur bir tül perde hafif... Yağıyor hep. Güverte ıslak, kaygan, parıl parıl.

Metin başüstünde duruyor, eğiliyor, kapağı açıyor. Bütün teçhizat dälma takımları, silâh deposu, hepsi orada.

İsmet o sırada geliyor:

—« Abi.. » Diyor. « Hava kapalı. Nasıl, dalacak mısın bugün? Neden bu kadar erken kalktın? Gene hiç mi uyumadın? »

Geceki öfkenin yerini, bir büyük sükûnet almış. Metin'in içinde, tıpkı yağmur gibi, ince bir şeyler yağıyor. Hırsı boşalmamış gerçek, bir tuhaf katılaşmış yüreği, ince ince, zor eriyor.

Aylâ, derin soluklarla, rahat uyurken, kalkmış yanından, üzerine örtüyü örtmüş.... Aylâ, dönmüş uykusunda, gülmüş, uzanmış, yastığa sarılmış... Hafif bir hırıltı, sırtı oynuyor, bir kolunun altında, yandan görünen göğsünün biri, kalkıp iniyor, eziliyor, genişliyor, sonra tekrar kabarıyor.

Uyandırmaya kıyamıyor onu Metin. Eğiliyor üzerine, tepesinden bir öpüyor. Saçı, çok sigara kokuyor. Ama alışmış. Başkası olamaz artık.

Kapıyı örtüyor ardından. Çıkıyor dışarı Metin. Güverteye çıkıyor, havaya şöyle bir bakıyor, başüstüne yöneliyor.

Eğiliyor, kapağı açıyor. İçerisini seyrediyor. İsmet de işte o sıra geliyor.

Yağmur tütsü gibi yağıyor. Yağmıyor da, sanki bir buğu, yerden göğe yükseliyor.

—« Abi, bu kadar erken ne kalktın? Dalacak mısın bugün? Yoksa bir şey mi var düşündüğün? »

Başını sallıyor Metin. Boyuna, öne sallıyor. Gözleri, başaltında, takımların deposunda.

Dönüp kalkıyor sonunda.

Yağmur, sanki binlerce minik sinek, ya da karıncaların düğünü! Islatmadan çiseliyor; denizin, suyun üzerine milyonlarca ufak kanatlı, uçup uçup konuyor sanki.

—« Evet... » Diyor Metin. « Bir şey var düşündüğüm. Bir şey düşündüm bu gece. »

—« Orfoz için mi Abi? »

—« Evet! Yâni açıkçası, ben de bıktım bu hayvandan, çok oyaladı bizi. Kızıyorum artık bu işe. »

—« Hay yaşa Abi! Bırakıp gidiyor muyuz? »

—« Hayır İsmet, bırakıp gitmem. Ama yaptığımı anladım. Onu çok önemsedim ben. Çok bir garantiye gitmek, hiç sakat iş yapmamak istedim. En bir sağlam dedim ama, tesadüfler bırakmadı. Bugün artık anlıyorum. Hem kendime, hem de bu hayvana iyiden iyiye kızıyorum. Günümüz, çok az önümüzde. Beş dört derken, bitiverecek. Yağmur da yağsa dalacağım. Sakat iş de yapacağım. Bir başka düşündüğüm de var. Çok zor ama, belki yaparım. Hadi sen gir şimdi aşağı. Bana Bazooka'yı getir. Bir de en küçük Sten'i, mini'yi, hadi. Yanıma, yedek alacağım onu. »

—« Havalılarla mı Abi? »

—« Neden olmasın... Nasılsa sokmuyor hayvan. Taşta vuracak değilim ya. Açıkta atacağım zaten... Uzaktan

da atacağım, ne yapayım. Az mı akya vurdum Bazooka'y-la? Hadi çabuk ol, getir. Tâlim yapacağım burada. Tetiği de ayarlayacağım.»

İsmet, girip çıkıyor.

Mares'in en namı tüfekleri, ikisi de havalı. İkisinin de, tetiğin üzerinde güç ayar mandalları var. Biri, en küçük havalı tüfek, su altında gene de iki üç metreden vurur. Öbürü en büyük havalılardan, en kıymetli, en pahalı, zıpkını kalın, kuvvetli. Bir boğayı, rahat şişler, deniz dibinde derinde, yedi sekiz metredeki hedefi derler....

Metin, alıyor Bazooka'yı... Pompasını takıyor ardına. Üzerine abana abana, hava basıyor, hava basıyor. Gerçek bir Bazoka yapıyor. Zıpkını sokuyor yuvaya. İki adam, zorlukla, dayanarak kuruyorlar.

Sonra hemen, soyunuyor Metin. Balıkadam elbisesini giyiyor, kuşanıyor. Alıyor Bazooka'yı eline... Oradan, küpeştenin en alçak yerinden iniyor suya, dalıyor. Tüfek upuzun, ağır, bir kısmı koltuğunun altında. Hiç sevmez havalıları Metin. Çok az kullanır. Ama artık kafası iyice bozulmuş. Çekiyor tetiği, çekiyor.

« Ohooo! Asılacaksın, asılacaksın da öyle gidecek zıpkın! »

Neden sonra zıpkın fırlıyor, ama ne biçim! « Ciu-uuv » diyor. Tam bir jet. Dibini çekiçleyen pistonun önünde, ittiği hava, namlunun içindeki, pıtır pıtır karcıklar, fışkıran bir kuyruklu yıldız adetâ. Zıpkın gidiyor, gidiyor... sekiz metre naylon örme ip var ardında, hepsini alıyor, hızı bitmeden, tüfeği bile Metin'in elinden hafifçe çekiyor.

—« Kuvveti iyi! » Diyor Metin. « İyi şişirdik... Ama tetik bir felâket... Allah kahretsin... Nasıl hafifleteceğiz bakalım bunu? »

Tekneye çıkıyor, orada, başüstünde, takımlar, torna-vidalar; kabzanın ardını, tetik mekanizmasını söküyor, takıyor, söküyor takıyor... Bir ara mecbur oluyor, tüfeğin bütün havasını boşaltıyor: Bir büyük fabrika ışıltısı, kaçıyor hava. Tüfek ölü.

Tekrar hava basıyorlar.

Denize, daha bir kaç defa iniyor, çıkıyor, bir kaç kere daha söküyor takıyor tüfeği. Bir sefer daha kaçırıyor havayı. Yeniden dolduruyorlar.

Saatler geçiyor.

Çalışıyor onlar.

Nihayet: « Tamam. » Diyor Metin, sudan el sallıyor yukarı. « Bu iş, bu kadar olur. Değmekle gidiyor zıpkın. Şimdi de zor zaptediliyor yerinde. Ama tamam. Böyle olması gerek. »

Çıkıyor. Gene iki kişi, üzerine abanarak kuruyorlar Bazooka'yı. Korka çekine kaldırıyorlar ucunu. Fırlamıyor zıpkın. Ama sanki, her an hazır. Bir tuhaf titreşim içinde. Emniyeti sürüyorlar.

Tekrar dalıyor Metin. Bu defa epey iniyor da. Açıyor emniyeti. Hele şükür! Zıpkın kaçmıyor. Çeviriyor ucunu uzağa, geçen hayalî bir balığa. Tetiğe değişiyor: « Ciuuuuv! » Hava kabarcıkları peşinde, korkunç bir hız, gidiyor zıpkın.

« İyi! » Diyor. Çıkıyor gene Metin.

Saat dokuza yaklaşmakta...

Ministen'i de hazırlıyor. Onun işi kolay. Ne kadar-cık şey! Bir kaç pompa, tamam. Tetiği, isterse sert olsun.

Aylâ, hâlâ uyuyor içerde.

Yağmur hep aynı, yağıyor. İsmet, sırtına sarı bir muşamba almış. Metin, nasılsa balıkadam kıyafetli, dışı ıslak - serin olsa da, içi ıslak, ama sıcak.

—« Sen yükle kayıgı. Champion'u, bir de yedek kurşun kemer al. O dolu takımı, tüpleri de, kakıcı da aman unutma. »

İsmet, başını sallıyor. Bir yandan da için için güldüğü belli. « Ne olacak bunca hazırlık? » İnanmıyor ki bu işe. İki aya yakın, hep bu işin peşindeler...

—« Abi... Bana sorarsan, ben şu nâlet hayvana, af-federsin, senin şu kıymetli balığına, böyle tüfek müfek değil... Bir su bombası çakardım. O da rahat, biz de tamam. »

—« Başlama gene İsmet! » Diyor. Ama Metin de artık inanmıyor bu işe, belli. O da kesmiş umudunu, hani şu hayvan yaralansın, kaçsın gitsin, isterse, başka yerde ölsün, bitsin bu iş. Nasılsa sonu yok. Umudu yok Metin'in. Son denemeler, son günler... Onlar da çabuk bitsin istiyor, yoksa havalı tüfek kullanmaya kalkar mı?

—« Abi.. » Diyor İsmet, bir yandan da takımları topluyor, hazır ediyor. « Ben sana son bir kere söyleyim gene. Ben... ayağımı bu hâle getiren namussuzu, ömrüm boyu unutmadım. Duman etti nâlet beni. Sen olmasan gebermiştim. Ve o, şimdi senin na orada var dediğin, kıymetli canavarının yarısı kadar bile yoktu.. Değil mi? Abi, beni dinle, dikkat et... Allah korusun seni Abi. »

Metin, şöyle bir gülüyor. Boşver diye el sallıyor. İsmet kayığı yüklüyor.

Metin, kapkara, ıslak, iniyor, kamaraya gidiyor.

Aylâ hâlâ uykuda. Örtüsü kaymış. Yarı beline kadar açık. Uzanıyor, onun boynunu öpüyor Metin. Bakıyor, uykusunda bile, hemen sırtı ürperiyor, diken diken oluyor Aylâ'nın.

İçini çekiyor, arkaüstü dönüyor kadın. Göğüsleri hafifçe yayılmış, iki yana. Bir gözünü, sonra öbürünü açıyor.

Bakıyor Metin'e.

Oda epey loş, perde çekili. Metin simsiyah. Aylâ, tanıyor hemen gülümsüyor.

—« Gidiyor musun Metin? »

—« Gidiyorum. Saat epey geç oldu. Ama sen daha yatacaksın, değil mi? Yağmur da yağıyor dışarda... »

—« Ben yatarım daha... Hadi git gel sen, rasgele! »

—« Şey... » Diyor Metin. « Bugün yeni bir metot deneyeceğim. Belki de muhakkak beş gün kalmayız burada.... »

Anlamıyormuş gibi bakıyor Aylâ.

—« Yâni... Belki de, beş günden önce biter işim, diyorum. O zaman, daha evvel gideriz İzmir'e... »

Hep öyle anlamıyormuş gibi bakıyor Aylâ.

—« Aylâ... » Diyor Metin. « İyi misin? »

—« İyiyim. »

—« Akşamı hatırlıyor musun? »

—« Hatırlıyorum Metin. »

—« Aylâ, gitmek istemiyordun sahiden değil mi? Bugün gitmek istemiyordun? »

—« İstemiyordum. »

—« Karar verdin, değil mi? Beni seçiyorsun. Yanımda kalıyorsun. Benden ayrılamazsın. »

Gülümsüyor.

—« Evet sevgilim! » Diyor Aylâ. Kollarını uzatıyor gerinir gibi. Metin eğiliyor, sarılıyor Aylâ onun boynuna, uzun uzun öpüşüyorlar.

Birden, itiyor adamı kadın.

—« Aylâ! » Diyor Metin... Galiba bir şey söyleyecek...

—« Hadi! » Diyor Aylâ. « Hiç bir şey söyleme. Hadi git, geç kalıyorsun. Ben buradayım. Beni düşünme. Merak etme. Ben iyiyim. Seni seviyorum. Senin yanında kalacağım. Her zaman. Hadi git, ben biraz daha yatarım, belki uyurum da... Sonra kalkar, kahve içerim. Seni beklerim. Hadi git. Git çabuk. Geç kalacaksın. Rasgele! »

—« Aylâ... Şey... Yâni diyecektim ki... Evet, bakarsın daha önce biter burada işim. Beş günden önce. İki günde. Üç günde... O zaman daha evvel gideriz. İzmir'e... Tamam mı? »

—« Tamam. Anladım. »

—« Aylâ, gerçekten istemiyorsun mutlaka bugün gitmeyi, değil mi? »

—« İstemiyorum Seni bırakamam. Senden ayrılamam. Senden ayrı yaşayamam. Seni çok seviyorum Metin. »

—« Ben de... » Diyor. Bir daha Aylâ'nın boynuna sarılıyor, gene uzun uzun öpüşüyorlar. İyi ki, balıkadam elbisesi, sımsıkı!.

Aylâ itiyor onu, soluk soluğa:

—« Hadi git... Git artık diyorum. Geç kalıyorsun... »

—« Peki, gidiyorum. Erken dönerim. En geç öğleye. Hadi sen rahatına bak. »

—« Olur. » Diyor Aylâ.

Metin, kapıdan çıkarken, el sallıyor.

Çabucak gidiyorlar, büyük orfozun merasına.

İsmet, her zamanki yerde durdurmak istiyor Johnson'u. Daha esas taşlara tam gelmeden.

—« Hayır. » Diyor Metin. « Durma, aç. Açık açık dolan, öbür tarafına, açık ucuna gidelim. Aman tık çıkarma, aç, dön, devam et... Evet, anladın, değil mi? Tâa öbür taraftan dalacağım... İneceğim. İnşallah soluğum yetişir. Aşağıda, palet vura vura, ikiz kayaları dolanıp birden esas taş çıkacağım dipten, küçük deliği tarafından ve devam edeceğim taşın üzerinden asıl mağaranın ağzına doğru... Anladın mı? Zaten arkası, deliğe dönük duruyor, öbür tarafı kolluyor orfoz. En son anda görecektir hayvan beni. Ve eğer deliğine koşarsa, ki mutlaka öyle yapacak, mecbur, bana doğru gelecek, dosdoğru üzerime, altımdan geçsin de girsin mağarasına diye... İşte o zaman... Anladın mı? »

—« Anlamasına anladım ama Abi, senin dediğin yol çok uzun. Tâa oradan dalacaksın, hem de kanal tarafından, en az onsekiz metreye ineceksin ve sonra, kayalara sokula sokula, tekrar yükselerek, bütün bu yolu palet vurarak geçecek, gelecek, taşı da geçecek, mağaranın ağzını üstten tutacaksın ha? »

—« Evet. »

—« Abi, olur iş mi bu? Abi, yolun çok uzun. Nefesle dayanamazsın buna. Çatlarsın, vazgeç bu işten. »

—« Bir deneyeceğim İsmet. »

—« Abi, en az kırk elli metre yol da, dipte, indikten sonra gideceksin. Bir de gidip balık vuracaksın ha? Hem de ne balık! Yüz kilonun çok üzerinde dediğin bir canavar! Abi, vazgeç. Yapma Abi. N'olur yapma. Çok sakat bu iş! »

—« Yapacağım. » Dedi. Metin. « Başka çare yok. Sen sakın demirleme. Öyle, bu tarafta bu defa, alar-gada bekle kürekte, apikoda. »

—« Abicim, n'olur yapma! »

—« Yapacağım. »

—« Abi, ben de gürültü yapacağım kayıkta... Demiri atıp atıp çekeceğim, kaçsın girsin deliğine nâlet! Abi, daldırmam seni buraya, bu şekilde. İmkânı yok bırakmam. Patırtı yaparım. »

Çakmak çakmaktı Metin'in gözleri.

—« Sıkıysa yap! » Dedi kısaca.

—« Eyvah! Abi, kararlı mısın buna bu kadar? Bu yapacağın, bir delilik abi... Çok sakat bir iş bu. Olmaz. »

—« Yapacağım. »

—« Yapma, n'olur Metin Abi. »

Yalvarıyordu İsmet. Ağlayacak gibiydi. Dalgıçtı. Metin'in tasarladığı işin, ne demek olduğunu anlamıştı.

—« Abi, bâri tüple dal. Bu taraf uzak. Duymaz seni. Biraz yaklaşınca, hiç değilse aşağıya rahat rahat inersin ya... Yaklaşınca da, sıyrır tüpü bırak. Ben bir ince bağlarım... Sen giderken koyveririm. Sen bıraktın mı aganta, çeker alırım yukarı, olur mu? »

Metin güldü.

İsmet, kendi de biliyordu, dediği saçma, olmaz bir şey... Tüpün regülatörün harıltısı, bu kadar sık suda, balık usta, ne kadar uzak dalarsa dalsın orfoz hemen duyar, ayar, kaçır, mağaraya girer! Hem de bütün o ip-ler, inceler; aşağıda tüfeği elden bırakıp tüp çıkarmalar... Olacak iş değil elbette. İsmet'in esas istediği belli. Canavar kaçsın gitsin, belâ defolsun. Vurulsun istemiyor ki o... Yoksa söyler mi bunu!

Metin gülüyor.

—« İsmet oğlum, dediğin çok çaparizli bir iş. Olacağı yok. Sen de biliyorsun. Benim anlamadığım bambaşka, seneler oldu beraberiz. Hiç bıkmadın hep, her zaman bana dadılık etmekten... »

—« Abi, sen benim canımı kurtardın. »

—« Hadi dediğin doğru olsa bile... Ben seni kurtardım, benim sana sahip çıkmam, tüm sorumluluğunu yüklenmem gerek. Oysa, tam tersine bu iş! Sen kendini devamlı, benden sorumlu tutuyorsun, dadılık ediyorsun

bana. Ne tuhaf! Asıl sen bana sahip çıkıyorsun. Ne biçim şey bu yahu? »

İsmet şaşırdı, düşündü. Baktı, başka kurtuluş yok:

—« Abi... » Dedi, sonunda. « Ar:ne, seni bana emanet etti. »

—« Canım, o beni herkese emanet eder. Onun bu işle ilgisi ne? Annemi pekâla tanıyorsun. Sever, merak eder, ne yapsın, sonra da emanet eder. Sen bana, asıl sorduğumu söyle. Neden sahip çıkıyorsun bana? »

İsmet'in sesi titredi. Neredeyse ağlayacak.

—« Abi, sen benim herşeyimsin. Abim, büyüğüm, kurtarıcım, her şeyim! Sensiz bir dakika yaşayamam. Allah da bunu göstermesin. »

Dayanamadı, onun sırtına vurdu Metin: Pat pat.

—« Hadi hadi... Üzme kendini. Şaka ettim. Hem kabul et ki, her « senden ayrı yaşayamam » diyen bana sahip çıkmaya kalkarsa, yandım ben! »

İsmet, başını kaldırdı:

—« Abi, dalıyor musun sen şimdi? »

—« Evet, şimdi dalacağım. Ama hemen dibe değil. Önce bu taraftan, geriden, uzak uzak arkalardan gidip bakacağım, acaba hayvan yerinde mi, çıktı mı? Tüfek bile almam şimdi. Boş boşuna yorulmayacağım. »

Tam üç kere, —yol uzak—, çok da yavaş gidiyor Metin. Üç kere gitti geldi sandala, yarımşar saat arayla.

Hayvan yok.

En son dördüncü seferde, hızlı hızlı döndü kayığa.

—« Tamam, çıkmış, yerleşmiş, orada. Tamam. Aman hadi İsmet, önce Ministen'i ver bana. »

Küçük havahıyı aldı. Piştov gibi soktu beline, kurulu, emniyette, yedek, bir tek atış, n'olur n'olmaz.

Sonra koca Bazooka! Ne zamandır, pırıl pırıl, zıpkını kan görmemiş, bembeyaz. İndi suya. Aldı eline Metin, İsmet bıraktı, zıpkın hep açığa çevrili.

—« Abi, gidiyor musun Abi? Ben buradayım. N'olur sakat iş yapma Abi... Rasgele. Allah korusun. »

—« Eyvallah! » Dedi Metin. Yavaş yavaş uzaklaştı.

Sinirli, ama hiç belli değil. Sanki bir küçük balığa gidiyor. Gözden çıkarmış orfozu, nasılsa...

Kocaman bir daire çizdi. Büsbütün arkalara geçti.

İsmet gözlerini dört açmış, bakıyor. « Allahım, ne kadar uzak! »

Metin, uzun uzun nefes alıp veriyor. Hızlı hızlı. şişiyor.

İsmet, kendi kendine söyleniyor: « İmkânı yok, oradan dalamaz. Kimse, solukla, o kadar yolu, inip dolanıp gelemmez. Allah! Dalıyor be! Dalıyor be! Daldı be! »

İsmet'in gözleri, nerdeyse yerinden fırlayacak...

Metin'in paletleri, son bir ıslaklıkla parlak, dalıp kayboluyor hızla.

Metin çabucak iniyor aşağı. Ama kendini kolluyor, gereksiz tek bir hareket yapmıyor. Soluğunu, kanındaki oksijeni, son zerresine kadar kullanacak, idare edecek... Edebilecek mi? Çok şüpheli, bunu biliyor.

İndi, en az onsekiz metre... « Haydi, dayan şimdi ilerli! » Dümdüz gidilse, gene neyse, yol uzun ama, varır insan! Bu iş öyle değil... Hep sinerek, kayalara, taşlara yapışır gibi yakın yakın, kabarmadan ki, hayvan görmesin... Çok dikkatli gitmek gerek, diplerin çizgisine uyup, bir « echo sounder » grafiği, canlı...

Paletleri hep aynı tempoda sallıyor Metin. Bir de ayrıca şuna dikkat: Kayalara, diplere sürünürcesine geçse bile; ayağı, dizi, kurşunu, belindeki piştovun ucu, hiç bir şeyi taşlara değdirmemek, tık çıkarmamak gerek.

Koca Bazooka, su tutuyor, yol kesiyor, hız alıyor, fazladan güç harcatıyor.

Daha mağaranın yassı taşına, arkadaki ufak deliğe bile varmadı Metin... « Eyvah! Sanki nefesi tamam. » Bitemeğinden korkuyor, bitmeden, bitti sanıyor. Kalbi güm güm atıyor.

Yokluyor kendini... daha tamam tükenmedi.

Hızlandırıyor paletlerini.

İkiz - kayaları dönüyor.

O yassı taş birden orada.. Arkasındaki küçük delik işte! Sallıyor paletlerini Metin.

Taş, dev bir kaplumbağa sırtı gibi kabarık, öbür tarafı göremiyor. Bahçecik bile henüz kayıp.

Metin, taşın üstüne yapışmış bir koca böcek gibi siyah... Sol eliyle tutuna değe, sağ elinde Bazooka ileri, acayip bir tank hedefi...

Henüz görünmedi... Ama Metin biliyor, O işte orada!

Taş büyük, epey uzun sürüyor geçmesi. Metin hissediyor, yavaştan zorlanıyor ciğerleri....

Birden... O kumlu - paslı bahçecik, bir ucundan açılıyor, dış ucundan görünüyor. Kum beyaz! Boş mu? Aman...

Derken, simsiyah, dolu mu dolu!

Öyle sırtı dönük, orada oturuyor büyük orfoz. Gözleriyle ileriye, yukarıya, her gün, her zaman bekleyip durduğu, doğru yolu gözetliyor.

Mağaranın büyük ağzının, o her vakit yanar lâmba bıraktığı esas girişin tam üzerinde Metin.

Bazooka'nın emniyetini —iyi yağlı— duyulur duyulmaz bir çıt... ileri itiyor.

Akıl almaz bir çeviklik... O ne büyük, dev, zenci, arap, manda, tank, her neyse, o alâmet canavar, ne çevik, ne çabuk dönüyor ardına. Hızla mağaradan yana dönüyor.

Bir an, çok kısa bir an duralıyor. Metin'i görmüş, şaşırıyor. Metin, onun gözlerindeki dehşeti değil, hayreti, basbayağı farkediyor.

Sonra vuruyor kuyruğuna o büyük orfoz, tüm gücüyle.

Sonra değil... Aynı anda, Metin tetiği çekmiş bile. Zıpkının jet sesi « ciuuuv! » Kabarcıklar dağılmadan, kalın dudaklı dev bir surat, fırlıyor çıkıyor içinden, büyüyor, yaklaşıyor... « Çaat » Diye bir ses, bir demir, bir çelik, taş vuran. Metin'in tam altında, mağaranın ağzına doğru öyle....

Çıt yok başka.

Metin gözlerini açıyor.

Hayvan zıpkını yedi mi?

Kafasını biraz sokmuş, gövdesi, olduğu gibi deliğin dışında.

Kıpırdamadan yatıyor!

Hayır, gövde kıpır kıpır, tir tir titriyor, sarsılıyor seçiriyor; en uzakta, o kürek gibi kuyruk bile titriyor...

Metin bakıyor.

Anlıyor.

Bazookanın zıpkını kırılmış yerde. Hayvan o ilk anda zıpkını yiyip, kuyruğu vurmuş, mağaraya hızla girerken, zıpkın sığmamış, taşla çarpmış, kırılmış, yatıyor yerde.

Metin, bir Yunus kadar bile farkında değil ki, memelidir, ciğerlidir, yüze çıkıp soluklaması gerek....

« Hayvan nereden yedi zıpkını acaba? » Diye düşünüyor daha.

« İlk vuruluşun sersemliği mi, böyle yatıyor boylu boyunca? Ya canlanır, son bir gayret, çekerse kendini içeri... »

Metin, « son bir gayret », asılıyor belindeki Ministen'e, çekiyor piştovu!

« Tam. ensesi burası mı? »

Bir yandan da « havasızlıktan », gözleri kararıyor... Ense büyük. Manda başı. El yordamiyle bulunur.

Zıpkını dayıyor da Metin, öyle asılıyor tetiğe. Ministen, elini hızla geri itiyor. « Çaat » Diyor zıpkın, saplanıyor, yarısından çoğu giriyor.

Tamam bu iş. Sağlama tamam!

« Allahım!.. Allahım!.. Allahım! »

Ne varsa, bırakıyor orada. Bazooka, Ministen... ve O Büyük Orföz... Mağara, taşlar, dipler...

Sallıyor paletlerini, düzensiz tepiklerle suyu...

El atıyor beline, kurşun kemerin tokasını açıyor, hemen sıyrılıyor, kemer düşüyor... Artık bacaklarını kılmıdatamıyor Metin. Ama hızla suyun yüzüne çıkıyor. Pofluyor.

—« Allah! » Diye bağılıyor İsmet: « Allah... Geldi, Allahım!.. Geldi İki dakkadın fazla kaldı.. Geldi Allahım, sana şükür! »

Ağırlıksız, kurşun kemersiz, Metin hiç batmıyor suya.

Yüzüstü de mantar gibi, sırtüstü de cankurtaran simidi.

Elbise kalın, shark-skin. Hele pantolon da olunca, Metin nerdeyse suyun üstünde kalkıp oturacak!

Maskesini alnına kaldırmış. Uzun uzun nefesliyor. Kendine geliyor yavaş yavaş. Gözlerinin kararması, başının dönmesi geçiyor.

Sanki birden hatırlamış: İndiriyor maskesini, dibe bakıyor.

« Allah! Orada... Hep aynı. Hiç kımıldamıyor bile! »
Başını çıkarıyor Metin. Gülüyor. Kendini bulmuş iyice.

İsmet kaska kürek geliyor. Bodoslamasında sular sarlıyor.

Bağırıyor ona Metin:

—« İsmet!... İsmet... Tamam... Tamam Allahım! »

İsmet'in elleri titriyor. Kürekleri takırdatıyor. Geliyor.

Metin tutunuyor küpeşteye.

—« Abi... Ne diyorsun? Tamam mı? Kaçtı mı nâlet? Nen var nen yok, hepsini toparlayıp götürdü mü? »

Metin gülüyor:

—« Hadi sen de... Tak bir gözlük de eğil bak. »

—« Nee! » Diyor İsmet, bir gözlük kapıyor oradan. İçine tükürmeden, buğusunu silmeden, geçiriyor kafasına, eğiliyor küpeşteden, sokuyor başını suya, ensesine kadar... Uzun uzun seyrediyor. Şnorkel yok ağzında. Fokur fokur, yandan boşaltıyor nefesini, sonuna dek seyrediyor.

Hızla kaldırıyor kafasını, saçlarından bir hevenk su yelpazeliyor ortalığı.

—« Abi!... Abi be! Vurmuşsun Abi... Bu ne? Bu ne hayvan Abi! »

Gülüyor Metin.

—« Anladın mı şimdi? »

—« Anladım Abi. »

Büyük bir saygıyla, bir korkuyla bakıyor Metin'e
—« Hadi, » Diyor Metin. « Sallanmayalım. Daha işimiz çok. Ama sanırım, sağlama yedi ilk zıpkını. Uğraştırmayacak bizi fazla. Hemen o saniye öldü. »

—« Öldü mü?... Öldü mü? Ne diyorsun Abi... Bu hayvan mı? Bu canavar mı? Hemen mi? İskine mi (1) bu be Abi? Bir iki kiloluk? Kafadan vurunca titretsin kuyruğu, hiç kıpırdamadan... »

—« Öyle sanıyorum. Görürüz. Hadi, sen demir at. Dur üzerinde. Ha, şu kurşun kemeri, yedek aldığım kemeri ver. »

Metin takıyor kemeri. Nefesi, ciğerleri, dengesi de düzelmiş. İndiriyor maskeyi yüzüne.

Dahyor.

Dip yaklaştıkça, balık büyüyor.

İlk defa, rahat seyrediyor onu Metin.

Çok b ü y ü k !

Orada, öyle kıpırtısız yatıyor. Hayır, hâlâ kıpırdıyor, ama her bir yanı. Kuyruğu, yüzgeçleri, sırt dikenleri, gövdesinin şurası burası, ayrı ayrı titriyor, seğiriyor. Etlerinin canı, tam çıkmamış. Her tarafı ayrı ayrı ölüyor. Tam bir dağılma; başsız, beyinsiz, buyruksuz kalan koca gövdede, bir bozgun!

Metin durumu anlamış iyice. Hiç telâşlanmıyor. Küçük Ministen, öyle komik ki, o koca ensede. Gene de sağlam bir tutamak. Sapına kadar girmiş zıpkın. Oradan yakalayarak, uğraşıyor, az geriye çekiyor hayvanı.

Orföz çok büyük ama, suyun içinde hiç ağır değil. Mağaraya da hiç girmemiş, sadece başını, alnına kadar, gözleri hizasına kadar, ağzını, burnunu sokmuş kalmış.

Azıcık geri çekince, farkediyor Metin.

Bazooka'nın kırık zıpkını, tam iki gözünün az üstünden, öyle kaşlarının tepesinden, —alnına, beynine— girmiş besbelli, görünüyor pırıl pırıl.

•

(1) Ege'de, Halili veya pandeli de denir.

Sade kurşun kemeri alıp, çıkıyor yukarı, palet vura vura.

—« N'oldu Abi? »

—« Hiç. Hayvan tamam. Ölmüş... Al şu kemeri. Kakıcı ver bana. »

—« Delikte mi Abi? »

—« Yok. Sade burnunu dayamış, o kadar. Zaten çektim dışarı. Yukarı getirmek için istiyorum kakıcı. Neresinden tutayım? Bir Ministen var... Bazookanın zıpkını kırık. »

—« Yapma Abi... Kırdı mı onu? »

—« Tabii... İlk hızıyla geldi taşa girmeye, vurdu, kırdı. »

—« Al kakıcı, ip de vereyim Abi. »

—« Hayır, lüzum yok. Sen yalnız ilmiği hazırla, ben getirince vur hemen. »

—« Abi, tüpleri takalım da rahat çalış. »

Metin gülüyor.

—« Deli misin? » Diyor. « Hiç ben tüp karıştırır mıyım artık bu işe! »

Alıyor kakıcı, nefesini... İniyor. İndikçe büyüyor hayvan. Bir adam boyundan çok büyük.

Kakıcı ağzına, dudağının kenarına geçiriyor, çekiyor yukarı. Baş kalkıyor. Bir eliyle de Ministen'in o küçük kalmış zıpkının sapından çekeliyor... Kalkıyor hayvan.

Bir büyük balon, ağır, ama gene de ne kolay suda!

Onunla, yanak yanağa, yüz göz olmuş, bir tuhaf danna... Sarılmışlar, Metin ve işte o büyük orfoz, yapışık gibiler birbirlerine, ikisi de siyah... Bir dünyadan öbürüne geçiyorlar, yükseliyorlar.

Bir buğu gibi, ince, kıızıldan çok kirli sarı, hattâ beyaz, övle tuhaf, bir şeyler akıyor hayvanın başından. Bu süzülen, zıpkının girdiği, bilinci yitiren beyin!... Ve ne garip, kim demiş büyük balık, küçük balığı yer diye? Küçük de büyüğü yiyor!

Bu dünya, altı da üstü de yalan dünya, gelgör işte!

Bir sürü minnacık balık, boyları parmak kadar, par-

maktan küçük, yüzlerce cüce, parmak çocuk, rengârenk, nasıl da doluşup gelmişler, kokusunu mu almışlar? Metin'le beraber yükseliyorlar, saldırıyorlar, hiç çekinmeden, utanmadan, kendilerinden on bin kere büyük, o çok büyük orfozun, ufacık toz zerrelere gibi akıp dağılan beynini kapıyorlar, başını yiyorlar.

Evet, dış geçirecek durum oldu mu; küçükler de, en büyüğü, —bu dünya böyle acayip!— yiyip yutuyorlar işte.

Metin, yüzeye varıyor. İsmet şaşkın, bakıyor.

Hayvan yukarı çıktı ya.

Çok daha büyük. Kocaman. Tam bir dev.

—« Abi... Bu ne?... Bu neymiş Abi? »

—« Hadi tut şu kakıcın ucunu... Görmüyor musun batacak gene. Hah tut... Şu Ministen'i de al içeri, zıpkın ipini dola ıskarmoza. Ver ilmiği, bağlayayım kuyruğa. Boşla, boşla diyorum. Tamam. Geçti. Asıl. Tamam... Hadi bağla oturağa. »

—« Abi, nasıl alacağız bunu içeri? »

—« Görürsün. Hele sen sağlamlı. Tamam mı? Bir ip daha hazırla, ucuna bir zıpkın bağla, yanaktan sokup ağızdan bir ip daha çıkaralım... Sen hazırla. Tamam mı? Ben bir daha inip, Bazooka'yı alayım.. Zıpkını kırık orada... öyle yatıp kaldı zavallı. »

Metin, bir daha dalıyor.

Bu yüz kereye yakın, her gün geldiği, kısa yol, doğru yön.

Unutmuş hayvanı vurduğunu. Sanki, gene eskisi gibi, büyük orfozu arıyor gözleri.

Mağaranın içinde mi?

Yoksa dışarda, bahçecikte mi?

Birden aklı başına geliyor. Ne yaptığını anlıyor.

Mağara boş, bomboş mağara. Taşın altında kimse yok artık. Hiç bir daha olmayacak. O küçük arka delikten kim elini sokarsa soksun... Ya da yak lâmbayı artık istediğin kadar, koy ağıza!

Taşın altı boş, artık boş.

Hiç bir daha, —binlerce başka balık gelse de, o

yuvaya sahip çıksa da— böylesine dolmayacak. Olmayacak.

Deniz sessiz...

Hep böyle sessiz değil miydi? Taşlar vurdumduymaz, kaskatı, kayalar hepsi öl...

« Dipler ne kadar sessiz yahu! »

O ufak balıklar da kaybolmuş. Mağaranın önündeki kumlu - paslı açıklık, kaç sefer yüreğini oynatan, güm güm güm ettiren bahçecik, hep boş hep bomboş kalacak... Bir daha, ama hiç bir zaman o orfoz, o Büyük, eşsiz, orada çıkıp oturmayacak... Yukarıları gözlemeyecek. Bitti.

Ve şimdi, o açıklıkta, pırıl pırıl, ne de renkli, upuzun bir tüfek, insan eli, zıpkını kırık, ama yapacağını yapmış, keyifli, zevkli, bir ucu da mağaraya dönük, o ağız ki hiç bir daha öyle, o kadar kuvvetle çamur kusmayacak dışarı, yatıyor tüfek orada.

Metin, titrediğini hissetti.

Tüfeği, uzanıp aldı. Kırık zıpkın, ipin yüksüğünden tersine döndü, düştü, kaydı, dipte kaldı.

Onu almadı Metin.

Bir an, orada durdu, bekledi. İstedi, bir şeyler olsun, bir deprem... Bütün o taşlar canlansın, üstüne yuvarlansın!

Hiç bir şey olmadı.

Metin titredi.

Ne yaptığını, ilk defa, ama iyice anladı. İnat uğruna, insanca bir tutku uğruna, çok güzel, çok çok büyük, « yerini dolduran » eşsiz, « bir tane »... işte öyle bir şeyi yok etmişti.

Bir pişmanlık, utanç, acı sardı içini, daha orada, hemen.

Aldı tüfeği, yükseldi.

Son bir defa baktı ardına.

Bahçecik büsbütün boştu. Yalnızdı. Öyle kalacaktı. Koca bir dünya yokolmuştu oradan.

Orfozu, ağzından kuyruğundan bağlayıp, zorlukla çeke çeke, en yakına, kıyıya götürdüler. Baştan demirleyip, kıçtan taşlara koltuk alarak, kastılar kayığı.

Farş tahtalarını, payanda gibi koydular, dibe oturmuş balığın altına, bir uçtan da küpeştenin üzerine. Onların üzerinden, önce başını çeke çeke kaydırarak, devirdiler aldılar içeri, sonra da kuyruğunu.

Hayvanın başı, kıçüstü bölmesine dayalıydı ambar-da. Kuyruğu, başüstüne varıyordu, beli oturağın üzerinden yükselerek.

Bütün tekneyi kaplamıştı!

Oturacak yer kalmamıştı, kıçüstünden başka. Orada iki adam duramazdı, arkada, bir de 10 beygir takma motor aşağı çekerken...

Kayığı zorla kıyidan açtılar. Metin, yarı beline kadar suda, dışardan dayandı, itti. En sonunda, dikkatle, hızlı hareket etmeden kendi de bindi.

Tekne, hemen hemen küpeşesine kadar suya gömüldü.

—« Abi! » Dedi İsmet. « Bu hayvan, yüzyirmi kilodan yukarı değilse ben hiç bir şey bilmiyorum! »

Çalıştırdı Johnson'u. Motor, su verme deliğine kadar gömülmüştü, pek bir tuhaf çıktı sesi.

En ağır yolla açtılar kıyidan. Az bir dalga olsa, neredeyse su kapacaktı tekne. Dolu doluydu. Dümeni bir parça yana kırmakla, batacak gibi sallanıyordu.

Metin çaresiz, yer bulamamıştı, ayakta durması olacak iş değil, tam oturağın orada —kayığın dengesi için gerek—, iki bacağını açmış, hayvanın üzerine binmişti.

Sanki bir büyük avcı gergedan haklamış... Bir Toreodor, boğanın üstünde! Hayır, sadece bir insan, küçük bir insan, arkadan giderek, sinsice, koca bir dağı devirmiş.

—« Abi! » Diye bağırdı İsmet. —Dayanamamıştı— « Abi, bir fotoğrafını çekmeli senin böyle! Canavarın sırtına binmiş... »

Metin, başını kaldırdı.

Yağmur tam o sıra kesildi. Gök, bulutlar açılmadı,

hep kaplı, hep griydi, sular da donuk, kül rengi. Ama o ince ıslaklık durdu işte.

Metin baktı.

İsmet gülüyordu. Ne tuhaf! Çok eski bir hınç çıkar-mış, öç almış, kan davasını kanla yıkamış gibi! Hep insana has duygular. Sevinç, bir büyük ölünün önünde!

Oysa... Dağlar, taşlar, dipler, gökler... Hepsi sus-muş. Tık yok. Ne bir rüzgâr, ne bir nefes. O incecik ha-reket, yağmur. O bile durmuş. Hepsi başlarını eğmiş, suskun, kıpırtısız, saygılı.

G i d e n i seyrediyorlar.

Yanakları kocaman aralanmış, kıpkırmızı, kanlı kanlı, ağzı açık fırın gibi, gözleri sönmüş, içeri çök-müş, karnı gevşemiş sarı... Büyük orfoz her yanıyla, tü-müyle, artık gerçekten ölmüş.

İsmet gülüyor arkada, bir eli makinanın kolunda ama, boş eliyle sakat ayağını okşuyor, bir hoş uvuyor, uvuyor bacağına... Ve gülüyor. Bir daha:

—« Abi! » Diyor. « Bir resmini çekmeli senin mut-laka bu halde. Canavarla, böyle yan yana.... »

Metin elini kaldırıyor.

« Canavar kim, o mu, ben mi? » Diye düşünüyor

—« N'olur sus... Sus İsmet n'olur. »

Başını iki yana sallıyor, sonra eğiyor gözlerini, ge-ne hayvana diyor.

Yüzü hiç gülmüyor artık.

« Neden yaptım Allahım? Neden? »

İsmet keyifli, hem de nasıl! Hiç aldırmadan konu-suyor, motor yavaş yolda, sesi her bir yana yayılıyor.

—« Az mı uğraştırdı bizi namussuz hayvan, kaç haf-tadır! Esir etti bizi, buralara bağladı, mafetti. Neyse, in-tikamımızı aldık. Abi, tekneye varalım, hiç çıkmadan daha kayıktan bağıracağım Aylâ hanıma, gelsin resmi-mizi çeksin... Ha? »

Sonra da:

—« Aaa! » Diyor İsmet.

Metin uzanmış, Bazooka'yı almış eline...

Bakıyor, bakıyor ve birden, fırlatıp atıyor denize.

Büyük tekneye yanaştılar.

Başını kaldırdı Metin.

İsmet bağıırıyordu:

—« Aylâ hanım... Aylâ hanım! »

Ses gelmedi hiç, içerden.

—« Hâlâ uyuyor mu ki Abi? Ben kayığı tutar dururum. Çık sen n'olur, çağır gelsin, hakkat bir resmimizi çeksin! »

Metin, sırtında hâlâ balık - adam elbisesi. Yalnız göğsünü açmış biraz.

Çıktı yukarı.

Çıt yok tirandilde.

« Eh tabii... » En geç öğleye geliriz demiş. Saat iki. Ancak dönebilmişler tekneye.

« Kimbilir ne kadar bekledi ve elbet sonunda aç açına, gene sigara, gene kahve. Yatmış uyumuştur Aylâ odada. »

« Neyse, artık tamam bu iş. », tek sevindiği Metin'in.

« Gelsin görsün şu orfozu, nasıl deli etti beni, anlasın. Tamam bu iş, tamam artık. Yarın bile gidebiliriz İzmir'e. Bu akşam bile... Şimdi bile... »

—« Aylâ!... Aylâ... Aylâ neredesin Aylâ? »

Salonda yok.

Bağırarak, seslenerek geçti küçük kamaraya.

Duraladı Metin.

« Aaa! » Dedi.

Aylâ yok.

Dolaplar, çekmeler açık, bomboş. Odada sigara kokusu tamam ama, başka hiç bir şey yok.

« Aylâ nerede?... Aylâ aman... »

Bir kâğıt, yatağın üzerinde, bembeyaz. Hayır boş değil. İlk defa yazısını, bir mektubunu görüyor Aylâ'nın. Yazı işlek değil. Özene bezene yazılmış.

Metin kâğıdı çekince, üzerindeki yüzük düşüyor, yerde yuvarlanarak gidiyor halka.

« Metin... » Diyor Aylâ. « Gidiyorum. Sana hak verdim. Anladım. Akşam, iyice anladım bunu. Bizim dünyalarımız ayrı. Bizim sonumuz yok. Haklısın. Onun için

gidiyorum. Beni aramayacağını, peşimden gelmeyeceğini biliyorum. Gene de senden rica ederim. Sakın böyle bir şey yapmaya kalkma. Bir daha görüşmek istemiyorum. Büsbütün zorlaştırma durumu. Bil ki artık, her şey, gerçekten bitti aramızda. Seninle çok mutlu oldum. Seni çok sevdim. Her zaman da seveceğim. Ama seni mutlu edemeyeceğimi, etmediğimi anladım. Onun için gidiyorum. Sakın beni aramaya kalkma, arkamdan gelme, tekrar rica ederim. Zaten bunu yapmayacağını biliyorum. Yapsan da faydası olmayacak. Kararım kesin. Merak etmeyesin diye şunu da söyleyeyim. Şoför Mehmet efendi, kayıkçı Ahmed'i bulmuş, buraya geldiler, ben de hazırlandım ve onlarla gidiyorum. Zannetme ki, onlar geldi diye gidiyorum. Bütün gece düşündüm, karar verdim. Nasılsa, ilk karaya çıkışımızda, ilk fırsatta, ayrılacaktım senden. Sana iyi bir eş olmadığım için beni affet. Her şey için, çok teşekkür ederim sana. Annene sonsuz hürmetlerimi söyle. Onu çok sevdiğimi ve ellerinden öptüğümü... Her zaman hatırlayacağımı da. Allahaismarladık. Unutma, seni çok sevdim Metin.

Aylâ.»

İsmet, dışardan bağırdı:

—« Abi, n'oluyor? Ne gelmiyorsunuz kuzum? »

Metin döndü, koşarak, hızla çıktı dışarı.

—« Abi, nerede Aylâ hanım? »

—« Yok... » —Islık ıslıktı sesi—: « Yok. Gitmiş. »

—« Gitmiş mi? Ne diyorsun sen Abi? Nasıl gider?

Nereye gider? »

—« Şoför Mehmet'le Gökovalı Ahmet gelmişler motorla, almışlar. O da yüklemiş eşyalarını gitmiş. »

—« Eşya mı? Ne diyorsun Abi? Temelli mi gitmiş? »

—« Evet » Diye başını salladı Metin.

—« Aman Abi, ne diyorsun. Ne biçim iş bu Allahım! »

Küpeşteyi bıraktı, kalktı, hızla demir attı kayığa arkadan, geldi, baş ipini alıp atladı tirandile, yanından geçerken, bütün sandalı dolduran orfozun üstüne, sakat ayağıyla bastı, yukarı sıçramadan.

—« Hay namussuz hayvan! » Dedi. « Hay koca uğursuz! Nâlet. Bu da mı gelecekti başımıza.. Hep senin yüzünden... Uğursuz! »

Uzandı, Metin'in omuzuna değdi:

—« Abi, ne diyorsun? Ne yapacağız şimdi? Acaba ne zaman gitmişler? »

Metin, başını kaldırdı, düşünüyordu.

Gene bir düzen vardı bu işde, bu gidişte bile kim ne derse desin. Gerçek duygularını maskeleymesini bilen, hazırlıklı, plânlı, terbiye, nezaket boyası altında, asıl çizgileri belli olmayan bir yüz.

Sabah: « Tabii kalıyorum. » Demişti. Gece de öyle.

Ve sonra g i t m i ş t i .

Bir bıçak saplanmış gibiydi ansızın Metin'in yüreğine.

Kızıyordu, gene bir öfke, kıpkırmızı değil, mosmor, çürük çürük et.

—« Aman! » Diye bağırdı İsmet.

Kamaranın üzerindeydi, çıkmış, uzaklara bakıyordu. Gökova'ya doğru.

—« Aman Abi! Bak, daha oradalar. Nah... Vallahi Gökovalı Ahmed'in kayığı. Abi, daha epey yakındalar. Görüyor musun? Hemen koşalım çevirelim. »

—« Nasıl? » Dedi Metin.

—« Kayıkla... Johnson'la. Yüz kere yetişiriz ardlarından. Ha! —Birden büyük orfozu gördü—. Sandal dolu be... Bununla hızlı gidemeyiz. Yahu, görüyor musun Abi, uğursuzun şimdi de ölüsü bile, şimdi de O bizden intikam alıyor. Dışarıya devirmeye uğraşsak çok vakit alır... Abi be... »

—« Söyle. »

—« Kolayı var. Bırakalım küçük kayığı burada. Nasılsa demirli, bırakalım hayvanıyla beraber, hemen vira demir. Ne var? Hemen Fordu fayraplarız. Yetişiriz büyük tekneyle. »

—« Hayır. » Dedi Metin.

—« Abi, gitmeyecek miyiz peşlerine? »

—« Hayır. »

—« Abi, beş güne kadar evlenecektin, olur mu hiç? Bırak inadı, kadın kısmı bu, ne yaptığını tam bilir mi? Hadi boşa vakit geçirmeyelim, fayraplayalım, yetişelim, gidelim Abi peşlerinden. Bu senin karın demek. Gitmemek olur mu? Hadi... Ben alıyorum demiri. »

—« Dur! » Dedi Metin. « Dur. Ben kimsenin peşinden gitmem. »

—« Bu başkaydı Abi. »

—« Bunun da gitmem. Mâdem o gitti. İstiyorsa, kendi gelsin. Kendi dönsün, kendi gelsin. »

—« Nasıl? »

—« Bak nasıl... Şimdi görürsün. Sen koş, getir benim çifteyi, dürbünü de. Çabuk ol hadi. Koy içine iki fişek. »

İsmet girdi, çabucak Beretta'yı, dürbünü getirdi.

Metin, dürbünü eline aldı.

—« İsmet, geç içeri davlumbaza... Korna bas, uzun uzun, beş defa! Sonra hemen yanıma gel. »

Dürbünle baktı Metin.

Evet, Ahmed'in kayığı. Epey uzaktalar ama, içindeki insanlar bile mini mini, iğne başı, gene de belli, üç kişi.

Havalı kornalar, beş kere uzun upuzun öttü.

Rossinante'dan, dağlara dek uzanan vuran, geri gelen, bütün körfezde çınlayan, o sessiz durgun havada, her şey susmuşken bağırان, bir çağırısı bu: « Geri dön. Biz tekneye döndük geldik. Her bir şeyi öğrendik. Bak sana bağıriyorum, dön! »

Metin dürbünle bakıyor.

Uzaklaşan kayıkta, birden, bir şaşalama oluyor. Duruluyor, ağırlıyor, rotasından çıkıyor, bordasını gösteriyor... Belli, Gökova'lı Ahmet, çağırısı tanıyor, bocalıyor.

—« Gel yanıma... » Diye İsmet'e bir el işareti Metin'den.

Gözleri hep dürbünde, bakıyor; ağzı dürbünün altından lâf ediyor:

—« Al şu tüfeği eline... Arka arkaya iki el çekiver havaya da görelim. »

Gökova'lı Ahmed'in kayık, hâlâ borda gösteriyor.

Uzak, ama seçiliyor. İçindekilerde bir telâş, bir konuşmalar acele...

Bir bir ardına iki kere gürlüyor Beretta'nın sesi. Dağlar, taşlar, tüm körfez gümbür gümbür atıp tutuyor bu sesi bir süre yuvar yuvar... Sonra yavaşlıyor, susuyor.

Metin, hep bakıyor.

Kayık kımıldıyor. Düzeliyor. Bordası görünmez oluyor.

—« Abi n'oldu? N'apıyorlar? »

—« Hiç... » Diyor. İndiriyor dürbünü.

Gülümsüyor Metin bir parça... « Dönmediler, gidiyorlar. »

—« Abi, korna basayım mı? »

—« Hayır, istemez artık. Yeter. Biz çağıracağımız kadar çağırdık. »

—« Abicim... Gidelim peşlerine. Hâlâ yetişiriz. »

Dürbünü İsmet'e uzatıyor.

—« Hayır. » Diyor Metin. « Gitmem. Al artık yerine koy bunu. Tüfeği sil öyle koy gel. Gel şu elbiseyi çıkaryım sırtımdan, yeter. »

İsmet, tüfeği, dürbünü kapıp gidiyor.

Metin, baş tarafa geçiyor. Tirandil, sularla dönmüş, burnu Gökova'ya doğru.

Demiri alsalar, tamam.

Yarım saatte, en fazla kırk dakikada yakalarlar... Dosdoğru, hiç dümen kırmadan, öyle burunlarının diki-ne gitseler.

Metin kımıldamadan bakıyor.

Her an tutabilir onu. Ama bir apacı zevk duyuyor. Hiç yerinden kımıldamıyor.

Kayık, gitgide daha küçük, bir nokta... Gitgide daha zor seçiliyor... Koca Dağların altına doğru gidiyor, eriyor, incecik... kayboluyor en sonunda.

—« Hâlâ yetişiriz Abi! »

—« Hayır gitmem. Gitmeyeceğiz İsmet. »

Soyunuyor, üstünü değiştiriyor.

Odaya... Mecbur, giriyor. Küçük kamara, o tıka ba-

sa dolu dolaplar bomboş ama, gene de A y l â koku-
yor. Sigara kokuyor.

Metin'in içi, bir tuhaf. Boğazında bir yumruk.

Bu boş oda koyacak ona, biliyor bunu, çok iyi bili-
yor.

Fırılıyor, çıkıyor yukarı. İsmet davlumbazda, onu
bekliyor. Elindeki anahtarlık altın, pırıl pırıl parlıyor.
Aylâ'nın hediyesi. Ne tuhaf... Kontak anahtarını tutu-
yor İsmet.

—« Abi, ben marşa basıyorum. »

—« Hayır. Hayır. Gitmem. Bu iş bitti. Hem o anah-
tarlığı da kaldır. Yedek anahtarı kullan. »

—« Abi, yara soğuyunca acır. Gel, dinle beni. Gi-
delim. »

—« Hayır İsmet. Tamam artık bu mesele. Takımları
ayarla sen... Her bir şeyi koy yerine. İşimize bakalım
biz. »

İsmet, içeri giriyor. Girip girip, gene çıkıyor. Gün-
lük işler, yapılacak.

Metin, hâlâ baş tarafta, gene gitmiş bastonun ora-
ya.

Görmeden de görür gibi bakıyor Gökova'dan ya-
na... O küçük kayık hep gidiyor, hep ondan uzaklaşı-
yor durmadan. Aralarında sımsıkı bir beraberlik sanı-
lan, bir uzaklık olmuş, durmadan açılıyor.

Metin bakıyor, düşünüyor:

« Ne tuhaf! » Diyor. « Ne tuhaf şey bu... Tam her
şey tamam derken... Balık vuruldu... Bugün bile gidebi-
lirdik İzmir'e... Tekneyle bile gidebilirdik! »

İsmet geliyor gidiyor, en son kayığa iniyor, büyük
orfozu, bir daha, hınklayarak, zorlanarak çekip düzel-
tip, yatırıyor daha bir iyi.

Metin hep ileri bakıyor.

« Gökova'ya çıkmışlardır... Arabaya biniyorlardır
artık. Ne tuhaf! Her şey nasıl da plânlı, düzenli idi. Her
şeyi bilerek yapıp, değişik gösteriyordu bana... Telgraf
da... Her gidişi de... O ilk otomobil faslında da... Neden
ama? Gerçekten sevip sevmediğini bile bilmiyoruz. Ne

tuhaf! Bir başka sebebi mi vardı, gelip benimle kalacak? Evliliğe kalkışacak? Böyle bir sayılı zaman, beklediği günleri geçirecek? Ne garip! Hiç bir şey bilmiyorum onun hakkında... İçine kapanık, maskeli duygular, değişik sözler, plânlı, düzenli... O kadar. Bir de kılıf merakı, işte bu. Hatırlıyor musun ne derdi? « Ben sinemayı sevmem. Tiyatroyu severim. » Neden? Sinema karanlık. Kim görür onun şıklığını! Tiyatroda, aydınlıkta, perde aralarında, herkes hayranlıkla onu seyredecek... Ne tuhaf, bir insanın içini derinleştirmeye boşverip, dışını sergilemesi ne yazık!... Otomobil, 220 Mercedes bej, Sakar'ı tırmanıyordur artık. Tırmanacak, dolanacak. Sonra büsbütün uzak, hızlı, daha hızlı bir nokta, hep gidecek kaybolacak. Ve kaç kere dönüp geldiği bu yerlere, bir daha hiç gelmeyecek. Şu anda, daha aynı hava çekip aldıkları soluklar... Gökova dağlarının havası... Sonra, o da değişecek... Apayrı yerlerde, havaları suları, yiyip içtikleri, uykuları, yatakları, hepsi ayrı.... Yaşayacaklar, öyle mi, ne tuhaf! »

Metin, hep orada duruyor.

İçi gitgide zayıflıyor mu?

Kararları, neden eskisi kadar kesin değil?

« Acaba, ben o siniri yapmasaydım dün gece?... Hele itmeseydim onu, düpedüz sevişmek isteyince... Gitmeyecek miydi acaba? Ne demişti? Gururumu kırma benim... »

Metin orada, bakıyor ileri. Ne görecek. Dönen bir tekne mi? Olur mu olur. Neden olmasın? Gerçekten seviyorsa, neden dönmesin?

« Seviyor muydu acaba? Sahiden sevdi mi beni? Yoksa o da gurur yüzünden, kendi de bir gün söylediği gibi: Çok kadın geçirdim buradan dedim diye mi? Gururu için mi, döndü bana? Of Allahım, tek bildiğim. Anladığım. İnandığım: Hiç bir şey anlamadığım bu konuda. Neden geldi? Neden yaptı? Şimdi de neden gitti? Acaba gerçekten plânlı mıydı? Yoksa mecbur muydu böyle yapmaya? Bir şeylere mi bağlıydı? Ailesi, işleri falan mıydı gerçekten onu böyle esir gibi bağlayan? Yoksa sadece, en kestirme, babasının dediği gibi, may-

mun iştahlı mıydı? İşte o kadar. Bir şeylere açtı. Geldi. Tıka basa doydu, gitti. Gösterişe, kalabalıklara, dedikoduya, lükse, kuvafore, shoppinge, daha bilmem nelere mi düşkünlüğüydü tek sebep? Sıkıldı burada, çekti gitti... Yoksa, bütün sebepler beraber mi? Ya da kabahat benim mi? Of Allahım, en zor iş bu. Anlamamak... Neden.. Niçin? »

İsmet geldi.

—« Abi... Bu işin sonu yok sanırım... »

—« Ne. Sen de mi böyle diyorsun? »

—« Ne diyorum Abi? »

—« Bu işin sonu yok, Aylâyla benim sonumuz... »

—« Abi ben demek istedim ki, burada, bu kadar yorgun, bitkin, durup bakmanın sonu yok. Ama fikrimi scruyorsan... Affet beni, mâdem gitti. Mâdem artık bu iş bitti. Abi... başından beri uygunsuz bir içti. Ben hep şaşıtm. Onun için, hatırlarsın, bir gün, kiraz ağacına gül aşılama demiştim. Hiç inanmadım tutacağına! Bir kadın ki, kadın bu kadın... Hiç bir işe elini sürmez, kendi kahvesini zor pişirir. Onun geçinmeye gönlü yok. Bir şeylere hazırlıklı, bir şeyler bekliycr derim, o kadar. »

Metin, başını sallıyordu.

—« Sonra Abi, dahası var. Hiç bir uyar tarafınız yok. Sen doğrucu, o numaracı. Esas buradan başlıyor. Ama biliyorum Abi, her nedense anlamadım, ben seni hiç böyle görmedim. Bu kadına sabrettiğin gibi, kimselere sabretmedin. Buna yaptıklarını, sen kimseler için yapmadın. Sen bu kadını sevdin Abi. Onun için hep yalvardım, gidelim peşinden dedim. »

Metin başını kaldırdı.

—« Gitmem, tanı mıyor musun beni? »

—« Tanıyorum ama, bazen, gene de şaşıyorum sana... Bu işde de öyle oldu. Nasıl şu uğursuz orfoz büyülediyse seni, bu kadın da büyüledi... »

Metin kalktı.

Gitti kayığa, uzun uzun orfoza baktı.

Sönüyor muydu orfoz? Küçülüyor muydu? Canı çıkınca, eriyor muydu, durduğı yerde?

Çok büyük sandığı ve de inandığı iki şey birden, bir günde küçülüp, yitiyordu gözünde.

—« Abi, saatlerdir buradasın. Akşam olacak neredeyse... Gel bir iki lokma ekmek ye... »

—« İstemem... » Dedi Metin. Yürüdü.

Gitti. Salona girdi. Çıktı. Hoparlörleri yerleştirdi. Brahms'ın birinci piyano konçertosu.

Çılgınca bir müzik, dertli ve de kafa tutan, baş kaldıran, hem yalvaran, hem yakıp yıkan.

Dağlar, taşlar, deniz ve gök... Ne de Metin'in donmuş yüreği, hiç biri cevap vermedi. Öyle suskun, kaskattı. Durup dinlediler, bir süre... Ama ölü orfoz gibi, her şey ölü kaldı. Canlanmadı hiç biri.

Her şey boş, bomboş, gereksiz, y a l n ı z . Her yer gri. Başka renk kalmamış. Gittikçe daha çok koyulaşıyor.

Metin gitti, plâğı yarıda kaldırdı. Topladı hoparlörleri.

Girdi çıktı salona.

Gene baş tarafa geldi. Oturdu oraya, yere.

Kafasında hep aynı söz, aynı soru: « Neden, neden böyle oldu? »

—« Akşam yaklaştıkça yara soğur. Abi, n'olur dinle beni. Sana ekmek getireyim... »

—« İstemem. »

—« Gel içeri, içerde ye. »

—« Gelmem. Bırak şurada oturayım. »

—« Pekiy Abi, n'olacak yâni? »

—« Ne, ne olacak İsmet? »

—« Abi, yâni... Şu büyük orfozu vurdun... Daha ne işimiz var burada? Ne bekliyoruz... Ne duruyoruz? »

Başını kaldırdı Metin.

—« Sahi ya! » Dedi. « Gidelim... Ama nereye gidelim. »

Pek hafif bir rüzgâr dolaştı limanın içini... « Kırıış! » Der gibi.

Metin uzun uzun düşündü, bir yerler aradığı belli.

—« Abi, » dedi İsmet. « Dünyada senden başka kim-

sem yok. Sana iki çift lâf etsem kızar mısın? »

Metin gözlerini kaldırdı, bir süre baktı adama.

—« Söyle İsmet... İyi ki sen varsın. Dünyada yaptığım tek iyi iş, seni bulmak oldu, biliyorum. »

Eliyle omuzunu tuttu onun.

Devam etti: « Ya sen olmasaydın ne yapardın ben? »

—« Bak Abi... Sana göre kadın bulunmaz. »

Güldü Metin.

—« Bunu biliyorum. Bu muydu söyleyeceğin? »

—« Hepsi değil. Yalnız sen söyle önce bana, ne yapmayı düşünüyorsun bundan sonra? Herhalde aramazsın Aylâ hanımı. »

—« Aramam İsmet. »

—« O zaman, ne yapacaksın? Dalış mevsimi bitti gibi. Ne yapacaksın Abi? »

—« Bilmem... » —Daldı gözleri— « Çocuklarımı çok özledim. Hele en küçüklerini, en küçük kızı, küçük oğlanı. Fransa'dakileri. Bilmem... evet... Belki de atlar bir uçağa, oraya giderim. Tekneyi, Bodrum'a çekeriz. Sen bakımını yaparsın. »

—« Tamam. Ben Bodrum'da kalırım. Sen de gidersin Abi. Çocuklarını görür gelirsin. Hattâ ben derim ki, hemen şimdi, demir alalım, yola çıkalım. Dosdoğru Bodrum yapalım. Seneye de, mevsim geldi mi Datça içinde çalışalım. »

—« Anneme Bodrum'dan bir haber verir, tel çekeirim, bu evlilik suya düştü, ayrıldık. Allah kurtardı... İyi. »

—« Canavarı da peşimizde götürürüz. Orada satmak daha iyi. Hem Abi, valla bana sorarsan, bir çadır kurarım orada, önce yirmi beş kuruşa, elâleme seyrettiririm. Dünyanın parasını toplarım. Böyle orfoz gören olmuş mu burada? »

—« Hayır! » Dedi Metin. « Bunu yapmam... Kıyamam. Bir de maskara edemem onu. Elâleme göstere-mem. »

—« Neden? Babanın oğlu mu? Az mı uğraştırdı seni. »

—« Yok. Olmaz. »

—« Peki, ne yapacaksın yâni? Bu kadar uğraş, çalış, çabala... Gerisin geriye, denize mi atacaksın yoksa? »

—« Yok, atmayız. Tamam... Bodrum'a götürür satarız. Teknenin, boya, vernik, macun, bir sürü bakım masrafını karşılar. »

İkisi de sustular bir müddet.

Karanlık belli belirsiz gelmiş, incecik düşüyordu gökten, ıslak... Gene o yağmura sarılı.

—« Sonra? » Dedi İsmet.

—« Ne sonrası? »

—« Abi Fransa'ya gittin geldin. Çocuklarını gördün geldin. Sonra? »

—« Ne bileyim. »

—« Abi, şimdi mesele şurada. Sana göre kadın bulunmaz. Ama kadınsız da yaşayamazsın sen. »

—« Eee? »

—« Yâni demem benim şu... » « Porsuk! »

—« Porsuk mu? Ne porsuğu? İsmet, bizim porsuğu mu diyorsun? Hani o en son Alman herifin teknedен çaldığı. »

—« Evet. Abi, iyi düşün. Nasıldı? Gözleri kapalı. Parmak kadar bir porsuk yavrusuydu. Nasıl büyüttük, adam ettik... Biberonla süt verdik. Porsuk denen vahşi hayvan, köpekten öte alıştı sana, her bir lâftan anlar oldu. Sen nereye, o oraya... Nasıl yetiştirdin onu. Anladın mı ne diyorum? »

—« Hayır, tam anlayamadım İsmet. »

—« Abi, peki. Bir de o yunusları düşün... Hani anlattındı bana. Bilmem kaç kere gitmişsin. Gözlerin yaşlı seyretmişsin. Almanya'da yunusların havuz içinde gösterisini! Hani sabırla, yunus gibi bir mahlûku bile yetiştirmişler... Top oynuyormuş, basket, futbol. Şarkı söylüyormuş, ne derlerse onu yapıyormuş... Sen anlattındı ya. Nasıl yetiştirmişler o üç yunusu! »

—« Evet İsmet... Ama ne var? Porsukla, yunusla ilgisi ne bu işin? »

—« Abi... Anlamıyor musun? Porsuk yetişiyor, yu-

nus yetişiyor da... Sen de uğraş, çabala, gayret et, sabır göster. Kendine göre bir kadın yetiştir be Abi. Hamken al, kafacığı hemen hemen boş, yetiştir onu, kendine göre. »

—« İsmet neler söylüyorsun Allah aşkına! Nereden bulayım onu? Bir insan yavrusu, nasıl bulayım? »

İsmet güldü:

—« Gözünü aç, düşün Abi. Seni seven, hem de çok güzel, işlenmemiş, kültürü az, ama sen ne derssen yapacak... Yalnız gönlünü değil, kafasını da, huylarını da, nesi varsa eti-kemiği, her şeyiyle sana kaptıracak... Böyle bir kız, gencecik, çocuk belki... Ama seni seven, hem de çok zeki? Düşün... Hiç tanımıyor musun kim? »

Uzun, sıçrayan saçlar, yeşil gözler, heyecanlı bir ses, taptaze... « Metin Abi... Metin Abi! »

Aylâ'nın her görüşte huylandığı, sinirlendiği, « Bu kız fevkalâde güzel, hem de sana tutkun » dediği!

—« Bakkalın kızını mı diyorsun? »

İsmet başını salladı.

—« Ben artık demiri alıyorum. »

—« Hadi canım, hiç olur mu? Bakkalın kızı olur mu? Daha çocuk o... Hem ne kadarcık kültürü var? Hiç olur mu? »

—« Sabret, öldür Abi. Bu büyük canavarı, sabrettin, meram ettin, dayandın, solukla gidip vurmadin mı? Sabret, öldür onu da Abi. Neden olmasın? Dene bir ke-re... »

İsmet, demiri çekti aldı.

Başka, bir tek lâf etmedi.

Küçük kayığın içine atladı, onun da demirini aldı, iplerini kontrol etti. Johnson'u söktü, büyük tekneye aktardı, atladı çıktı tirandile.

Gitti, Ford'u çalıştırdı.

Liman, ada, kayalar, burun, gözlerini kaldırdılar zorla, son bir « Güle güle! » Mırıl mırıl, korka korka...

Neler, neler olmuş burada.

Hepsi arkada kalacak, arkada.

Kalktı yerinden Metin ayağa, bordalar tokuşup ay-

rılırken; orfoz, küçük kayıkla beraber geriye giderken.

Baktı son bir. Karanlık yağıyordu gökten ipince.

Büyük orfoz çok b u y ü k t ü .

Böyle bir ş e y i altetmeye, uğraşmaya, didinmeye, sonunda, kazansa da, kaybetse de « yaşadım » demeye değerdi. Anladı.

Rossinante, sancak - iskele, renk renk, gözlerini açtı.

Küçük kayık arkalarda, büyük orfoz onun içinde geliyordu. Tamamdı işte.

Sıgılıkları dolanıp çıktı tirandil dışarı.

Tam üzerinden geçerken, Metin, karanlığa rağmen, o mağarayı düşündü gene. O kumlu bahçecik, beyaz - paslı, bomboş kalacak o yerler.

Ûrperdi, üşüdü Metin.

O pişmanlık gene çatlak, çıtır çıtır etti içinde.

« Neden yaptım? » Demedi sade.

« Neden yaptı? » da demedi.

« Neden her şey böyle oldu? »

Davlumbazdan içeri girerken, İsmet başını çevirdi ona. Dümene sarılmış, rota Bodrum, yüzü pusuladan vurran ışıkla, ne de güzel aydınlanmış.

Geçerken, onun sırtına gene pat pat vurdu Metin.

Düşündü:

« Neden olmasın? Porsuk... Bir denemeye değer! »

Ama birden aklına geldi: « Porsuk, filler, kaplanlar, yunus... Her şey, her şey yetiştirilir, doğru... Ama insan? İnsan, Allahım? İnsan yetiştirilir mi hiç .gerçekten?

İnsan, her gün, kendi kendine bile başkalaşan, değişen bir sır küpü! İnsanı, kim anlamış ki? Kendi bile anlamamış.

Canı bir şey çekiyordu Metin'in.

Aranıyor, anlamıyordu.

Müzik? Ama ne? Kendini anlıyamıyor işte...

Mahler değil çok sevdiği. Beethoven, son quartetler mi yoksa? Op. 130.. Op 131? Hayır onlar da değil. Peki ne?

Küçük odaya giremeyecekti, epey bir zaman.

Salonda yatacaktı Metin.

Biliyordu, aklına geldi: O duvardaki resimlerin arasına, ilk defa bir kadın suratı yapmalı... Hiç değilse iki iri göz, bir kocaman şapka! Saçları bukle bukle altın rengi, elleri de para... parra dolu. O kadar işte.

« Çocuklarımı göreceğim... Sonra dönüp geleceğim... Büyük orfozu bile vurdum. Her şey ne kadar boş Tanrım. Her şey, her zaman aynı. Zaman sanki duruyor da, etrafından dönen biziz! Hiç, hiç bir şey değişmiyor... Ve işte gene kış yaklaşıyor. Hep geliyor. Acaba yaşılanıyor muyum? Hayır. Kendi kendimi anlıyorum ben sadece eskiyorum. »

« Evet İsmet, belki de haklısın. En zor işleri yaptım ben. Belki de, bir denemeye değer, kimbilir. »

Rossinante, hızla koşuyordu.

Birden anladı Metin, ne istediğini anladı.

İşte şimdi, tam sırası.

Richard Strauss'un « Don Quichotte » u.

Gitti, pikaba onu koydu.

Sonra salonda oturdu.

Ne bir şey başlıyordu. Ne de bir şey b i t i y o r d u !

TÜRK
YAZARLARI**yaman
koray**

Yaman Koray, 1934 yılında İstanbul'da doğdu. Orta öğrenimini Saint Joseph Lisesi'nde yaptı. Erdek'e yerleşti. İlk romanı "Deniz Ağacı"nı 1962'de yayımladı. Bunu "Gelin Taşı" (1963), "Sığircıklar" (1967) ve "Mola" izledi.

"Büyük Orfoz", daha önce "Milliyet" gazetesinde yayımlanmıştır. Kitap biçiminde ilk olarak sunulmaktadır. Yazarın bu romandan başka, "Badanalı Yüzler" ve "Kuyudaki Adam" adlı iki yapıtı daha vardır.